

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

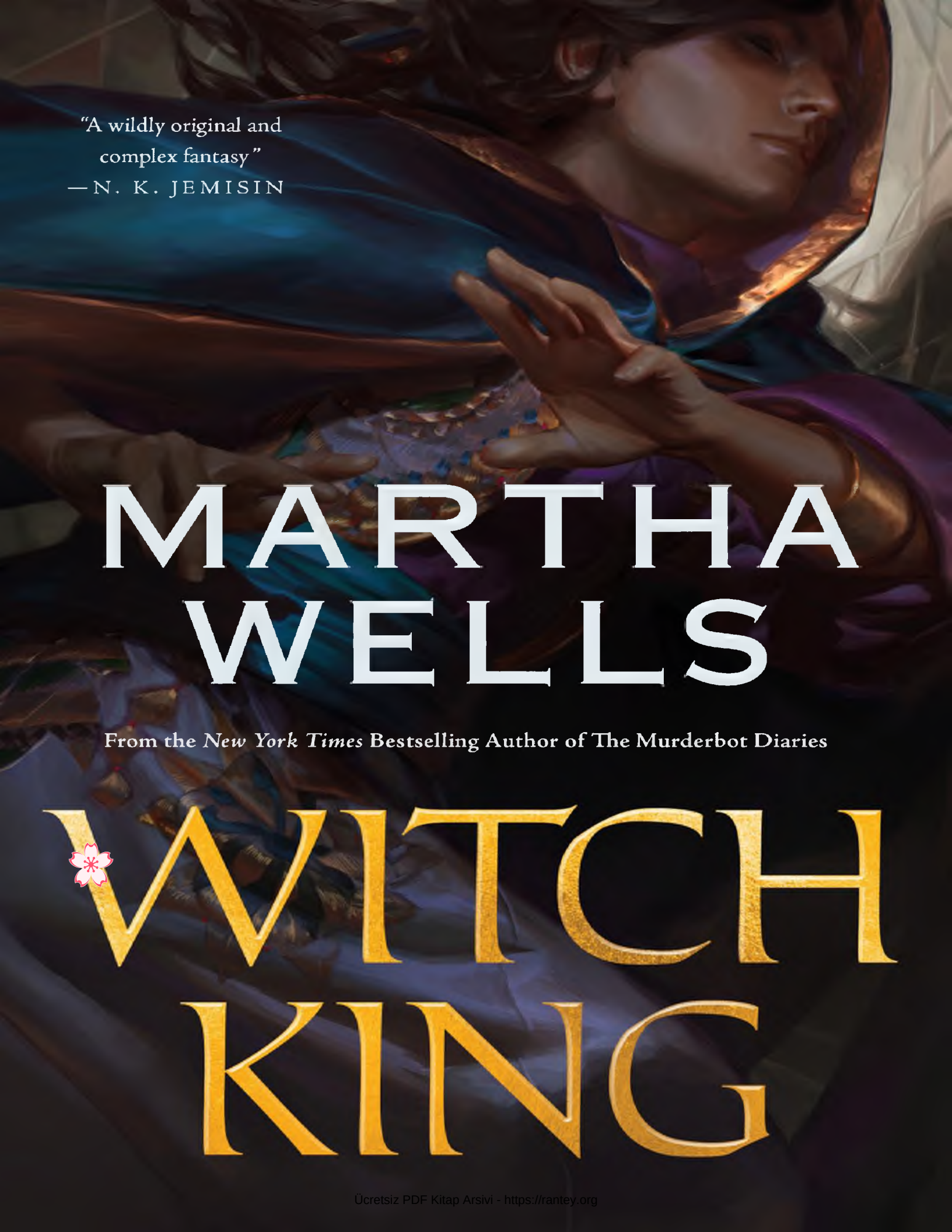
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a detailed illustration of a woman with dark, wavy hair, wearing a blue and purple robe with a gold-trimmed hood. She is lying down, her eyes closed, with her hands raised in a gesture. The lighting is dramatic, highlighting the textures of her clothing and the contours of her face.

"A wildly original and
complex fantasy"
—N. K. JEMISIN

MARTHA WELLS

From the *New York Times* Bestselling Author of *The Murderbot Diaries*

WITCH KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

M a r t h a W e l l s

WITCH KING

TOR PUBLISHING GROUP
NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığımız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

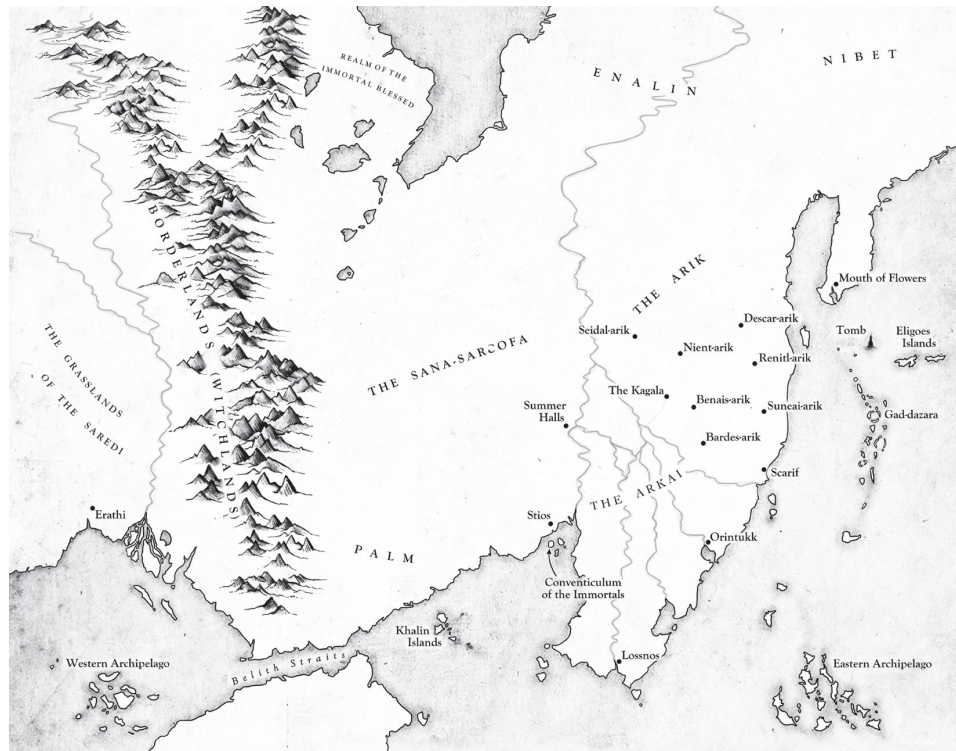
Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Felicia'ya

DRAMATIS PERSONAE

KAIISTERON: Yeraltı Dünyasının Dördüncü Hanedanının Prensi (Büyücü Kral olarak bilinir)

ZIEDE DAIYAHAH: Khalin Adaları'nın Dağ Manastırları'nda Yüksek Öğretmen (Tapınak Salonlarının Belası olarak bilinir)

TAHREN STARGARD: Kutsal Toprakların Ölümsüz Mareşali (Düşmüş olarak bilinir)

DAHIN: Tahren'in Kutsanmış küçük kardeşi

GRANDMOTHER: Çayırların Saredi'lerinin atası, bir zamanlar keşif eri kaptanı, yeraltı güçleriyle bir antlaşma müzakere etmiş ve bir iblis prensiyle evlenmiş

Günümüz

SANJA: Çiçeklerin Ağzı'nın sokak çocuğu

TENES: Kökeni bilinmeyen bir cadı, Aclines tarafından familiar olarak yakalanmış

BASHAT BAR CALIS: Benais-arık'in şu anki veliaht prensi, Yükselen Dünya

Koalisyonu Konseyi'nin en önde gelen üyesi, yakında imparator olacak

RAMAD: Veliaht Prens Bashat'ın kişisel öncü ordusu.

ASHEM: Yükselen Dünya'nın bir kohort lideri, Arkai'de görevli MENLAS: Ne yazık ki hırslı bir yorumcu

ACLINES: Büyük güce sahip bir yorumcu

SAFRESES VE KINLAT: Nient-arık sarayının lordları

SAADRIN: Stargard soyundan gelen Ölümsüz Mareşal, Tahren'den uzaklaşmış

FAHARIN: Ölümsüz Kutsanmış

NARREIN VE SHIREN: Faharin Hanesi'nin Küçük

Kutsanmışları KAVINEN: Stargard soyunun Küçük

Kutsanmış

TANIS: Ziede Daiyahah'ın en büyük kızı

Geçmiş

BASHASA CALIS: Benais-arık'in veliaht prensi, şehrinin iyi davranışları için (Büyük olarak adlandırılan) Yaz Salonlarına rehin olarak gönderildi

ADENI, VARRA VE ILUDI: Kentdessa Saredi'nin Enna'nın kuzenleri

CANTENIOS: Yaz Salonları'ndaki Hiyerarşiler mahkemesinin bir yorumcusu ARN-NEFA: Kanavesi Saredi'nin bir iblisi

TALAMINES: Yaz Salonları'ndaki Hiyerarşiler mahkemesinin Yüksek Yorumcusu, aslen Irekan'dan askere alınmış

HIERARCH'IN SESİ RAIHANKANA: Kutsal Sesi dinlemeye layık görülmeyenlere Hierarchs'ın iradesini ileten hizmetkar-asilzade

ARSHA, TELARE, NIRANA, HARTEL, CERALA: Bashasa'yı Yaz Salonları'nın Rehine Mahkemeleri'ne kadar takip eden Ariki askerleri, daha sonra Kaiisteron Dördüncü Prens'i'ne atandılar

ARAVA, VASHAR, TRENAL: Bashasa Calis'in kişisel kadrosundaki Ariki askerleri

SALATEL: Veliaht Prens Bashasa'nın İkinci Kalkan Taşıyıcısı, daha sonra Dördüncü Prens'e atanan kadrosunun lideri

TESCAI-LIN: Enalin'in Büyük Bilge ve Yüz Koronelin Işığı LAHSHAR CALIS: Benais-arik Veliaht Prens Bashasa'nın anne tarafından kuzeni DASARA:

Lahshar Calis'in oğlu ve varisi

HIRANAN: Seidel-arik veliaht prensinin ilk kızı VRIM: Descar-arik veliaht prensinin ikinci oğlu

ASARA: Bardes-arik veliaht prensinin ikinci kızı STAMASH:

Renitl-arik veliaht prensinin anne tarafından amcası

KARANIS CALIS: Benais-arik'in yönetimini ele geçirmek üzere Hierarchs tarafından seçilen Prens Bashasa'nın babasının kuzeni

BİR

Uyanmak, Kai'nin beklediği gibi değil, yumuşak bir su dünyasının yüzeyine süzölmek gibiydi. O karanlıkta elini uzattığında, soğuk, siyah bir deniz buldu, gelgit gibi gelip gidiyor, sanki bir dalga gibi çekiliyordu. Vücudunda bir sorun vardı, her şey imkansız bir şekilde uzaktaydı. Düşüncesini uzattı ve seslendi, *Ziede?*

Cevap vermesi gecikti, sesi alçak ve tuhaftı. Onu göremiyordu. Kısık bir sesle, "*Uyuyorum, Kai,*" dedi.

Uyumuyorsun, benimle konuşuyorsun. Onun nerede olduğunu bilmeliydi, her zaman nerede olduğunu bilirdi, kalbinde onun kanından sertleşmiş kırmızı bir inci gömölüydü.

Uyandırma demiştin... Durdu. Halsiz sesi uyanık ve acil hale geldi. *Kai. Neredeyim? Hareket edemiyorum.*

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Uzatabildiği kadar uzandı, bir şey, herhangi bir sağlam şey arıyordu. İç sesini sakinleştirmeye çalıştı, ancak içini kemiren bir his, sorularının hiçbirinin cevabını beğenmeyeceğini söylüyordu. *Ben de nerede olduğumu bilmiyorum,* dedi Ziede'ye. Korkunç bir gerçek ortaya çıkmak üzereydi ama o bunu uzak tuttu; sadece onu bulmaya odaklanmak daha iyiydi. Karanlık suda sürüklenen, belki de su olmayan parçalarını kendine çekti, varlığını kendi bedenine yoğunlaştırmak için. Ama bedeni orada değildi.

Kai paniği bastırdı. Panik daha sonraya ertelenmeliydi.

Ziede, keskin bir sesle, *Acele etme, Kai,* dedi. *Neredeysem, göremiyorum, hareket edemiyorum. Nefes alıyorum ama hissedemiyorum... Göğsümün hareket ettiğini hissedemiyorum. Tahren'i bulamıyorum, cevap vermiyor,* diye eklediğinde, bastırılmış korkuyu duyabiliyordu.

Bir şey onları dış dünyadan koparmıştı. Kai ona, "*Hareket etmeye çalışma. Sadece bekle*" dedi. Kai düşünebiliyorsa, çaresiz değildi.

Tüm dikkatini topladı, ta ki kara deniz geri çekilip karanlık taş duvarlara, büyük dairesel bir odaya dönüşene kadar. Su, üstteki gölgelerden aşağı akıyordu. Yosunlu otlar taşların arasındaki boşlukları kaplıyordu, ışık arkasından bir yerden sızıyordu. Hareket etmesi gerekiyordu, ama havada şekilsiz bir bulut gibi yüzmek yeni ve son derece rahatsız edici bir şeydi. Etrafındaki bedenini hayal etti, kollarını içeri çekti ve aşağı bakmak için döndü.

Kendi bedenine.

Cam tabutun içinde yükseltilmiş bir kaide üzerinde yatıyordu. Yüzü görünüyordu, geri kalanı koyu renkli kumaşla sarılmıştı. Yanakları, gözlerinin altındaki derisi gerilmiş ve çökmüştü ama yine de tanınabilir *durumdaydı*. *Aylardır... belki de bir yıldır?* Eğer biri ona bunu yaptıysa, Ziede'ye ne yapmışlardı?

Ziede, hareket edemediğini, göremediğini söylemiştin. Bu korkunç, tanıdık olmayan yerde, onu saklayacak kadar büyük başka bir kutu yoktu. Su, zemindeki çapraz deliklerden akıp gidiyordu. Su. Kai'yi hareketsiz bedeninde tutmak için odayı doldurmuş olmalıydı. Su seviyesi düştüğünde, dışarı çıkıp uyanabilmişti. Maddesel olmadığı için hareket hissi yoktu, peki oda sudan çıkıyor muydu? Ziede canlı canlı gömülmüş olabileceği ve onu kurtarmanın bir yolu olmadığı için bunun ne önemi vardı ki? Daha fazla bilgi edinmek için bir yol aradı. *Ne kokuyorsun?*

Sadece kumaş kokusu... Eski ipek gibi mi? Kai, bu ne? Neredeyiz?

Bilmiyorum. Bir şeyin içine kapatılmıştı, muhtemelen ipek astarlı bir tabut. Gözleri cam tabutun içinde çürüyor olmasaydı, çaresizlikten gözlerini kapatırdı. *Ziede, korkarım ki biz...* Tereddüt etti. Bir şey, bu tuhaf mezar odasındaki suyun boşalmasına neden olmuştu.

Bir şey geliyordu.

Sessizce, kaidenin karşısındaki kavisli duvar yarıldı ve içinden soluk mavi bir ışık sütunu girdi. Silüetler, belirsiz ve uzak bir şekilde içeriye döküldü. Bu belirsiz formda odaklanmak zordu. Beş insan şekli, arkalarında iki paket - ceset - sürüklüyordu.

Yüklerini kavisli duvarın yanındaki yere attılar. Daha küçük olan ceset tekmeledi, direndi, tekmelendi ve duvara yaslanarak hareketsiz kaldı. Diğer hareketsiz bir yığın halinde yatıyordu.

Kai, o hareketsiz bedenden ölüm kokusu aldı. Onu bulamadığı sürece kapana kısılmış ve çaresiz olan Ziede'yi düşündü ve bu acı ona bir kıvılcım verdi

güç verdi.

Ceset boştu, içindeki kişi uçup gitmişti, ama etinden hala sıcaklık yayılıyordu. Yeterince. Kai tekrar döndü, tüm varlığını içe doğru yoğunlaştırdı ve boşluktan o sıcaklığa doğru düştü.

Ses, renk ve hisler bir dalga halinde geri geldi, ağrıyan eklemler, yanlışı yerde ezilen bir kemik, acıyan ve yanan boğaz, uzun ve garip uzuvlara yapışan nemli kumaş. Ama acı, bu yeni bedene yayılan onarıcı bir güç kaynağı yarattı.

Kai ellerinin üzerinde kendini yukarı itti, başını kaldırdı ve keskin bir nefes aldı. Koyu renkli buktele omuzlarından sarkıyordu, metal ve kumaştan oluşan ağır bir örtüye dolanmıştı. Ellerin derisi tanıdık, sıcak kahverengiydi. Uzun, koyu renkli bir etek ve tunik giyiyordu, geleneksel doğu kıyafetlerinin yaygın bir çeşidi. Ama altında hiçbir şey yoktu ve kan ve daha kötüsüyle lekelenmişti. Nemli, küf ve çürüme kokan havayı ciğerlerine bir kez daha çekerek nefes aldı. Ziede duyusunu kaybetmişti, ama bu geçici olmalıydı. Geçici olmasını umuyordu, ama bugünün gidişatına bakılırsa buna güvenemezdi.

Ölümlüler cam tabutu inceliyorlardı. Biri kapağı dürttü. Kai henüz yeni beynine tam olarak alışmamıştı ve onların konuşmalarını anlayamıyordu.

Dördü, güneydoğu takımadalarındaki denizciler gibi giyinmişti: ayak bileklerinde büzülmüş geniş pamuklu pantolonlar, kısa açık ceketler ve geniş deri kemerler. İkisi de o bölgedeki kadınların daha çok giydiği diz boyu uzun gömlekler giyiyordu. Ciltleri hava koşullarından solmuştu ve açık renkli saçları düz ve uzundu, arkaya toplanmış ya da bağlanmıştı. Beşinci kişi aynı görünüme sahipti ama daha yaşlıydı ve daha zengin giysiler giyiyordu, uzun koyu renkli tunik ve eteğin üzerine diz boyu kırmızı bir ceket giymişti, kemerinden gümüş zincirler ve oniks süslemeler sallanıyordu. Kai bir yorumcunun kokusunu aldı ve adamın kendini beğenmiş ve yırtıcı tavırları bunu doğruladı.

Kelimeler yeniden anlam kazanmaya başladı. Kai'nin yanında kıvrılmış olan kişi fısıldıyordu: "Sen ölmüştün."

Yeni vücudunun anıları düzensiz ve kesik kesikti, hızla siliniyordu, ama biri fısıldadı: "*Burada olmak için çok küçük bir kız.*" Kafasını çeken metal peçenin acı verici ağırlığıyla Kai, onu görmek için boynunu uzatmak zorunda kaldı. Küçük bir kızdı, yırtık pırtık kirli bir gömlek ve diz boyu pantolon giymişti, odadaki nemli soğuk için çok hafif giyinmişti. Sıkı buktele kafasına yakın kesilmişti ve teni koyu kahverengiydi. Doğu kıyısı olabilir.

İmparatorluk Arike dilinde konuşuyordu, bu da baskın ticaret dili olduğu için onu daraltmıyordu ve Kai onun aksanını tanımadı.

Kai'nin kendi acısı tarafından yaratılan geçici güç, yeni vücudunu onardı: kemikler birleşti ve yerine oturdu, patlamış bir organ kendini topladı, kırık burun yerine oturdu, parçalanmış çene kemiği parçaları yeni dişlere dönüştü ve bu, onu neredeyse yere yığacak kadar şiddetli bir acı patlamasıyla gerçekleşti. Kanı kaynamayı bırakana kadar nefes aldı, sonra çenesini yerine oturtana kadar geri itti. "Tanışıyor muyuz?" diye fısıldadı.

Dikkat çekmekten daha çok korktuğu için geri çekilmeyecekmiş gibi irkildi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını salladı. "Hayır... Pek sayılmaz. Gözlerin..."

Kai, yüzünün üst yarısını gizleyecek kadar peçeyi öne çekti. "En iyisi bu. O... O mu? Onlar mı? Artık burada değiller."

Kızın nefesi kesildi. Anlamıştı, ama anlamak istemiyordu. "Sanıyordum ki... ama onlar seni... onu öldüresiye dövdüler."

Odanın diğer tarafından, açıklayıcı kişi, "Kızı getirin," dedi.

Bir denizci dönüp onlara doğru yürüdü. Kızın yanına eğilip onu yakalamak için, "Sanırım önce sen gideceksin," dedi.

Kai atladı. Adam onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kai'yi kaldırdıktan sonra şaşkınlıkla ona baktı. Bir kadın denizci itiraz etti: "Hayır, o değil! Diğeri."

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedi başka biri.

Onlar da İmparatorluk Arike dili konuşuyorlardı; açıklayıcı doğru bir şekilde, denizciler ise kalın bir aksanla ve peltek bir sesle. Kai, "Oh, lütfen, beni götürün! İlk ben gitmek istiyorum" dedi. Adamın elinden kurtuldu ve titrek ayaklarıyla tabutuna doğru sendeledi. Kaidenin köşesine tutunarak, bu çok şanssız mezar soyguncularına karşı sırtını dayadı. "Onu geri getirmek için, değil mi?" Kafasını eski bedenine doğru çevirdi, ağır peçe kafa derisini çekince yüzünü buruşturdu. "Fazla vaktim yok, hadi şunu bitirelim."

Başka bir denizci güldü ve uzun bir bıçak çekti. "Artık yeterince ölü olacak," dedi. Kahverengi teninin ötesine geçmeyen sığ bir güzelliği vardı. Kai'nin aklına bir isim geldi, acı içinde beynine kazınmış, silinmek istemeyen bir anı parçası. Bu denizci, ihanetinin daha çok acı vermesi için ilk başta nazıkmış gibi davranan Tarrow'du.

Gölgeli oda ve perde arasında, ölümlüler Kai'nin yüzünü net olarak göremiyorlardı. Ama yorumcu, dehşet verici bir farkındalığın keskinliği ile bakışlarını ona dikti. "Bekle" dedi.

Ama Tarrow daha fazla acı vermek için sabırsızlanıyordu. İleri adım attı ve Kai'yi göğsünden bıçakladı. Kai kaideye doğru geri düştü. Acı, görüşünü kararttı, çelik zaten yarılmış eti daha da parçaladı.

Tarrow uzaklaşırken, Kai bıçağı yakaladı. Çekip çıkarırken bıçağın kenarı parmaklarını kesti. Bıçağı bir kenara attı, göğsünden akan kısa süreli kanı görmezden geldi, eti kendini yeniden birleştiriyordu. Derisinin altında filizlenen yeni güç, ikinci bir kalp gibi atıyordu. "Şimdi," dedi Kai, gülümseyerek peçeyi bir kenara itti. "Hanginiz ilk olmak ister?"

Artık kimse gülmüyordu. Oda, akan suyun damlama ve gürültüsü dışında tamamen sessizdi.

"Buraya gel, Tarrow," dedi Kai, iradesini odaklayarak, gülümsemesi, onarımından sonra hala hassas olan tendon ve kemiklerini gerdi. Kehribar içindeki bir taç yaprağı gibi sıkışmış olan Tarrow, tüm zihinsel gücüyle direnerek, ne yazık ki ona yetmeyen sert adımlarla ona doğru yürüdü. Kai, boğazını kolayca kavrayabileceği kadar ona yaklaştırdı. "Söylesene, onun adını biliyor muydun? Buraya ölmeye getirdiğin bu adamın adını?" dedi.

Tarrow boğulur gibi bir ses çıkardı. Açıklayıcı, Kai'nin yeni bedenini bağlayacak bir niyet oluşturmaya çalıştı. Ancak bıçaklanmanın acısı Kai'yi korkunç bir güçle doldurmuştu ve o niyet oluşurken onu yakaladı. Geçici gücünün çoğunu harcayarak, açıklayıcıyı ve diğer denizcileri oldukları yerde hapsetti. Ayaklarını hareket ettiremeden ve silahlarını çekmeden boşuna mücadele ettiler. Biri inledi, bu da Kai'nin hazır olmadan refleks olarak Tarrow'un boğazını ezmesine neden oldu, ki bu israf olurdu. Panikle, bir diğeri, "Menlas, onu kontrol edebileceğini söylemiştin..." dedi.

"Kapa çeneni!" Hareket etmek için mücadele eden, şok ve çaresizlikle boğuk sesli yorumcu Menlas, "Sana adaklar getirdik! Sana yalvarıyoruz..." dedi.

"Bana bir çocuk ve ölümün eşiğinde olan bir genç getirdiniz, bu odanın eşiğinden adımını atar atmaz kalbi durdu. Beni zayıf, çaresiz bir bedene çekip köleniz yapmayı mı düşündünüz?" Kai, hala yenilenmekte olan akciğer dokusu nedeniyle boğuk bir sesle güldü. Menlas'ın yüzündeki ifadeden, Kai gerçeğe yaklaştığını anladı. "Bu işler öyle yürümez, yorumcu." Sonra Tarrow'un ruhunu bedeninden ayırdı ve onun hayatını yedi.

Bir kalp atışı sonra Kai, kurumuş kabuğu yere düşürdü.

Diğerleri dal gibi kırıldılar. Çığlıklar ve yalvarışlar gürültülü ve sinir bozucuydu, özellikle de kendi esirlerinin çığlıklarını ve yalvarışlarını dinlemeye tenezzül etmemiş ölümlülerinkiler. Kai, onları tuzağa düşürmek için harcadığı gücü yenilemek için ilk ikisini çabucak aldı. Sonra, Kai kendini hala şaşırtıcı derecede öfkeli bulduğu ve tekrar mantıklı davranmak zorunda kalmadan önce tüm öfkesini dışarı çıkarmak istediği için, açıklayıcıyı ve son denizciyi kaçmaya çalışmak üzere serbest bıraktı. Hala saçlarına yapışmış ve kafa derisini işkence eden ağır peçe, bu konuda yardımcı olmuyordu.

Son denizci kurumuş bir et yığını haline geldiğinde ve Kai, açıklayıcının göğsüne otururken, "Beni buraya kim koydu?" diye sordu.

Menlas, nefes nefese, çılgınca başını salladı.

Belki Kai soruyu yanlış ifade etmişti. "Bunu bana kim yaptı? Beni bu mezara kim koydu? Ve benim burada olduğumu nasıl bildin?"

"Ben... Hikayeler diyor ki... Ben..." Ve sonra aptalın kalbi durmaya başladı.

Sinirlenen Kai, adam ölmeden önce onun hayatını emdi ve onu yok etti.

Ayağa kalktı ve eteğini hızla silkeledi. "Her şey bitti," dedi kıza. Kız titriyordu, hala duvara yaslanmış duruyordu, ama her anı izlemişti. En yakınındaki kadının cesedini tekmeledi ve uzun gömleğini çıkardı. Gömleği kıza attı. "Bunu giy ve kalk. Seni yemeyeceğim, biz arkadaşız."

Gömleği yakaladı ve başından geçirdi. Çıplak, kirli, kesiklerle ve morluklarla dolu ayakları üzerinde sendeleyerek ayağa kalktı. "Ne... Ne yapacaksın?"

"Birini bulmam lazım." Kai başka bir kurumuş cesedin üzerine eğildi, botlarının bağcıklarını kopardı ve çıkardı, sonra onları kıza attı. Ziede'nin varlığı, bilincinin sınırında giderek belirginleşiyordu. Ama onun yönünü anlamak hala zordu. "Başka bir tabut var mıydı? Gördün mü?"

Kız botları aldı ve titreyerek, dengesiz adımlarla onun peşinden kapıya doğru yürüdü. "Hayır. Sadece merdiven boşluğunu gördüm," diye cevapladı.

Kai duvardaki açıklıktan geçti. Açıklık bir geçide açılıyordu, yuvarlak tavanda cilalı taşlardan mavi ışık geliyordu. Bu yeri inşa etmek için harcanan güçlü niyet ağı, her bir taş parçasına kazınmıştı. Biri zaten var olan bir yapıyı alıp kendi amaçları için değiştirmişti. Geçit, sağlam bir sütunun etrafında kıvrılıyor

ve yukarı doğru çıkan bir merdivene dönüştü, yıpranmış beyaz taşların üzerinden hala su akıyordu. Kız, "Yaşamak için insanlara bunu yapmak zorunda mısın?" dedi.

"Hayır," dedi Kai. "Bunu yapmak istediğim için yaptım. Ve kötü insanlar iyi insanlardan daha lezzetlidir." Elini uzattı.

Kız ona baktı, kahverengi gözleri loş ışıktaki genişlemiş, açlıktan morarmış ve çökmüştü. Sonra elini tuttu. Şoktan cildi soğuktu. Onu peşinden sürükleyerek, kuyu geniş bir salona açılana kadar spiral merdivenleri tırmandı, yüksek tavan daha fazla mavi parlayan taşlarla noktalanmıştı. Sonunda, donuk gri-yeşil suya bakıyordu.

Yüzmekte olan balıklardan anlaşıldığı kadarıyla, burası büyük bir su kütesinin içindeydi ve artık burnu çalışan Kai, sanki yıllar boyunca taşların arasındaki derzlere sızmış gibi tuz kokusunu alabiliyordu. Biri, onun uyanıp cesedinden kaçmaması için büyük çaba sarf etmişti. Diğer duvarlarda, kapıların etrafındaki dekoratif çerçeveler gibi büyük kare oymalar vardı, ancak ortadaki plakeler boştu. Kızın, uzak tarafta yukarı doğru kıvrılan merdivenleri görmesi için onu orta sütunun etrafından geçirdi. "Burası neresi?" diye sordu.

"Bir ada, ama kule gibi, tamamen taştan yapılmış," dedi kız. Kanayan burnunu ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Bizi en üstten içeri getirdiler. Nedir bu..."

Kai sessiz olmasını işaret etmek için parmağını kaldırdı. Ziede'yi burada, salonun bu ucunda daha güçlü hissediyordu. Onu kızın kalbindeki inciye bağlayan ince ipliğe odaklandı. *Ziede?*

Hâlâ buradaydı. Sesi kasvetliydi, sıkı bir kontrol altındaydı.

Kızın elini bıraktı ve metodik bir şekilde duvar boyunca ilerledi. Oyulmuş her panel, burayı saran niyetin bir parçasıydı. Arkalarında hiçbir şey yaşamıyordu, ama taşta bir boşluk ya da gizli oda hissi vardı. İçinde hiçbir şeyin saklanmadığı, çürümüş cesetlerin bile olmadığı boş boşluklar. *O burada olmalı.*

Sonra odanın uzak tarafında, dolu bir boşluk hissetti, büyük ve ağır bir şeyin ağırlığı alanı dolduruyordu. Eğer bulabilirse, ağır bir aletle cilalı taşın ince tabakasını geçebilirdi, ama önce kolay yolu denedi. Kabuklu deniz hayvanları ve su yılanlarının oyulmuş desenlerini takip ederek bir tutunma yeri veya bir ek yeri aradı. Çömelerek parmaklarını alt kenar boyunca gezdiren Kai, küçük bir çukur buldu; onu ittiğinde, içeriden sönük bir ses geldi.

Kai ayağa kalktı ve geri çekildi, hemen arkasında duran kıza neredeyse basıyordu. Onun karakteri veya belki de yakın geçmişi hakkında ilginç şeyler söylüyordu, buradaki diğer her şeyden daha az korkutucu buluyordu.

Panel çatladı, parçalandı ve sıva yere düştü. Boşluğun içinde, pürüzsüz bir taş yatak üzerinde koyu mermer bir tabut kutusu duruyordu. Kai kıvrımlı ucunu tutup çekti. Çınlayan bir karşı ağırlık takıldı ve bütün tabut mezardan dışarı kaydı. Cam kapak yoktu, üst kısmı yuvarlak oyulmuş taştan yapılmıştı. Kai ek yeri buldu ve neredeyse tüm gücüyle itti. Kapak fırladı ve kulakları sağır eden bir çatırtıyla yere çarptı.

Ziede içeride yatıyordu.

Gözleri kapalıydı. Kai elini alnına koydu. Hayattaydı, sıcaktı ve hayattaydı. Kai'nin görebildiği kadarıyla yaşlanmamış ya da değişmemişti; aynı koyu kahverengi teni, yüksek alnı ve uzun düz burnu vardı, koyu saçları tercih ettiği şekilde düzinelerce örgü sıra halinde geriye çekilmişti. Bir tören ya da kutlama için giyinmişti, arter kanı renginde kırmızı, dar kesim ipek bir tunik giymişti. Kai, onun hayatını askıda tutan niyetin şeklini buldu; hafif bir hareketle onu kırdı.

Keskin bir nefes alırken göğsü hareket etti. Kai kollarını kadının altına kaydırıp ve onu kutudan çıkardı. Kadın gözlerini açtı ve Kai'nin omuzlarını tuttu, tırnakları boynuna batıyordu. Kai rahatlamaktan neredeyse boğuluyordu ve sesi kalınlaşmıştı. "Güvendesin, Ziede."

Gözlerini kırptırdı, tanıdık olmayan bir yüz gördüğüne şaşırmıştı. Farkındalık bakışlarına yansıdığı anda, Kai onu yavaşça ayağa kaldırdı, dengede tutmak için kollarını tutmaya devam etti.

Artık aynı boydaydılar. Eski vücudu daha kısaydı ve ona bakmak için başını eğmeye alışmıştı. Kız onun yanağına dokundu. "İçinde sen misin?" Sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Evet, sensin. Seni öldürdüler mi?"

"Biri öldürdü." Hâlâ o kadar rahatlamıştı ki düşünmesi zordu. Ziede'nin taş tabutunun kenarına hafifçe vurdu. "Beni bunlardan birine koydular."

Ziede, canlı canlı gömüldüğü nişi gördü ve omuzları çöktü. "Buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum." Kaşlarını çatarak kendine baktı. "Bu kıyafetlerin bana ait olduğunu hatırlamıyorum."

"Ben de buraya nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum." Kai onun kollarını ovuşturdu. "İyi misin?"

"Evet." Kendini toparladı ve derin bir nefes aldı. "Yani ne kadar süredir burada olduğumuzu bilmiyoruz...?"

"Ben yaklaşık bir yıldır ölü gibi görünüyordum." Kızın yanına döndü. O ve Ziede, Kai'nin öğrendiği ilk ölümlü dili olan Saredi'de konuşuyorlardı, ama kızın anlayabilmesi için İmparatorluk Arike diline geçti. "Benais-arik'ten Bashat bar Calis hâlâ Yükselen Dünya'nın lideri mi?"

"Sanırım?" dedi kız. Botlarını giymek için yere oturmuş, morlukları ve kırık ayak parmaklarını deri kapaklarla sararken dudağını ısırıyordu. "Madeni paraların üzerinde bu isim mi yazıyor?"

Yardımcı olmadı. Kai ısrar etti, "İmparatorluk takviminde hangi ay olduğunu biliyor musun?"

Kız düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Üçüncü güneş ayının sonu. Neredeyse sonu. Takvim kulesindeki işaret değiştirilmemişti. Buraya gelmek yaklaşık beş gün sürdü."

"Yeterince yakın." Kai, güvenle Ziede'ye döndü. "Bunu kafamdan çıkarabilir misin?" Saçına takılmış kumaş ve mücevherlerle süslü zincirleri işaret etti. Ona yapıcı bir iş vermek, onu sakinleştirecekti ve ayrıca o korkunç şeyden kurtulması gerekiyordu.

Ziede onu döndürdü ve peçenin sarıldığı yumruğu dürttü. "Kafatasına mı saplanmış?" Onun izinden giderek İmparatorluk Arike dilinde konuştu.

"Öyle hissediyorum." Kafatasında hissettiği çekme hissi, daha kötü bir şey düşünemediği için en az on denizci ve yorumcuyu daha öldürmek, muhtemelen canlı canlı derilerini yüzmek istemesine neden oldu.

"Sadece zincirli bir peçe," dedi kız, botlarının bağcıklarını çekerek ayarlamaya çalışırken.

"Bu kim?" diye sordu Ziede, tırnaklarıyla küçük, karışık zincirleri koparıken sinirli bir şekilde.

"O yeni." Ziede, dekoratif işkence aletinden saçlarını çözdürürken, onun dikkatli dokunuşuyla rahatlamak istedi, ama hala zaman yoktu.

"Ben Sanja," dedi kız, ayağa kalkarak. "Burada olmak istemiyorum." "O Sanja," diye açıkladı Ziede'ye. "Onu kurban olarak getirdiler."

Muhtemelen Menlas, Kai'yi bağlamak için planladığı her neyse, onu öldürmeyi amaçlamıştı. Menlas, tehlikeli olacak kadarını biliyordu, çoğunlukla da kendisi için.

"Merhaba, Sanja. İkimizden biri burada olmak istiyor gibi görünüyor mu?" diye sordu Ziede.

"Hayır." Sanja meydan okurcasına çenesini kaldırdı, ama sesinde hafif bir titreme vardı. "Beni onun için mi getirdin? Yeni bir bedene mi ihtiyacı vardı?"

Ziede sertçe güldü. "Ben yeni bir bedene giremem, canlı ya da ölü. Bu Kai'nin numarası."

Kai ona, "Bu yüzden Ziede'yi hala nefes alırken bulmak zorundaydık," dedi. Sanja hala şoktan kurtulamamış gibi görünüyordu, sadece biraz nefes verdi ve yeni gömleğinin kolunu oynattı. Kai devam etti, "Tahren'e ulaşamadığını söyledin."

"Bütün bu zaman boyunca denedim." Ziede'nin sesi sakın ve kendinden emindi, tabii onu yeterince iyi tanıyıp altındaki duyguyu duyabilenler için. Tahren, Ziede'den bir kalp incisi almıştı ve aralarında konuşmak için çok uzak olsalar bile, onun varlığını hissetmesi gerekirdi.

Tahren de saldırıya uğramışsa, durumları görüldüğünden daha da kötüydü. Kai, "Tahren burada değil, başka kimse de yok." dedi.

Elleri bir an durdu, sonra zincirleri çözmeye devam etti. "Tahren özgür olsaydı, bizim için gelirdi. Bizi bulmak için dünyayı yerle bir ederdi. Dahin... Dahin de bizi öylece bırakmazdı."

Kai'nin boğazı düğümlendi. Dahin, Tahren'den uzaklaşmış olabilir, ama Kai ve Ziede'den uzaklaşmamıştı. Dahin ve Tahren ne kadar tartışılırsa tartışsınlar, Dahin onu yine de koruyacak, Tahren de ona zarar vermeye çalışan her şeyi yine de yok edecekti. Ama bu, onların öldüğü anlamına gelmiyordu. "Tek bildiğimiz, onların burada olmadığı. Tahren'in incisini bir şey engelliyor olabilir. Bizi arıyor olabilir, evdekileri koruyor olabilir. Ne olduğunu anlayana kadar bilemeyiz."

Ziede, sahte bir sakinlikle, "Tahren'in inatçı kafasına bir saç teli bile dokunmuşlarsa, onları katlederim," dedi. Bir kez daha çekince, zincirli peçe kurtuldu. Ziede onu yere attı ve Kai'nin gevşek buklelerini parmaklarıyla tarayarak, karışıklıkları giderdi.

"Onları katlederiz." Kai ağrıyan başını ovuşturdu, sırtındaki ve boynundaki gerginliğin azaldığını hissediyordu. "Nerelisin, Sanja?"

"Çiçek Denizi'nin Ağzı. İkimizi de satın aldılar." Tereddüt etti. Kendini kucaklıyordu, ama titremesi azalmıştı. "Neden daha önce adımlı sormadın?"

"Sen bana söylemeye hazır olana kadar istememiştim." En azından Kai, Çiçek Denizi'nin nerede olduğunu biliyordu, sadece şu anda bulundukları yere göre konumunu bilmiyordu.

Ağız, Yükselen Dünya'nın ulaşamayacağı bir özgür şehirdi, Nehush topraklarının hayatta kalan son parçasıydı. Savaştan sonra neredeyse terk edilmiş bir hale gelen şehir, deniz korsanları tarafından yeniden yerleşime açılmıştı, ama şimdi yine çok işlek bir liman haline gelmişti. Hala bir açıklayıcının saklanmak için ideal bir yerdı. "Ağız'dan buraya tekneyle mi geldiler?"

"Bir kabuk balinasıyla." Sanja ince omuzlarını silkti. "Daha önce hiç yakından görmemiştim."

"Huh. Demek açıklayıcı Menlas güçlü bir büyücü olmalı." "Sanırım öyle olduğunu düşünüyordu," dedi Sanja, sesinde bir parça kuruluk vardı.

Kai, serbest kalan kafa derisini kuvvetlice kaşıyarak, "Siz ikiniz burada bekleyin. Gidip cesetleri arayacağım. Ziede, sana biraz giysi getireceğim."

Kai uzaklaşmaya başlarken, Ziede, "Kai. Kalbinde inci olup olmadığını kontrol etmelisin," dedi.

Kai tereddüt etti ve başını salladı. "Orada yok, Ziede."

"Bana bunu kanıtla, Kai," diye ısrar etti Ziede, Kai uzaklaşırken. "Kanıtla."

İKİ

Denizcilerin canını almakla ilgili en iyi şey, hepsinin kıyafetlerini kirletmeden ölmüş olmalarıydı. Kai beşini de aradı, Ziede için bazı kıyafetlerini aldı ve daha yakından incelemek için yanlarında taşıdıkları silahları ve diğer nesneleri ortaya çıkardı. Yiyecek yoktu, umarım mürettebat gemilerine bol miktarda erzak getirmişti. Kai çok sık yemek yemeye ihtiyaç duymuyordu ama Ziede yemediğinde huysuzlanıyordu ve Sanja yetersiz beslenmiş görünüyordu.

Kai'nin yeni vücuduna uygun giysi yoktu ve tunik çok kirliydi. Menlas'ın giydiği eteği ve dar paça pantolonunu ve dizlerine kadar uzanan ince, uzun kollu tunikayı aldı. Onu bir denizcinin deri kemeriyle bağladı ve ellerine düşmemeleri için çok uzun kolları bağlamak zorunda kaldı, ama bunun dışında rahattı. Menlas'ın ailesi veya kültürü için büyük bir önemi olan örgülü ipek bir kordon aldı ve onu, yüzüne düşmek isteyen saçlarını geri bağlamak için kullandı.

Sonra eşyalarının yığınınan yararlı veya güzel olan her şeyi topladı ve kadınlardan birinin getirdiği, açıkça ganimet umuduyla getirilmiş boş bir çantaya koydu. Onu alıp Ziede ve Sanja'ya geri dönmeliydi, ama kendini orada dururken buldu. Cesedinin karşısında.

Ziede yanılıyor, diye düşündü. Kalbimde inci yok. Bakmama gerek yok. Ve zamanları da yoktu. Bu kadar özenle inşa edilmiş bir mezarın şüphesiz alarmları vardı. Birisi onların kaçtığını anlayacaktı.

Ama cam kutuya gitti ve küçük bir güç dalgasıyla onu mühürleyen tasarımı kırdı. Kapağı kaldırdığında, hapsolmuş pis hava dışarıya sızdı.

Kendini bu şekilde görmek garip ve hoş değildi. Bu bedene doğmamıştı, ama uzun zamandır bu bedendeydi, o kadar uzun zamandır ki, başka bir şey olmanın ne demek olduğunu neredeyse unutmuştu. Ziede gibi, giydiği kıyafetleri, kefenin kaba tül kumaşını, altındaki sade koyu renkli paltoyu

giydiği kıyafetleri, kefenin kaba tül kumaşını, altındaki sade koyu renkli paltoyu tanııyordu. Mücevherler olmadan, bir Arike asilzadesinin mezarına eşlik etmesi gereken hiçbir şey olmadan gömülmüştü.

Tarrow'un onu bıçakladığı bıçağı aldı ve onu kefen ve paltoyu kesmek için kullandı, sonra göğsünün derisini ve altındaki çürümüş eti.

Orada, kalbinin ortasında, gümüş beyazı bir inci vardı.

Kai geri döndüğünde, Sanja Menlas hakkında bilgi veriyor ve Ziede'ye mezarda olanları anlatıyordu. "Büyük bir iblisi köle yapıp, onu ailesini yapacağını söyledi."

"Evet, tüm aptallar böyle düşünür," dedi Ziede.

"Giysiler getirdim." Kai onları Ziede'nin taşının üzerine bıraktı ve bir yığını Sanja'ya doğru itti. "İstediğini seç."

Ziede, hayal kırıklığıyla üzerine örtülmüş tunikinin bel kısmını çekti. "Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Sanırım içine dikilmişim."

Sanja ona yardım etmek için yarım adım attı, ama Kai ona bıçağı uzattı. Ziede bıçağı aldı ve metodik bir şekilde vücudundaki giysileri kesmeye başladı. Sakinliğini korumak için bir süre bir şeyleri kesmesi gerektiği açıktı.

Onu izleyen Kai, "Ziede, haklıydın," dedi.

Dikkatini dağıtan Ziede, tunikin önünü kesti. "Genelde haklıyım. Bu sefer ne oldu?"

"Baktım. İnci oradaydı."

Kai, onun "*Orada olduğunu biliyordum, sana söyledim*" gibi bir şey söylemesini bekliyordu. Ama Ziede hareketsiz kaldı, ona bakarak, bakışları tedirgindi. "Düşündüm ki... Düşündüm ki geri gelip bana yanıldığımı söyleyeceksin." Ağzını ince bir çizgiye getirerek duygularını bastırdı ve bıçağı tekrar tuniğine götürdü. "Yanılmak istedim."

Kai, onun ifadesini görmek istemediğinden, özellikle de sempati dolu bir ifadeyse, yere baktı. Sanja, ona daha önce verdiği gömleğin altına bir çift denizci pantolonu giymişti. Onları ihtiyatlı bir şaşkınlıkla izleyerek, "Kalbinde bir şey varken nasıl ölmezsin?" dedi.

Kai iç geçirdi. Kendini aptal gibi hissediyordu, ihanete uğramış bir aptal. Vücudunun önceki sahibinden kalanlardan bir anı parladı ve güzel Tarrow'un görüntüsü belirdi. "Bu iyi bir soru. Daha da iyisi, 'Kalbimde bir inci varken nasıl bilemezdim?'"

"Bende de var," dedi Ziede Sanja'ya. Tunik sonunda çıktı ve kalıntıları yere attı ve sanki kötü bir yılanmış gibi tekmeledi. "Kai'den, korunmak için. Bana verdi ve ben yuttum."

Kai ona, "Giysilerini giy, üşüteceksin," dedi. Başka bir pantolon, bir tunik ve Menlas'ın kırmızı paltosunu çıkarıp ona uzattı.

"İnciyi oraya kim koydu?" diye sordu Sanja. Pantolonun paçalarını kendine uydurmak için kıvrırmıştı ve daha da çocuk gibi görünüyordu.

Ziede metodik bir şekilde giyiniyordu. Sesi sertti. "Arkadaşımız olduğunu sandığımız biri."

Kavisli taş merdivenlerin üst kısmında ışık yoktu, bu yüzden Kai bir yusufçuk büyüklüğünde bir cin çağırdı ve onun parıldayan ışığını takip ederek yukarı çıktılar. Yukarı çıktıkça, havada taze tuzlu rüzgârın hafif kokusu daha da belirginleşiyordu. Arkasında, Ziede Sanja'yı sorguluyordu.

"Buraya geldiğimizde gece olmuştu, ama onlar sabaha kadar beklediler." Sanja eleştirel bir şekilde homurdandı. "Sanırım daha güvenli olacağını düşündüler."

Ziede sordu, "Bu Menlas içeri nasıl girdi? Bir tür anahtar falan mı vardı?"

"Varsa da ben görmedim." Sanja keskin bir nefes aldı. Sert, yaşlanmayan bir sokak çocuğu ile kötü yaralı bir çocuk arasında gidip geliyordu. Sesi titriyordu. "Onlar... ona vuruyorlardı."

Kai durakladı ve ona baktı. Uçuşan cinlerin beyaz ışığı yüzündeki rengi silmişti. Bu, onun ifadesini görmeyi imkansız hale getiriyordu. "Adı neydi?"

Sanja dudağını ısırды. "Hiç bilmedim. Bize haşhaş verdiler, sanırım. Midemi bulandırdı ve sürekli kusmaktan dolayı sinirlendiler. Onu sürekli götürüyorlardı, sanırım onlarla kavga etmeye çalışıyorlardı? Birbirimize pek bir şey söyleme fırsatımız olmadı."

Kai tırmanmaya geri döndü. Artık bedeninin anıları silindiğine göre, eski sahibi hakkında daha fazla bir şey öğrenemeyecekti. Şu anda kızgın olması gereken onca şeyin arasında, bu önemsiz bir mesele olmalıydı. Ama değildi.

Belki de son bedeninde çok uzun süre kaldığı içindi. Onu bir düşmandan almıştı, isteksiz bir kurbanı kabul etmek zorunda kalmamıştı. Menlas ve onun kiralık katillerini öldürmek için daha uzun süre bekleyebilirdi, ama ceza hiçbir şeyi düzeltmezdi. Kai hevesli uzmanlar tarafından cezalandırılmıştı ve bu onu

onu daha kararlı hale getirmişti. "Denizciler, yorumcu hakkında çok şey söylediler mi? Onu iyi tanıyor muydular?"

"Belki? Biz kabuğun dibindeydik ve o hiç oraya gelmedi, bu yüzden onların birbirleriyle konuştuğunu görmedim." Bir an düşündükten sonra Sanja ekledi, "Ama sanırım onu pek sevmiyorlardı. Belki de onun bulduğu her şeyi çalacaklarını ve sonra onu öldüreceklerini düşünüyorlardı. Belki de artık onlara ihtiyacı kalmadığında onları öldürecekti."

"Muhtemelen," dedi Kai dalgın bir şekilde. Sanja'nın gördükleri ve duydukları gerçeklerden uzaklaşıp, onu esir alanların motivasyonları hakkında uydurma hikayeler anlatmaya başladığını düşündü; Sanja belirli bir şeyi hatırlamadıkça ona daha fazla soru sormak bir işe yaramazdı. Hikayeleri gerçeğe yakın olsa bile, açıklayıcılar büyük bir kurban ve ihanete uğramış astlar yığını üzerinde durmadan güçlü olamazlardı.

Hâlâ mezarın yapımının mekanizmasına odaklanan Ziede, "Kulenin alt kısmındaki su nasıl boşaldı?" diye sordu.

Sanja, "Görmedim. Merdiven boşluğundaydık, sonra Menlas onları bizi içeri getirmelerini söyledi ve su her yere akıyordu." dedi. Tereddüt etti, sonra sordu, "Su neden oradaydı? Cam kutuda ölüydü. Bir nevi ölüydü?"

"Benim kim olduğumu biliyor musun, Sanja?" diye sordu Kai. Sanja'nın söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla, Menlas planlarını açıkça söylememişti, en azından kurbanlarının duyabileceği bir yerde.

"Hayır... Hayır... Hayır," diye itiraf etti Sanja. "Şeytanın ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sen bir tür yorumcu musun?"

"Söyle ona, Kai," dedi Ziede, sonra sabırsızlanarak bekleyemedi. "O Kaiisteron, Cadı Kral."

Sanja bir adımını kaçırınca arkasında bir itiş kakış oldu ve Ziede onu yakaladı, dengeledi ve tekrar harekete geçirdi. "Ama bu bir hikaye," diye itiraz etti Sanja. "Arike'den, Yükselen Dünya'dan. Hiyerarşiler gibi."

"Hiyerarşiler de hikaye değil," dedi Ziede sertçe. "O katil pislikleri öldürmek yeterince zordu."

Merdiven boşluğunun bir sonraki dönüşü, parlak güneş ışığına ve serin, tuz kokulu havaya açıldı. Kai, silindirik kulenin geniş tepesine çıkan son birkaç basamağı koştu. Sabah ortası gökyüzü parlak maviydi, bulutlarla noktaliydi, ancak batıda daha yoğun gri şeritler yağmur yağacağını müjdeliyordu. Kai kollarını açıp döndü ve fırtına yağmurunun kokusunu taşıyan rüzgarı derin bir nefesle içine çekti. Çevresindeki suyun ve kapalı

tek işaret, ufukta alçak adalar olduğunu gösteren lekelerdi.

Elini sallayarak hafif imp'i serbest bıraktı. O kadar hızlı uzaklaştı ki, gözden kayboldu. Imp'ler de su ve kapalı alanları sevmezlerdi.

Rüzgara rağmen, hava burada daha sıcaktı, ancak uzaktaki fırtına bu tarafa gelirse, sıcaklık düşecekti. Aşağıdaki soğuktan sonra, Kai kaldırırma uzanıp güneşin tadını çıkarmak istedi.

Derin bir yankı ve kulenin yan tarafına çarpan su sesi onu korkuluğa yönlendirdi. Sanja'nın söz verdiği kabuklu balina aşağıda demirlemişti, kulenin duvarına çarpan dalgaların yıkadığı, kısmen suya batmış devasa bir şekil. Derisi koyu maviydi ve yanlarında kırmızıya dönüşüyordu. Sırtına tutturulmuş kahverengi ve fildişi çizgili bir nautilus kabuğu, suyun üzerinde yüksekte duruyordu, büyük bir ev kadar büyüktü ve Menlas'ın gücünün bir göstergesiydi. Kabuğun kıvrımlı ağzı yukarıya bakıyordu, içindeki merdivenler aşağıya doğru sarmal şeklinde uzanıyordu.

"Taş yıllardır aşınmış, bu yer uzun zamandır burada," dedi Ziede arkasında. Kulenin tepesini eleştirel bir gözle inceliyordu. "Eski deniz halkının mezarı olabilir. Bizim için inşa edilmemişti."

Kai de aynı fikirdeydi. Böyle bir şey inşa etmek için en azından küçük bir şehir devletinin kaynakları gerekirdi; düşmanları, doğru tasarım ve niyetle değiştirildikten sonra amaçlarına hizmet edebilecek terk edilmiş bir harabe aramakla zamanlarını geçirmiş olmaları daha olasıydı. "Yine de bu, çok önceden planlama yapıldığı anlamına geliyor, ama o zaman ikimizi de yakalamak için buna ihtiyaçları vardı. Sanja, Menlas sizi buraya nasıl çıkardı?"

Sanja yanındaki korkuluğa yaslandı. "Onun ve mürettebat için bir platformu olan bir blok ve palanga gibi bir şey vardı. Bizi bir ağla yukarı çektiler..." İşaret etti. "İşte orada!"

Bir yığın odun ve ip parçası, kabuk balinasının kafasının kubbesinin yakınında yüzüyordu. Ağ, kulenin su hattının altındaki midyelere takılmıştı ve su altında uzanıyordu. Açıklayıcı, yapıyı kulenin korkuluğuna asmak için küçük bir niyet kullanmış olmalıydı; Kai onu öldürdüğünde yapı çökmüştü. "Onu buraya geri çekecek miyiz?" diye sordu Sanja şüpheyle.

"Ona ihtiyacımız yok." Kai, düşünceli bir şekilde kaldırırma taşlarını inceleyen Ziede'ye baktı, rüzgâr şeytanları onun giysilerini ve saçlarını şakacı bir şekilde çekip duruyordu. "Ziede, neredeyiz?"

Ziede elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla hava akımlarını hissetti. "Çiçeklerin Ağzı'nın doğusundayız," dedi. Güneydeki uzak karaya doğru başını salladı. "Orası Eligoes adalarından biri."

Artık Kai nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. "Harekete geçmeliyiz."

Ziede kaldırıma son bir kez daha sürtündü ve sonra korkuluğa geldi. Dengede kalmak için elini Kai'nin omzuna koydu ve alçak duvara çıktı. Kai eteğini çekip yanına tırmandı. Ziede aşağı uzandı ve Sanja, gözleri fal taşı gibi açılmış, elini tutup kendini yukarı çekmesine izin verdi. "Uh." Kai'ye baktı, sonra suya kadar uzanan uzun yolu. "Uçabilir misin?"

"Hayır, ama Ziede uçabilir," dedi Kai, Ziede onun için bir çiçek gibi açılan rüzgâr şeytanının içine adım attığında. Ziede onu ve Kai'yi duvardan boşluğa doğru çekerken Sanja boğuk bir çığlık attı.

Rüzgâr şeytanı düşen bir yaprak gibi sallanarak ve dönerek onları kabuğun ağzına ulaştı. Ziede onları şeytanın pençesinden kurtarıp kabuğun ilk basamaklarına çıkardı. "Bu uçmak değil, varlık manipülasyonu," diye düzeltti Ziede sinirli bir şekilde.

Kai, spiral merdivenlerden aşağı inerek kabuğun inci gibi iç kısmına girdi. Hava boğucuydu ve rutubetli ve balık kokuyordu; Kai yüzünü buruşturdu. Suyu yakın olmak, seyahat etmek için tercih ettiği bir yol değildi ama başka seçenekleri de yoktu.

Merdivenler kabuğun en üst odasına çıkıyordu, iç kısmındaki kıvrımlar ve oyuklar, yazı veya tıbbi aletler gibi küçük süslü sandıklar ve diğer malzemeleri saklamak için kullanılmıştı. Büyük bir bölme, ağır yorganlar ve yastıklarla döşenmişti, muhtemelen Menlas'ın yatağını yaptığı yerd. Kai, dar geçidi kullanarak kabuğun alt kısmına indi ve meyve ve su kabakları, su tulumları ve kil kapların bulunduğu daha küçük bir oda buldu. Diğer odalarda, mürettebatın uyuduğu daha kaba battaniyelerle donatılmış hamaklar, yedek silahların ve kişisel eşyaların saklandığı bölmeler ve raflar vardı. En altta, balinanın derisinin yanında, Sanja ve ölen arkadaşının tutulduğu, ipler ve zincirlerle dolu kokuşmuş bir oda buldu. Burası aynı zamanda geminin tuvaleti de olmalıydı.

Ziede ve Sanja'nın beklediği yere geri tırmandı. Sanja, Ziede'nin elini sıkıca tutuyordu. Anlaşılabilir bir durumdu, Kai de işkence gördüğü yerlere geri dönmekten hoşlanmazdı. Duvara yaslanarak, tüm bölmeleri daha yakından inceleyerek, "Gemide başka kimse yok. Buradan gitmeliyiz," dedi.

Ziede onaylayarak kaşlarını kaldırdı. "Bu şeyi çalıştırmayı biliyor musun?"

"Hayır, ama bir açıklayıcı yapabiliyorsa, ne kadar zor olabilir ki?" Ön tarafta, bazı malzemelerin konulduğu küçük, sedefli bir raf buldu. Cilalı küçük kabuklu kaplarda tuzlar ve tozlar, kanla kararmış birkaç parça odun, solmuş bir kumaş parçasına kazınmış bir şema. *Bu... değil.* Menlas burada niyetler üzerinde çalışmıyordu, Cadı'nın işini taklit etmeye çalışıyordu. Parçalara hala yapışmış olan niyet kıvılcımlarından, her neyse, başarılı olmuştu. *Acaba bizi bu şekilde mi buldu?*

Başlangıçta Hiyerarşinin kullanımı için askere alınmış ve eğitilmiş olan yorumcular, bilgilerini çıraklara aktaracak kadar uzun süre hayatta kalmışlardı. Menlas'a öğreten kişi, ona ölümsüz Cadı Kral için bir tuzak olarak tasarlanmış mühürlü mezara girecek kadar güçlü olduğunu düşündürmüştü. Muhtemelen bu, ayrıntılı bir cinayet yöntemi olarak tasarlanmıştı.

Kai, Ziede'nin aşağı inip birkaç çanta ve tencere getirdiğini fark ederek rafları karıştırmaya devam etti. "O senin kocan mı?" diye fısıldayarak sordu Sanja.

"Dört Rüzgârın Şeytanları, hayır," diye cevapladı Ziede normal bir ses tonuyla. "Biz eski arkadaşız."

Kai, ortasına balina kemiği gibi görünen bir parça monte edilmiş, özenle yapılmış metal bir pusula buldu. Menlas muhtemelen içine gömülü bağlantı ipliklerine erişmenin başka bir yolunu bulmuştu, ama Kai sadece ona dokundu. Balinanın zihnini hissetti, yaşlı ve sabırlı, esaretine karşı yavaşça kaynayan bir öfkeyle. İçine girdi ve ona şöyle dedi: "*Senin beni taşımak istemediğin kadar ben de sana binmek istemiyorum.*" *Bizi bir süre güneydoğuya götürürsen, önce su altındaki ateşe, sonra da ölümlülerin limanına, bu şeyi senin üstünde tutan zincirleri kırıp yoluna devam etmeni sağlarım.*

Balina, uzun bir kalp atışı kadar süren derin bir sessizlik içinde düşündü. Kai sabırsız değildi, çünkü bu kadar yaşlı ve karar verirken bu kadar ağır basan bir yaratığa sabırsız davranmanın bir anlamı yoktu. O sessizlikte süzülerek beklemek kolay ve dinlendiriciydi.

Cevap, akıntının bir girdabında geldi: *Neden güvenmeliyim?*

Her zaman iyi bir soruydu. Kai cevapladı: *Ben de bir zamanlar zincirleri takmıştım.* Balinaya bir görüntü, bir anı gönderdi: Hiyerarşilerin Yaz Salonlarındaki eski Cageling Şeytan Mahkemesi, orada elmas zincirlerle

zincirlerle boğazına ve bileklerine sarılmış, sürekli yağın yağmur yırtık pırtık giysilerini ıslatmış, derisini yakmış.

Balina anıyı içselleştirdi ve şarkı akmaya devam etti.

Sonra balina kuleden döndüğünde zihinsel akıntı ve fiziksel kabuk birlikte sallandı. Kuyruğunu kaldırıp indirdi ve açık denize doğru ilerlemeye başladı. Kai kendine geldi ve balinayla iletişim kurmak için başını eğip yere diz çökmüş olduğunu fark etti. Yeni vücudu hala garip yerlerde ağrıyordu, bu ani iyileşmenin ve boğucu suyun yakınlığının bir yan etkisiydi. İnleyerek ayağa kalktı. Kabuk, balinanın hareketiyle uzun, yavaş dalgalar halinde sallanıyordu. Bunun iyi bir seyahat şekli olduğunu düşünen ölümlü, hem mazoşistti hem de tutsak balinanın acısını umursamıyordu.

Kai, odanın arka kısmında Ziede ve Sanja'nın varlığının farkındaydı. Meyve ve salamura su kestanesi ve çok kuru, taneli keklere benzeyen şeyler yemişlerdi. Sonra Ziede, açıklayıcının yatak takımlarından bir kısmını başka bir bölmeye tıktırdı ve Sanja şimdi başını battaniyeye gömerek kıvrılmıştı. Ziede ise sergici'nin yatağında oturmuş, inci kaplı duvara yaslanmış yastık yuvasına yaslanmış, Kai'yi endişeyle izliyordu.

Kai yanına sıkışarak omuz omuza oturdu. Onun sıcak ve canlı olduğunu hissetmek, onun yanında sıcak ve canlı olmak hala bir rahatlamaydı. "Önce bizi Gad-dazara'ya götürmesini söyledim." Bu, birçok dilde su altındaki ateş olarak adlandırılan yerin ölümlüler tarafından verilen isimlerinden biriydi. "Yakın ve orada büyükannemle konuşmamı sağlayacak bir kanal var. O, evimi görmeme, Tahren'in orada olup olmadığını görmeme ve Benais-arık'te ikimizin de ölümüne yol açabilecek bir şey olup olmadığını görmeme yardım edebilir. Ya da çoğunlukla ölümüne."

"İyi bir plan," dedi Ziede. Elini iki eliyle tuttu ve "Bu çok üzücü," dedi.

Kai, bu büyük bir understatement'a hoşnutsuzlukla tepki gösterdi ve başını omzuna yaslayabilmek için çöktü. Rising World koalisyonunun yenilenme yılında mahkemeye gitmenin akıllıca olmayabileceğini biliyorlardı, ama Bashat'ın çağrısına cevap vermemek de aynı derecede akıllıca olmazdı. "Ve her şey çok iyi gidiyordu."

"Öyle miydi?" Ziede ikna olmamış gibiydi, ama konuyu daha fazla zorlamadı. "Bu olay olduğunda nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Kai hafızasını zorluyordu. Kendisi ve Ziede'nin Benais-arik'teki eski sarayda olduklarını biliyordu. Tahren onlarla birlikte değildi. Ne yapacağı konusunda ketum davranmıştı, ama Ziede biliyor olabilirdi. Ancak eski bedeninden kalan son görüntüler bulanık ve belirsizdi. "Yazlık köşk. Gece. Nilüferlerin olduğu büyük havuz."

"İçinde mi?" diye sordu Ziede şaşkınlıkla. "Neden?"

"Hayır, yanında," dedi sinirlenerek. "Kanepede. Bashat'la birlikte."

Ziede iç geçirdi. "Ve işte buradayız."

"Bunu bilemezsin." *Bize bunu yapanın o olduğunu bilemezsin.* Artık onunla tartışmayacaktı, çok yorgundu. Ve kabul etmek istese de istemese de, çok kararsızdı. "Neredeydin?"

"Benais House'daki odalarımızda, sanırım." Kafasını salladı, örgülü saçları yanağına yumuşakça değdi. "Planlama, zamanlama, bunu yapmak için... Seni askıda tutmanın bir yolunu bulmadılarsa, saldırdıklarında hazırlıklı olmalılar..."

Kai, zambak göletini, kalbindeki inciye, son anısını düşünmeden edemiyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında ipek yastıklara uzanmış, dünyanın yeni merkezindeki en ünlü sarayın en güzel avlusunda lamba ışığı parıltıyordu. Bashat, Kai'ye bir kadeh şarap uzatırken gülümsüyordu. Gece, karanlık su ve beyaz çiçekler üzerinde parıltıyan ışık gibi sıcak ve yumuşak, parlak bir anıydı. Her şeyin durduğu ve karardığı şüpheli bir şekilde ani sonuna kadar çok net bir görüntüyüdü.

O sahnenin karanlık bir yansımasını, havuzun gölgeli suyundaki ters görüntü gibi, çok kolay hayal edebiliyordu.

Ziede onun artan gerginliğini hissetmiş olmalıydı. Elini onun uzun bukleli saçlarına geçirip, karışıklıkları çözdü. "Ne düşünüyorsun, Kai?"

Belki de saf bir aptal olduğunu, belki de büyük bir hata yaptığını düşünüyordu. "Rıza istemeden kalp incisini yerleştirmenin bir yolu var. Ölümlülerde işe yarar mı bilmiyorum, ama bende... İnci oluşup sonra suyla ya da şarapla öğütülürse. Ben onu içersem. Oluşması biraz zaman alır ve birçok şeye bağlıdır. Ama bu bir olasılık."

"Ve?" Ziede'nin sesindeki endişeli kaş çatışını duyabiliyordu.

"Eğer biri bunu yaptıysa. Eğer beni kendi iradesine boyun eğdirmek için kullandıysa. Ve sonra beni boğduysa." Boğazı düğümlenmişti. "Eğer olan buysa."

"Ah, Kai."

Ziede'nin ses tonunda çok fazla sempati vardı ve Kai kendini gülmeye zorladı. Daha çok alaycı bir ciyıklama gibi çıktı. "İnsan formundaki bir iblisle ilişki kurmak isteyen ölümlü bir prens varisi, tamamen güvenilir bir kişi olmayabilir diye düşünmeye başlıyorum."

Ziede yine iç geçirdi. "Öyle mi düşünüyorsun? İlk tanıştığımız kişi öyleydi." Kai'nin gülümsemesi acıydı. "O bir istisnaydı."

GEÇMİŞ: BAŞLANGIÇ

Dünyanın eskiden olduğu gibi hayal ediyorum: Suneai-arık ve kuzeyden her gün gelen yüzlerce kervan, ipekler, buz şarabı, kehribar ve kitaplar, Arkai limanlarından gelen kanal mavnaları, adaların hazineleri ve ilginç eşyaları. Tanıdık ve yabancı insanlar, Nibet'ten gelen tüccarlar, Enalin'den gelen akademisyenler ve diplomatlar, Erathi ve Palm'dan gelen denizciler, hatta uzak batıdan gelen yalnız bir Çim Kralı. Yemekler, müzik, kahkahalar.

Satirik Salasi'nin olacakları önceden gördüğünü ve forum bahçesindeki kafeslerden kuşları kaçırdığını söylüyorlar. Ama Hierarchs' Well'in sesi yükseldiğinde hepsi gökyüzünden düştüler.

—Benais-arık arşivlerinde bulunan, isimsiz bir

Suneai-arık'ten hayatta kalan

Kai, Enna'nın ölümlü bedeninde sadece iki mevsim geçirmişti ki, kuzeni Adeni'yi üzerine atlayarak uyandırdı. Adeni inledi ve yastığını ve keskin dirseklerini Kai'nin çırpınan kollarına karşı kalkan olarak kullandı. "Dur! Yatakları kıracaksın!" Adeni ona tısladı.

Kai, ranzaları kanvas duvara sabitleyen ağır kılavuz ipe tutundu. Henüz şafak sökmüştü; Kentdessa Saredi'nin büyük çadırının çatı eğimi, hala gölgenin içinde, yüksekte uzanıyordu. Sabitleme kablolarının kanvasın içinden geçtiği havalandırma deliklerinden giren ışık, hala koyu griydi. Kai, uyku bölümündeki diğerlerini uyandırmamak için sesini alçak tuttu. "Kırmayacağım! Hadi, kalk, geç kalacağız."

"Tamam, tamam." Adeni oturdu ve yastıkla ona vurdu. Kai sadece güldü ve iskelenin kenarına doğru sallanarak, ölümlü kuzenlerinin uyuyan bedenlerinin yanından aşağı indi.

Bölmenin bu kısmı, duvar perdeleri çadırın alt katından gelen şafak ışığını engellediği için daha karanlıktı. Ancak Enna'nın ölümlü bedeninde bile Kai, klanın atalarıyla ilgili hikayelerden oluşan, deri ve kanvasın her yerini kaplayan resimli sahneleri görebiliyordu. Zengin renkler loş ışıktaki değişiyordu. Akşam mum ışığı, bu sahneleri hareket ediyor gibi gösterirdi ve Kai, kuzenleri gibi bu manzarayı izlemekten büyük keyif alırdı. Bu, yeraltının değişken manzarasında, eski evini biraz hatırlatıyordu.

Kai çadırın zeminine çöktü. Yukarıda, Adeni battaniyelerini fırlatıp atıyordu, ama diğer herkes horlamalar dışında sessizdi.

Çadırın diğer kısımlarında uyananlar vardı. Birkaç bölme ötede çömlekler tıkırdamaya başladı ve Kai uzaktan sesler duydu. Eşya sandığını karıştırdı ve hafif uyku gömleğini çıkarıp tunik, pantolon ve işlemeli cüppe giydi. Sıcak mevsimde ağır bir dış ceket giymesine gerek yoktu; ölümlüler gibi soğuğu hissetmiyordu, ama klan kaptanı, Enna'nın kalıntılarına saygı göstererek mümkün olduğunca kuzenlerini örnek almasını söylemişti. Botlarını, şu anda burun kıvrıran Laniaa Teyze'nin yattığı en alt ranzanın altında buldu ve perdelerin arasındaki açıklıktan dışarı çıktı.

Yatak odaları arasındaki geçidi takip ederek bölümlerinin yemek alanına ulaştı. Burası geniş, dairesel bir alandı ve mısır lapası tencereleri için kömürle dolu mangallar ve keçi sütü çayı için daha küçük su ısıtıcıları vardı. Kai bir hasırın üzerine oturdu ve botlarını giyene kadar Adeni gelip yanına oturdu.

Guardi amca, dış mutfaktan getirdiği daha büyük bir su ısıtıcısından ısıtıcı tencereleri doldurdu. Adeni'ye bir porsiyon yulaf lapası vererek, "Kai-Enna, bunları ister misin?" dedi. Dün gecedan kalan ikramları içeren bir kase uzattı. Çoğunlukla sorgum şurubu ve acı baharatlarla tatlandırılmış kurutulmuş keçi eti kıvrımlarıydı.

"Evet, lütfen, amca." Kai mutlu bir şekilde kaseyi aldı. Yemek yemeden uzun süre, belki de yarım sezon dayanabilirdi, ama yememek daha iyiydi ve tadı ve dokusunu seviyordu.

Ağzı dolu olan Adeni, "Hey, neden Kai-Enna'ya ikramlar veriliyor da bana verilmiyor?" diye sordu.

Kai, bunun nedeninin şu anda Kentdessa klanındaki tek iblis olması ve Saredi'deki en genç iblislerden biri olması olduğundan oldukça emindi. Şu anda

yüz kadar iblis vardı ve güneyde seyahat eden klanlarda daha fazlası vardı. Guardi Amca baskıcı bir şekilde, "Çünkü Kai-Enna, dün gece yataklarına girdikten sadece iki saat sonra, gece vardiyasında çalışan çobanların yarısını uyandırmadı." dedi.

"Saygıyla söylüyorum, bence abartıyorsunuz amca." Adeni'nin sesi yulaf lapası yüzünden boğuk çıkıyordu.

Kai, "En fazla üçte biri uyandırılmadı" diye ekledi. Amca onlara bir havlu fırlattı.

Adeni hala yemek yerken Kai kasesini bitirdi, sonra uyurken gevşeyen örgülerini düzeltti, Adeni'nin örgülerini düzeltti ve işlerine gidenlerin, onun ve Adeni'nin bu kadar erken nereye gittiklerine dair bir düzine sorusunu yanıtladı.

Sonunda Adeni yemeğini bitirdi ve yola çıktılar, mağazaların bölmesine uğrayarak yay ve ok kılıflarını aldılar, sonra geçidi takip ederek çadırın ana girişine çıktılar.

Gün aydınlıktı, esinti serin ve canlıydı, tatlı otlar, keçi ve at sürülerinin gübreleri ve odun dumanının kokusu vardı. Kentdessa, küçük bir kubbe şeklindeki kanvas ve halatlardan oluşan bir dağ gibi üzerlerinde yükseliyordu. Sabah güneşinde parıldayan geniş ve sığ bir nehrin üzerindeki ovada duran, kabaca dairesel bir küme halinde dizilmiş devasa klan çadırlarının bir parçasıydı. Arkalarına uzanan sonsuz çimlerin üzerinde, ara sıra uzun, yayılan ağaçlar görünüyordu. Kai bu açıdan göremiyordu, ama her çadırın çatısı, klanın amblemi ve renkleriyle boyanmıştı. Boya, güneş ve hava koşulları nedeniyle solmuştu, ancak Soğuk Rüzgar mevsiminin sonunu işaret eden büyük toplantıda yenilenecekti. Ateş çukurları ve kil fırınları olan açık hava mutfağını geçtiler, aşçılar günün kahvaltısını ve ekmeğini hazırlamakla meşguldü ve Kai, Adeni tekrar yemek yemeye durmadan onu oradan geçirmeyi başardı.

Kamp, mevsimsel selden korunmak için oldukça geride kurulduğu için nehre kadar epey bir yol yürümek gerekiyordu. Adeni yalnız olsaydı, atını alırdı. Ancak Saredi atları iblis kokusuna karşı güvensizdi ve Kai'nin bu kadar kısa bir yolculuk için bir atı sakinleştirmek için harcayacağı zamana değmezdi.

Klanlar, Altın Işık mevsiminin başlangıcından beri buradaydı ve Yeşil Değişimler mevsiminin sonuna kadar burada kalacaklardı. Bahçelere ve içme tanklarına su taşıyan tahta boruların ve hendeklerin aşağısında, tuvaletlerin ve banyo havuzlarının yukarısında bulunuyorlardı. Klanın ruh işçileri suyu düzenli olarak arındırırsa da, bu mantıklı bir sistemdi.

suyu düzenli olarak arındırıyor olsalar da. Son çadır olan Elinvassa'nın dışından geçip çimenli taşkın yatağını geçmeye başladıklarında, Adeni, "Peki kiminle evleneceksin?" diye sordu.

Kai güldü. "Kimseyle. Benim tek görevim bebek sahibi olmak." Büyükannesi, Kai'nin Enna'nın bedeninde uyandığı ilk gün bunu açıklamıştı. Klan en az bir bebek istiyordu, daha fazlası olursa sevinirdi, ama Kai üç mevsim boyunca bebek sahibi olmasını sağlayacak hiçbir şey yapmamalıydı. Bunun nedeni Enna'nın değişmesini beklemeleri değildi; Kai onun bedenini terk edene kadar, Enna'nın bedeni öldüğü anki haliyle kalacaktı. Ama büyükannesi, bu gecikmenin Kai'nin ölümlü yaşamı anlamasını sağlamak için olduğunu söylemişti. Kai, bu noktada bunu oldukça iyi anladığını hissetse de, bir mevsim daha geçmesi gerekiyordu.

Adeni, omzundaki ok kılıfını yukarı çekti. "Doğru, ama bu, senin de biriyle evlenemeyeceğin anlamına gelmez." Kai'ye hızlıca bir gülümseme attı, her zamanki geniş gülümsemesinden biraz daha utangaçtı. Enna'nın bedeninden yarım mevsim daha yaşlıydı ve uyanış töreninden sonra Kai'nin kolunu tutup onu dışarı sürükleyen ilk kişi olmuştu. Kentdessa'nın etrafında, dış desteklerin dev kablo ağının altında koşmuşlardı.

"Kiminle evleneceğim?" diye sordu Kai. Sonra aniden bir şüpheyi kapıldı. "Seninle mi evleneceğim?"

"Şey, ben, Varra ve Iludi." Bunlar diğer iki kuzeniydi. Kai onlarla çok zaman geçiriyordu ama maceralarının çoğunu Adeni ile yaşamıştı. Ayı insanlar Liberni'nin kış uykusuna yattığı mağaraları keşfetmekten, Kentdessa'nın dışına tırmanarak yaşlıları şok etmeye kadar her şeyi yaptılar, ancak bu macera neredeyse felaketle sonuçlanıyordu. Ama dördü sadece konuşup hikayeler anlatır, bütün gece sürülerle birlikte yıldızların altında çimlerde uzanırlardı. Adeni ekledi, "Sadece bir düşün."

"Kokulu ayaklarıyla çift kişilik ranzada uyumayı mı düşün?" dedi Kai, çünkü Adeni'nin şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Adeni sırttı ve Kai'nin omzuna bir itti. "Ben her gün şafak sökmeden yataktan atılmaya razıysam, sen de benim ayaklarıma razı olabilirsin."

Nehre neredeyse varmışlardı, ayaklarının altında artık çimden çok çamur ve çakıl taşları vardı. Bu noktada nehir yaklaşık üç yüz adım genişliğindeydi ve kıvrım boyunca geniş bir sığlık şeridi vardı, ancak akıntı her yağmur fırtınasında değişiyor ve nehir boyunca farklı kanallar açıyordu. Dün gece geç saatlerde yukarıdaki tepelerde bir fırtına olmuş olmalıydı;

geniş kıyılar kırık ağaç dallarıyla doluydu. Kai'nin boyu kadar geniş, parçalanmış bir ağaç gövdesi, derin suyun kenarını belirleyen bir kum adacığına sıkışmıştı.

Ayrıca, inşaatçılar nehrin en dar kısmına kurdukları ve Kai ile Adeni'nin karşı yakadaki avlanma alanlarına ulaşmak için kullanmayı planladıkları halat köprüyü de tahrip etmişti. Halatlar ve parçalanmış tahtalar kumlu kıyılardaki enkazla karışmış, destek direkleri yerlerinden yarı yarıya sökülüyordu.

Kai hayal kırıklığıyla durdu. "Bu çok kötü. Sence bunu düzeltmek ne kadar sürer?" Bu sabah olmazdı, orası kesindi. Perama göçünü tamamen kaçıracaklardı.

Adeni onu bir an izledi, sonra sırtına bir şaplak attı. "Hadi, karşıya geçebiliriz."

"Yapamam." Sinirlenen Kai, ona el salladı ve gözlerini işaret etti. "Hatırladın mı?"

"Su zarar vermez, değil mi?" Adeni, Kai'nin omzuna dokundu. "Senin banyo yaptığını gördüm."

"Hayır. Sadece benimle yer arasında olduğunda garip geliyor." Sanki içi boş ve boşalmış gibi, sanki bir parçası eksikmiş gibi, ama bunu bir ölümlüye açıklamak zordu.

"Karşıya geçmemiz uzun sürmez. Giysilerimiz de çabuk kurur." Adeni Kai'yi tekrar dürttü. "Bunu iple çekiyordun, kaçırmak istemezsin."

Kai bunu kaçırmak istemiyordu ve Adeni'nin de kaçırmamasını istemiyordu. Perama avlamak için bir sonraki fırsatı bir sezon boyunca beklemeleri gerekecekti. Etrafına baktı. Nehrin kenarında sadece onlar vardı ve büyük bir sedir ağacı kampı görmelerini engelliyordu. "Tamam, ama büyükanneme ve kaptana söyleme."

"Tabii, ilk yapacağım şey bu olacak, Saygıdeğer Atalarımıza ve kaptana gidip 'Kai'yi neye ikna ettim tahmin et' diyeceğim. Sonra da gelecek sezon boyunca ikimiz de keçi pisliği kürekleyip tuvalet kazacağız." Adeni kolunu çekti. "Hadi, kimse bizi görmeden acele edelim."

Kai, Adeni'yi takip ederek kıyının hafif eğiminden sığ sulara indi. Ayakları suya girer girmez, yeraltıyla olan bağlantısının bir damla farkındalığa dönüştüğünü hissetti. Derin bir nefes aldı. Bu, sürekli düşündüğü bir şey değildi, ama onu kaybetmek bir uçurumdan atlamak gibi hissettiriyordu. Kendini yalnız ve garip bir şekilde demirden kopmuş hissetti.

Adeni durup onu izliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Kai başını salladı. Buna alışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü; uzun bir süre yer üstünde kalacaktı ve akan suyla tekrar tekrar başa çıkması gerekeceğinden emindi. "Acele edelim."

Yoluna devam ettiler. Hızlı akan su, Kai'nin botlarının cilalı derisinden bile hissedebileceği bir soğukluk taşıyordu. Adeni'nin onu itip düşürmeyi komik bulacağından biraz korkuyordu, ama Adeni böyle bir şey yapacağının sinyalini vermedi, aksine en sığ suyu bulmak için ilerledi, onları kum tepelerinin üzerinden geçirdi ve dallar ve enkazların arasından yollar buldu. Kai her kumul üzerine adım attığında veya bir ağaç gövdesine tırmandığında, yeraltı dünyasıyla olan bağlantısı geri geliyordu, derisinin altında sıcak bir titreme hissediyordu. Bu, beklediği kadar zor değildi ve Adeni'nin onu ikna etmesine memnun oldu.

Kai bir kumul üzerine adım attığında, adada sıkışmış büyük kırık gövdenin yanındaydılar ve bir an... uyarı değil, sadece kalbinin altında, yeraltındaki gerçek bedeniyle olan bağlantısının yaşadığı yerden gelen bir nabız, gözlerini yaşartan bir titreme hissetti. Ama bu nehirde balıklar ve birkaç yılan dışında hiçbir şey yoktu. Adeni on adım kadar önde, gövdeye daha yakındı ve Kai'nin daha derin sulara girmemesini sağlayacak bir yol arıyordu. "Adeni, bekle..."

Su, gövdenin hemen ötesinde patladı. Gri bir şekil yükselerek üzerlerine dikildi. Dişleriyle sırtarak yuvarlak ağzını açtı ve parçalanmış ağacı bir kenara fırlattı. Onlara doğru hızla yaklaşırken, Adeni Kai'ye koşmasını bağırdı ve kendini yana attı. Kai koşmadı, ileriye doğru fırladı.

Su olmasaydı, Kai başarabilirdi. Ama Adeni'ye ulaşmak için uyluklarına kadar gelen sığ sulara daldı. Yeraltından aldığı güçle bile, sanki ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Adeni adanın yamacında zorlukla ilerlerken, yaratık hızla döndü. Adeni'nin elinde bıçağı vardı ve üzerine çöken geniş ağzına bıçağı sapladı.

Kai adaya ulaştı ve yumuşak yokuşu tırmandı. Elleri, yaratığın boynundaki yağ tabakasına dolandı. Bunu daha önce sadece bitkiler üzerinde yapmıştı ve klanların en yaşlı iblisi, kontrolünün sarsılmadığından emin olmak için yanında duruyordu. Dördüncü Evin aleminin altındaki kayada, Saredi anlaşmasını kabul ederek üst dünyaya gelen diğerleriyle birlikte askıda tutulan gerçek bedenini hissetti. Bu nehir yaratığının içindeki hayata dokundu, damarlarında ışık çizgileri gibi akan kana dokundu ve ellerini kullanarak onu dışarı çekti. Sarediler buna "hayatı yemek" diyorlardı.

yaşam yeme" diyorlardı. Bu, iblislerin yeraltında yapabilecekleri bir şey değildi, sadece ölümlülerin dünyasında yapabilecekleri bir şeydi.

Yaratığın hayatı Kai'ye aktı, çok yakın bir yıldırım çarpması gibi çarpıcı bir enerji patlamasıydı, bu enerjiyle ne yapacağını bilmiyordu. Sonra yaratık başını yana attı ve Kai havada kaldı. Yaratığın vücudunun üzerinden yuvarlandı ve adanın ıslak kumuna çarptı.

Kai hareket edemiyordu, tüm o güç derisinin altında boşuna akıyordu. Nehir yarattığı sendeleyerek uzaklaştı, sonra suya çöktü, vücudunun yarısı kurumuş ve boş bir hava kesesi gibi çökmüştü. Sonra Adeni'yi gördü.

Küçük adanın diğer tarafında, birkaç adım ötede sırt üstü yatıyordu, bacakları suya sarkmıştı. Kanı kuma sızmıştı, ama göğsü hala hareket ediyordu. Başı Kai'ye dönmüştü, gözleri odaklanmamıştı.

Çalınan hayat hala Kai'nin ellerinden kıvılcımlar saçıyordu. Kendini yukarı itmeye çalıştı. Adeni'ye ulaşabilirse, hayatı kaybolmadan ona verebilir miydi? Kimse bunun mümkün olduğunu söylememişti ama aniden mümkün gibi göründü, sanki Enna'nın damarlarında kıvılcımlar saçan bu ışıkla yapılacak en doğal şey buymuş gibi.

Kai kendini ileriye doğru sürüklemek için o kadar çok çabaladı ki, görüşü bulanıklaştı ve aniden kendi vücudunu, Enna'nın vücudunu gördü. Yere yığılmış, gözleri hala açık, elleri uzanmış, parmakları kuma gömülmüş. Bir sonraki kalp atışında yine kendi vücuduydu, tırnaklarının altında kumlar eziliyordu, Adeni'nin sabit, boş bakışlarına bakıyordu.

Kai, suda çılgınca sıçrayan su seslerini ve birinin onu dikkatlice kaldırdığını zar zor fark etti. Rüya gibi parçalar halinde, büyük çadırın gölgesine geri taşındığını hatırladı.

Yavaş yavaş kendine geldi, yumuşak battaniyelerin üzerinde yatıyordu, havada nehir sediri tütsüsünün ağır kokusu vardı. Boğazı, sanki nefes alıp su yutmuş ya da uykusunda ağlamış gibi, tahriş olmuştu. Yüzünü ovuşturdu ve büyükannesinin sesi, "Ah, işte burada" dedi.

Gözlerini açtığında büyükannesini hemen üzerinde gördü ve başının büyükannesinin kucağında olduğunu fark etti. "Adeni nerede?" diye söylemeye çalıştı, ama sesi zar zor duyulur bir boğuklukla çıktı.

"O öldü, ufaklık," dedi büyükannesi, saçlarını okşayarak. "Enna'nın bedeninden çıkıp onun bedenine girmeye mi çalıştın? Bunu yapmamalısın Kai, geri dönemeyebilirsin."

"Bilmiyorum," dedi. Büyükannesi, yeraltına gidip gelebilen tek ölümlüydü; eğer onun ölümlü bedeninden çıkmaya çalıştığını söylüyorsa, bunu biliyor olmalıydı, ama Kai bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

"Bu mümkün," dedi başka bir ses. Kai başını biraz çevirdi ve büyükannesinin odasında minderler ve hasırlar üzerinde oturan bir düzine insan gördü. Klan kaptanı, yardımcı kaptan, Enna'nın soyundan gelen aile büyükleri ve diğer klanlardan iblisler. Konuşan iblis, kampın en yaşlı iblisi olan Garoshon klanından merhum Kaened'in bedeninde bulunan Doniqtian'dı. "O canavarı kurutması mümkün olmamalıydı, ama yine de yaptı. Hem de suda."

"Su derin değildi ve o ada üzerinde duruyordu," dedi Kanavesi çadırından bir iblis olan Arn-Nefa. O, yaşlı bir ölümlü erkeğin bedenindeydi, ama Kai'den sadece dört mevsim daha uzun süredir üst dünyada bulunuyordu. O ve ölümlü kız kardeşleri sık sık Kai ve Adeni ile ava çıkarlardı. "Kai çok hızlıdır. Canavarı zamanında öldüremezse, bu imkansızdır."

Ölümlü bir Raneldi yaşlısı sordu: "Ama neden küçük bir gencin bedenine yerleştirildi?"

"Çünkü o bir genç." Büyükannesi onun saçını okşadı. "Ve Enna ölüyordu, bu onur onun soyuna aitti." Enna'nın yaşlıları Raneldi'ye hoşnutsuz bakışlar attılar.

"Nehre girmemeliydi," dedi başka biri. "Dikkatsizce ve aptalcaydı."

"Kimse bunu sorgulamıyor," dedi büyükanne, bunu duymaktan bıktığını ima eden bir tonla. "Çocuklar genellikle dikkatsizdir. O hayvanın nereden geldiğine dair bir bilgi var mı?"

"Kıyıya daha yakın, Erathi'de nehrin aşağısında bir yerde yaşadığını biliyoruz ve yabancı güçler tarafından buraya sürüklendi." Bu, Kentdessa'nın kaptanı Benati'ydi, sesi sakindi ama endişe dolu bir alt ton vardı.

"Bir keşif eri," dedi büyükannem, sesinde kaşlarını çatmış bir tonla. "Bir casus mu? Son zamanlarda Erathi'deki müttefiklerimizden haber geldi mi?"

"Bu sezonun başında gelen son ticaret kervanından beri yok," dedi Doni-Kaened. Saredi ve sınır bölgelerinin bir kısmı, diğer deniz halklarıyla ticaret yapan Erathi'den metal alıyordu.

Büyükannenin kaşları çatıldı. "Atlılar gönderin ve önlerinden karga habercileri gönderin. Cadı dilini bilenler, doğudaki Sınır

Tepeleri kutsal alanına gönderin. Onlardan bizim için kıyıya doğru Bakmalarını isteyin." Yine onun saçlarını okşadı. "Kai, Adeni'nin cesedini görmek ister misin?"

Kai'nin boğazı düğümlendi ve konuşamadı, ama başını salladı.

"Ayağa kalkabilirsen, seni götürürüm." Güçlü eli omzunu sıktı. "Ama cesedinde onu aramaya kalkışma, o artık yok. Yemin et bana, aramayacaksın."

"Yemin ederim," dedi Kai, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırıyordu.

Kai, bunun ölümlü kuzeninin ölümü olduğunu biliyordu, ama bunun Saredi'nin ölümünün başlangıcı olduğunu bilmiyordu. Erathi çoktan düşmüştü ve Hiyerarşilerin güçleri yoldaydı.

ÜÇ

Kai, kabuk balinasının hafif sallantısıyla bilincine geri döndü. Sabah ışığı giriş kapağından içeri süzülüyordu. Ziede ve Sanja yerde oturmuş, bir çömlek kabın içindekileri paylaşıyorlardı. Ziede kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu ve Sanja'nın alnı endişeyle çatılmıştı. İki yastığı kübik odadan dışarı attığını ve muhtemelen bir yorganla kavga ettiğini fark etti.

Şimdiye kadar yolculuk Kai'nin korktuğu kadar kötü geçmemişti. Ama ölü ve mezara gömülü olarak uyanmak, rüyalarına bazı hoş olmayan anıları davet etmiş, bu yeni bedenin etine hala kazınmış soluk kabuslarla karışmıştı. Ölümlü yaşamın pek çok yönü gibi, uyku da abartılıyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi.

Ziede ellerini bir bezle sildi. Yemek, turşu lahana ve kurutulmuş balık olabilecek bir şeyin şeritleriydi. "Pusula güneydoğu diyor. Şafak vakti dışarıyı kontrol ettim ve volkanik dumanlar gördüm."

"Güzel, bu iyi." Kai, yaklaşıyor olmaları gerektiğini düşünmüştü. Yüzünü ovuşturdu, kübik odadan çıktı ve yatak takımlarını aldı. Rafta balina pusulasını buldu ve merdivenlerden yukarı çıkıp parlak gün ışığına çıktı.

Tepedeki platform balinanın hareketleriyle sallanıyordu ve taze rüzgâr saçlarını dağıttı. Gökyüzü sınırsız mavi bir kubbeydi, birkaç gün önce kaçıkları fırtınanın son kalıntıları gri bulut çizgilerinden ibaretti. Uzaklardaki adalar pürüzlü, karanlık şekillerdi. Nautilus'un içe doğru kıvrımına yaslandı ve pusulanın ortasındaki kemiğe dokundu.

Bu sefer balinanın bilincinin şarkısını takip etmek daha kolaydı, belki de yüzürken daha uyanık olduğu içindi. Önündeki Gad-dazara adalarının düzenini iyi kavırıyordu, ancak Kai ona gönderdiği görüntüleri yorumlamakta zorlanıyordu

gönderdiği görüntüleri yorumlamakta zorluk çekiyordu. Balina, dünyayı akıntıları engelleyen büyük nesneler olarak görüyordu, bu da kağıt haritada ifade edilebilecek bir şeye çevrilmesi zor bir şeydi. Neyse ki Kai aktif bir volkan bulmasına gerek yoktu, herhangi bir deniz dağı işini görürdü.

En yakın ve inişin en kolay olduğu adayı seçerek, *güvenli bir şekilde gidebileceğin kadar yakına git*, dedi.

Balınanın iç sesiyle sürüklendi, ta ki balina onay sinyali verene kadar. Bilincinden çıkıp parlak güneşli güne geldiğinde sakinleşti ve kabusları uzaklaştırdı, en azından şimdilik. Katlanmış kollarını kabuğun pürüzsüz inci kenarına dayadı ve ufuktaki şekillerin yaklaşmasını izledi.

Aşağıdan, Ziede, cehalete tahammül edemediği için Sanja'ya tarih dersi veriyordu. "Bu, Yükselen Dünya'nın hesaplamasına göre altmış yedi yıl önceydi. Ya da altmış sekiz, sanırım, o mezarda ne kadar kaldığımızı bilmiyoruz." Hiyerarşiler gelmeden önce, Ziede, Khalin Adaları'ndaki Dağ Manastırları'nda öğretmenlik yapıyordu ve acemilere zanaatlarının tarihini öğretiyordu. Hiyerarşilerin yenilgisinden sonra, manastırların yeniden inşa edildiğine dair söylentiler vardı, ama Ziede oraya hiç geri dönmemişti. Orada tanıdığı herkes öldürülmüştü. "Yükselen Dünya ittifakından önce, Hiyerarşiler dünyanın çoğunu kontrol ediyordu, sadece en kuzeydeki buz denizi onları durduruyordu."

"Ve savaşlarında gerçekten iblisleri mi kullandılar?" Sanja ağzı dolu konuşuyordu.

"Hayır, bu da başka bir yalandı. İblisleri ve cadıları, güçlerini odaklamalarına yardımcı olmak için, yorumcularına vermek üzere familiar olarak köleleştirdiler," diye düzeltti Ziede. "Ayrıca, Hierarchs Kuyusu'nu kullanarak yeraltına giden ve gelen geçidi kapattılar, iblisleri ölümlü bedenlerinde hapsedtiler, böylece kaçamaları. Bu, oraya giden Cadıların geri dönmesini de engelledi. Ve bir süreliğine, ölümlü dünyada hiç kimse yeraltıyla konuşamadı."

Sanja bir an için bunu düşündü. Sonra şöyle dedi: "Hikayeler şeytanların suyu geçemediklerini söylüyor. Ve biz... şu anda suyu geçiyoruz."

"Hikayelerin bazen yalan söylediğini zaten tespit ettik." Ziede'nin sesinde kuru bir gülümseme vardı. "Ama şeytanların suyu geçerken güçlerinin çoğunu kullanamadıkları doğru."

"Peki ya şimdi? İblisler şimdi yeraltına gidebiliyor mu?" Sanja, ses tonundan bunun boş bir soru olmadığını çok iyi anladı.

"Hiyerarşiler öldüğüne göre?"

"Hâlâ zor. Hiyerarşiler yenilmeden önce bile mühürde çatlaklar oluşmuştu, bu da imp ve diğer küçük yaratıklar gibi ruhların ileri geri geçmesine izin veriyordu. Ama asla eskisi gibi olmayacak. Yeraltıyla konuşmak için bile, derin bir kanal olan, kendi gücü olan, ruhunu oraya gönderip konuşmana yardımcı olacak bir yer bulman gerekiyor."

"Şu anda yaptığımız şey de bu mu, bir kanal mı arıyoruz?" diye sordu Sanja. "Oraya vardığımızda ne yapacak?"

"Biriyle konuşmaya çalışacak. Onlar bizim halkımıza ne olduğunu biliyor olabilirler." Ziede'nin sesi alaycı bir tona büründü. Muhtemelen Sanja'nın hayal kırıklığına uğramış ifadesinden dolayı. "Hayır, izlemesi heyecan verici olmayacak."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Sanja sordu, "Çiçeklerin Ağzı'na geri mi dönüyoruz?"

"Bilmiyorum. Kai'nin ne bulacağına bağlı." Ziede düşünceliydi. "Çiçeklerin Ağzı'na geri dönmek ister misin?"

"Hayır," dedi Sanja hemen. Onlara anlattıklarından anladıkları kadarıyla, o sokaklarda yaşayan, diğer çocuklardan oluşan gevşek bir gruba bağlı bir vahşi çocuktü. O kadar küçüktü ki, Kai onun hırsızlıkta başarılı olabileceğini pek olası bulmuyordu. Büyümesini engelleyecek kadar uzun süre açlık çekmiş gibi görünüyordu. Sanja ekledi, "Tabii orayı yakıp yıkmayacaksınız."

Ziede güldü, mezarda uyandığından beri ilk kez gerçekten gülüyordu. "Şehirdeki herkesten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Çoğunu," dedi Sanja. Uzun bir süre açıkça isteksizce düşündükten sonra, "Hepsini değil," diye ekledi.

"Kitlesel yıkım umarken akılda tutulması gereken bir şey." Ziede ciddiyetle ekledi, "İnan bana."

Bir sessizlik oldu. Kai, balina dalganın tepesine çıktığında sallandı. Sonra Sanja, "Sen de onun gibi insanları öldürebilir misin?" dedi.

"Onu ismiyle çağırabilirsin."

Bir tereddüt oldu. "Kaiisteron gibi insanları öldürebilir misin?"

"Tam olarak öyle değil. Benim kendi yöntemlerim var. Ama öldürebilirim." Ziede'nin duraklaması daha kasıtlıydı. "Bizi korkutmuyorsunuz."

"Korkuyordum. Hala korkuyorum. Aptal değilim. Ama sen... sen hiçbir şeyden korkmuyorsun." Kai, Ziede'nin zihnine izin almak için dokundu, sonra incisini kullanarak bilincine girdi, onun gözlerinden görebilecek kadar. Sanja aşağıya bakıyor, botunun bağcığını çekiştiriyordu. Çenesini sıkıp başını kaldırdı. "Korkmaktan yoruldum."

"Hiçbir canlı korkudan muaf değildir." Ziede'nin sesi artık ciddiye. "Bize ne olduğunu gördün."

Sanja yutkundu ve bakışları tekrar yere düştü. "Bu, güçlü biri senden korktuğu için oldu."

"Haksız değilsin." Ziede'nin sesi sertleşti. "Şimdi, Hiyerarşilerin Düşüşü, Arike Prens-varislerinin yükselişi ve Yükselen Dünya ittifakı hakkında daha fazla şey duymak ister misin?"

Sanja, "Evet, lütfen," dedi.

Güneş öğleden sonraya doğru ilerlediğinde, balina Gad-dazara'ya ulaştı. Ziede ve Sanja aşağıdan yukarı çıktılar ve Kai, onlara platformda yer açmak için kabuğun kenarındaki bir çıkıntıya geçti.

Zirveler denizden yükseliyor, her iki yönde de büyük bir kavisli takımda olarak uzanıyordu. Bazıları yıpranmış ve aşınmıştı, diğerleri ise hala havaya uzun dumanlar salıyordu. En yakın volkanın karanlık konisi üzerlerine çökmüş, gökyüzünü domine ediyordu. Son patlaması, etrafındaki kara kütlesini neredeyse yok etmişti; deniz, parçalanmış kayalıklar ve sırtların arasına sızmış ve yüzlerce küçük uydu ada oluşturmuştu. Deniz kuşları kayalık sahillere beyaz dalgalar halinde yükseliyor, küçük yüzgeçli balık sürüleriye balinanın yaklaşmasından kaçıyor.

Balina, parçalanmış adanın etrafında daireler çizdi ve bir zamanlar efsanevi bir şehrin hareketli limanı olan yeri geçerek yoluna devam etti; yıkık sütunlar veya duvarlar, hatta yıkılmış binaların tamamını hala destekleyen küçük kayalık kalıntıları geçtiler. Parçalanmış kıyı şeridinin üzerindeki yamaçlarda, sertleşmiş lav ve rüzgârla savrulan bitki örtüsü şehrin çoğunu kaplamıştı, ancak yarısı gömülü obeliskler veya yıkık duvarlar hala görülebiliyordu. Bu dağ adaları zincirinin tamamında limanlar vardı, ta ki bir felaket, yeraltındaki ateşi kontrol altında tutan gücü bozana kadar.

Balina limanın yıkık dalgakıranına yaklaşırken, dev bir heykelin kaslı taş bacakları üzerlerine dikilmişti. Karışık taş setin kalıntıları, limanın bu tarafını korumak için uzanmıştı.

Balina burada dinlenip beklemekten memnun görünüyordu. Kai setin üzerine atladı ve tepesine tırmandı. Ziede, hava akımlarında oynayan birçok rüzgâr şeytanından birini çağırdı ve onu ve Sanja'yı uçurarak, heykelin yıpranmış ayak parmağının yanındaki platformda Kai ile buluşturdu. "Bu yeterli mi?" diye sordu Ziede. Sabırsızlığını iyi gizliyordu, ama Kai onu incisi aracılığıyla hissedebiliyordu. Umarım ona yakında bazı cevaplar verebilirdi.

"Olmalı." Balinanın Kai'ye gösterdiği kadarıyla, heykel aslında dalgakırana dahil edilmiş eski bir deniz dağı üzerine inşa edilmişti. Kai, heykelin kökünde yerin derinliklerinde huzursuz bir ısı ve güç hareketliliği hissedebiliyordu, bu hareketlilik ona bir geçit açmasına yetecek kadar derindi. Kai, sıcak taşı silkeledi ve eteğinin altına bacaklarını katlayarak oturdu. "Ne yapacaksın?"

Ziede burnunu kırıstırdı ve pamuklu gömleğini çekti. "Yıkabileceğimiz bir yer arayabiliriz."

"Korsanlara dikkat et," dedi Kai, yerleşip gözlerini kapattı. "Ve eğer bulursan, bana da biraz ayır."

"Çocuğun önünde hava atmayı bırak," diye karşılık verdi Ziede ve Sanja'yı dalgakıranın aşağısına götürdü. "Ve Overlord'u kızdırma!"

"Elimde değil," diye mırıldandı Kai kendi kendine. Varlığını sürdürmesi yeterli olacaktı.

Taşların üzerinde attıkları adımların zayıf sesleri kayboldu. Kulaklarında sadece kayalara çarpan rüzgârın uğultusu, suyun şapırtıları ve balinanın yavaş nefes alıp veriş varken, Kai bedeninden ayrıldı ve taşın içinden geçerek battı.

Yeraltı, ölümlülerin düşündüğü gibi aslında yerin altında bir yerde değildi, ama onu ulaşılabilir kılan, kaya ile yüzeyin çok altındaki canlı ısı arasındaki bağlantıydı. Kai ölümlü dünyaya ilk geldiğinde, ödünç aldığı ölümlü bedeni ile yeraltındaki orijinal formu arasında istediği yerde geçiş yapabiliyordu. Artık Kai'nin doğduğu yeraltı bedeni yoktu ve ruhunu bir cadı gibi aşağıya göndermek zorundaydı. Ancak Hiyerarşilerin yaptıklarından sonra, bu zavallı yolun bile kendisine açık olması bir şans sayılabilir. Kai, balinanın şarkısıyla birleşmeye benzeyen bir hisle, etrafındaki yeraltı formunu hissedene kadar, ölümlü dünyada eşi benzeri olmayan bir ses ve his birleşimi olan kanaldan geçmeyi başardı. Burada bedenini var etmiş gibi davranmalı, kendini et ve uzuvları olan biri olarak hayal etmeliydi. Bu illüzyonu bir an bile olsa bırakırsa, ruhu parçalanıp sürüklenecek ve üst dünyaya geri dönmeden önce kendini yeniden bir araya getirmek zorunda kalacaktı.

Kai, balinanın şarkısıyla birleşmeye benzeyen bir hisle, etrafındaki yeraltı formunu hissedene kadar, ölümlü dünyada eşi benzeri olmayan bir ses ve his birleşimi olan kanaldan geçmeyi başardı. Burada bedenini var etmiş gibi davranmalı, kendini et ve uzuvları olan biri olarak hayal etmeliydi. Bu illüzyonu bir an bile olsa bırakırsa, ruhu parçalanıp sürüklenecek ve üst dünyaya geri dönmeden önce kendini yeniden bir araya getirmek zorunda kalacaktı.

Kai, yeraltını bir daha asla olduğu gibi göremeyecekti. Orijinal bedeninin gölge versiyonunu bile alamıyordu ve burada, şu anki ölümlü bedeninin bir benzeriyle görünmek zorunda kalıyordu.

Gözlerini açtığında, denizin yerine büyük bir kanyon gördü, tabanı dağlar ve vadiler şeklindeydi. Kum inci beyazıydı, kırmızı otlar ve narin mercan benzeri ağaçlar sallanıyordu. Güzeldi, ama ölümlülerin rüyaları kadar gerçektir. Bunlar, ölümlü bedeninin fiziksel konumunun sadece gölgeleriydi.

Yıkık şehir onun üzerinde yükseliyordu, ama adanın kayalıklarında bir yankı olarak korunmuştu, tıpkı yıkılmadan önceki günkü hali gibi. Sütunlu teraslar, limanın çevresinden kiremitli evler ve pazar tezgahlarının renkli tenteleriyle kaplı yamaçlara kadar uzanıyordu ve tümü, parlak mavi kiremitli çatıları olan bir dizi sarayla örtülüydü. Orijinal sakinlerinin yankısı yoktu; sokaklarda ve merdivenlerdeki hareketler ölümlü ya da insani değildi.

Kai dönüp baktığında heykelin kaybolduğunu gördü. Onun yerine, saçaklarından beyaz tül kumaşların sarktığı yuvarlak bir çardak vardı. Onu denizin yarısını geçmeye zorlamamış olması cesaret vericiydi. Fiziksel bir bedenin desteği olmadan buraya seyahat etmek çok zor olabilirdi. Kai ayağa kalktı ve merdivenleri çıktı.

Zemin, yüzyıllardır yeryüzünde yaşamamış bir hayvanın derisinden yapılmış kalın yünlü bir halıyla kaplıydı; bu, eski Saredi çayırlarının belirsiz bir yankısıydı. Dişleri, kafataslarından yapılmış geniş bir sandalye olan tahtın her iki yanında yukarı doğru kıvrılıyordu. Bunların hepsi, duygusal nedenlerle saklanan Overlord'un ailesinin kalıntılarıydı.

Kai, koltukta kıvrılmış figüre Arike saray selamı ile resmi bir şekilde eğildi. Kafasından geriye doğru kıvrılan soluk boynuzları, tahttan sarkan uzun ve güçlü bir kuyruğu olan kaslı, pullu bir vücudu vardı. Kuyruğunun ucu dar bir kürek şeklindeydi ve sabırsızca sallanıyordu. Ölümlülerin derisi gibi dokulu soluk kanatları yarı kapalıydı. Kai, "Overlord," dedi.

"Hâlâ hayatta olduğuna göre, bana Anne diyebilirsin," dedi kadın kuru bir sesle. "Otur. Nerelerdeydin?"

Bu konuşma dostane geçecek gibi görüldüğü için, rahatça halının üzerine uzandı. Kai, diğer tüm iblis soyları tarafından bir hain olarak görülüyordu ve bazen Dördüncü Hanenin Efendisi, onlarla aynı fikirde olmanın daha politik olduğunu düşünüyordu. "Bir süredir kapana kısılmış durumdaydım, Anne. Suyun altında."

Artık kavga olmayacağı belli olunca, diğerleri pavilyona sürünerek yaklaştılar ya da saçaklarından aşağı atladılar. Onlar, kanatlarında mavi veya siyah gölgeler olan, Annenin daha küçük versiyonlarıydılar. Bazılarının

kuyrukları iki veya daha fazla parçaya bölünmüştü, bazılarının insan benzeri bacakları vardı, ancak ayaklarında ağır, koyu renkli pençeler vardı. Kai'nin kardeşlerinden biri olan Vaiisterite, Annenin tahtının yanına indi ve ayaklarının dibinde çömeldi. Anne şüpheyle başını eğdi ve "Senin ilişkide olduğun ölümlüleri düşünürsek, tuzağa düşmen kesinlikle sürpriz olmamıştır." dedi.

Tartışmak istiyordu, ama Kai ona bu fırsatı vermeyecekti. "Şaşırmadım, sadece hayal kırıklığına uğradım."

Gözleri kısıldı, Kai'nin aldığı her ölümlü bedende sahip olduğu aynı koyu siyah, beyazsız gözler. "Sanırım buraya görevine dönüp evlenmeyi tartışmak için gelmedin. Seni ölümlü bedenle fazla tartışma olmadan kabul etmeye ikna edilebilecek iki uygun adayım var."

Kai iç çekmedi. Nedense, onu isteksizce kabul edecek herhangi bir iblis soyuna gelin gitmek, yarı ölümlü çocuklar doğurmak ve sonra yeni akrabalarının onu burada tutmaya çalışmasına karşı koymak hiç de çekici gelmiyordu. Overlord'un ona iyilik yaptığını düşündüğünü biliyordu ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu. "Hayır, teşekkürler anne."

"Bu, büyükannen için yeterince iyiydi."

"Büyükanne, ölümlü bedeni öldürülmemiş olsaydı burada olmazdı, anne." Kai eklemek zorunda kaldı, "Bir dahaki sefere deniz dibindeki cam kutuda hapsolursam, bunu düşüneceğim."

Tahtın yanında çömelmiş olan Vai içini çekti.

Anne dişlerini gösterdi. "Aşırı dramatik olmayı bırak."

Kai, başına dramatik şeyler gelmeseydi, bunu seve seve yapardı. "İzninizle, büyükanne saygılarımı sunmaya geldim."

İzleyen kalabalık arasında tıslama sesleri yükseldi. Anne onu bir süre daha inceledi, ama büyükannenin buradaki yerini ve gücünü koruyan şeytanların kanıyla yazılmış çok sayıda anlaşıma vardı ve Kai, hem ölümlü hem de şeytan soyundan gelen bir hayatta kalan olarak onunla konuşma hakkına sahipti. Anne, "Ondan bir iyilik isteyecek misin?" dedi.

"Hayır," dedi Kai, pek dürüstçe değil. Büyükannesi, hala kemiklerine kadar Saredi olan biri olarak, bunu bir iyilik olarak görmezdi. "Sadece onun anılarını dinlemek istiyorum."

Annesi ona şüpheyle bakarak tahtına yaslandı ve kuyruğunu içine çekti. "Kız kardeşin seni oraya götürecekt."

Kai ayağa kalktı ve tekrar eğildi. Vai kuyrukları üzerinde yükseldi ve Kai onu merdivenlerden aşağı takip etti.

Şehrin hatırası başka bir yerin rüyasına dönüşürken, dalgakıranın yerini alan uzun sütunlu galeride onun yanında yürüdü. Gece, kırma çatılı sarayların üzerine çöküyor, onları gölgelerle eritiyordu.

"Sen farklısın," dedi Vai.

"Farklı bir ölümlü bedenim var," dedi Kai. "Fark etmedin mi? Boyum uzadı."

"Bana hepsi aynı görünüyor," dedi Vai burnunu çekerek. "Sadece garip kokuyorsun, hepsi bu."

Sütunlu geçit, her iki yanında duvarlı evlerin bulunduğu taş döşeli bir sokağa ayrılıyordu. Evlerin kapıları kırılmıştı ve çiçekli çalılar ve yemyeşil sarmaşıklar, bahçe duvarları çürümüş meyveler gibi patlamışçasına dışarıya taşıyordu. Kai burayı hiç tanı mıyordu; hiç gitmediği bir yerin anısı gibiydi. Karanlık sis gibi çökmüştü ama beyaz alevlerle parıldıyordu: küçük uçan meşaleler gibi yolu gösteren bir imp bulutu.

Sokak, yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili, çiçekli yeşil bir duvarla çevrili yuvarlak bir avluya açılıyordu. Arkada, alçak bariyer adalarında sık görülen fırtına dalgalarına dayanması için Erathi sahilinde yaygın olan tarzda, yüksek sütunların üzerine inşa edilmiş büyük bir ahşap ev yükseliyordu. Saredi klanları, kurak mevsimlerde sık sık oraya tüccarlar gönderir, kıyıya gelen deniz halkının gemileriyle doğrudan mal alışverişi yaparlardı. Kai oraya gittiğinde, tüm kıyı kasabaları Hierarchs tarafından yakılmıştı.

Vai avludan geçerken, Kai artık okyanusu duyabiliyordu, dalgaların kumlu bir sahile vurduğunu, ölümlülerin dünyasındaki volkanik adanın kayalık kıyılarını değil. Bir zamanlar, büyükannenin, derin suların düşman olduğu bu yerde, okyanus fırtınalarına dayanacak bir ev görüntüsünü seçmesi bir mesajdı. O kadar uzun süre saklamıştı ki, muhtemelen sadece hoşuna gitmişti.

Ağır kütüklerden yapılmış, çatısı sazdan olan evin uzun bir merdiveni, ahşap sürgülü kapıları olan geniş bir verandaya çıkıyordu. Vai merdivenlerde durdu ve beklemek için kıvrıldı. Kai istemese de tereddüt etti ve "İçeri girmeyecek misin?" diye sordu.

Vai dışlerini göstererek ekşi bir sesle, "Sen onun gözdesisin," dedi.

Kai hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve merdivenleri tırmandı. "Sen onunla konuşmadığın sürece seni en sevdiğ i kişi yapamaz."

Tahmin edilebileceği gibi, tek aldığı cevap bir tıslamaydı.

Kapıyı tırmaladı ve bir hizmetçi hemen kapıyı açtı. Hafif pamuklu bir tunik ve kısa pantolon giymiş, koyu renk saçları başının etrafına kıvrılmış olan hizmetçi, tüm büyükannenin hizmetçileri gibi yarı ölümlüydü. Yeşil gözlerinin bölünmüş göz bebekleri ve belirgin dişleri olmasaydı, insan bir kadın olarak geçebilirdi.

Kai'ye başını salladı ve onu, sivri çatısına kadar açık olan beyaz sıvalı merkezi salona götürdü. Salon, evin arkasına kadar uzanıyordu ve duvarın arkasındaki görünmez, hayali denizin tuzlu kokusu ile hafif bir esinti geliyordu.

Hizmetçi durdu ve ona kapıdan geçip, dışarıdaki çiçekli ağaçların kokusunu içeri alan tahta çatalı pencereleri olan büyük bir odaya girmesini işaret etti. Büyükanne, gri süslemeli siyah ipek bir ceket giymiş, alçak bir kanepede oturuyordu. Gözlerinin köşelerinde ince çizgiler ve koyu renkli örgülerinde beyaz çizgiler olan, tamamen insan gibi görünen bir kadındı. Saredi dilinde, "İşte buradasın," dedi, sanki onun geleceğini biliyormuş, onu bekliyormuş gibi.

Onun görüşü yeraltındaydı, bu yüzden farklı bir ölümlü bedenin gölgesinde bile onu tanınması hiç sorun değildi. Kai, bir Saredi klan kaptanı gibi ona selam verdi ve büyükannesi ona gelip yanağını öpmesini, sonra da kanepede yanına oturmasını işaret etti. Kai, cam tabutunda uyandığından beri ilk kez kalbindeki sıkışıklığın hafiflediğini hissederek, yastıkların üzerinde büyükannesinin yanına kıvrıldı. "İyi misin, büyükanne?"

"Beklenebileceği gibi." Büyükannesi elini kaldırdı ve iki yarı insan hizmetçi daha kapalı bir tepsi getirdi. Tepsiyi kanepenin ulaşabileceği bir sehpaye koydular ve kapağını kaldırarak Saredi'nin büyük çadırlarında misafirleri ağırlamak için geleneksel olan küçük süslü tatlıları ve lezzetli atıştırmalıkları ortaya çıkardılar. Hierarchs ovaları fethetmeden çok önce, büyükanne genç, tamamen insan bir keşif kaptanı iken, ölümlü dünyadan uzaklaştırılmadan önce. "Görüyorum ki yine bedenini kaybettin," dedi.

Hizmetçiler dinlemek için yere oturdular, ikisi yer minderlerine kıvrıldı, biri ise tatlıların yanında her zaman ikram edilen zencefilli bademli içecek için su ısıtıcısını hazırlamaya başladı.

"Yıllardır ilk kez bedenimi kaybettim," diye itiraz etti Kai. Büyükannenin ifadesinden, pek etkilenmediğini anlayabilirdi. "Ziede'yi de almaya çalıştılar. Avagantrum'u benim için görebilir misin diye sormaya geldim.

oradan ayrılalı en az bir mevsim oldu ve ailemiz için endişeleniyoruz."

"Ah, sana karşı döndüklerinde her zaman tüm soyu ortadan kaldırmayı severlerdi." Büyükanne küçük bir kek aldı, yüzündeki ifade acı bir anıyı hatırlatıyordu. "Ama onlar Hierarch'lardı ve artık yoklar. Sen fethedildikten sonra hepsi birbirine karışır." İzleyen hizmetçilere işaret etti. "Lika, git ve bir görme kasesi getir, birkaç hayalet çağırırız."

Lika ayağa kalkıp odadan çıktı. Büyükanne tabağı Kai'ye doğru itti ve o da lezzetli bir rulo aldı. Kendi topraklarında, yeraltını o kadar kontrol ediyordu ki, gölge bile Kai'nin gerçek olanı hatırladığı gibi tadı vardı. "Benais-arik'ten kaçırıldık ama Tahren Stargard bizimle değildi ve Ziede onu kalp incisiyle bulamıyor. Ölümlülerin, bir Ölümsüz Mareşali, incinin çağrısını duymasını engelleyecek bir yere hapsedebileceği bir yer aklına geliyor mu?"

Kaşlarını çattı ve tabağı, lezzetli yiyecekleri almak için öne çıkan hizmetçilere doğru itti. "Ziede gibi bir cadının neden bir Hiyerarşinin köpeğiyle yatmak istediğini hiç anlamadım."

Kai sabırlıydı. Onu aceleye getirmenin bir faydası olmayacağını biliyordu. "Tahren, Hiyerarşileri ihanet etti, bu yüzden ona 'Düşmüş' diyorlar."

"Hmm." Büyükanne başka bir pasta seçti. "Ziede nasıl?"

"Kızgın, ama hayatta." Kai ekledi, "Karısının nerede olduğunu ve ailesinin iyi olup olmadığını bilseydi daha iyi olurdu."

Büyükanne buna karşı çıkmadı. "Bir düşüneyim. O Düşmüş, yani Kutsanmışların yerleri" —başını çevirip yere tükürdü—"lanet olsun gölgelerine, onu kabul etmezler. Onu eski cadı hücrelerinden birine koyabilirler."

Başka bir hizmetçi bir bez çıkarıp yerden tükürüğü sildi ve büyükanne baskıcı bir şekilde kaşlarını çattı, büyükanne ise elini sallayarak onu kovdu.

"Cadı hücreleri mi?" Kai, büyükanne dikkatini başka yere vermeden sordu. "Cageling İblis Mahkemesi gibi mi?"

"Hayır, pek benzemiyor." Büyükanne yastıklara yaslandı. "Su, cadılara ıslaklık dışında hiçbir şey yapmaz. Cageling Şeytan Mahkemesi de bir güç gösterisiydi, her ziyaretçiye oradan geçirirlerdi. İçeriden muhtemelen bunu görememiştir."

"Hayır, hatırlıyorum. Biraz." mahkemesinin dışını görmek zordu, sütunlu galerileri sürekli yağmur.

Bazen geçen figürler, mücevherlerin ve zengin kumaşların ışık parıltıları görürdü. Hafızasına kazınan, o yerin verdiği histi: soğuk, çürüyen bedenlerin kokusu, çaresizlik.

Büyükannesi kendi hafızasını araştırırken keskin bakışlarını başka yöne çevirdi. "Cadı hücreleri, içindekileri her şeyden, şeytanların gözlerinden bile saklamak için yapılmıştı." Annesi gibi parmaklarını şıklattı, ancak ikisi de kan bağları dışında hiçbir şeyi paylaştıklarını kabul etmezdi. "Ve gerçek bir Ölümsüz Mareşal için, onu tutsak etmek isteyenlerin, hücre duvarlarına yazılmış güçlü bağlayıcı büyüler kullanması gerekirdi."

Kai, büyükannesinin bu hücrelerin var olduğuna inandı, ancak bu bölgedeki tüm Hiyerarşilerin yerleri, Yükselen Dünya veya müttefiklerinden biri tarafından yok edilmiş ya da ele geçirilmişti. Bir cadı hücresi hala var olsaydı, bunu duymamış olacağına inanmakta zorlanıyordu. Ya da birinin onu bir hücreye koymaya çalışmadığına. "Ama bu, eski Yaz Salonlarında olabilecek bir şeye benziyor."

"Ben aptal değilim, seni küçük yılan, o yerin yok edildiğini biliyorum." Büyükannesi bir kek daha aldı. Bir hizmetçi ikisine zencefilli süt ikram etmek için ayağa kalktığında, bir an durdu. Kai keki aldı ve kokusu çocukluğunu hatırlattı. Büyükannesiyle ilk kez burada, ölümlü formunda, Kentdessa Saredi'nin çadırındaki odalarına benzeyen bir yerde buluştu. O, Kai ve kardeşlerine ölümlü akrabaları ve iblis ataları hakkında, üst dünyada onunla nasıl bir anlaşma yaptığını ve bunun sonucunun ne olduğunu anlattı. Annesi ise kafalarını saçma sapan şeylerle doldurmayı kesmesi için ona bağırdı. Kai, ölümlü dünyaya ilk insan bedenine çağırılmadan önce.

Hizmetçiler yere oturup içkilerin geri kalanını aralarında paylaşmaya başladıklarında, büyükannem devam etti: "Cadı hücreleri eskidir, Hiyerarşilerden çok daha eskidir. Ama yorumcuları tutmak için uygun değillerdi; hücreler inşa edildiğinde, sınır bölgelerinde kimse yorumcunun ne olduğunu bilmiyordu." Alaycı bir şekilde burnunu çektiler. "Bu yüzden Hiyerarşiler onları sınır bölgelerinde buldular, işaretli duvarları parçaladılar ve götürdüler. Onlar yaptıysa, Yükselen Dünya da yapabilirdi."

Böyle söylediğinde, bu daha güçlü bir olasılık gibi geldi. Ama hücreler bir Hiyerarşilerin deposundan yağmalanmışsa, şimdi herhangi bir yerde olabilirlerdi. "Onları nereye götürmüş olabileceklerini biliyor musun?"

Büyükanne başını salladı. "Hatırladığım tüm yerler enkaz ya da kül oldu. Bir Hierarch köpeğine sormalısın."

Başka bir Ölümsüz Mareşal demek istedi. Tahren gibi Düşmüş olmayan biri. Bu korkunç bir fikirdi.

Kai, başka yolu yoksa bunu denemek zorunda kalabileceğini düşündü.

Hizmetçi Lika, içinde su dolu bir kil kaseyle geri döndü. Diğerleri, Lika'nın kaseyi koyabilmesi için tabak ve fincanları tezgahdan aceleyle kaldırdılar. Tüm hizmetçiler etrafında toplandılar ve Kai daha iyi görebilmek için oturdu. Kasenin yüzeyinin hemen üzerinde bir hayalet yavrusu yüzüyordu. Lika, "Bu hayalet yavrusu, Saleos'taki eski batı ticaret yolunun kalıntıları boyunca, eskiden Lossnos limanı olan yerin yukarısındaki toplu mezarın üzerinde yaşıyor," dedi.

Dar bir gövdeyi saran, dikenli bacakları ve kolları olan, başı elmas şeklinde ve gözleri küçük yeşil noktalar olan, tül gibi bir bulut parçası gibi görünüyordu. Bu küçük yaratıklar sunaklara, kutsal alanlara, mezarlara ve kabirlere ilgi duyuyorlardı. Kötüye kullanılmadıkları sürece genellikle zararsızdılar.

Lika onu çağırdığı için sorgulamayı onun yapması gerekiyordu. Büyükannesi Kai'ye konuşması için işaret etti ve o da "Avagantrum'u görebiliyor mu diye sor" dedi. Artık cevaplara yaklaşmış oldukları için, kalbi gerginlikten çarpmaya başlamıştı ve gerginliğini bastırmaya çalıştı. Heyecanını gösterirse Lika'nın konsantre olmasına yardımcı olmazdı.

Lika, çenesini sıkarak alt dudağını ısırды. Sonra, "Dış duvarları ve kapıları görüyor" dedi.

"Saldırı gibi bir şey yok mu? Yangın, patlama gibi bir şey yok mu?" Kai, ölümlülerin hayatına hiç ilgi duymayan bir hayalet gibi bir şeye savaşı işaret edecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Son zamanlarda hayalet gördüğünü sormak istemiyordu; cevabı duymaktan çok korkuyordu. "Bir açıklayıcının niyetini hissediyor mu?"

Lika, wraithling ile bağlantısını sürdürürken gözlerini kısarak yavaşça başını salladı. "Hayır, Dördüncü Prens. Öyle bir şey hatırlamıyor. Son zamanlarda değil. Ölüm olsaydı, bunu hissederdi. Orada yaşam hissediyor. Ölümlülerin yaşamını, Cadıların yaşamını."

Kai'nin göğsündeki gerginlik azaldı. Onlar yokken orası saldırıya uğramışsa, orada ölümlüler olabilir, ama Cadılar olmazdı. "Ölümsüz Mareşal'in hayatı?" diye sordu, ne olur ne olmaz diye. Tahren'in incisine bir şey olmuş olsa bile, onun orada oturup bekleyeceğini sanmıyordu. Onları aramak için bir yerlere gitmiş olacaktı.

Lika konsantre olurken kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Eğer görebiliyorsa, bana göstermez."

Kai içeriyi görmek istiyordu. "Daha yakına getirebilir misin, belki biriyle iletişim kurabiliriz?"

"Deneyeceğim, Dördüncü Prens. Ama canlılarla konuşmakla pek ilgilenmiyor. Tek sevdiği şey eski ölüm." Lika tekrar oturdu, bakışları içe dönüştü.

Kai sorunu düşündü. Avagantrum eski bir Nossian kalesiydi. Kalın bir dış duvarı, bir iç avlusu ve ardından birbirine bağlı bir dizi kareye dönüşen, her biri toprağın derinliklerine oyulmuş bir iç duvarı vardı. Su kaynağı ve yaşam odaları merkezde, yeraltındaydı ve şimdi orada yaşayan Cadılar tarafından dikkatle korunuyordu; Lika onu ikna etse bile hayalet içeri giremezdi. Ancak eski sakinler, Hierarchs'ın gelişinden önce bir noktada ölmüşlerdi, bu yüzden bu yer hiç saldırıya uğramamıştı. Mezarları hâlâ oradaydı. "Dış avluda, bahçelerin yakınında, toprağa gömülü eski mezarlar var. Onu oraya götürebilir misin?"

Lika bir kez başını salladı. "Bu işe yarayabilir." Uzun bir süre sessiz kaldı, yüzünde çaba dolu bir kaş çatma vardı. Büyükannesi ilgiyle izlerken küçük bir zeytinli kek aldı. Lika yavaşça, "Birini görüyor. Bahçedeki bitkiler arasında çalışan ölümlü bir insan." Kai soru sormadan önce, "Hayalet bizim gördüğümüzden farklı görüyor, özellikle renkleri, bu yüzden tarif etmesi zor. Ama bu kişi Arike kadın kıyafetleri giyiyor, görünüşü benden daha yaşlı, cildi benden daha koyu, saçları koyu, sıkı bukleler halinde, arkaya bağlanmış." Lika başının arkasında bir hareket yaptı. "Bir hale oluşturuyor."

"Tanis gibi geliyor, Ziede'nin en büyük kızı." Kai zıplamak ve volta atmak istedi ama büyükannesinin bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Rahatlama baş döndürücüydü; farkına varmak istemese de endişelenmişti. "Onunla konuşabilir miyiz?"

"O da hayalet çocuğu görmüş. Ama bizim gibi konuşmıyor." Lika düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum..."

"Mezar toprağını hareket ettirebiliyor," dedi büyükannesi, başka bir kek seçerken. Başkalarının kırk karelik bir oyun oynamasını izleyen birinin ilgisiz ilgisi vardı.

"Ah." Lika'nın yüzündeki ifade açıldı. "Saredi karakterleriyle mi?"

"Eski İmparatorluk," dedi Kai, heyecandan zıplamamaya çalışarak. "Ona şunu söyle: 'Tanis, ben Kai. Herkes iyi mi?'"

Kai gergin bir şekilde beklerken, Lika'nın elleri havada karakterleri şekillendirmek için hareket etti. Sonra şöyle dedi: "Tanis konuşuyor: 'Kai amca, evet, burada hepimiz iyiyiz! Ama sen neredesin? Annem seninle mi? Büyük teyzem Benais-arik'e bir haberci gönderdi, ama onlar senin aylar önce ayrıldığını söylediler! Ölmedin, değil mi?'"

"Ölmedim. Ziede benimle birlikte." Kai kısa tuttu, Lika'nın karakterleri oluşturmasını izledi, hayalet çocuğun sadece bir süre hareketsiz kalacağını biliyordu. Ama Tanis'i anladığından emin olmak istedi. "Tahren veya Dahin'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Lika tercüme etti: "Kişi şöyle diyor: 'Hiçbir haber yok, ama amca, Tahren'in seninle olduğunu sanıyorduk. Sen gittiğinden beri ondan haber almadık. Ve sen buradayken gönderdiğin son mesajdan beri amca Dahin'den de haber yok. Amca, iyi misin?'"

Kai, doğru olmasa da ve Ziede, Tahren'in evde güvende olmadığını duyduğunda daha da doğru olmayacak olsa da, "Ona iyi olduğumuzu söyle," dedi. Her ne kadar bu her zaman uzak bir umut olsa da. "Mümkün olduğunda geri döneceğiz."

Lika mesajı ördü ve ekledi, "Wraithling'i yorulmadan önce bırakmalıyım, Dördüncü Prens. Eğer zorlarsam, savaştan hatırladığı şeyleri göstermeye başlayabilir ve bu bizi karıştırır."

Kai kanepeye geri oturdu ve bunu isteksizce kabul etti. "Benais-arik Sarayı yakınlarında başka bir hayalet bulabilir misin?"

Lika ilkinin uzaklaştırdı ve bir an konsantre olduktan sonra, parlak kırmızı kabuklu başka bir küçük yaratık çağırdı. "Bu, saray duvarlarının dışındaki mezarlardan. Yollarda ve kanallarda ölümlüleri, kapılardan giren ve çıkan arabaları ve tahtirevanları görüyor ve hiçbir şey garip gelmiyor."

Benais-arik dumanlı bir moloz yığını olsaydı, Kai'nin endişelenecek daha büyük sorunları olurdu, ama en azından ona ve Ziede'ye yapılan saldırı daha az kişisel görünürdü. Yavaşça nefesini bıraktı. "Sanırım hepsi bu kadar, Lika. Yardımın için teşekkürler." Lika wraithling'i gönderirken, "Büyükanne, bir soru daha. Cadı hücrelerini mühürleyen büyüler hatırlıyor musun? Ve onları nasıl geçebileceğimizi?"

Kadın şakağını hafifçe vurdu. "O bilgi göz kapaklarıma kazınmış, küçük yılan."

Zaman, yeraltının geri kalanı kadar değişkeni ve Kai evden ayrıldığında gece şafağa dönüşmüştü. Vai merdivenlerde kıvrılmış duruyordu.

. Kai onun yanında durduğunda, Vai ayağa kalktı ve gerindi. Kai, "İçeri girmeliydin, sevdiğin zencefilli içecek vardı." dedi.

Vai sinirlenerek homurdandı, ayağa kalktı ve sadece "Yine oraya geri dönüyorsun, değil mi?" dedi.

Kai burada yaşayamazdı, artık şeytan prensi olmadığı için ve büyükannesi yarı insan olduğu için, şiddetle yok edildiğini gördüğü bir dünyanın sonsuz geçmişinde izole olduğu için. Vai ise üst dünyada hiç yaşamamıştı, ölümlü bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazdı.

"Orada bedenimi bıraktım," dedi Kai sadece, sessiz şehirde geri dönüş yoluna koyuldu.

Kai, Gad-dazara'nın dumanlı rüzgarı ve sıcak güneşi altında, kırık heykelin altında kendine geldi. Şehir, siyah kayaya ve yeniden büyümüş yabani otlara donmuş bir harabeye dönüşmüştü. Derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve esnedi.

Aşağıdaki suda, kabuk balinası devasa mavi kafasını kaldırdı ve nefes deliğinden bir su püskürtüsü fışkırttı. Onda rahatsız edici bir şey vardı. Kai, kabuğun üst platformuna atlayabileceği yere kadar kayalıklardan aşağı indi.

Pusula, bıraktığı yerde, sedefli bir kıvrımın içine sıkışmış haldeydi. Ona dokunur dokunmaz, balinanın suda hareket eden başka bir cisim hissettiğini hissetti.

Denizde balinanın dikkatini çekecek kadar büyük ve tehlikeli birçok şey vardı, ama hiçbirisi yüzeye bu kadar yaklaşılmazdı. Ve bu, balinanın avcı olarak bildiği bir şey değildi; sırtındaki kabuk gibi doğal olmayan bir şeydi. Bir süre önce uzaktan hissetmişti, ama endişelenecek kadar yakın değildi. Şimdi ise çok yakındı. *Göster bana*, diye fısıldadı Kai.

Şekli uzundu, yüzgeçleri ve balık kuyruğu vardı ve kafası garip bir şekle sahipti, ama Kai onun boyutunu anlayabilecek bir perspektif yoktu. Ondandır bir şey sarkıyordu, dört dar şekil, muhtemelen dokunaçlardı. Kai'nin suda yaşayan canlılar hakkındaki bilgisi, pazar tezgahlarında sergilenenlerle sınırlıydı, ama bu doğal görünmüyordu — sonra dokunaçlardan biri büküldü ve ucu bir el haline geldi. Bir insan eli.

Kai geri çekildi ve teması kesti. *"Lanet olası yorumcular,"* diye düşündü. Mezar hapishanelerinde, onları kaçırانları uyarmak için bir alarm kurulacağını biliyordu.

Onları takip edecek bir şey beklemiyordu. Balina onu bu kadar iyi görebilecek kadar yaklaşmışsa, takipçileri de muhtemelen yakındaydı.

Kai döndü ve kayalıklara atladı. Ayakları kaygan taşlarda kayarken dalgakıranın tepesine tırmandı ve Ziede ve Sanja'ya doğru yöneldi.

Dalgakıranın limanın deniz duvarıyla birleştiği yere yakın bir yerde, ortasında eski bir havuz bulunan kırık sütunlardan oluşan bir daire vardı. Yüksek dalgalar onu kısa süre önce doldurmuştu ve Ziede ile Sanja banyo yapmak için onu kullanmış olmalı. Ziede geniş basamaklardan birine oturmuş sandaletlerini bağlarken, Sanja dizlerine kadar suya batmış, tuniği ve pantolonu sırılsıklamdı. Ziede dikkatsiz davranmamıştı; havuzun üzerindeki hava, rüzgâr şeytanlarının varlığıyla titriyordu.

Kai yaklaşırken Ziede ayağa kalktı, onun telaşı ve ifadesine kaşlarını çattı. Kai, "Suda bir açıklayıcı amalgam var," dedi.

Ziede sinirlenerek yüzünü buruşturdu. "Düşmanlarımızın aptalca aşırı kendinden emin olmalarını umuyordum." Ellerini kaldırdı. Rüzgâr şeytanları onun üzerinde dönüp durdu, sonra her yöne dağıldı. "Yakınlarda olabilirler."

"Yakında öğreneceğiz." Kai, önce buraya geldikleri, doğrudan Avagantrum'a gitmedikleri veya olası müttefiklerle buluşmaya çalışmadıkları için memnundu. Onları takip edenlere karşı sadece o ve Ziede olacaktı, müdahale yok, kadere rehin kalma ihtimali yok. Bir tanesi hariç, ama onu riske atmaya niyeti yoktu.

Sanja aceleyle havuzdan çıktı. Nefes nefeseydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bizi yakalayacaklar mı?" dedi.

Kai, yüzünden bir saç buklesini çekip aldı. "Hayır." Bu bir tahmin, cesaret gösterisi değil.

Sanja ona baktı ve yutkundu. Sonra ifadesi sertleşti ve başını salladı. "Hayır, yakalayamayacaklar."

Hala rüzgâr şeytanlarını izleyen Ziede, "Ee? Büyükannen yardım edebildi mi?" diye sordu.

"Tanis ile konuştum. Avagantrum'daki herkes iyi, saldırı olmamış," dedi, önce iyi haberi verdi. "Ama Tahren orada değil ve biz ayrıldığımızdan beri ne ondan ne de Dahin'den haber aldılar. Benais-arik'te de herhangi bir kargaşa veya saldırı belirtisi yoktu." Büyükannesini görmeye gitmeden önce sahip olduğundan daha az bilgiye sahip olduğunu hissetmemek zordu. Yolculuk ona bazı fikirler vermişti, ama elinde sadece bunlar vardı.

Ziede denize doğru baktı, yüzünde gergin bir ifade vardı. Tahren, evlerine yapılacak bir saldırıyı engellediği için orada olsa bile, umutsuzca Tahren'in evde olmasını umuyordu. O zaman en azından nereye gideceklerini ve ne yapacaklarını tam olarak bilirdiler. "En azından çocuklar iyi." Nefesini bıraktı. "Tahren, Dahin'i aramak istiyordu, onun Arike eyaletlerinde seyahat edip diğer şehirlerdeki arşivleri ziyaret ettiği söyleniyordu. Nerede olurlarsa olsunlar, birlikte olabilirler."

Kai bunun hayalperestlik olduğunu düşündü. Dahin, istediği zaman kız kardeşinden kaçınabilecek kadar yetenekliydi. Düşmanlarının Tahren'i hazırlıksız yakalaması yeterince zor olacaktı; eğer Dahin'le birlikte olsaydı, Kai bunun hiç mümkün olmayacağını düşünüyordu.

Bu, Yükselen Dünya koalisyonunun yenilenmesini engelleme girişimi olabilir. Hiyerarşilere karşı isyan eden ilk Ölümsüz Mareşal olarak Tahren, Kutsal Topraklar ile yapılan antlaşma anlaşmalarının bir parçasıydı. Ve Yükselen Dünya konseyinde önemli bir etkisi vardı. Onun sözünü Bashat'ın sözünden çok daha üstün tutan üyeler vardı. Eğer hedef oysa, bu bulmacanın önemli bir parçasıydı. "Yenileme öncesinde Tahren'i ortadan kaldırmak istiyorlarsa..."

"Önce bizi ortadan kaldırmaları gerekirdi," dedi Ziede somurtkan bir şekilde. "Ama sualtı mezarımız onu tutamazdı."

Kai bundan emin değildi, ama henüz bilmedikleri çok şey vardı. "Büyükannem, birinin Ölümsüz Mareşali nasıl tutsak tutabileceğine dair bir fikri vardı." Ziede'ye Cadı hücrelerinden bahsetti, bunların hala bir yerlerde var olma ihtimalinin ne kadar yüksek olduğundan. "Tahren'i kaçırmışlarsa, ona ne yapmış olurlarsa olsunlar, onu çok uzağa götürmek istemezlerdi." Öfkeli bir Ölümsüz Mareşal'e, düşmüş olsa bile, saldırmak, bir iblise saldırmaktan daha riskli bir işti. Kai'nin ölümlü bedeni, Tahren'inkinden daha kolay öldürülebilirdi. Onu öldürmek için Ölümsüz Kutsanmış bir kılıç gerekirdi. Ama yaralanabilir, onu başka bir yere götürmek için yeterince uzun süre bilincini yitirebilirdi.

"Onu takip etmenin bir yolunu bulmalıyız..." Yalnız bir rüzgâr şeytanı, esen rüzgârın içinde Ziede'ye doğru kaydı. Kai, havanın tuhaf bir şekilde sertleşmesi ve ışığın değişmesi ile onun hareketini takip etti, sanki güneş orada olmayan bir şeyden yansıyormuş gibi. Ziede, kaşlarını çatarak zayıf, tiz bir fısıltıyı dinledi. "Batıda bir şey var. Lanet olsun," dedi.

Kai, iyi bir gözetleme noktası aramak için etrafına baktı. Dalgakıranın sonunda, dört katlı bir kulenin bloklu kalıntıları duruyordu. "Oradan görebiliriz."

Ziede önden gitti, Kai de onu takip etti ve Sanja'nın elini tutarak dalgakıranın büyük çatlaklarını aşmasına yardım etti. Kulenin temellerinin bulunduğu platforma ulaşmak için büyük bir boşluğu atlamak zorunda kaldılar. Lav tarafından kırılmış ve yarısı aşınmış geniş bir merdiven, üstteki çatlaklı platforma çıkıyordu.

Uzakta, yıkık şehir ve adanın kenarını belirleyen sertleşmiş lav akıntılarının ötesinde, bir gemi mavi suları yararak ilerliyordu. Uzun ve alçaktı, pruvası, altındaki denize kızgın gibi görünen devasa, somurtkan bir yüzle süslenmiş bir kadirga idi. Üç büyük direk, hala sarılmış yelkenleri taşıyordu ve kürekler gemideydi. Kai'nin başka ipuçlarına ihtiyacı varsa, gövde mat bakır renginde parlıyordu ve güneş işaretleriyle kabartmalıydı. "Ölümsüz Kutsanmışlar." Acı bir şekilde eğlendi. Bu komploya karışmış olmaları, bir şekilde en az şaşırtıcı şeydi. "Kendi işlerine bakmamayı bir din haline getirmişler."

Ziede ona sert bir bakış attı. "Tahren değil."

"Tabii ki Tahren değil." Kai burnunu çektirdi. Zaten Tahren'i artık Ölümsüz Kutsanmışlar'dan biri olarak görmüyordu. "Her seferinde söylemek zorunda mıyım?"

Ziede omzuna bir itti. "Evet."

Kai, kızgın bir şekilde ona geri itti. Ziede karşılık veremedi Sanja, "Kavga etmeyin!" dedi.

"Kavga etmiyoruz." Ziede yine gözlerini gölgeledi. "Onların Ölümsüz Kutsanmışlar olduğunu sanmıyorum."

Kai hala tartışmak istiyordu. "Gemi açıkça —Oh, bekle, haklısın." Üst güvertede duran figürler, Kutsanmışların giydiği beyaz ve açık sarı renkler değil, koyu ve zengin renklerde giyinmişlerdi. Ama gemide en az bir Ölümsüz Mareşal olmalıydı, yoksa gemi yelkenlerini veya küreklerini kullanmak zorunda kalırdı. "Oraya gitmem lazım."

"Havadan geleceğimizi bekliyor olacaklar. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, fırtına yaratamam, koşullar uygun değil." Ziede çömeldi ve platformdaki kırık taş döşeme parçalarını süpürmeye başladı. Zeki Sanja ona yardım etmek için acele etti ve Ziede dizlerinin üzerine oturarak çantasını açtı ve Menlas'ın kabuk balinasındaki eşyalarından topladığı bir dizi kömür çubuğu ve toz tebeşirleri çıkardı. "Ama havadaki tüm bu duman ve külleri kullanabilirim." Boğazın karşısındaki adadaki volkana doğru başını salladı, volkanın sabit dumanı düşük gri bulutlara kadar uzanıyordu.

Ziede büyüsünün şemasını çizerken, Kai suya girmeden gemiye ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Gemide kim varsa, muhtemelen balinanın bulunduğu dalgakıran ve eski rıhtıma doğru ilerleyerek bir iniş yeri arayacaktı. Kai, adanın her yerinde kaçak bir savaş vermek istemiyordu. Kendi kendine yüzünü buruşturdu; suya girmek zorunda kalacaktı. "Balinaya ihtiyacım olacak. Gemide bırakmak istediğin bir şey var mı?"

Ziede dalgın dalgın başını salladı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek büyüsüne dikkatlice kıvrımlı bir çizgi ekledi. Hava ruhları çoktan toplanmaya başlamıştı, tozu karıştıran küçük sürüklenmeler. Sanja başını kaldırıp endişeyle, "Balina zarar görmeyecek mi?" diye sordu.

Kai başını salladı. "Hayır, planladığımızdan daha erken özgür olacak."

Sanja rahatladı ama şüpheliydi. "O zaman adadan nasıl çıkacağız?" Kai, Ölümsüz Kutsanmış gemisine doğru başını salladı. "Yeni gemimizle."

GEÇMİŞ: DÜŞÜŞ

Çim Ovalarını çevreleyen dağ ve tepe arazilerinin Cadıların ilk doğum yeri olduğu söylenir. Cadılar, yeraltı orduları ile Çim Kralları arasındaki büyük savaş sırasında ortaya çıkan ölümlüler ile ölümlü formdaki iblislerin birleşmesinden doğmuştur. Oradan doğuya ve güneye yayılmışlar ya da kaçmışlardır.

—*Batı'nın Gece Masalları*, çeşitli kişiler tarafından yazıya geçirilmiştir

Kai, diğer iblis keşifçilerle birlikte, karnı üzerinde yatarak dirsekleriyle toprağa dayanmıştı. Haritanın rüzgardan zarar görmesini önlemek ve Cadılar'ın dediği gibi Hierarchs'ın kuşları ve ruhları casus olarak kullanabileceği doğruysa onu saklamak için küçük bir çadırın altında saklanıyorlardı. "Treris'e çok batıya gittiğini söyledim," dedi Raneldi Saredi'den Dae-Fera üçüncü kez.

Toprak haritaya eklemelerini yapan Kai, ona bir çakıl taşı attı. "Biliyoruz! En azından şikayet edecek başka bir şey bul." Onaylayan inlemeleri ve protesto korosunu görmezden geldi. Bu yeni bilgileri bir araya getirmek birkaç uzun gün ve gece sürmüştü ve harita tamamlanana kadar dinlenemeyeceklerdi.

Biri ayağına tekme attı. O da karşılık veremedi, Kanavesi Saredi'den Arn-Nefa, "Kai-Enna, Kaptan Kentdessa seni istiyor," dedi.

Kai, haritanın kenarlarını bozmamak için geriye doğru kıvrıldı. Ölümlü tarihçiler, bitmiş versiyonu ezberlemek ve sınır bölgesi müttefikleriyle paylaşmak üzere kumaş haritalara aktarmak için dışarıda bekliyorlardı. "Sırtta mı?" Kai, Arn-Nefa'ya sordu. Sırt, komutanların toplandığı yerdi. "Başım belada mı?" Şansını zorlamış, keşif erlerini Hierarch kampına yaklaştırmıştı. Kaptanların onlara gitmelerini söylediği mesafeden daha yakına.

Arn-Nefa burnunu çekip Kai'nin örgülerinden birini çekti. "Muhtemelen başın belada. Ama onlar öyle demedi. Seninle ve Dae-Fera ile konuşmak istiyorlar."

Arn-Nefa yoluna devam ederken, Kai Dae-Fera'nın dikkatini çekti ve Cadı Diliyle "*benimle gel*" işareti yaptı.

Dae-Fera haritadan sıyrıldı ve ikisi çadırdan dışarı çıktılar. Çadır, tepelerin kayalık yamaçları arasında, cılız ağaçlarla çevriliydi; müttefik kuvvetlerin büyük bir kısmı burada kamp kurmuştu ve sınır bölgelerinden sürekli yeni gruplar geliyordu.

Kai, bodur ağaçların ve çalıların gölgesinde yokuş yukarı kıvrılan yolu takip etti, botlarının altında çakıl taşları çıtırdadı. Hava ılıktı ama sabah güneşi zayıftı, bulutların arkasında gizlenmişti. Tepenin zirvesinde, doğu tarafına doğru düzlük ve Hierarchs'ın kampı görünüyordu.

Düşman faaliyetlerinin çoğu siperlerin ve kumlu topraktan yapılmış yüksek bir setin arkasında gizliydi, ancak kampın büyüklüğü ve yüzlerce yemek ateşinin dumanı, birliklerinin sayısının ne kadar fazla olduğunu açıkça gösteriyordu. Pürüzlü duvarın ötesinde, Kai sivri kırmızı çadırların denizini, aralarında duran duvar yürüyenlerin tüylü sırtlarını ve sınır sakinlerinin muhtemelen kuşatma makineleri olduğunu söyledikleri bazı süslü ahşap yapıları görebiliyordu. Bu pek mantıklı değildi, çünkü en yakın sınır duvarları batıda, dağlarda bulunuyordu; bu topraklardaki tüm insanlar Saredi gibi göçebeydi.

Çayır ovaları ittifakının bir araya gelen savaşçıları günlerdir çatışmalar yapıyordu ve Hiyerarşi güçlerini merkezi ovalardan Erathi kıyılarına doğru geri püskürtüyorlardı. Yaşlı iblisler savaş gruplarını yönetirken, genç olanlar keşif görevlisi olarak hareket ediyorlardı. Kai, Kentdessa ve diğer klanlardan gelen keşif görevlilerini organize ediyor ve keşif görevlerinde bulunuyordu ve birçok okla vurulmuştu. Hasarı onarmak için yeraltındaki bedeninden yoğun bir şekilde güç çekiyordu ve son bir gün içinde yaklaşık bir saat gerçek uyku uyumuştı. Daha genç ve daha az sorumluluk sahibi olan Dae-Fera, enerjiyle doluydu.

Kai daha önce yeraltı dünyasıyla olan bağlantısına bu kadar fazla güvenmemişti ve rezervlerinin sınırsız olmadığını biliyordu. Bu konuyu büyükannesiyile konuşması gerekiyordu, ama zamanı yoktu.

O ve Dae-Fera, düzleştirilmiş çimlerin oluşturduğu yolu takip ederek kısa bir yokuş aşağı indiler ve yüksek tepelerin kayalıklarıyla korunan düz bir kayalık alana vardılar. Erina, buranın eski bir kalenin kalıntıları olduğunu ve

düzlüğün manzarasını engelleyen dairesel tepenin aslında gömülü bir kule olduğunu söylemişti. Bu doğru olsun ya da olmasın, bir patika yan taraftan tepenin üstündeki bir gözetleme noktasına çıkıyordu.

Kayalık düzlükte bir toplantı yapılıyordu. Sınır bölgelerinden, çimenliklerin kenarındaki farklı bölgelerden gelen bir düzine kadar komutan vardı. Bazıları ipek cüppelerin üzerine metal zırh giymişti, bazıları parlak renkli başörtüleri ve sert deri giysiler giymişti, diğerleri ise kapüşonlu giysiler ve tahta yüz maskeleri takmıştı. Onlara şimdi, gevşek pamuklu pantolonlar, tunikler ve denizci kıyafetleri giyen Erathi liderleri de katılmıştı. Gemileri birkaç gün önce batıdaki koya demirlemiş ve savaşçıları dün gece büyüyen koalisyona katılmıştı. Erathi kıyıları, Hierarchs tarafından ağır bir darbe almıştı, birçok kasaba ve liman tamamen yıkılmıştı. Kai daha önce böyle bir şey görmemiş ya da duymamıştı ve şokun etkisi hala devam ediyordu.

Cadılar, koyu renkli dökümlü kumaşlar ve peçeler giymiş, ayakları çıplak olarak sert zeminde duruyorlardı. Birçok cadıyı tanıyan büyükannem, peçeleri ve gizleyici kumaşları, kimse fark etmeden çıkıp ölümlüler arasında yürüyebilmek için giydiklerini söylemişti. Ancak bu, hemen hemen her türlü ayırt edici giysi için geçerli olacağından, bunun doğru olduğunu şüpheyle karşıladı.

Herkes gruplar halinde konuşuyor ya da dinliyordu, tercümanlar anlamayanlara fısıldayarak ya da işaret diliyle cadı dilini anlatıyordu. Dae tereddüt etti, ama Kai onun ceketinin kolunu çekerek onu takip etmesini sağladı ve grubun kenarından geçerek ilerledi. Saredi'yi buldu ve Kai'nin Enna'nın bedenini aldığından beri tanıdığı Kaptan Kentdessa'dan farklı olan Kaptan Kentdessa'nın arkasında durdu. Sarediler, Hiyerarşilere karşı ittifak kurmaya karar verdiklerinde, savaşçıları yönetmek için daha uygun olduğu düşünülen yeni bir kaptan oylama ile seçilmişti. Bu kaptan daha yaşlıydı, saç örgüleri siyahdan çok demir grisiydi. Kendisi de kısmen iblisti, Büyükannenin anlaşmasını kabul eden ve Saredi bedeninde ölümlü dünyaya gelen ilk iblislerden birinin soyundan geliyordu. Sınır bölgesi komutanları muhtemelen bunun farkında değildi; iblis kanı sadece gözlerinin karanlığında görünüyordu. Deri ceketini saran kemerin tokasına Kentdessa antilop mührünü takmıştı.

Kai'den sadece birkaç santim daha uzun, tıknaz bir cadıyı dinliyordu, cadının peçesi siyah geniş kenarlı şapkasının üzerine örtülmüştü. Cadı, Kai ve Dae ortaya çıkınca sözünü kesti ve "Çocuklar" dedi.

Kai selam vermek için başını eğdi. "Akrabalar." Ölümlü dünyaya geleli bir mevsimden az olan ve hala utangaç olan Dae, aceleyle onu taklit etti.

Cadı hafif bir sesle, "Kaiisteron, Dördüncü Hanenin Prensi, Daevavopta, Yedinci Hanenin Şövalye Muhafızı" dedi.

Kaptan Kentdessa, "Kai-Enna klanımızın keşifçilerini yönetiyor. Bu bölgenin haritasını hazırladı ve kampın duvarlarına en çok yaklaşan kişi oldu. Dae-Fera da onunla birlikteydi" dedi.

Cadı Kai'ye döndü ve neredeyse tüm dikkatlerini ona vermesi sıcak bir ateş gibi hissettirdi. "Duvarlara yaklaştığında bir şey hissettin mi?"

Cadının yeraltından gelen herhangi bir şey veya başka güçleri kastettiğini biliyordu. "Açıklayıcıların olduğunu anlayabiliyordum." O zamana kadar Kai ve Saredi savaşçılarının çoğu, açıklayıcıların niyetlerinin etkilerini uzmanlık derecesinde anlayacak kadar ceset görmüştü, ancak Erathi'ye ilk saldırı olana kadar açıklayıcıların ne olduğunu bilmiyorlardı. O zaman, çayırlara gelen mülteciler, işgalcilerin ölümlülerin ölümünden güç aldıklarını anlatmışlardı.

İlk başta bu, Saredi atalarının maceralarında karşılaştıkları kahramanca bir hikaye gibi gelmişti. Büyükanmem, daha önce açıklayıcılarla karşılaşmış ve onların yeteneklerini anlatabilecek iblisleri bulmak için yeraltına gitmek zorunda kalmıştı. Onlar ölümden güç alıyorlardı, ne kadar çok ölüm o kadar iyi, ve bu gücü Cadıların ruhsal işleyişinden tamamen farklı niyet ve tasarımlara dönüştürüyorlardı. Büyükanmem hâlâ oradaydı, Kai'nin annesi ve diğer Hanedanların liderleriyle, ölümlü bedenlere sahip iblislerin yeraltını kullanarak Hiyerarşi hatlarının arkasına geçmeleri için geçiş izni almak üzere pazarlık yapıyordu. Bunu başardıklarında, ölümlü güçler ilerleyecek ve Hiyerarşi aralarında sıkışıp kalacaktı. Cadı daha fazlasını bekliyor gibiydi ve Kai ekledi: "Bizi geçmemizi engellemek için niyetlerini duvarların her yerine yazdılar, ama anladığımız kadarıyla bunun ötesine geçmediler."

Cadı, "Yorumcular değil. Başka bir şey." dedi.

"Kehanetler mi gördün?" Kaptan Kentdessa kaşlarını çatarak sordu.

"Yeterli değil." Cadı hoşnutsuzluk işareti yaptı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Kaptan Kentdessa Kai'ye döndü. "Cadılar, büyükannele konuşmanı istiyorlar."

Kai etrafına bakındı. Etrafta, Saredi olmayan birçok ölümlü durmuş, konuşmayı izliyordu. Sınır bölgesi sakinleri

Çayırların kenarlarında yaşadıkları sürece uzun zamandır Cadılarla müttefikti. Ancak Sarediler çadırlarına pek ziyaretçi almazdı ve sınır bölgesi sakinlerinin çoğu savaştan önce hiç iblis görmemişti. Kai, sahada korkan bazılarıyla karşılaşmıştı ve bu, Enna'nın vücudunda kendisini rahatsız ve garip hissettirmişti. "Burada mı?"

"Burada," dedi Yüzbaşı Kentdessa. Sonra hafifçe gülümsedi ve ağzının köşelerindeki kırışıklıklar derinleşti. "Bu bir sır değil."

Kai, sıkıştırılmış toprak ve çakıl taşlarının üzerine oturdu, bacaklarını katladı ve rahatlamak için nefes verdi. Dae, onun yanına çömeldi.

Gözlerini kapattı ve yeraltı ile olan bağlantısını kullanarak gerçek bedenine indi.

Koruyucu kayanın derinliklerinde bir su kabarcığı içinde kıvrılmıştı, karanlık pullarına sıcak ve rahatlatıcı geliyordu. Kuyruklarını açtı ve büyükannesini bulmaya odaklandı. Etrafındaki yeraltını değiştirdi, onun varlığının kıvılcımını takip etti. Yaklaştıkça, onun Dördüncü Hanedan'dan diğerleriyle birlikte olduğunu anlayabildi, yeraltındaki gölgeleri uzun ve belirgindi. Bu, onunla özel olarak konuşamayacağı anlamına geliyordu, ki bu hayal kırıcıydı. Hepsinin bulunduğu alana kaydı ve gözlerini açtığında geniş bir odayla karşılaştı.

Overlord'un da burada olduğunu bildiği için, kalın kürklü derilerle yumuşatılmış zemine diz çöktü. Duvarlar, kavisli çatının ağırlığını destekliyormuşçasına içe doğru kavisli, dişler ve devasa kemiklerle kaplıydı. Kemikler arasındaki açıklıklar, Saredi sınır kampı çevresindeki alana benzeyen ormanlık tepelerden oluşan bir manzaraya bakıyordu, ancak bu ağaçlar çok daha uzundu ve siyah ve kırmızı renkli uzun dalgalı yaprakları vardı.

Anne ve büyükanne yakınlarda oturmuş, sevdikleri atalarının kafataslarından çay içiyorlardı. Kai'nin birkaç düzine kardeşi duvarların arkasında oturuyordu. Kardeşi Veditiron, "Saygıdeğer Anne! Kaiisteron burada!" diye, normalde bir davetsiz misafiri duyurmak için kullanılan türden bir ses tonuyla tısladı.

"Görüyorum Veditiron," diye tersledi annesi, boynuzları sabırsızlıkla parladı. "Kaiisteron, bizi rahatsız ediyorsun. Umarım iyi bir nedenin vardır."

Kaiisteron, "Kaptan Kentdessa büyükanneyle konuşmak istiyor" dedi.

Büyükannenin ruhu, onun için yapılmış bir bedende buradaydı. Bu, onun uzun zaman önce yeraltı dünyasıyla yaptığı antlaşmanın bir parçasıydı. Buradaki her şey gibi bu beden de şekillendirilebilirdi, bu yüzden Kai'nin onu en son gördüğü zamanki haliyle aynı görünüyordu, Kentdessa'nın savaşçıları güneydeki

klanlara katılmak için ayrılmadan önce gördüğü haliyle aynı görünüyordu. Beyaz saçları arkaya örülmüştü, koyu kahverengi tenine gümüş gibi parlıyordu ve Saredi atalarının özenle işlenmiş ceketini giyyordu, Kentdessa'nın antilop armaları manşetlerinde ve sırtında tekrar ediyordu. Ona yanına gelmesi için işaret etti. "Buraya gel, Kai. Kaptan ne istiyor?"

Kai yanına kaydı, kuyrukları sayesinde bu hareket insan vücudunda olduğundan çok daha zarıftı. "Cadılar bazı sorular sormak istiyor."

Hoşnutsuz bir şekilde, Anne eliyle işaret etti. "Hepimizin soruları var." Sabırsızca ekledi, "Hâlâ bu yaratıkları yakından görebilmiş değiliz. Bize karşı korumaları var. Bu, ölümlüler son kez sorduğunda da değişmemiştir."

Kai, Saredi ile antlaşma yapmış tüm Hanedanların Hiyerarşilerin kökenine dair ipuçları aradığını biliyordu. Büyükannesi ve kaptanlar, şeytanların büyükannesinin gençliğinde çayırları saldırdığı gibi, yeraltından onların vatanlarına veya tedarik zincirlerine saldırmanın mümkün olabileceğini düşünüyorlardı. Ancak yeraltından yerüstünü aramak, gökyüzünü veya okyanusu aramak kadar zordu. Büyükannenin yüzünde kuru bir ifade vardı. "Eğer sandığın kadar her şeyi biliyorsan, bu iş şimdiye kadar bitmiş olurdu." Kai'ye, "Onlara ne soracaklarını söyle, ufaklık," dedi.

Kai'nin ölümlü dünyaya ilişkin algısı artık bulanık ve belirsizdi, göz kapaklarının arkasındaki karanlık dışında hiçbir şey görmüyordu. Enna'nın bedenine "O burada. Sorun" dedirtti.

Kaptan Kentdessa'nın sesi, sanki bir kanyonun dibindeymiş gibi geldi. Kai tekrarladı: "Hiyerarşi kampının içindeki ahşap kuleler. Cadılar, bunların bir tür uzun menzilli silah için yapılmış yapılar olabileceğini söylüyorlar."

Büyükanne kaşlarını çatı. "Sınır bölgesi sakinleri bunların kuşatma makineleri olduğunu söylememiş miydi?"

Kai, Enna'nın bedenine sözlerini tekrar ettirdi, orijinal bedeninin dudakları sessizce hareket ederken, Kaptan Kentdessa ve Cadı için yüksek sesle konuştu. Kai onların cevabını tercüme etti, "Yıkılmış Erathi şehirlerinde bulunan kalıntılar kuşatma makinelerine benziyordu, ama Hiyerarşiler de bu kampta, tek duvarlarının kendileri olduğu bu kampta da bunları inşa etmişler." Uzakta, ovada yükselen rüzgârın sesini duydu. Enna'nın bedeni yağmur kokusu almıyordu, bu yüzden saldırı planını etkilemeyecekti.

Anne sıkılmış görünüyordu. Yeraltındaki yapılar sürekli hareket halinde ve şekillendirilebilirdi; muhtemelen ne istediklerini anlamamıştı.

sorduklarını anlamıyordu. "Bu ne..."

Büyükannesi elini kaldırdı, kaşları endişeyle çatıldı. "Ama o kulelerden yayılan yıkım izleri vardı. Onların koçbaşı destekleri olduğu söylendi."

"Bu yanlış," diye tekrarladı Kai. "Şimdi düşünüyorlar ki..." Sesler kesildi ve o biraz başını salladı. "Üzgünüm, büyükanne. Konuşmayı kestiler." Rüzgâr ulumaya başlamıştı. Belki de fırtına çıkacaktı. "Rüzgâr çıktı..."

Kai, ölümlülerin dünyasına o kadar sert bir şekilde geri döndü ki, gözleri karardı ve Enna'nın bedeni toprağa düştü. Kendini yukarı itti, gözlerini açtı ve korkunç bir şey gördü.

Uluyan rüzgâr değildi, kulaklarıyla duymuyordu. Bu bir baskıydı, kaledeki tüm ölümlüleri sersemleten bir şeydi. Cesetler çimlere yayılmıştı. Cadılar arkalarına dönmüş, ellerini kaldırmış, görünmez bir güç peçelerini yırtıyordu. Kai'nin yanında Dae, ellerini kulaklarına kapatmış, ileri geri sallanıyordu. O baskı Kai'nin içindeydi, ciğerlerindeki havayı sıkıştırıyor, uzuvlarındaki gücü yok ediyor, vücudunu su gibi dolduruyordu, sanki aşırı dolu bir fiçı gibi onu patlatacakmış gibi.

Kaptan Kentdessa onu yakasından tutup yola sürükledi, kir ve çimenler giysilerine yapıştı. Onu itip Dae-Fera'yı üstüne attı ve sonra ölüm tepelerden yuvarlandı.

Kai kanla boğulurken kendine geldi. Ellерinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve ağzındaki kırmızı sıvıyı tükürdü. Tepedeki kalenin altındaki patikada, bodur ağaçların gölgesindeydi. Sanki kulaklarında bir sorun varmış gibi, belirsiz bir şekilde çığlıklar ve inlemeler duydu. Dae, yanındaki bir ağacın köklerine kıvrılmıştı. Omzunu tuttu ve kız düştü, küçük, gevşek vücudu gevşedi. "Dae! Dae." Onu salladı ve kızın başı geriye düştü, gözlerini gördü. Kahverengi, ölümlü gözler. Dae gitmişti, Fera'nın vücudu boştu. Refleks olarak, onu bulmak için yeraltına dokunmaya çalıştı, orijinal vücuduna geri döndüğünden emin olmak için. Hiçbir şey yoktu.

Hayalet bir uzuvla bir şey aramak gibiydi. Akan suyun içinde durduğunda olduğu gibi boş bir boşluk. Yeraltıyla hiçbir bağlantı yoktu. Sadece ölü, soğuk bir hiçlik.

Ölümlülerin dünyası hiç bu kadar gerçek dışı ve ham hissettirmemişti. Hava daha ağırdı, Kai'nin cildi çok hassastı. Ayakları üzerinde sendeledi ve tepeye doğru yukarı çıkmaya çalıştı. Diğerleri yaralanmış olacaktı; onlara yardım etmeliydi, kaptanı bulmalı ve Dae-Fera'nın gittiğini, bir şeylerin

korkunç bir Şey olduğunu söylemeliydi. Ama patikayı tırmandığında, inleme ya da çığlık sesi duymadı.

Tepeye ulaştığında, yerde yatan cesetlerden başka bir Şey görmedi. Hareket yoktu, nefes almıyorlardı. Sarediler, sınır sakinleri, karışık peçeli Cadılar, hepsi atılmış giysi yığınları gibi hareketsiz yatıyordu. Görebildiği yüzler kanla lekelenmişti. Gözleri, kulakları, burunları, ağızları kanıyordu. Sanki damarlarına bir Şey girip kanı dışarı çıkarmış gibiydi.

Botunun sert bir Şeye çarptığını fark etti ve aşağıya baktı. Kaptan Kentdessa'ydı.

Yolun başında, yüzüstü kuru otların ve çakılların üzerinde uzanıyordu. Kai ve Dae'yi tepeden aşağı itip, başka birini almaya gitmek için geri dönmüş olmalıydı. Kai onun yanına çöktü ve onu ters çevirdi. Gözleri Dae'ninki kadar boş bakıyordu, burnu ve ağzı kanla doluydu.

Kai, orada ne kadar süre oturduğunu, ona ne kadar süre baktığını bilmiyordu. Sonra patikadan ayak sesleri geldi. Kafasını kaldırmayı başardı ve Kentdessa'nın yardımcı kaptanı Tahsia'yı gördü. Tahsia, "Kai-Enna, kampa git" dedi ve onun yanından geçerek yokuş yukarı tırmandı.

Midesinden rahatsız ve üşümüş olan Kai ayağa kalktı. Yolda sendeleyerek yürüdü. Aşağıya indiğinde, haritayı yaptıkları çadırın dışında tanıdık bedenler toprağa uzanmış yatıyordu. mllerin nefes alıp almadığını kontrol etmek ve iblislerin gözlerine bakmak için çömeldi. Hepsi lmşt.

Ağaçların arasından bir açıklıktan diğerine doğru yolunu buldu. Kentdessa'nın yuvarlak çadır barınaklarını ve sundurmalarını kurdukları yere ulaştı. Her yerde cesetler vardı, mller hareketsiz yığınlar halinde toplanmıştı. Bağlı atlar durdukları yerde düşmüş, kuşlar gökyüzünden l olarak düşmüştü. Diğer hareket eden insanları gördü, çılgınca koşuyorlardı. Kuzenlerini, teyzelerini ve amcalarını aramaya çalıştı, ama ölümden başka bir Şey yoktu. Hala bağırışlar, çığlıklar duyabiliyordu, ama onları takip ettiğinde herkes ölmüştü.

Kaptan Kentdessa'nın çadırının bulunduğu açıklığa ulaştı. adır yanıyordu; biri düşerken mangalı devirmiş olmalıydı. Duman ve ani ölüm kokusu onu boğuyordu.

Yanan çadırın yanına yere çöktü. Yeraltı ile olan bağlantısı hala sessiz, soğuk ve kopuktu.

Tahasya ve Raneldi arması taşıyan iki savaşı tepenin kalesinden gelene kadar orada oturdu. Arn-Nefa, kulaklarından kan damlayan

. Tanıdığı herkesin ölmediğini görmek rahatlatıcı olmalıydı, ama şu anda hiçbir şey hissedemiyordu. Kai, Tahsia ve diğerlerinin yanından geçip gitmesini izledi, ama Arn-Nefa kolunu tuttu. Onu ayağa kaldırdı ve bir çingirak gibi salladı. "Kai-Enna, hâlâ burada mısın?"

Dokunulmak tüylerini diken diken etti. Kolunu çekip, "Çekil üstümden" diye bağırdı.

"Kai-Enna!" diye bağırdı. "Bir at bul ve iskeleye git. Erathi gemilerine kaçmalarını söyle. Bize yardım etmek için gönderdikleri ölümlüler öldü, geri kalanlar da beklerlerse katledilecekler. Al." Tanımadığı bir Raneldi iblisi onlara doğru koştu ve tökezleyerek durdu, siyah ve yeşil Erathi totemini uzattı. Arn-Nefa onu kapıp Kai'ye uzattı. "Bunu onlara ver."

Kai otomatik olarak aldı. Arn-Nefa, "Şimdi git! Sonra bizi son buluşma noktasına kadar takip et." dedi.

Kai ondan uzaklaşarak sendeledi. Ya kokusundan hoşlanmayacak kadar sersemlemiş ya da tüm bu ölümden uzaklaştırıldığı için ona direnmeyecek kadar minnettar bir at bulana kadar aradı ve kampın yıkıntılarından uzaklaştı.

Erathi gemilerini uyarmak için zamanında koya ulaştı. Yolda, kaybolmuş bir Hierarch lejyoner grubuyla karşılaştı ve yeraltı olmasa bile ölümlülerin canını çekebileceğini kendine kanıtladı. Ancak buluşma noktasına vardığında, ölümlü savaşçılar arasında sadece birkaç iblis vardı ve Arn-Nefa ile onunla birlikte olan Raneldi iblisi hiç görünmedi. Tahsia en yüksek rütbeli kişiydi ve onun önderliğinde, ovalardan geçerek ana kampa geri döndüler.

Vardıklarında, Saredi klanının çadırları çoktan yanmaya başlamıştı.

DÖRT

Sanja'yı Ziede ile bırakarak Kai platformdan indi ve dalgakıranın yanında sürüklenen balinanın yanına geri döndü. Balinanın bu planı kendisinden çok daha fazla seveceğini düşünüyordu.

Dumanla karışık rüzgâr çoktan esmeye başlamış, dalgaları ve su sıçramalarını devrilmiş kayaların üzerine sürüklüyordu. Kai, balinanın kabuğuna geri atladığında kabuk sallandı, ama balinanın zihnini tekrar bulup bilincine daldığında hareketler duruldu. *Anlaşmamızı değiştirmem gerekiyor,* dedi ona. *Beni bir yere götürmen gerekiyor, çok uzağa değil, sadece bu adanın diğer tarafındaki boğaza. O zaman birbirimizle işimiz bitecek. Ama önce kabuğu çıkaracağım.* Balinanın keskinleşen ilgisi, düşüncelerindeki bulanıklığı silip süpürdü ve akışı taze ve berrak bıraktı. Kai, planını bir dizi görüntüye dönüştürmeye odaklandı.

Balina kabul ettiğinde, Kai eteğini çıkardı ve üzerinde sadece uzun tunik ve tozluk kaldı. Eteği top haline getirip dalgakıranın üzerine attı. Daha sonra geri alıp alamayacağını bilmiyordu ama bu seçeneğin olması hoştu. Sonra kabuğun platformunun kenarına asıldı ve aşağı inerek çıplak ayaklarını balinanın kaygan derisine dikkatlice koydu.

Deri pürüzsüz ve serindi, çok hafif bir esneklik vardı. Kai tedirgin bir şekilde nefesini bıraktı. Kolayca güvenen biri değildi, sözde müttefiklerinin onu öldürüp sualtı mezarına koydukları her seferinde bunun doğru olduğunu hissediyordu. Esir alınmış, istismara uğramış balinanın ona güvenmesini beklemek saçmalıktı. Ama balinanın bilinci hiç intikamcı gelmemişti ve Kai, serbest bırakılmasının balinaya yeterince minnettarlık kazandıracağını ve anlaşmalarının kendi kısmını yerine getireceğini umuyordu.

Çömelerek iki elini kabuğun kavisli, nervürlü yüzeyine koydu ve onu yerinde tutan niyetler ağının içine daldı. Kabuk, balinanın vücudunu saran bir

balinanın vücudunu saran zincirli bir koşum takımına takılmıştı, ama onu gerçekten sabitleyen şey açıklayıcının tasarımıydı. Yapıyı sökmek neredeyse hiç zor olmadı ve Kai, kabuğun altındaki bir şey çatlayana kadar güç ipliklerini ayırıp kopardı.

Geri çekildi, balinanın nefes deliğine yaklaştı ve önceden kararlaştırdıkları sinyali vermek için ayağını iki kez yere vurdu.

Balınanın vücudu, yüzgeçleri onu dalgakıranlardan uzaklaştırırken sallandı. Kai, dengesini korumak için eğildi ve ellerini balinanın serin derisine dayadı. Gökyüzü giderek kararıyordu, bu da ona acele etmesi gerektiğini söylüyordu.

Bağlantısı kopan kabuk, hareketle birlikte kaydı, sonra yana doğru sallandı. Kabuğun alt kısmı yapışkandı, altına girmiş deniz suyu parazitleriyle doluydu. Balınanın koyu mavi derisi morluklar, yara izleri ve açık yaralarla kaplıydı. Kabuğun altındaki koşum takımı, örgülü pullu deriden dokunmuş düğümlü kablolardan yapılmış ve zincirlerle sabitlenmiş, yükseltilmiş bir ağ sırtıydı. Kai, bunun nasıl yapıldığını tam olarak bilmiyordu ve amacına uygun olduğunu görünce rahatladı.

Kabuğun kendi yönüne devrilmesinden çekinerek koşum takımına doğru sürünerek geri döndü. Çabuk ayrılmaları gerekiyordu; Ziede'nin hava ruhları dumanı deniz yüzeyine doğru sürüklerken, su üzerinde bir sis tabakası oluşmuştu.

Balina tekrar yuvarlandı ve kabuk muazzam bir sıçrama ile suya düştü. Su sıçramaları yağarken dengede kalmakta zorlanan Kai, öne uzandı ve koşum takımının kenarını yakaladı. Balina onu kolayca atabilirdi, yuvarlanıp dalarak onun tutunmasını engelleyebilirdi, ama bunu yapmadı. Kai, ağdaki eski boşluklar ve yırtıklar arasında tutunacak yerler bulup öne doğru tırmanana kadar bekledi. Derisine bir tokat atarak hazır olduğunu işaret etti. *Şimdi korkunç kısım geliyor*, diye düşündü. Ölümlü bir bedende genç bir iblis olduğu, su ve yorumcuların niyetleri karşısında kolayca çaresiz kaldığı günlerden bu yana uzun zaman geçmişti. Ama deniz hala gücünü engelliyordu ve su, büyücülük için imkansız bir elementti. Boğuluyorsa, büyü yapmaya vakti olmayacaktı. Bu plan, yeraltı varlıkları veya cadılar için nesnel olarak çok kötü bir fikirdi. Ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı. Kai çömeldi ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Kai balinanın aşağı eğildiğini hissetti. Soğuk tuzlu su üzerine çarptığında tutunduğu yeri sıkılaştırdı. Boğazında bir korku topu oluştu ve çılgılık atma dürtüsü neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ziede ve

Sanja'yı düşündü. Bu işe yaramazsa, tuzağa düşebilir veya yeniden yakalanabilirlerdi. Koşum takımı ellerine ve ayaklarına batıyordu. Gemiye ulaşana kadar nefes almadan dayanabilirdi, ancak dişlerini sıkmasına rağmen boğazına ve ciğerlerine su sızıyordu. Balina onu gerçekten atmaya çalışsaydı durumun ne kadar kötü olacağını kendine söyledi.

Dalış düzeldi, suyun gücü azaldı. Kai kendini hazırladı ve gözlerini açtı.

Su beklediğinden daha berraktı. Balina hala yüzeye oldukça yakındı ve yavaşça hareket ediyordu. Balina dalgakıranın gölgesinden uzaklaşırken, ürkek balıklar ve kayalar dışında pek bir şey göremiyordu, ama burası o kadar garipti ki, neredeyse ne kadar korktuğunu unutacaktı.

Açıklayıcının amalgamı hala buralarda bir yerdeydi. Bir iblis için mükemmel bir rakip seçimi; hayatı sadece bir açıklayıcının tasarımıyla yaratıldığı için Kai onu tüketemezdi. Ama Ziede'nin adadaki varlığını görmezden gelerek özellikle onu takip etmeliydi. Ve onun konumunu takip etmek için tasarlanmış olmalıydı, onu durdurmaya çalışmamalıydı.

Karanlık sudan uzun, ölümcül bir şekil ona doğru ok gibi fırladı. *Ya da belki de beni durdurmak içindi*, diye düşündü, hayal kırıklığıyla. Bir elini ağdan çekip Tarrow'un bıçağını çekti. Balinanın hareketinin sürükleyiciliği onu geriye savurdu ve balinanın vücuduna daha da yaklaştı. *Keşke tek bir şey bile kolay olsaydı*.

Amalgam aşağıya süzüldü, keskin yüzgeçleri suyu yararak, Kai'nin garip şekilli kafatasının altında insan ve şişkin kalamar kafalarının bir karışımı olduğunu görebileceği kadar yaklaştı. Tentacles uzanırken, birden fazla göz balinayı takip etti ve müstehcen insan elleri ona uzandı. Kai eğildi ve en yakın ele bıçak sapladı, ama su her hareketi yavaşlattı. Onu uzak tutması gerekiyordu. Balinayı yeterince incitirse, müttefiki onu en yakın kayaya sürtebilirdi.

Kai akıllıca bir şey düşünmeye çalışırken, amalgam tekrar ona doğru döndü. Sonra tüm dünya yan yattı.

Kai bıçağı düşürüp koşum takımını tuttu, çaresizce başı dönüyordu, balinanın yuvarlandığını fark etti. Sonra aniden tekrar düz duruma geldi. Kayalar ve adanın gölgesi kaybolmuştu; burası boğazın daha açık suları olmalıydı. Balina ne yapmış olursa olsun, amalgam ortalıkta yoktu.

Sonra balina, Kai'yi vücuduna yapıştıracak kadar sert bir şekilde yukarı doğru itti. Bir saniye sonra, köpüklü dalgalar kaygan derisinden aşağı akarken

kaygan derisinin üzerinden aşığı doğru akarken, bir anda su yüzüne çıktılar.

Kai koşum takımına tutundu, saçları gözlerine damlıyordu, sessizce ciğerlerindeki suyu çıkarmaya çalışıyordu. Nefes alabilecek kadar tükürdükten sonra saçlarını geri attı ve yukarı baktı. Yoğun dumanın ardında gökyüzü görünmüyordu, ama yanlarında beliren kabartmalı bakır rengi eğri, Ölümsüz Kutsal geminin gövdesiydi. Suyun üzerinde hareketsiz duruyordu, üst güverteden öfkeli, boğuk sesler geliyordu.

Duman artık o kadar yoğun bir bulut halindeydi ki, gövdenin üstündeki her şey gri bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Dumanın mürettebatı gemiyi durdurmaya ya da en kötü ihtimalle yavaşlatmaya zorlayacağını ummuştı; Immortal Blessed gemisi bile kayaya çarpmamaya dikkat etmek zorundaydı. Kai tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu; duman, solunda olması gereken adayı görmesini engelliyordu. Soluk bir el, yırtık bir kolun kalıntıları ile birlikte suda yüzüyordu: amalgamdan geriye kalan tek şey buydu.

Kai balınayı okşadı. *Aferin dostum.* Ağın örgülü kenevir halatlarında kalan az miktardaki yaşamı çekmek için biraz çaba harcadı, lifleri kırılğan hale getirecek ve düğümleri çözecek kadar. Halatların, balinanın bir sonraki dalışında kopacak kadar gevşeyene kadar altında sarkmasını hissetti. Kai ayağa kalktı ve balinanın derisi üzerinde dikkatlice geminin yan tarafına doğru yürüdü.

Bakır gövde, Ölümsüz Kutsal'ın güneş imgesini saran ve çevreleyen dalgalı ve rüzgarlı desenlerle süslenmişti. Kai çömeldi ve zıpladı, yükseltilmiş bir bandın alt kenarını yakaladı. Aşığıya bakarak balinanın neredeyse sessizce su yüzeyinin altına batışını izledi, karanlık şekli gövdenin altında kayboldu. *En azından birimiz bu karmaşadan daha iyi durumda çıktı,* diye düşündü Kai.

Diğer kutsal sembollerde ayak basacak yerler bularak yukarı tırmandı. Hiçbir ses veya hareket duyamıyordu. Kürek yuvasından boş bir kürek bankı görmeyi bekleyerek içeriye baktı. Gölge figürler belirdi ve o kadar şiddetli bir şekilde geriye doğru sıçradı ki, neredeyse gövdeden düşecekti.

Kai, kürek deliğine asılı kalarak, içinden küfrederek, birinin alarmı çalmasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. *Nasıl bu kadar sessiz olabilir,* diye merak etti. İtişip kakışma yok, öksürük yok. Nefes alma yok mu? Ölümlüler asla bu kadar sessiz olmazdı. İblisler asla bu kadar sessiz olmazdı.

Kai kendini tekrar yukarı çekti. Bankta duran silüetler hareket etmemişti. Birbirlerine sıkışmışlardı, belki de altı insan şekli, sadece iki Ölümsüz Kutsanmış için tasarlanmış bir alana sıkışmıştı.

sadece iki Ölümsüz Kutsanmış için tasarlanmış bir alana sıkışmışlardı. Kafasını riske atarak daha fazla eğildi ve kürek güvertesinin uzunluğunu görebilmek için aşağıya baktı.

Tüm alan sessiz bedenlerle doluydu. Hepsi ölümlülerdi ve mutlak bir hareketsizlik içinde kilitlenmişti. Hava taze kan, çürüme ve yıkanmamış deri kokusuyla kirlenmişti.

Artık, yorumcuların niyetlerinin güverteye ağır bir şekilde hakim olduğu açıktı. Kai, uzaktan bunu Ölümsüz Kutsanmışların Thosaren Kuyusu ile karıştırmıştı, bu kuyu insan gücü olmadan gemiyi yüzdürmek için kullanılabilirdi. Kutsanmışlar gemilerini sadece törenlerde veya savaş sırasında, Hiyerarşiler onları Kuyu'yu kısıtlayarak cezalandırdığında kürek çekiyorlardı. Ölümlülerin kutsal küreklerine dokunarak mülklerini kirlletmelerine kesinlikle izin vermezlerdi. Artık bu geminin kontrolü başka birinin elindeydi.

Kai kendini yukarı çekti ve limandan geçerek, bu yeni vücudun bunu başaracak kadar çevik olmasına sevindi. İçeride kürek üzerinde dengede durdu, gözleri alışıkça daha fazla ayrıntı görebilmek için gözlerini kırptırdı.

Donmuş ölümlüler sıralar halinde bankları dolduruyordu. Giysileri yırtık pırtık, ellerinin altındaki ahşap kan ve irinle lekelenmişti. Dümdüz ileriye bakıyorlardı, nefesleri sığ, gözleri kırpmadan. Kai yüzünü buruşturdu, mide bulandı. Ve kafası karıştı.

Biri burada bir yaşam kuyusu yaratmış, bu insanları hayatlarını tüketmek amacıyla zincirlemiş, Thosaren Kuyusu'nun yerine gemiyi çalıştırmak için kullanmıştı.

Belki de bu ölümlüler gemiye getirilmiş, kürekçi olacakları söylenmiş ve banklara oturduklarında, açıklayıcı onları bu yarı hayata batırmış, gemiyi hareket halinde tutmasını sağlayan niyeti oluşturmak için hayatlarını emmişti. Bir açıklayıcı, Rising World yasalarına göre böyle bir şey için idam edilebilirdi. Kai, bu ölçekte olmasa da, benzer suçlardan birçok açıklayıcıyı yakalayıp idam etmişti.

Kai, kürekçilerin ellerinden dikkatlice kaçınarak küreklerin üzerinden geçti. Gözleri loş ışıktaydı ve Kai, onların burada birinin olduğunu fark edecek kadar bilinçli olduklarından şüpheleniyordu. Bu müstehcen karmaşayı çalışır durumda tutmak için gemide en az bir açıklayıcı olmalıydı. Kai, yürüyüş yoluna atladı ve sessizce geminin kışındaki dar spiral merdivene doğru koştu.

Tam merdivene ulaştığında, ahşap gıcırdadı ve ip korkuluk titredi. Yukarıdaki biri en üst basamağa ağırlığını vermişti. Kai yana kayarak gölgeye girdi. Çizmeli ayaklar görüldü, ardından uzun kolsuz bir palto giymiş, omzuna bir lanet kırıcı asmış bir ölümlü

omzuna bir lanet kırıcı asmış bir ölümlü aşağı indi. Aşağıya ulaşır kürekçilerin banklarına doğru döndüğünde, Kai arkasına gizlice yaklaşır elini ağzına kapattı.

Kai, adamın hayatını sömürürken onun *çırak yorumcu* olduğunu anladı. Bunu her zaman anlayabilirdi. Canlılığı ve gücü, göğsündeki başka bir kalp gibi sakladı, taze yoğunluğuyla biraz yanıyordu. Yakında buna ihtiyaç duyacağından emindi. Sarsıntılar sona erdiğinde, Kai kurumuş bedeni güverteye bıraktı. Son sıra boş olduğu için lanet kırıcıyı dikkatlice sapından tutup kürek deliğinden dışarı çıkardı. Suyu düşme sesi oldukça sessizdi. Kai, adamın kemerinden uzun, kavisli tekne bıçağını aldı, kendi kemerine taktı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Yukarı tırmandı, servis güvertesinin inişini geçti. Bu gemilerin genellikle tasarımından yola çıkarak, alt bölmelerin geri kalanından kapalı olması gerekiyordu. Sessiz ve boş olduğundan emin olmak için sadece bir an durdu.

Merdivenlerin üstündeki kapağa geldiğinde, önce dikkatlice içeriye baktı. Burası geniş bir kış kabiniydi, lüks bir alandı ve ortadaki salonda duvarlara yaslanmış minderli banklar vardı. Üstlerinde, yükselen dağları ve derin vadileri tasvir eden altın kabartmalı paneller vardı. Perdeleri olan kemerler, daha küçük uyku kabinlerine açılıyordu. Kış tarafında, iki göz şeklindeki pencerenin altında, gemiyi kullanmak için güçlerini kullanacak Ölümsüz Mareşal için yaprak şeklinde oyulmuş bir tahtın bulunduğu bir platform vardı. Şu anda boştu.

Ölümsüz Kutsanmışlar, bu gemiyi bir yorumcunun kontrol etmesi fikrine çok kızarlardı. Ama Kaiisteron veya başka bir Cadı, kutsal güvertelerine kirli ayaklarını basarsa da aynı şekilde çok kızarlardı.

Yavaş yavaş odada canlı bir bedenin, nefes alan birinin varlığını hissetti. Kanepede kıvrılmış, görünüşe göre uyuyan bir silüet gördü, ipek battaniyenin altında gömülü bir şekil. Dışarı sarkan çıplak bacak soluk beyazdı. Menlas'ın talihsiz takımada mürettebatının açık ama yıpranmış teni değil, dışarıya hiç çıkmamış açık tenli birinin beyazıydı.

Kai cilalı ahşap zemine tırmandı. Giysileri hala deniz suyu damlıyordu, ıslak saçları göğsüne ve omuzlarına yapışmıştı. Figüre doğru adım attı ve dizini hafifçe bacağına dokundurdu. Kişi aniden oturdu ve ona baktı. Genç ve küçüktü, muhtemelen kadındı, açık renkli ince saçları vardı ve ipek bir şal ile zar zor giyinmişti. Boynuna, onu köle eden açıklayıcı tarafından takılmış, kemikle bağlanmış bir mücevherli yaka takılıydı.

Kai'ye kaşlarını çatarak baktı, sanki onu tanıdığı biriymiş gibi şaşkın bir ifadeyle. Sonra gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Onun gözlerini görmüştü.

Kai kaşlarını kaldırdı ve sessizlik için iki parmağını kaldırdı, kız bu hareketi anlamazsa diye parmaklarını dudaklarına dokundurdu. Kız başını salladı ve elini kısa bir süre kendi ağzına, sonra boğazına bastırdı, bu Cadı Dili'nde *bir niyetin etkisi altında olduğu* anlamına geliyordu. Yani sadece köleleştirilmiş bir ölümlü değildi. Bir Cadı, bir familiar'a dönüştürülmüştü. Kai anladığını işaret etti.

Kai, onu korkutmamaya çalışarak yavaşça yaklaştı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında kemikten oyulmuş simgeyi aldı. Açıklayıcının niyeti, derisinin altında sıkışmış bir arı gibi vızıldıyordu. Onu çıkardı, havaya bırakarak yok olmasını sağladı ve aniden zayıflamış malzemeye bastırdı. Parmaklarının arasında toza dönüştü.

Familiar elini göğsüne bastırdı ve titreyerek nefes aldı.

Kai uzaklaştı ve kabinin uzak ucundaki açık kapıya doğru yürüdü. Dışarıyı görebilecek kadar yaklaştığında durdu. Açık güverte dumanla kaplıydı; ilk direği zar zor seçebiliyordu ve pruva sanki başka bir dünyada kaybolmuş gibiydi. Ziede dışarıda bir yerlerde, onun işaretini bekliyor olmalıydı.

Kapının hemen dışında, beyaz minderlerle doldurulmuş alçak kanepelerle çevrili üst güverte vardı. Ortada, geminin dümen mekanizmasını ve gövdeyi

Ölümsüz Kutsal'ın Thosaren Kuyusu'na bağlaması gereken kutsal kalıntıyı barındıran metal sütun duruyordu. Yanında, Arike şehir devletinin sarayına yakışacak kadar zarif, yakut ve mor renkli ceket ve etek giymiş bir yorumcu duruyordu. Onunla birlikte, benzer giysiler giymiş ama çok daha sade olan iki ölümlü daha duruyordu. Biri muhtemelen başka bir çıraktı, diğeri ise giysilerinin üzerine bir asker veya korumanın giydiği zincir ve deri zırhlı tunik giymişti. Omuzluklarında yılan başları olan pahalı bir zırh. Serbest bırakılan familiar Kai'nin yanına sürünerek yaklaşıırken ipek giysiler hışırdadı.

Açıklayıcı, alt güvertede bulunan birine şöyle seslendi: "—üstümüzde savunma düzeni kuruldu. İblis suyu geçemez."

Kai burun kıvrımadı.

Aşağıdan, ağır hava nedeniyle boğuk bir sesle cevap geldi: "... tüm gemi. Bunu bilemezsin."

"Küstah," dedi çırak.

"Ona ihtiyacımız olmasaydı, onu gemiden aşağı atardım," diye onayladı açıklayıcı, sesi kuru bir tonda.

"Bu kesinlikle israf olur." Çırak endişeli görünüyordu. "Başka bir amaç için birinin ölmesi gerekirse, o işe yarayabilir."

"Yeterince yemimiz var. Onu ve casusu yine de denize atabilirim." Açıklayıcı kaygısızdı, kendinden emindi, gücüne güveniyordu. "Artık yaklaştık ve avımızı kaybetmeye niyetim yok."

Güverteyi kaplayan nemli ve dumanlı havada parfüm kokusu, kabindeki kumaşlara sinmiş hafif tütsü kokusunu bastırıyordu. Kai yüzünü buruşturdu. Bu koku ona Benais-arik saraylarını hatırlattı, şu anda neden bu kadar sinirli olduğunu.

Bir niyet oluşturmak çok uzun sürerdi ve açıklayıcı bunu fark edebilirdi. Kai çömeldi ve nemin çöktüğü ahşap üzerine hızlıca bir şema çizdi. Bir dizi cadı büyü, tek başlarına pek bir şey ifade etmiyorlardı ama Ziede'nin hava ruhlarının gücüyle birleşip duman perdesini daha opak ve kumaş ağ dokusuna yakın bir şeye dönüştürmek için yeterliydi. Familiar onun yanında çömelip dikkatle izledi.

Kai, onun büyüleri kendisinden tamamen farklı gördüğünü biliyordu. Gerçek bir cadı için büyü, kelimeleri kullanarak gerçekliği farklı bir şekle sokmak, dünyanın küçük bir parçasını yeni bir yapıya dönüştürmektir. Cadılar dünyayı ölümlüler, iblisler veya başka herhangi bir şeyin gördüğü gibi görmezlerdi. Ruhları gördüklerini söylerlerdi, ama daha doğrusu her şeyin canlandırıcı güçlerini, yorumcuların enerji dediği şeyi gördüklerini söylemek daha doğru olurdu. Ama sırrı, gördüklerinin sadece bu olmasıydı.

Kai çizim yaparken, dışarıdaki tartışma devam etti. Yorumcu, bir iblisin gemiye binmesinin imkansız olduğunu ısrarla savunurken, aşağıdaki kişiler de boğazı terk etmek için gemiyi kayalıklara çarpmayı göze almaları gerektiğini ısrarla savunuyorlardı. Kai, Ziede, Sanja ve tanıdık kişiyi dışlamak için işaretler ekledi. Kai işini bitirdiğinde, mühürlere hafifçe üfleyerek cantrip'leri güverteye yaydı.

Kai ayağa kalktı ve izlemek için ambar kapağının kenarına yaslandı. Familiar güvertede uzanmış, hafifçe gülümsüyordu. Büyüler, ambar kapağının cilalı ahşap kenarından ve üst güverteden geçerek, dümenin yanındaki ölümlülerin ayaklarının etrafında sis gibi kıvrılana kadar sürüklendi. Sonra, dumanlı siste hala görünmez halde, basamaklardan aşağı güverteye döküldüler.

Yine boğuk bir sesle, diğer ses alt güverteden öfkeyle konuştu, "Bununla ilgili ne yapmamı bekliyorsun?"

Sabrı ve fikirleri bittiği anlaşılan açıklayıcı, "Buraya gel, Ashem," diye bağırdı.

Ayak sesleri kalınlaşan havada zar zor duyuluyordu, ama bir figür üst güverteye çıkan merdivenleri tırmanırken görünür hale geldi.

Bu, Arike Rising World askerlerinin giydiği kıyafeti giyen bir ölümlüydü; geniş pantolonun üzerine hafif zırhlı bir tunik giymişti ve onu garnizon subayı olarak tanımlayan bir kuşağı vardı. Diğer koalisyon askerleri de Arike kıyafetlerini benimsemişti, ama o bir Arike gibi görünüyordu, kısa ve sağlam, kahverengi tenli ve başına yakın kesilmiş sıkı koyu buklelerle. Miğfer veya başlık takmıyordu ve ağır deri kemerinde silah yoktu. Her şeyden bıkmış ve özellikle de açıklayıcıdan yorulmuş gibi yürüyordu. Arkasında, dumanın gizlediği başka bir siluet onu takip ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde, "Bana bağırarak istiyorsan, bana Kohort Lideri de. Ve ben..." dedi. Sonra yukarı baktı ve Kai'nin bakışlarıyla karşılaştı. Donakaldı, koyu renkli gözleri şokla büyüdü.

Kai, Kohort Lideri Ashem ile daha önce hiç tanışmamıştı ve tanışmış olsa bile, Ashem'in Kai'yi bu yeni haliyle tanıması imkansızdı. Ama Ashem bir iblisi gördüğünde tanırı. Alarm vermek yerine, yüzünde sert bir gülümseme belirdi. "Evet, haklıydın Aclines, çok yakında," dedi.

Aclines, açıklayıcı, "Ne diyorsun? Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ashem Kai'ye doğru başını salladı. Aclines ve diğer ikisi döndü. Ya da dönmeye çalıştı. Büyüler dumanlı sisi sıkı bir ağa dönüştürmüş ve bacaklarını sabitlemişti. Çırak kemerinden bir lanet kırıcı çıkardı ve ileri atıldı. Ayakları hareket edemedi ve yüzüstü düştü. Büyü ağı, onu yere sabitlemek için gri sisten bir koza ördü. Muhtemelen kalın duman içinde boğulacaktı, ama Kai zaten onu öldürmeyi planlamıyordu sanki.

Aclines haykırımlarla zaman kaybetmedi; kürek güvertesindeki ölümlülerin ıstırabından güç çekti ve onu Kai'ye fırlattı.

Kai çoktan harekete geçmişti. Koruma, Aclines'in arkasında ve bir yanında duruyordu, bu yüzden Kai onun ulaşamayacağı bir yere eğildi, yerde yatan çırağın üzerine bastı ve tekne bıçağını Aclines'in çenesinin altına sapladı. Aclines bıçağı tırnaklarıyla tutmaya çalışırken, yarı şekillenmiş niyet dağıldı.

Biri Arike dilinde "Arkanda!" diye bağırdı. Kai, bir şey yanından geçip giderken, açıklayıcıdan uzaklaştı. Koruma,

teleskopik sopasını neredeyse altı adım uzunluğuna kadar uzatmıştı. Ucu, dumanlı ışıktaki parıldıyordu ve jilet gibi keskin parçalarla donatılmıştı.

Koruma küfretti ve "Ramad, seni hain!" diye bağırdı.

Bıçak hala boğazında olan Aclines, dizleri bükülünce sendeledi. Sislerin içine düştü ve ince ipek bir yığın halinde yere yığıldı. Vücudu titriyor ve kan giysilerini ıslatıyor olsa da, büyü iplikleri onu yakaladı ve tuttu.

Ashem'in arkasındaki kişi uyarıyı vermişti. Kai, bu avantajlı konumdan onu tanıdı. Bashat'ın öncüleri arasında yer alan, casuslarını ve keşif erlerini denetleyen Ramad'dı. Kai, onu Rising World sarayında birkaç kez Bashat'ın yanında görmüştü.

Güney Arike'li bir genç adamdı. Kıvırcık siyah saçları uzundu ve arkada örülmüştü. Geleneksel Arike erkek kıyafetinin iş versiyonunu giyiyordu: tunik ve yırtmaçlı eteğin üzerine kemerli pamuklu bir ceket. Renkler soluk gri ve maviydi, kehribar rengi tenine karşı soluk ve sönük duruyordu.

Ramad'ın burada olması ilginçti, ve bu hafif bir ifadeydi. Ama o ve Kohort Lideri Ashem arasında, bazı cevaplar alabilmeleri gerekirdi.

Familiar Kai'nin yanına geldi. Elini kaldırarak izin istedi. Kai çenesini sallayarak onayladı.

Familiar, çaresiz korumaya neredeyse ulaşacak kadar yaklaştı. Aclines'in ölümü kendi başına bir güç kaynağıydı ve o ölene kadar, familiar hala onunla bağlantılıydı. Kai, onun niyetlerini beslemek için ondan çaldığı hayatı geri çekerken, enerjinin hareketini hissedebiliyordu. Ellerini kaldırdı.

Koruma donakaldı, boğazı bir şey nefesini keserken hareket etti. Silahını düşürdü ve yüzünü tırmaladı. Ağzından, burnundan, kulaklarından çiçekler fışkırdı. Beyaz asterler, erik çiçekleri, Kai'nin tanımadığı zengin mavi-mor çiçekler. Adamın gözlerinden gözyaşı kanallarından sarı yapraklar sıkıştı. Kai etkilendi. "Bu çok iyi," dedi ona. Ziede'nin havaya olan ilgisi gibi, onun da toprak ve bitki ruhlarına bir ilgisi olmalıydı.

Koruma ani bir hareketle sertleşti ve geriye doğru yığıldı.

Ashem, korumaya ait asayı kapmaya çalıştı. Sarsıldı ve neredeyse düşüyordu; ayakları duman ve sis ağlarıyla güverteye bağlı kalmıştı. Ramad onu tutmak için uzandı ve sonra düşmemek için merdiven korkuluğuna tutunmak zorunda kaldı

. Boğuk alarm ve küfür sesleri Kai'ye, alt güvertede bulunan herkesin artık ağa yakalandığını gösterdi.

Kai, Ashem ve Ramad'a doğru yürüdü ve kol mesafesi dışında durdu. Kendini öfkeli olmaktan çok meraklı hissetti, bu en azından yeni bir şeydi. "Yükselen Dünya subayları, Ölümsüz Kutsanmış gemisinde bir açıklayıcı için ne iş yapıyorlar?" diye sordu.

Ashem ona sert bir bakış attı. "Buraya kendi isteğimizle gelmedik."

Ramad'ın kaşları, şaşkınlık olabilir ama kesinlikle korku olmayan bir ifadeyle çatıldı. "Sen o musun, Kaiisteron?"

Kai gülümsediğini ve bunun hoş bir ifade olmadığını biliyordu. "Beni hatırlamana gurur duydum."

Ashem'in sert bakışları temkinliydi. O da Kai'ye, Kai'nin ona güvendiği kadar güvensizdi. "Aclines bir iblis aradığını söylemişti, senin olduğunu fark etmemiştim."

Ramad ekledi, "Bir başka çırak daha vardı, onun bir lanet kırıcısı vardı. Nerede olduğunu bilmiyorum..."

"Aşağı indi. Onu çoktan yedim," dedi Kai.

Kai'nin ne olduğunu hatırlayınca Ashem'in yüzü gerildi. "Gemide başka yorumcu yok." Dumanı işaret etti. "Bizi bu şeyden kurtarabilirsin."

"Neden bunu yapayım?" Kai, tek yorumcuların öldüğünü doğrulamak için tanıdık birine baktı. Elini Witchspeak dilinde "*gerçek*" anlamına gelen işareti yapmak için hareket ettirdi.

O da işaretle cevap verdi, *Bu ikisi tutsak mıydı?*

O da cevap verdi, *Öyle görünüyordu, mürettebatın geri kalanıyla birlikte.*

Aclines, geminin katlanmış yelkenlerine ve güverte çevresine savunma amaçlı niyetler koymuştu, biri saldırırsa hazırды; Kai, yorumcunun ölümüyle yapıların çöktüğünü hissetti, Aclines'in kürek güvertesindeki yaşam kuyusuna bağlantısı olmadan ayakta kalacak kadar güçlü değillerdi. Yakalanan yaşam gücünün kıvılcımları aşağıya doğru süzülerek havada çözüldü ve Kai'nin açıkta kalan cildinde karıncalanma hissi yarattı. Uzanarak Ziede'nin kalp incisini nazikçe çekti. *Gemiye ele geçirdim.*

Ziede'nin rahat bir nefes aldığını hissetti. *Çok uzun sürdü. Ölümsüz Kutsanmışlarla dolu bir gemiyle savaştığını sandım.*

Ashem, "Neden bizi serbest bırakmıyorsun? Bizim İmparatorluk subayları olduğumuzu biliyorsun," diye sordu.

Kai, Ziede'ye, "*Bir gemi buldum ama Ölümsüz Kutsanmışlar'ın gemisi değil,*" dedi. Yüksek sesle, "Aclines'in bizi avlamasına yardım etmek için burada değil misin?" dedi.

Ashem'in temkinli ifadesi, sanki Kai onun ailesini ilk atasına kadar hakaret etmiş gibi ölümcül bir şekilde kırılmıştı. "Ne?" diye bağırdı. "Beni vatana ihanetle mi suçluyorsun?"

"Kohort Lideri Ashem'in dediği gibi, esir alındık." Ramad'ın ifadesi düşünceliydi, neredeyse serbest kalmaktan çok Kai'nin sorularından bir anlam çıkarmaya daha çok ilgi duyuyordu. "Söylentiye göre Benais-arik'ten aniden ayrılmışsın. Aclines'in bununla bir ilgisi var mı?"

Kai, Ramad hakkında pek bir şey bilmiyordu ama söylentilere göre o mükemmel bir öncüydü ve Bashat'ın güvenini kazanmıştı. "Aclines bu gemiyi nereden buldu?"

"Bunu bilmiyorum." Ramad başını Aclines'in soğuyan bedenine doğru çevirdi. "Scarif'teki karakola geldiğinde, zaten bu gemisi vardı."

Ashem, Ramad'a baskıcı bir bakış attı. "Bizi serbest bırakana kadar onun sorularını cevaplama."

Ramad ona alaycı bir bakış attı. "O da Yükselen Dünya rütbesine sahip, Kohort Lideri, ve senin rütbenin üstünde."

Onları görmezden gelen Kai, tanıdık kişiye baktı. Yine *"doğru"* işareti yaptı. O da *"Aclines bu gemiyi nereden aldı, biliyor musun?"* işareti yaptı.

Kai alnına dokundu. *Scarif'te düşüncelerimi okudu. Ondan önce onunla birlikteydim, ama hatırlamıyorum.*

Dehşete kapılmış ama şaşırmamış olan Kai, *"Tüm geçmişini mi aldı? Evini, aileni?"* diye işaret dilinde sordu.

Yüzü çaresizlikle buruştu, sonra demir gibi bir kontrol yüzündeki ifadeyi tekrar kapattı. *Her şeyi.*

Yolcu yorumcular sırlarını korumak için tanıdıklarının esaretle ilgili anılarını yok ederlerdi. Kai boğazında bir diken gibi duran öfkesini yuttu ve Aclines'in çoktan öldüğünü kendine hatırlattı. Tanıdığı nereden geldiğini bulmak ve onu ailesinin yanına geri göndermek neredeyse imkansızdı.

"Ne diyor?" diye sordu Ramad kibarca.

Savaş sırasında, Arike öncüleri arasında Cadı Dili bilenler vardı. Bu, Ramad'ın zamanından yıllar önceydi, ama bu bilgi nesilden nesile aktarılmış olabilirdi. Kai, "O da senin bildiğini biliyor. Yani sana ihtiyacım yok gibi görünüyor," dedi.

Ashem kollarını kavuşturdu ve Ramad'a, sanki soruları cevaplaması onun suçuymuş gibi, hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. Ramad bu sözleri bir tehdit olarak değil, pazarlık noktası olarak algıladı. "Gemide Aclines'in takipçisi olan sadece iki kişi var. Onları sana göstereceğim, o da benim iddiamı doğrulayabilir

. Güvertede kalanlar ise esirler, Kohort Lideri Ashem'in kadrosu. Onları serbest bırak, ben de sana yardım edeyim."

Bu, Ramad'ın ilginç bir varsayımıydı. "Ne yapmama yardım edeceksin?" Kai, Ashem'in çenesinin gerildiğini fark etti.

"Benais-arik'e bıraktığın her şeyi." Ramad gerçekçiydi. Bunun vahşi bir hayvanla pazarlık yapmaya benzediğini düşünüyorsa, bunu gösteremeyecek kadar iyi bir diplomattı. "İmparatorluğun Yükselen Dünya'yı yenilemesinden önceki yılki yokluğun fark edildi. Cadı Kral'ın iyi bir neden olmadan ortadan kaybolmayacağını varsayıyorum."

Ashem, Ramad'ın dikkatli pazarlıklarına sabırsızlanıyordu. "Aclines, bu gemiyi kontrol edebilmek için Scarif'teki karakoldan kadromu ve bir grup askeri esir aldı. Ölmek üzere olabilirler. Bashat'a hiç sadakat duyduysan, bizi serbest bırak, kadrom onlara yardım edebilir."

Bashat'a sadakat. Kai, Bashat'ın soyuna sonsuz bir sadakat besliyordu ve Bashat'ın bunu kişisel olarak hak ettiğine inanmak istiyordu, ne kadar da istiyordu.

Güverteye esen bir rüzgarla üst havadaki duman inceldi. Ziede, hava ruhlarını ve onların boğazdaki atmosfer üzerindeki kontrolünü nazıkçe, yavaşça serbest bırakıyordu. Onun gelmesi çok uzun sürmeyecekti ve cevaplar isteyecekti. Aclines, Ashem ve Ramad'ı kendi amaçları için öldürmeyi veya can sıkıcı oldukları için denize atmayı planlıyordu diye, onların başından beri bu komploya dahil olmadıkları anlamına gelmezdi. Yorumcular birbirlerine sürekli sırt çevirirlerdi. "Neden kimseyi serbest bırakayım ki? Belki de onların canını almak ve kemik iliğini yemek istiyorum."

Ramad dudaklarını sıkıştırarak biraz sinirlendiğini belli etti. "Tabii ki onları serbest bırakacaksın. Sen bir expositor değilsin. Sen, hepimizin hayatta olduğundan daha uzun süredir Yükselen Dünya'nın müttefikisin."

Keşke Kai bunun hala doğru olduğundan emin olabilseydi. Arkasını dönüp, Ölümsüz Kutsanmışların gemilerini incelemek için kullanılan kanepelerden birine oturdu. "Aclines seni yakaladığında ne yapıyordun, Ramad?"

Ramad, etrafa yayılan duman yüzünden öksürdü ve gözlerini ovuşturdu. "Seyahatteydim ve geceyi geçirmek için kohort karakolunda durmuştum." Ashem şüpheyle yana doğru baktı. Onun orada tesadüfen bulunduğunu düşünmüyordu.

Kai de öyle düşünmüyordu. "Peki neden Scarif'teydin?"

Ramad, "Sen benim sorularımı cevaplırsan, ben de senin sorularını cevaplamaktan memnuniyet duyarım." dedi. Kai'nin yüzü ifadesizleşti ve Ramad ekledi, "Sizi aşağılamak istemem. Ben bir

tarihçiyim. Büyük Bashasa'yı tanıyordun. Birçok sorum var."

Ashem o kadar sinirlendi ki Kai, "Birini sor" dedi.

Ramad tereddüt etmedi. "Senin Hierarchs'ın ölümsüz hizmetkarı olduğun ve Bashasa'nın seni Summer Halls'tan serbest bıraktığına dair bir söylenti var. Bu doğru mu?"

Kai, en azından bunun bir tuzak olmadığı hissine kapıldı, Ramad buraya başka bir amaçla gelmiş olsa da, bu fırsatı ciddiye aldığını düşündü.

"Hiyerarşilerin ölümsüz hizmetkarları vardı. Bazılarıyla tanıştım. Ben onlardan biri değildim." Ashem, sanki acısına tanıklık etmesini istercesine direğe baktı.

"Neden bunu şimdi yapmak zorundayız?"

Ramad onu görmezden geldi. "Ne..."

Kai onu durdurdu. "Bana borçlu kalmak istemezsin Ramad, o borç sadece dürüst bir cevap olsa bile."

Ramad kısa bir süre hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, sonra yüzünü tekrar düzeltti. "Aclines'i arıyordum," dedi.

Ashem keskin bir hareketle ona dönüp baktı. "Öyle mi?"

Kai, "Ve sen bu konuşmadan sıkılacağını düşünmüştün, Kohort Lideri," demek zorunda kaldı.

Ashem dudaklarını sıktı. Ramad ona, "Onun karakolunuza saldıracağını bilmiyordum, yoksa sizi uyarırdım. Scarife doğru giden bir açıklayıcı hakkında, çoğunlukla söylenti olan bilgilerim vardı. Araştırmaya geldim. Açıkçası çok geç kalmışım." dedi.

Duman yeterince incelmiş, Kai alt güverteyi görebiliyor, cantrip ağında sıkışmış figürleri ayırt edebiliyordu. Ashem'in kadrosu, hepsi üst güvertede oynanan dramaya odaklanmıştı, aralarında Ramad'ın Aclines'in hayatta kalan takipçileri olduğunu söylediği iki kişi de vardı.

Familiar cesetleri kontrol etmiş ve cantrip ağında yüzüstü yatan çıraktan lanet kırıcıyı almıştı. Onu ayağıyla dürttü ve Kai'ye işaret etti: "*Bu da öldü.*" Lanet kırıcıyı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Onu kenara at," dedi Kai. "*Sana zalim davrandılar mı?*" diye işaret etti. diye işaret etti ve Ramad ile Ashem'e doğru başını salladı. *Ya da kadrosundan herhangi biri?*

Hayır, diye cevapladı. *Benim ne olduğumu bilmiyorlardı.* Lanet kırıcıyı parmaklığın üzerinden attı. *Ama öncülerin benim sıradan bir ölümlü hizmetkar olmadığını şüphelendiklerini düşünüyorum.*

Şimdilik bizimle seyahat eder misin? Güvenliğini garanti edemem, dedi Kai işaret diliyle ve teleskopik asayı işaret etti. "Onu saklayacağız."

Onu aldı, tekrar çubuk haline getirdi. Ona attı ve işaret diliyle, *Kim olduğunu biliyorum, ölümlülerin Cadıların Kralı dedikleri iblis. İntikam alacağına söz veriyor musun?*

Kai kalbini üç kez vurdu, Saredi'nin *"Yemin ederim"* anlamına gelen Cadı Dili işaretini kullanmıştı.

Kadın gülümsedi. *"Benim adım Tenes,"* diye işaret diliyle söyledi ve kış kabinine geri döndü.

Ramad onu izledi, kaşları çatılmıştı. "Duyabiliyor ama konuşamıyor mu?"

Ve Ramad kendine tarihçi diyordu. Cadı dili, cadılar var olduğu sürece var olan bir dildi, ama Hiyerarşiler savaşında daha da önemli hale gelmişti. Ama artık bunların hiçbirini öğretmiyorlardı. Çoğu ölümlünün bunu bilmesinin bir nedeni yoktu, ama Prens varislerinin sarayındaki Arike'ler, özellikle de Benais-arik, bunu hatırlamalıydı. Garip bir şekilde, bunu hatırlamamaları canını yakıyordu ve Kai bunu izin verdiği için aptaldı. "Yorumcular, diğer şeylerin yanı sıra, sırları açığa çıkarmamaları için tanıdıklarının konuşma yeteneğini ellerinden alırlar. Bu, Hiyerarşilere kadar uzanır," dedi.

Kohort Lideri Ashem kaşlarını çatı. "Ama bunun bir anlamı yok. O işaret diliyle konuşuyor."

Ashem, insanların sadece bir anlamı olduğunda acımasız olduklarını düşünüyorsa, bu dünya için fazla naifti. "Hiyerarşilerin yorumcuları da ellerini keserdi." Kai, çubuğun ucuyla kafasını kaşıdı. Saçındaki kuruyan tuz, kafa derisini kaşındırıyordu. "Düşmüş olarak bilinen Tahren Stargard nerede?"

Ashem'in şüpheli kaş çatması daha da derinleşti. "Neden burada olsun ki? İmparatorluğun yenilenmesinde Ölümsüz Kutsanmışların payı için Benais-arik'te olması gerekiyor. Onlar adına onay vermek için orada olmazsa, felaket olabilir. Bunu bizim kadar iyi biliyorsunuzdur."

Kai onu görmezden geldi ve Ramad'ın gözlerinin köşelerindeki ince çizgilerin gerildiğini izledi. Ramad, dürüstlikle dolu bir bakışla onun gözlerine baktı ve "O zaman o seninle değil" dedi.

Kai, "Gerçekten neden buradasın, Ramad?" dedi.

Ramad nefes verdi ve itiraf etti, "Aclines'i arıyordum. Çünkü Tahren Stargard beklendiği gibi Benais-arik'e gelmedi ve Bashat ona bir şey olduğundan korkuyor."

Kai, sonunda gerçeği öğrenmeye başladığını düşünse de, ifadesini nötr tuttu. "Peki seni Aclines'e getiren neydi?"

"İlk başta söylentiler, fısıltılar." Başını alt güverteye doğru eğdi. "Sonra onun iki komplocusunu Scarife kadar takip ettim. Ne yazık ki Aclines onlardan daha zekiydi."

Kai yumuşak yastıklara yaslandı. Kürek güvertesindeki ölümlüleri en yakın limana canlı olarak ulaştırmak, yardım olmadan zor olacaktı. Ashem, Ramad ve kadroyla daha kolay olurdu, ancak Kai onlara güvenemezdi. Ama başka bir çözüm bulamıyordu. "Bu, Tapınak Salonlarının Belası olarak bilinen Ziede Daiyahah için yeterli olmayacak." İnsanlar her zaman Kai'den korkulması gereken kişi olduğunu düşünürdü.

Alt güverteden biri alarm vererek bağırdı. Ziede, Sanja'yı yanına sıkıca tutarak, dağılan dumanın içinden aşağı süzülürken, ölümlüler korku içinde ona bakakaldılar. Sadece solan sisin çizdiği bir siluet olarak görünen rüzgâr şeytanı, onların üst güverteye son adımlarını atmaları için yol açtı. Sanja koşarak Kai'nin yanındaki kanepeye atladı. "Bu balinadan çok daha iyi," diye fısıldadı.

Ziede, yavaş ve kararlı adımlarla güverteyi geçti ve mahsur kalan mürettebatın onu görebileceği bir yere durdu. Ellerini beline koydu ve Ashem ile Ramad'a odaklandı. "Devam etmek istediğimiz şekilde başlayalım. Karımın nerede olduğunu biri bana söyleyene kadar kimin derisini yüzeceğim?" dedi.

GEÇMİŞ: BULUŞMA

Arike halkı doğası gereği misafirperverdir, ancak giyim tarzlarıyla belirtildiği üzere, halkını sadece iki cinsiyete ayırıyor gibi görünüyor. Bu, güney adalarındaki dağınık deniz halklarının bazı geleneklerine benziyor, ancak anladığım kadarıyla onlar bu konuda o kadar katı değiller. Arike olmak kafa karıştırıcı olmalı. Bizim hakkımızda ne düşündüklerini sormak için fazla nazıktım.

—Seyahat Kitabı, Talon-re, Enalin tarihçisi ve şair

Cageling İblis Mahkemesi'nde yağmur hiç durmuyordu, boyalı kaldırım taşlarına dağılmış zincirlenmiş iblislerin üzerine yağıyordu. Bugün tek ses, damlayan su sesiydi.

Kai buraya ilk getirildiğinde, hırlamış, kavga etmiş ve zincirleri kırmaya çalışmıştı. Bileklerine, ayak bileklerine ve boğazına dolanan küçük örgülü halkalar narin görünüyor, ancak metale gömülü elmas tozu, onu tuzığa düşürmek için açıklayıcıların tasarımlarıyla birlikte çalışıyordu. Su, onların hayatlarını yemesini engelliyor ve vücudunun kendini iyileştirmesini önüyordu. Mahkemede üç gün geçirdikten sonra, boğazı kuruyana kadar ağlayıp büyükannesini çağırmişti.

Şimdi, burada hapsedilen diğerleri gibi sessizdi, giysilerini ve saçlarını ıslatan yağmur cildini uyuşturmuş, ayakta kalmak için mücadele ederken vücudu ağrıyordu. Yere yığılan iblisler düştükleri yerde çürüyorlardı; Hiyerarşilerin Büyük Çalışması yeraltına giden geçidi kapatmıştı ve onlar orijinal hallerine kaçamıyorlardı. Ölümlü bedenlerinin yok edilmesi bile onları kurtaramazdı.

Yağmur, Kai'nin duyularını boğan boğucu bir battaniye gibiydi ve beyinde donuk bir yanma hissi yaratıyordu. Hiç bu kadar ölü bir kabuk içindeki bir ruh gibi hissetmemişti; Enna'nın vücudunda hiç sıcaklık hissettiğini hatırlamak zordu.

Bazen ışıklı sütunlu galerilerde gölgeler hareket ederdi, hiyerarşinin soyluları gelip tutsakları seyredip alay ederlerdi. Ama Kai'nin sarayda gördüğü tek ölümlüler, tutsakların arasında dolaşan yorumculardı. Onlar, ölümlü bedenleri çöktükçe ölüm benzeri bir duruma düşen iblisleri bulmaya gelmişlerdi. Bazılarını götürdüler, diğerlerini ise suda çürümeye bıraktılar. Kai, kimi bırakıp kimi götüreceklerine nasıl karar verdiklerini bilmiyordu. Onlara bağırması, hırlaması, konuşmuştu, ama onlar sanki o da diğerleri gibi hareketsiz bir et yığınıymış gibi davranıyorlardı.

Şimdi Kai'nin yanında bir figür durduğunda, lanet kırıcıların onu dürteceğini düşünerek ondan uzaklaştı. Ama biri onun yanına diz çöktü.

Sislerin arasından görebilmek için başını hafifçe çevirdi. Beyaz eteğin üzerine altın ve mavi brokar bir ceket giymiş ölümlü bir adamdı. Kai'nin yanına çömeldi, mücevherli deri sandaletleri çoktan sıırıslıklam olmuştu. "Beni duyabiliyor musun? Konuşabiliyor musun?" diye fısıldadı.

Kai irkildi ve yüzünü çevirdi. Yakalandığından beri hiçbir ölümlü onunla doğrudan konuşmamıştı. Bu bir tuzak, yeni bir iğrenç işkence olmalıydı.

"Ah, hayattasın. Ben Arike'li Bashasa ve şu anda Hierarchs'ın köpeğiyim."

Kai ona yan gözle baktı. Ölümlü Bashasa, geniş omuzlu, koyu renkli kıvrıcık saçlı ve sıcak kahverengi tenli, süslü giysilerinin altında çömelmiş oturuyordu.

Açık bir yüzü vardı ve gülümsüyordu, bu da sinir bozucuydu. Ve Kai aniden umursamayacak kadar ölü değildi. Bashasa'nın boğazına atıldı.

Zincirler onu birkaç santim kala yakaladı. Bashasa geriye doğru sıçradı ve ıslak kaldırıma sertçe oturdu. Bu çaba, Kai'nin kalan azıcık gücünü de tüketti. Yere yığıldı ve dirsekleriyle su birikintisinde kendini tuttu. Görüşü bulanıklaştı, bulanıklaştı.

"Bir tane daha denemek ister misin?" diye bir ses Kai'nin arkasında fısıldadı.

"Hayır. Hayır, bu olsun." Lanet kırıcının soğuk yakıcı dokunuşu boynunun arkasına değdi ve Kai karanlığa yuvarlandı.

Kai, loş bir odada yavaşça uyandı. Tüm vücudu kemiklerine kadar ağrıyordu ve cildi sıcak iğnelerle delinmiş gibi acıyordu. Yavaş yavaş, gri-mavi bir gölgelik altında yumuşak bir şeyin üzerinde yattığını fark etti. Çadır değildi; at veya keçi kokusu yoktu, gürültülü konuşmalar da yoktu. Kentdessa Saredi'yi, Adeni ve Varra ile birlikte dış yapının ağır ipleri altında koşarken hayal etmişti.

Gözlerini kısarak baktı ve gölgeler taş bir duvar ve perdeli bir yatağın çerçevesine dönüştü. Çılgınca, daha fazlasını görmek için yana doğru döndü, ama yatakta yalnızdı, odada yalnızdı.

Kai acı içinde inleyerek kendini biraz yukarı itti. Oda, taş zemine oyulmuş kademeli bir ocakta yanan küçük bir ateşle ısıtılıyordu. Bulutlu gri gün ışığı, avluya açılan geniş bir kapıdan içeri sızıyordu. Duvarlarda sade mavi perdeler, zeminde dokunmuş halılar, minderlerle doldurulmuş geniş ahşap koltuklar, ocak yanında zengin mavi sırlı bir fincan ve sürahi seti vardı. Dışarıda, yabani otlarla kaplı kuru bir çeşmenin köşesini görebiliyordu.

Bu garip, yeni ve ürkütücüydü. Kai, Cageling Demon Court dışında Yaz Salonlarının hiçbir bölümünü görmemişti; oraya, gücünü bastıran zincirler ve açıklayıcı tasarımlarla sarılmış halde, kenevir bir çuvalın içinde sürüklenerek götürülmüştü.

Ama en azından o zincirler artık yoktu. Cageling Mahkemesi'nden uzaktaydı, yağmurdan uzaktaydı; bunun için acınacak bir şekilde minnettar hissetmemeye çalıştı. Saçları hala nemliydi ama cildi ve giysileri, yakalandığında giydiği pantolonun ve uzun tunikin yırtık pırtık kalıntıları neredeyse kurumuştü.

Bir ses, "Ah, uyanmışsın," dedi. Ölümlü, Hiyerarşilerin köpeği Bashasa, açık mahkemeden kapıdan içeri girdi.

Kai serin taş zemine kayarak yatağa yaslandı. Bunu kasıtlı yapmış gibi görünmesini umuyordu. Henüz ayakta duracak kadar güçlü değildi ama bu ölümlünün bunu bilmesini istemiyordu.

Bashasa ocak başına doğru yürüdü. "Sana temin ederim, burada kimse sana zarar vermez. Yiyecek, su ya da şarap ister misin? Senin türünün yemek yemeye ihtiyacı olmadığını duydum, ama buna inanmakta zorlandım."

Kai sadece onu izledi. Kafası bulanıktı ve dünya uzaklaşmıştı, sanki hâlâ o çuvalın içinde sıkışmış gibiydi. Sürekli yağmurdan kurtulduğu için, tekrar hayatı emip tüketebilmeliydi, ama çok zayıftı. Enna'nın vücudu iyileşene kadar beklemek ve Bashasa'nın ona ne yapmayı planladığını katlanmak zorundaydı.

Bashasa kaşlarını kaldırdı. "Halkınız hakkında çok az şey biliyorum, ama belki de bazılarından daha fazla. Hiyerarşiler, Çim Krallarının ölümlerini iblis kölelerle takas ettiklerini, güç için çocukları kurban ettiklerini söylüyor. Hiyerarşilerin sadık takipçilerini çim topraklarını ele geçirmek için kışkırtmak için kullandıkları küfürlü bir uygulama." Halının üzerine oturdu, böylece Kai ile göz hizasında oldu.

Bashasa, bilgisizliği konusunda çok emin görünüyordu. "Çim Kralları", sınır bölgelerinin ötesindeki ölümlülerin Saredi klanlarına verdikleri addı. Bashasa,

odada başka bir koruma daha vardı. Ve bir yerlerde bir lanet kırıcı vardı; Bashasa'nın arkadaşı, Kai'yi Mahkemeden çıkarmak için onu kullanmıştı.

Bashasa, "Ama ben çocukken Erathi'de, otlakların kıyısı boyunca seyahat ettim ve farklı bir hikaye duydum. Çim Kralları klanları, bir klan üyesinin ölümünü genç bir iblisle takas ediyorlar, ölen kişinin son düşüncelerini duyma şansı için. Genç iblis, ölen kişinin yerini alıyor, çalışıyor, savaşıyor, hatta çocuk doğuruyor ya da babalık yapıyor." dedi. Bashasa, sürahiden bir fincan doldurmak için durdu. Ne olursa olsun, buhar çıkıyordu ve sıcak, ekşimiş çilek gibi kokuyordu. "Bana göre, Çim Kralları çocukları şeytanlara kurban etmiyor, şeytanlar çocukları Çim Krallarına kurban ediyor. Ama aynı zamanda hiç kurban edilmediğini, sadece doğal ölümün yeterli olduğunu da söylüyorlar."

Her zaman doğal değildi. Kai'nin üçüncü kız kardeşi Dranegepte, öldürülen bir adamın bedeninde üst dünyaya gelmiş ve katilinin adını söylemesi istenmişti. Ama belki de Hiyerarşilerin köpeği için cinayet doğaldı. Enna, zayıflatıcı bir hastalıktan ölmüştü ve Kai, akciğerlerindeki balgamı öksürerek temizleyene kadar onun son düşüncelerini ailesiyle paylaşamamıştı. En iyi uyanış değildi, ama Kai, Kentdessa ile sonsuza kadar kalmaktan mutluluk duyardı. Onlarla sonsuza kadar kalmalıydı.

Bashasa, farkında olmadan devam etti: "Ayrıca Çim Krallarının, adil bir takas karşılığında, şeytanlarla evlenmeleri için insanların alt alemlere gönderdiklerini duydum. Belki de kurban söylentileri buradan geliyor."

Kai'nin gözleri kısıldı. Büyükannesinin ölümlü bedeni, Hiyerarşiler tarafından yakılmış ve onu sonsuza kadar yeraltında hapsetmişti. Bashasa'nın *kurban* kelimesinin anlamını anladığını sanmıyordu.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu Bashasa aniden, yüzünde şüpheyle.

Kai, "Neden anlamayayım ki?" dedi. Sesi, uzun süredir kullanmadığı için boğuk çıkmıştı. Bashasa, klan kaptanlarının tüm ileri keşif erlerine öğrenmelerini emrettiği İmparatorluk dilini konuşuyordu. Kai'nin bildiği kadarıyla bu dilin başka bir adı yoktu ve Erathi, bunun nedeninin Hiyerarşilerin bu dili dünyada konuşulan tek dil yapmak istemesi olduğunu söylüyordu.

"Ah, yeterince iyi." Bashasa, kendinden emin tavrını geri kazanarak fincandan bir yudum aldı. "Söylediklerim doğru mu?"

Kai, yorumcular Enna'nın bedenini yok edip onu onun bedeninden geriye kalanlara hapsetmiş olsalar bile, yakalayabildiği her ölümlüyü öldürecekti.

Eğer yapmasalardı, onu Cageling Mahkemesi'ne, zincirlere ve yağmura geri götürselerdi... "Bu önemli mi?"

"Belki de, Hiyerarşiler için önemi yoktur. Onlar, öfkelenen iblisler ve ateşlerde kurban edilen çocuklar hakkındaki hikayelerinin yalan olduğunu, bunları anlatırken kesinlikle biliyorlardı. Ben gerçeği bildiğimi göstermek istedim. Çünkü sana bir teklifim var." Bashasa öne doğru eğildi. "Hiyerarşileri yok etmeme yardım et." Geriye yaslandı ve bekleyerek bekledi.

Kai'nin zihninin çoğu hala Cageling Sarayı'na geri dönme düşüncesinin yarattığı mide bulandırıcı dehşetle meşguldü. Bu teklife nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Demek ki bana inanmıyorsun," dedi Bashasa uzun bir sessizlikten sonra. "Seni ikna etmek için ne diyebilirim?"

Soru görünüşte samimiydi. Belki de bu işkence değildi. Belki de Bashasa sadece aptaldı. "Hiyerarşiler, beni Cageling Mahkemesi'nden almana izin verdi." Kai'nin aklına bir şey geldi, ama belki de bu çok kurnazcaydı. Hiyerarşilerin zulmünde ince bir yan yoktu. "Senin beni öldürmemi istemeleri daha olası değil mi?"

"Hayır, hayır, bir yanlış anlaşılma var! Benim hatam, açıklamalıyım." Bashasa, elinde tuttuğu fincanla bir hareket yaptı ve içinden biraz sıvı döküldü. Muhtemelen biraz sarhoştı. "Senin burada olduğunu bilmiyorlar. Seni, yaklaşık aynı boyutta bir cesetle değiştirdim." İlk kez kararsız görünüyordu. "Biliyorum, öyle görünüyor... Seni bu yüzden seçtim, bedeninin uygun boyuttaydı. Özür dilerim. Ama planım, Mahkemedeki tüm iblisleri özgürleştirmek. Yani bugün seni seçmesem bile, yine de özgür olacaktın."

"Uh." Kai halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. Bashasa halüsinasyon görüyor muydu? Bu daha olası görünüyordu. "Şeytanlar öyle ölmez... Ölümlü bir beden aynı görünmez."

"O iş halledildi." Bir hareket yaptı ve başka yere baktı. "Ve gözleri kapalı." Bir düşünceyi kafasından silkelemiş gibi görünüyordu ve kararlı bir şekilde devam etti, "Hemen fark etmeyecekler! Alarm verilmedi. En azından birkaç günümüz var. İhtiyacım olan tek şey bu." Bashasa acil bir şekilde ekledi, "Yardım eder misin? İyi bir planım var, ama Cageling Mahkemesindeki iblisleri serbest bırakmak planın özü. Sensiz devam edemeyiz."

Bashasa deli olduğu için doğruyu söylüyorsa, diğer iblisleri gerçekten serbest bırakmak istiyorsa, Kai bu fırsatı kaçıramazdı, ne kadar aptalca olursa olsun. Ve ne olursa olsun,

, bu yüzden en iyisi ona uymaktı. Ama Kai, "Sana yardım edeceğim," dediğinde, Enna'nın kırık kalbinde küçük bir umut kıvılcımı hissetti.

Bashasa'nın hizmetkarları ve muhafızları olan diğer ölümlüler Kai'ye yaklaşmaya korkuyorlardı, bu yüzden Bashasa onlara sürekli bir şeyler yapmalarını söylüyor, sonra da korkudan gecikmelerinden ve işleri kendisi yapmak zorunda kalmasından bıkip sinirleniyordu. Bu yüzden Kai'yi bu avlunun yanındaki banyoya götüren ve onu orada bırakan Bashasa'ydı, banyoyu hazırlayan hizmetkarlar ise hemen kaçtılar.

Ateş çukuru gibi, banyo da taş zeminden oyulmuştu ve balık kafası şeklindeki musluklarla dolduruluyordu. Suyu gören Kai irkildi ve nefesini tuttu. Ama kolları ve göğsündeki deri, yakalandığı savaşta kurumuş kanla hala lekeliydi. Bu, herkes öldürüldüğünde Kaptan Kentdessa olan Tahsia'nın kanıydı. Saçları, Cageling Şeytan Mahkemesi'nin döşemesinden gelen kan ve kumla doluydu. Su, yakındaki bir yerden gelen buharlı ve gürültülü bir kazandan çekilmişti ve sabun, bu civarda bulunması imkansız olmasına rağmen, biraz kırmızı baharat ağacı gibi kokuyordu. Kai, banyonun yanına oturup ıslak bir havluyla kendini ovuşturarak ve saçlarını durulamak için başını suya daldırarak uzlaşma yoluna gitti.

Bir tepsi yemek bırakmışlardı: küçük yeşil soğan, fındık ve tanımadığı kök sebzelerle süslenmiş küçük bir kase balık. Bu, evinden ne kadar uzak olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Kızarmış tatlı kekleri yedi, ekşi meyve aromalı suyu içti ve çaresizce herhangi bir tür süt içmeyi diledi.

Ona kıyafetler getirmişlerdi, ancak Bashasa ilk seti geri göndermiş ve "Hayır, hizmetçi kıyafetleri olmaz, bunlar uygun değil" demişti.

Kai fısıldanan itirazı tam olarak duyamadı. Bashasa yanıt olarak sinirli bir ses çıkardı. "O zaman kız kardeşimin sandığından bir şeyler çıkar."

Bu sefer Bashasa'nın giydiği kadar kaliteli giysiler getirdiler, geniş pantolonlar ve uzun tunikler, üzerine kemerle bağlanan bir ceket. Ceket, Saredi versiyonundan farklıydı, deri yerine kumaştan yapılmıştı, kolları daha genişti, daha uzundu ama hareket kolaylığı için yanlarında yarıklar vardı. Koyu mavi renkteydi, kenarlarında beyaz geometrik desenler vardı ve çok inceydi, ayrıca yumuşak deriden yapılmış sandaletler de vardı. Kai'nin Kentdessa klanının arması olan, uyku pozisyonunda kıvrılmış iki küçük tahta antilopun bulunduğu yıpranmış ve lekeli deri bant, hala onun karışık saçlarına örülmüştü. Islak saçlarını yine onunla bağladı ve Kentdessa'dan başka birinin hayatta kalıp kalmadığını merak etti

hayatta kalıp kalmadığını merak etti. Şu anda yeraltında mahsur kalan büyükannesi dışında, ölümlü ailesinden başka birinin hayatta olup olmadığını merak etti.

Mahkeme salonuna tekrar çıktığında, Bashasa orada, gergin bir sabırsızlıkla zıplıyordu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kai, şaşkınlıkla dürüstçe. "Hayır... hayır."

"Ah." Bashasa da bu cevaba ne yapacağını bilemiyordu ve onu geniş bir taş koridora çıkarmak için döndü.

Hierarch sarayı, Kai'nin daha önce gördüğü hiçbir ölümlü konutuna benzemiyordu. Yüksek, ağır taş koridorlar ve sütunlu galeriler, en azından bu katta, gökyüzüne açık küçük avlulara sınırlanmıştı. Kai, yerden bir hayli yüksekte olduklarını anlayabilirdi.

Bashasa'nın muhafızları, çoğunlukla deri ve takviye metal zincirden oluşan, tanıdık olmayan zırhlar giyiyorlardı. Üzerlerinde parlak pamuklu paltolar ve kuşaklar giymiş olsalar da, giysileri biraz yıpranmıştı ve dikkatli ya da beceriksizce onarılmış izleri vardı. Bazıları eğitilmiş savaşçılar için biraz genç, bazıları ise çok yaşlı görünüyordu. Birçoğunun vücudunda yara izleri vardı, biri topallıyordu, birinin eli yoktu.

Bashasa, "Burası, Hierarchs'ın Yaz Salonlarının, fethettikleri topraklardan gelen rehinelerin kullanımı için ayrılmış bir bölümü. Biz, Hierarchs'ın hizmetkar soylularının eğlencesi için buradayız. Onlar da, askerleri gibi, uzak güneyden geliyorlar. Çevremizdeki komşu saraylarda, Hiyerarşilerin açgözlü gözlerini üzerlerine çevirmeden önce özgür şehir devletleri olan Arike'nin diğer prens varisleri ve aileleri ya da bakmakla yükümlü oldukları kişiler bulunuyor. Ben, ailemin ve halkımın, Benais-arik devletinin iyi davranışları karşılığında rehin olarak buraya getirildim."

"O zaman hepinizi katletmediler," dedi Kai.

"Henüz değil." Bashasa omuz silkti. "Bir kuzenimi, şehir meclisimizin başkanı olan teyzemi öldürmesi için ikna ettiler ve sonra o kanlı bir darbeyle iktidarı ele geçirdi. Sonra Hiyerarşiler onun deli olduğunu söylediler ve bizim için onu nazıkçe öldürdüler ve başka bir kuzenimi naip olarak atadılar, kendi hizmetçilerinden birini de onun yardımcısı olarak. Şimdi biz onların dediği gibi bir uydu devletiz, yani onlar bizden istediklerini alıyorlar ve biz de bunu seviyormuş gibi davranıyoruz, yoksa ölürüz."

Sen bir sarayda yaşıyorsun ve benim tüm ölümlülerim öldü, diye düşündü Kai, ama hiçbir şey söylemedi.

Bir kapıya geldiler, orada bir muhafız vardı, ama diğerlerinden farklı bir muhafızdı. Uzundu, Bashasa'dan veya diğer Arike'lerden bir baş daha uzundu, kısa, açık altın rengi saçları diken diken duruyordu, sanki

yüzünün ve ellerinin derisi, hiç güneşe çıkmamış gibi, doğal olmayan bir şekilde solgundu. Sade, uzun bir deri ceketin altında sade bir metal göğüs zırhı giyiyordu. Açık renkli gömleği ve pantolonu daha çok iç mekan kıyafeti gibi görünüyordu, ama diz boyu botları yıpranmış ve lekeliydi. Bashasa, "Ah, Tahren. Bir şey istedi mi?" dedi.

"Hayır. Anlaşılır bir şekilde benimle iletişim kurmak istemiyor." Tahren Kai'ye kaşlarını çatarak baktı. "Bu, Cageling Mahkemesi'nden gelen iblis."

"Biliyorum." Bashasa'nın gülümsemesi gergindi. "Planlarımı biliyordun."

Kai, Tahren'e baktı ve dişlerini gösterdi. Sivri dişleri, Enna'nın beyazsız gözleri gibi, yeraltının bir işareti, Enna'nın vücudundaki bir değişiklikti. Tahren ölümlü değildi; Kai'nin göremediği bir kaynaktan gelen, vücudunda bir sel gibi akan bir güce sahipti. Sonra fark etti. "Sen Ölümsüz Mareşal'sin."

Tahren'in ifadesi daha da donuklaştı. Ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan, "Öyleydim," dedi.

Kai omurgasından yukarı doğru sıcak bir şeyin yükseldiğini hissetti. Kendini hissiz sanmıştı, ama hayır, hâlâ acı bir öfke hissedebiliyordu. Sarediler, Hiyerarşiler Erathi kıyılarına saldırmadan önce Ölümsüz Kutsanmışlar hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Sadece altın arabalarla havada uçan güçlü varlıklar hakkında çılgın hikayeler. Ama sonra, Hiyerarşilerle birlikte savaştan Ölümsüz Mareşalleriyle karşılaştılar ve sınır bölgesi sakinleri, Ölümsüz Kutsanmışların işgalcilerin gönüllü müttefikleri haline geldiklerini, topraklarının güvenliği için savaşçıları ve güçlerini Hiyerarşilere takas ettiklerini söyleyen söylentiler yaydılar. "Kaç Saredi öldürdün?"

Tahren'in pürüzsüz kaşları, fark edilebilecek kadar hafifçe çatıldı. "Bildiğim kadarıyla hiç." Bir an sonra ekledi, "Ben o bölgeye gönderilmedim."

Bashasa elini Kai'nin koluna koydu ve nazikçe, "Gel, bizler burada, öyle ya da böyle, Hepimiz Hiyerarşilerin tutsaklarıyız. Birbirimizle savaşmak, yapmamız gereken en son şey." dedi.

Kai kolundaki ele baktı ve Bashasa'nın manipülatif ve zeki değil de, zihinsel olarak hasta olup, eylemlerinin tam olarak farkında olmadığını düşündü. Tahren'in bakışlarıyla karşılaşmak için başını kaldırdı ve ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü fark etti.

Saredi'lerden başka hiçbir ölümlü, bir iblise gönüllü olarak dokunmazdı; Kai, üst dünyada uyandığından beri Saredi olmayan hiçbir ölümlü tarafından dokunulmamıştı

Yeryüzünde uyandığından beri, Saredi'lerden başka hiçbir ölümlü ona dokunmamıştı. Çıplak elleriyle öldürdüğü Hierarch lejyonerleri sayılmazdı.

Görünüşe göre herhangi bir alt akıntıdan habersiz olan Bashasa devam etti, "Kapıyı açar mısın? Bence bunu birlikte konuşursak daha kolay olur."

Tahren'in ifadesi, hiçbir şeyin kolay olmayacağını düşündüğünü gösteriyordu, ama yine de kapıyı yumrukladı ve açtı.

Oda sekizgen şeklindeydi ve duvarların üst kısımlarında dar pencere yarıkları vardı. Bir başka perdeli yatak, gömme bir ocak ve halılar vardı, ama Kai'nin dikkatini ilk çeken, yerden neredeyse dört adım yükseklikte süzülen kadındı.

Oturur pozisyondaydı, bacakları altında katlanmıştı. Cildi Bashasa ve diğer Arike'lerden daha koyu kahverengiydi ve yüksek alnında altın rengi bir güneş çizgisi vardı, gözleri ve dudakları altın rengi çizgilerle çevriliydi ve saçları düzinelerce örgüye ayrılmış ve başının etrafına sarılmıştı. Kırmızı-kahverengi desenli uzun kollu bir tunik ve ayak bileklerinde bağlanmış geniş pantolon giymişti, belinde ise bir tabard vardı. Gözleri, Kai'nin inanmadığı bir huzur içinde kapalıydı; vücudundaki gerginlik kıvrılmış ve uyanık durumdaydı. Ve Cageling Şeytan Mahkemesi'nde zincirlenmesinden bu yana ilk kez, Kai kendini yarı ölü hissetmiyordu.

Bir cadıyı gördüğünde tanırdı. O, sınır bölgesi cadılarına hiç benzemiyordu, ama yine de bir cadıydı.

Bashasa öksürdü. "Seninle tanışması için birini getirdim, kardeşim."

"Bana öyle deme." Cadı gözlerini açtı. Karanlık bakışları önce Kai'ye yöneldi. Onun ne olduğunu biliyordu, tıpkı onun onu tanıdığı gibi. "Bir çocuğun bedeninde bir iblis mi seçtin?"

"Bana sana ne diye hitap edeceğimi söylemedin." Bashasa'nın sesi gergindi. "Ve o bir genç kadın."

Cadıyı izleyen Kai, "O, yeraltının Dördüncü Evi'nin Prensi, Kentdessa Saredi çadırının merhum Enna'sı," diye düzeltti.

Bashasa şaşkınlıkla ona döndü. "Prens mi?"

"Sen sormadın," dedi Kai, bakışlarını Cadı'dan ayırmadan.

"Sen bir aptalsın," dedi Cadı Bashasa'ya. Bakışları tekrar Kai'ye döndü, bacaklarını açtı ve yere indi. Uzundu, Tahren kadar uzun değildi ama ona yakındı. Eğer tüm halkı böyleyse, Enna'nın bedenini bir çocuk olarak görmesinin nedeni anlaşılırdı. Enna, bir Saredi için bile biraz kısaydı, ama bedeni onu terk etmeden önce büyümesini tamamlamıştı. Cadı dedi ki

"Ben Ziede Daiyahah. Bu dünyada sana ne diyorlar, Dördüncü Prens?"

O da, "Kaiisteron. Kai." dedi.

Bashasa, Kai'den Ziede'ye, Ziede'den Kai'ye baktı. "Yanlış anladığım için özür dilerim."

Ziede, "Bir iblis Çim Krallarının ölümlerine çağrıldığında, yaş veya cinsiyet uyumu önemli değildir. Önemli olan rütbedir." dedi. Saredi dilinde Kai'ye, "Merhum Enna soylu bir aileden mi geliyordu?" diye sordu.

Aksanı kelimelere tuhaf bir ton katıyordu, ama Kai onu yine de anlayabiliyordu. Aynı dilde cevap verdi. "Ölümlü atamız aracılığıyla, Dördüncü Hanenin varisiyle evlenerek yeraltı dünyasıyla çim ovaları antlaşmasını mühürledi." İstemeden de olsa, kelimeler ağzından döküldü. "Şu anda yeraltı dünyasında mahsur kaldı, ölümlü bedenini yaktılar. Sen de burada tutsak mıydın?"

"Hayır. Khalin Adaları'ndaki Dağ Manastırları'nda öğretmenlik yapıyordum. Orası güney rafındaki en eski Cadılar Meclisi'dir. Ya da öyle idi, demeliyim. Khalin Seçmenleri teslim olduğunda oradaki herkes öldürüldü elbette. Ben keşif ve casusluk görevine gönderilmiştim ve haberi duyduğumda bu şehre geldim, bir şekilde ona zarar verebilecek bir yol bulmayı umuyordum. Bir şekilde." Bakışları Bashasa'ya kaydı ve tekrar İmparatorluk diline geçti. "Saraydan bir adamın cadıları aradığını duydum. Onu öldürmek için aradım, ama önce onu dinledim ve şimdi buradayım."

"Ve senin bizimle olman bizim için büyük şans," dedi Bashasa, görünüşe göre ciddiye.

Ziede parmağını kıvırdı ve Kai ona doğru gitti. Elini tuttu, cildi sıcaktı ve Kai damarlarında yeraltını hissetti. Kendininkiyle aynı değildi, ama uzun zamandır, hatta sonsuza dek hissettiği ilk tanıdık şeydi. Kendini ona sararak göğsünde ağlamak istedi. "Buradaki diğer iblis tutsaklar seni dinleyecek mi?" dedi.

Kai yalan söyleyebilirdi, ama bunun bir anlamı yoktu. Kentdessa'nın büyük çadırı alevler içinde yıkıldığından, yeraltındaki bedenine giden geçit kapandığından beri, o zaten ölmüş sayılırdı ve artık her şey ödünç alınmış zamandı. "Bilmiyorum. Bir ölümlüden daha çok beni dinleyeceklerdir."

Ziede başını salladı. Bashasa'ya, "O zaman bu gerçekten işe yarayabilir." dedi.

"Peki o zaman." Bashasa boğazını temizledi ve Tahren'e döndü. "Bu, bize yardım etmeyi kabul eden, Düşmüş olarak bilinen Tahren Stargard."

Ziede, Tahren'e keskin bir küçümsemeyle baktı. "Bize yardım etmek mi? Ve bizi öldürme eğiliminden vazgeçmek mi?"

"Bu eğilim doğal değil," dedi Tahren, hem sıkılmış hem de son derece rahatsız görünmeyi başararak.

Ziede'nin kaşları arasında hafif bir çizgi belirdi. "Bu beni korkutmak için miydi?" dedi.

Tahren uzak duvara bakarak, "Hayır," dedi.

Kai, "Bir şartım var," dedi. Anında herkesin dikkatini çekti. "Burada bir lanet kırıcı var. Belki de birden fazla?" Tahren konuştuğu, onun Cageling Şeytan Mahkemesi'nde Bashasa'nın yanında bulunan ikinci kişi olduğundan ve lanet kırıcıyı kullanarak onu bayılttığından daha da emin oldu. "Onları yok edin." Bunu yapmayacaklarını biliyordu. Lanet kırıcı, şeytanları yakın dövüşte durdurmanın en etkili yoluydu; Kai'yi kontrol altında tutmanın tek yolu buydu.

Uzun bir sessizlik oldu. Bashasa ve Ziede, Tahren'i izleyerek beklediler. Sonra Tahren, omuz silkme hareketine benzeyen bir şekilde kaşlarını kısa bir süre kaldırdı. Ceketinin iç cebinden uzun, siyah bir tahta baston çıkardı ve onu kırdı. Serbest kalan güç, Kai'nin kemiklerinde hissedebileceği hafif bir hava patlaması yarattı. Tahren, "Sadece bir tanesi," dedi.

Ziede nefesini verdi ve kollarını kavuşturdu.

Bashasa gülümsedi. "Artık hepimiz anlaşıyoruz, size planı anlatayım."

BES

Kai, "Ziede, cinayet sonra. Harekete geçmeliyiz," dedi. Gad-dazara boğazındaki dumanlı hava, hiç olmadığı kadar temizlenmişti. Adaların zirveleri, kül rengi gökyüzünün silüetinde tekrar görünür hale gelmişti, dalgaların vurduğu volkanik kayaların karanlık dalgaları. Kai kendini çok açıkta hissediyordu; şanslarına bakılırsa, volkanlardan biri her an patlayabilirdi.

Ziede, Ashem ve Ramad'a bakarak çenesini sıktı. "Onlar mıydı?" diye sordu, gözlerini onlardan ayırmadan. "Bunu bize yapanlar onlar mıydı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Sanja, Ziede'den Kai'ye, Kai'den Sanja'ya baktı. Kai minderlere daha da gömüldü ve bu sıradan bir konuşma gibi davranmaya çalıştı. "Bilmiyorum. Kohort Lideri Ashem, onların burada istemeden bulunduklarını söylüyor. Öncü Ramad, Bashat'ın Benais-arik'e ulaşamadığı için onu Tahren'i aramaya gönderdiğini ve iki şüpheli karakteri takip ederek Aclines'e geldiğini söylüyor."

Sesini duyulacak şekilde yükseltti. Alt güverteden biri, "Ramad, seni hain" diye bağırdı. Sözler, Kai ve Ziede'nin bu dili bilmeyecekleri düşünülerek, Arik lehçesiyle söylenmişti.

Kai yine *unutkanlık olduğunu* düşündü. Acı veren şey buydu. *Biz oradaydık. Bunu bilmeleri gerek. Değil mi?*

Ashem'in cevabı, açıkça hoşnutsuzluğunu gösteren bir yüz buruşturmaydı. O da şöyle bağırdı: "Seni aptal, şimdi kim olduğunu biliyorlar. Seni pazarlık kozu olarak kullanmak istiyorduk."

Ramad kesintiyi görmezden geldi. Makul bir şekilde, "Sözümüze güvenmeseniz bile, kürek güvertesindeki insanların masum esirler olduğunu görmelisiniz." dedi.

Ziede öfkesini kontrol ederken yavaşça nefes verdi. "Kürekçiler mi?" dedi.

"Hayatta, güç kaynağına dönüştürüldüler," dedi Kai. Bu konuda ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. "Aclines'in de gemide bir tanıdığı vardı."

Tenes dinliyordu. Titreyerek ana kabinden çıktı. Mücevherli tasmayı çıkarmış ve açıklayıcının giydirdiği giysiler yerine gerçek giysiler giymişti: uzun bir tunik ve muhtemelen Aclines'in gardırobundan gelen bir erkek eteği. Ziede'nin yanına gitti ve ayaklarının dibine çöktü.

Ziede sinirlenerek dişlerini gösterdi. "Kalk. Adın ne?"

"O, Tenes kardeş," diye Kai, Tenes ayağa kalkarken açıkladı. "Onu gemiye getirene kadar sesini ve hafızasını elinden aldı."

Ziede'nin vücudundan yayılan öfke dalgaları fiziksel olarak görülebilir olmalıydı. "Şuraya git, Tenes," diye emretti dişlerini sıkarak. Tenes aceleyle Sanja'nın yanına oturdu ve ayaklarını minderlerin üzerine kıvırdı. Kai başını geriye yaslayıp inledi, bu teatral hareket sadece kısmen sahteydi. Kürek güvertesindeki güç kaynağını kısmen sökmek zorunda kalacaktı. Eğer bir anda tamamen kapatırsa, birçok ölümlü anında ölebilirdi. Hayatta kalanlar ise yiyecek, su ve ilaca ihtiyaç duyacaktı ve Kai gemide yeterince büyük depolar olduğunu sanmıyordu. Bazıları panik içinde, ya da beyinlerine kazınmış cadı hikayeleri ya da Kai'nin kendisi hakkındaki korkularından dolayı kurtarıcılara saldırabilirdi. Gemi limana ulaşmadan birçok kişi ölebilirdi. Onları yavaş yavaş boşaltıp, uykuya daldırırsa, herkes için çok daha güvenli olurdu. "Ziede." Kalp incisi aracılığıyla ekledi: *Gitmeliyiz. Yakalanan ölümlülerle dolu bir güç kuyusu olan başka bir gemi daha ortaya çıkarsa, aklımı kaçıracağım. Şu anda sahip olduklarımla ne yapacağımı bilmiyorum. ne yapacağımı bilmiyorum.*

Kadın içinden küfretti ve ellerini kaldırdı. "Yelkenleri indirin."

Kai bunu kabul olarak algıladı. "Kohort Lideri Ashem, siz işbirliği yapıp bize saldırmaya kalkışmazsanız, kürek güvertesindeki ölümlüleri elimden geldiğince serbest bırakacağım." dedi.

Ashem tereddüt etti ve ona baktı. Ramad ona, "Kaiisteron'un sözüne güvenilebileceğimize inanıyorum." dedi. Kuru bir şekilde ekledi, "Ve bu bizim tek seçeneğimiz."

Ramad'a sert bir bakış attı, ama "Güvertede bulunan diğerlerini bu işin dışında bırakın" dedi. Bacaklarını saran duman ağını işaret etti. "Her ne ise, benim kadrom sizin için gemiyi yönetecek."

Ramad, "O ikisi hariç," diye ekledi. Ayaklarını hareket ettiremeden garip bir şekilde dönerek iki adamı işaret etti: Arik ovasında Ramad'a küfreden adam ve onun yanında duran başka bir adam. Kai muhtemelen onları zaten ayırt edebilirdi. Onlar güvertede bulunan diğerlerinden daha yaşlıydılar

diğerlerinden daha yaşlıydılar ve seyahat kıyafetleri daha kaliteliydi. Gürültücü olan Ramad'a güçsüzce öfkeyle bakarken, diğeri başka yere bakıyordu.

Ziede öfkesini kontrol edemezse çenesi çatlayacaktı. "Onlara yelkenleri indirmelerini söyle." Ellerini hareket ettirerek, Kai'nin büyülerinin sarkan ipliklerini toplayıp kesin açılar oluşturdu. Alt güvertedeki ağ şişti ve dağıldı. Serbest kalan ölümlüler, rahatlamış bir şekilde sendelediler veya bacaklarını uzattılar. İki açıklayıcının adamları hariç. Ve üst güvertedeki Ramad ve Ashem, dizlerinden aşağısı hala dumanla kaplıydı.

Ramad şaşırmış görünmüyordu. Ashem yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi, sadece kadrosuna dönüp onlara Arik dilinde talimatlar verdi. Ziede'nin emirlerini yerine getirmelerini söyledi ve korkmamalarını ve direnmemelerini ekledi.

Ziede heykel gibi dururken, kadro halatlara tırmandı. Çoğu Arike veya Enalin'liydi, birkaç ada sakini de vardı, bu da Benais-arik civarından gelen Yükselen Dünya kadrosu için artık sıradan bir durumdu. Tüm Arike'ler kadındı, bu Arike askerleri için hala geleneksel bir durumdu ve hafif deri göğüs ve sırt zırhının altında geleneksel uzun tunikler ve bol pantolonlar giyiyorlardı. Diğerleri farklı tarzlarda giyinmişlerdi, ayrıca birkaçı hareket kolaylığı için yanları yırtmaçlı Enalin cüppeleri giyiyordu. Enalin kıyafetleri, Arike geleneksel kıyafetlerinin aksine cinsiyet ayrımı yapmazdı. Savaştan sonraki yıllarda, bu nedenle bazı Arike'ler tarafından benimsenmişti. Tüm kadro üyeleri açıkça çalışan askerlerdi, giydikleri renkler yumuşak ve yıpranmıştı, deri giysiler eskimişti.

Çoğu, daha önce büyük bir gemide bulunmuş olduğu belliydi ve birbirlerine az sayıda talimat vererek ve kimse donanımdan düşmeden yelkenleri indirdiler. Büyük kanvaslar kırmızıya boyanmış ve üzerine dev altın güneş işaretleri çizilmişti. Kai burun kıvırdı; denizde en göze çarpan gemiyle kaçıyorlardı.

Sanja, Tenes'i temkinli bir merakla izliyordu. "O kim?" diye Kai'ye sordu.

"O bir cadı, ama güvertede yatan ölü yorumcu onu yakalayıp kendi familiar'ı yapmıştı. Artık özgür." Tenes genç görünüyordu, ama sınır bölgesi cadılarının yaşını anlamak her zaman kolay değildi. Ama o, Bashasa'yı Arik'e takip eden cadı soylarından birine de ait olabilirdi.

Sanja, yorumcuya tiksintiyle baktı. "Menlas'ın sana yapacağı gibi mi?"

"Aynen öyle."

Tenes öne eğilip Kai'ye Sanja'nın adını sordu. Kai ona söyledi ve Sanja Tenes'in işaret dilini taklit etmeye çalışarak, "Bu konuşmak gibi mi? Nasıl oluyor? Bizim çetede el işaretleri vardı ama kelimeler oluşturmuyordu." dedi. Sanja'ya cadı dilinin temel kurallarını öğreterek zaman geçirdiler.

Gemi denize açılmaya hazır olduğunda, Ashem, "Beni serbest bırakırsanız, sizin için dümeni ben tutabilirim," dedi. Kai ve Ziede'yi onların onu tanıdığından daha iyi tanıyan Ramad, hiçbir şey söylemedi.

Ziede ise küçümsemeye bakmaya bile tenezzül etmedi. Yıllar önce Khalin Adaları çevresinde küçük teknelerle seyahat etmiş ve daha büyük gemilere komuta etmişti. Ellerini uzattı ve rüzgâr şeytanlarını tekrar çağırdı. *Avagantrum?* diye Kai'ye sessizce sordu.

Tahren'in nerede olduğunu henüz bilmedikleri için, tek seçenek buydu. Her ne kadar onu tutulan yerin tersi yönde ilerliyor olsalar da. *Evet. Şimdilik.*

Yelkenler çırpındı ve hava ile doldu, Kai ayağa kalktı. Giysileri neredeyse kurumuştı ve işe koyulması gerekiyordu.

Önce çırağı Aclines ve korumalarının soğuyan cesetlerini aradı. Daha sonra bakmak üzere birkaç şeyi bir kenara ayırdı ve potansiyel olarak tehlikeli olabilecek birkaç eşyayı denize attı. Sonra üst güverte kabininin yanındaki odaları aramaya başladı. Tenes ise geminin harita kutusunu buldu ve Ziede'ye götürdü. Sanja ona aramada yardım etti ve Kai ona neyi araması ve nelere dikkat etmesi gerektiğini gösterdi.

Kabin dışındaki perdeli odalardan sadece beşi kullanılmıştı, bu yüzden iş çabuk bitti. Aclines, planlarını açıklayan uygun günlükler, efendilerine mektuplar, Ashem ve Ramad'ı komplocu olarak adlandıran belgeler bırakmamıştı. Ama belki de bu tür şeyler sadece romantik Arike romanlarındaki veya Enalin şiirsel destanlarındaki kötü adamlar tarafından yapılırdı.

Kai, hemen altındaki servis güvertesindeki lüks banyo odasını kontrol etti. Orada, geminin su deposundan pompalanan suyla doldurulabilen lavabolar vardı ve Kai bu fırsatı değerlendirerek kafasını musluğun altına soktu ve saçındaki tuzlu suyu çabucak yıkadı. Mutfak küçüktü ve sadece kış kabininde kalan Ölümsüz Kutsanmışlara hizmet etmek için tasarlanmıştı, ancak mercimek, nohut ve darı gibi kuru gıda maddeleri ile taze hurma ve incir stoklarıyla doluydu. Arike ve diğer güney ve doğu bölgeleri sakinleri için hazırlanan erzak, Ölümsüz Kutsanmışların tercih ettiği türden yiyecekler değildi.

Aclines, Arike'ye bakmamıştı, ancak iki nesilden fazla süren mülteci yerleşimi, ticaret ve seyahatlerin ardından, bu onun bu bölgede doğmadığı anlamına gelmiyordu. Arike'nin yiyecekleri, kıyafetleri ve gelenekleri, Hiyerarşiler'den önce bile güneydoğuda her zaman popüler olmuştu, ancak şimdi Yükselen Dünya ittifakının her yerine yayılmıştı.

Aramanın bu kısmını bitiren Kai, Sanja'yı Ziede'nin yanına gönderdi, ona arkasını kollayacak ve ihtiyacı olan her şeyi getirecek bir çift göz daha olsun diye. Tenes'in bulunduğu kış kabinde, üst güvertede bulunan Ramad ve Ashem'in görüş alanı dışında, işaret diliyle sordu: *Aclines benim veya Ziede'den hiç bahsetti mi?*

Tenes, *"Senden önce kimse bulamadan seni bulmak istediğini söyledi. Scarifte, bu gemiye bindiğimizde, avcı canavarı takip etme niyetini oluşturmam için bana yardım etmemi istedi"* diye cevapladı. Kabuk balinasının yok ettiği amalgamı kastetmişti.

Bizi yakalayanın kendisi olduğunu kimseye övünmedi mi? diye sordu Kai. Kız olumsuz bir işaret yaptı. Bu pek bir şey ifade etmiyordu, Aclines'in tanıdıklarından saklamak istediği sırları olduğu açıktı, yoksa onun eski anılarını almazdı. *Menlas adında bir yorumcudan hiç bahsedildiğini duydun mu?*

Yine *hayır işareti* yaptı ve kayıp geçmişini hatırlatmak için kafasına dokundu. Kai dudağını ısırды ve daha iyi sorular bulmaya çalıştı. *Aclines bu gemiyi bir süredir elinde mi tutuyordu, yoksa Scarifte mi kendisine getirilmişti?*

Onu ilk kez, o ölümlüleri kaçırdığı Arike karakoluna gitmeden önce, orada demirlemiş halde gördüm. Tereddüt etti ve kabine bakarak kaşlarını çatdı. *Ama ondan önce de gemide olmalıyım. Bana yemek yapmamı söylediğinde mutfakta eşyaları nerede bulacağımı biliyordum.*

"Huh," dedi Kai yüksek sesle. Scarife yelken açmak için geminin ya Ölümsüz Kutsanmış ya da ölümlü mürettebata ihtiyacı vardı. Ya da Kai'nin tahminine göre, Aclines'in zaten ölümüne çalıştırıp sonra da denize attığı, Rising World kohortunu yedek olarak almadan önce kürek güvertesindeki başka bir ölümlü güç kaynağı. En bariz cevap, bir Ölümsüz Kutsanmış'ın gemiyi Scarifteki Aclines'e getirip sonra ayrıldığıydı. Ama bariz olması, doğru olduğu anlamına gelmezdi. Şimdilik bu konuyu bırakıp Tenes'e onu takip etmesini işaret etti. *Gel, geminin geri kalanını aramama yardım et.*

Bu güverte altındaki ikincil kabinleri aramaları gerekiyordu. Normal bir yolculukta, gemide seyahat eden tüm Küçük Kutsanmışlar burada kalırdı. Aclines, Ashem'in kadrosunu buraya yerleştirmişti

eğer Ashem doğruyu söylüyorsa ve onlar isteksizce askere alınmışlarsa bu mantıklıydı. Ya da Aclines, lüks kış kabinini sıradan askerlerle paylaşmak istemeyen bir züppe idi.

Kış kabininin altındaki servis güvertesi ile pruvanın altındaki ikincil güverte arasında doğrudan bir bağlantı yoktu; Kai kürek güvertesine geri dönüp oradan yukarı çıkabilirdi, ama Tenes'i halihazırda bulunduğu mesafeden daha yakın bir mesafede o enerjiye maruz bırakmak istemiyordu. Bu yüzden ikisi merdivenlerden aşağı indiler ve alt güverteyi geçerek esir alınan kadroyu geçtiler.

Ashem ve Ramad hala cantrip ağında sıkışmış durumdaydılar ve Ziede, Aclines'in hayatta kalan iki adamının bağlarına kendi eklemelerini yapmıştı: kollarını önlerinde daha katılaşmış hava ile bağlamıştı. Yelkenleri açtıktan sonra, askerler donanımdan aşağı indiler ve şimdi korkulukta duruyor ya da güvertede oturuyorlardı. Kai ve Tenes yanlarından geçerken hiçbiri hareket etmedi ya da konuşmadı, çoğu gözlerini kaçırdı ya da gizlice bakmaya çalıştı. Ashem onları görmezden geldi. Ramad, dönüp bakmak için tek kişi oldu.

İkincil kabinlere korunaklı bir kapaktan ulaşıyordu. Dar bir merdiven, kürek ve malzeme güvertelerine iniyordu. Kai, küçük bir büyüyle o geçidi kapattı, böylece kimse onu kullanarak aşağıdan kış kabinine çıkamayacaktı. Bölge, ölü bir açıklayıcının başarısız niyet ve tasarımlarının çürümüş et kokusuyla zaten kokuyordu. Kapı çerçevesinin cilalı ahşabını koklamak için eğilen Kai, mürettebatı gözden uzak olduklarında izlemek için tasarlanmış bir dizi niyet tespit etti. Muhtemelen çırağın işi. Aclines çok daha güçlüydü, bazı karmaşık çalışmaları ölümünden sonra da hayatta kalarak kendi ruhsal yaşamlarını sürdürdüler.

Tenes, Kai'nin koruma ve uyarı işaretlerini çizmesini dikkatle izledi ve mührü güçlendirmek için kolunu kesip acı kıvılcımı çıkardığında, onun tekniğini anlamadığı için biraz kaşlarını çatı. Bir açıklama istemedi ve Kai de bir açıklama yapmadı.

İkinci güvertedeki kabinler daha küçüktü ve penceresizdi, paylaşılacak üzere tasarlanmıştı, ama çok da konforsuz değillerdi. Ölümsüz Kutsanmışlar kendilerini Küçük Kutsanmış kuzenlerinden üstün görürlerdi, ama aynı zamanda Küçük Kutsanmışları da sıradan ölümlülerden çok üstün görürlerdi, ki sıradan ölümlüler gemide bulunmalarına izin verilmezdi.

Yataklar dardı ama yumuşak çarşaf ve ipek yorganlarla doldurulmuştu ve mahremiyet için tül perdeler vardı. Odalar, rüzgardan ve geminin hareketinden gelen havayı içeri çeken küçük yuvarlak havalandırma delikleri ile soğutuluyordu.

Kıç kabininin altındaki banyo kadar büyük ve donanımlı olmayan bir banyo odası ve daha fazla yiyecek deposu bulunan daha büyük bir mutfak vardı. Kadroların yemek pişirmek için mangal kullandıklarına dair işaretler vardı; Aclines, metal plakalarla donatılmış bir taş blok olan Kutsanmış sobanın olması gerektiği gibi çalışması için güç harcamak istememiş olmalıydı.

Bu, Ashem ve Ramad'ın olaylara ilişkin anlatımını, en azından mürettebatın ne kadar ani bir şekilde askere alındığına dair kısmını destekliyordu. Burada, gemide zaten bulunmayan neredeyse hiçbir şey yoktu: ekstra giysi, tarak veya saç yağı, makyaj malzemesi veya ilaç, kağıt veya yazı gereçleri, kitap veya oyun taşları, seyahate çıkan askerlerin yanlarında taşımayı tercih edebilecekleri hiçbir şey yoktu. Gizli lanet kırıcılar, mesaj gönderip alabilecek veya iz bırakabilecek zehirler veya kasıtlı cihazlar da yoktu. Hiçbir tür silah yoktu.

Kai, kıç tarafını aradıktan sonra, Aclines ve adamlarının uzun bir yolculuk için erzak getirdiklerini anlamıştı. Aclines, karmaşık tasarımlar için yazma malzemeleri ve malzemelerle dolu bir sandık getirmişti; bir süre gemide kalmayı planlamıştı.

Arama bittiğinde Kai ve Tenes güverteye geri döndüler. Esinti serindi ve gökyüzü hala bulutluydu, ancak kuzeyde açık mavi gökyüzü görünüyordu. Gemi artık boğazdan çıkmıştı, rotaları Gad-dazara'nın duman ve sisinden uzaklaşıyordu, sancak tarafındaki karanlık adalar şimdiden küçülmeye başlamıştı. Ölümsüz Kutsanmış gemi, zavallı yükü ağır balina gemisinden çok daha hızlıydı.

Kadroların gözleri altında sessizce güverteyi tekrar geçtiler, rüzgâr Kai'nin hâlâ ıslak olan saçlarını çekiyordu. Merdivenlerde durup Ashem'e, "Ziede'nin ihtiyacı olmayanları aşağıya gitmelerini emret," dedi. Tenes çoktan üst güverteye ulaşmış ve Ziede'nin yanında duruyordu. Ashem veya Ramad'ın kendisine saldırıp saldırmayacağını görmek için Kai, ayaklarının etrafındaki büyü ağını koparıp düşürdü. "Sen de."

Ashem, ani hareket yapmamaya dikkat ederek yavaşça geri çekildi. Dönüp alt güverteye inen merdivenlerden aşağı indi ve kadrosuyla konuştu, birini nöbetçi olarak görevlendirip diğerlerine aşağı inmelerini söyledi.

Ramad Kai'ye dönerek, "İzninle ben burada kalacağım," dedi. Cevap beklemeden, en üst basamağa oturdu.

Ramad bir öncüydü, bilgi toplamak istiyordu. Kai, Ziede'nin onu eleştirel bir bakışla izlediği üst güverteye çıktı. Sanja kanepede durmuş,

kendini dengelemek için bir ipe tutunmuş, uzakta küçülen adalara bakıyordu. Doğal rüzgâr biraz şiddetlenmişti ama Ziede, rüzgâr şeytanları sayesinde gemiyi hâlâ tam olarak kontrol ediyordu. Muhtemelen bazıları geminin yönünü kontrol ediyor, diğerleri ise yelkenleri dolu tutmak için yelkenlerde kestiriyordu. Ziede, "En azından üstüne bir şeyler giyebilir misin?" dedi.

"Bunu yapmak için ne zaman vaktim vardı ki?" diye itiraz etti Kai. Islak tuniği ve tozlukları hala vücuduna yapışmıştı. Sesini alçaltarak, "Güç kuyusunu durdurmaya çalışacağım ve kürekçileri uyutacağım," dedi.

Kadın keskin bir nefes aldı, ama tartışmadı. "Sadece dikkatli ol."

Kai onu geçip kış kabinine girdi. Tenes onu takip etti ve kimse girmesin diye ona işaret etti. Anladığını işaret etti ve ambar kapağının yanındaki güverteye oturdu.

Kai boş bir oda seçti ve düğümlü ipek halının üzerine oturdu. Sadece bir yatak vardı, ikincil kamaralardakinden daha büyüktü, açık pencereden içeri giren tuzlu rüzgardan çarşafı korumak için ince perdeler vardı. Duvarda, güneş işareti oyulmuş dekoratif panellerin bir parçasını oluşturan dolaplar ve kokulu adaçayı ağacından bir sandık vardı. Kai, bu odalardaki tüm saklama alanlarını kontrol etmiş, kimsenin tuzak kurmak için yeterince zeki olmadığını veya ilginç bir şey bırakmadığını emin olmak için.

Bir yorumcu bu gemiye nasıl kirli ellerini sürmüş olabilir? diye düşündü Kai. Cevabın olanların büyük bir kısmını açıklayacağı hissine kapılmıştı.

Ölümsüz Kutsanmışlar Aclines ile bir anlaşma yapmış olsaydı, anlaşmanın bir parçası olarak içlerinden biri gemiyi korumak ve yönetmek için gelirdi. Aclines, Ölümsüz Kutsanmış bir bekçi ile savaşmış ve onu o kadar ağır yaralamış olsaydı, bu ince işlenmiş ahşap ve metali parçalayan bir savaşın izleri olurdu.

Aclines, gemiyi ölümlüler için gerekli malzemelerle doldurmak için zaman bulmuştu; bu güverte altındaki kış banyo odasında sabunlar ve yağlar bile vardı. Onu uzun süre kullanmayı ummuştu. *Ve Yükselen Dünya'dan bir grubu kaçırdığı için avlanacağını beklemiyordu.* Onları alması için izin verilmiş olduğu için mi? Yoksa kimsenin onların kayboluşunu ona kadar izlemeyeceğini düşündüğü için mi? Belki de gemi, Aclines'in burada olan biten her şeydeki payının karşılığıydı.

Bu da onları başladıkları yere geri götürdü; Rising World'ün üst kademelerinden biri tarafından ihanete uğramışlardı, bu gemiyi hiçbir tepki görmeden elde edebilecek Ölümsüz Kutsanmış müttefikleri olan biri tarafından.

Şanslıysalar, Aclines'in hayatta kalan takipçileri bunu biliyordu.

Kai, bu yeni vücudun keskin olmayan tırnaklarıyla derisini delemeyi için, bıçağını kullanarak Saredi dilinde *"ortaya çıkarmak" anlamına gelen* kelimeyi ahşap güverteye yazmak için yeterli kanı akıtmak zorunda kaldı. Bu, açıklayıcının niyetini anlamasına ve geri dönmesi için bir dayanak noktası oluşturmaya yardımcı olacaktı. Sonra derin bir nefes aldı, nefesini verdi ve bilincini alt havaya daldırarak gücü kontrol eden karmaşık tasarım ve niyet ağını aramaya başladı.

Açıklayıcılar, Kai'nin yaptığı gibi kendi vücutlarındaki acıdan güç almazlardı ya da cadılar gibi dünyanın farklı seviyelerinde yaşayan ve yaşamayan ruhlarla ilişkiler kurarak güç almazlardı. Yorumcular güçlerini yaşamdan alırlardı: yeni yaşam, çalınan yaşam, ölümün eşiğindeki yaşam. Bu yüzden çok tehlikelilerdi, bu yüzden açgözlülük onların itici gücüydü. Bu yüzden güçleri, gerçek bir iblisin yaşayan veya bir zamanlar yaşamış olan her şeyden yaşam çalma yeteneğine karşı çok hassastı. Ama bu, Saredi'nin çok geç olana kadar fark etmediği bir şeydi.

Ancak çalınan hayata olan bu yakınlık, Kai'nin bilincinin Aclines'in çalışmalarının izini kürek güvertesine kadar takip etmesini ve tüm ölümlüleri birbirine bağlayan hassas niyeti incelemesini sağladı. Bu, onları askıda tutuyordu, böylece Aclines, tuzağa düşmüş bir tırtıl gibi onlardan beslenebiliyordu.

Tüm yapının şeklini anlayabilmek için her bir ipliği ayrı ayrı takip etmesi gerekiyordu. Kurbanların gücünü emip yaratıcısına besleyen tasarımı bulduğunda, onu parçaladı. Ölümlüleri yiyecek ve suya ihtiyaç duymadan askıda tutan bağları bıraktı, ancak onların durumlarının farkındalığını azaltacak kullanılmayan bir dala daha fazla güç aktardı. Bu, deneyimi uyanık bir kabustan çok gerçek bir uykuya benzetirdi.

İşin bittiğinden emin olduğunda, kendini toparlayıp yeryüzüne geri döndü. Kai gözlerini karanlık bir odada açtı. Güverte yüksek dalgalarla birlikte sallanıyordu ve tek pencereden görünen gökyüzü mor renge dönüşüyordu. Başı dönüyordu; bu hassas ve zor bir işti ve yediği o çırak artık çok uzun zaman önceydi. Kendini halının üzerine bırakıp kıvrıldı ve uykuya daldı.

ALT

Kai, göz kapaklarına vuran ateş ışııyla uyandı ve yüzünü buruşturdu. Beyninin yavaş ve su dolu hissetmesine rağmen, geminin sallanması ona nerede olduğunu gösterdi. Sanja'nın küçük bir kil lamba ile başında durduğunu fark etti. Sanja birine, "Evet, hayatta" diye seslendi.

Kai oturdu ve saçlarını yüzünden çekip attı. Hâlâ kabinin zeminindeydi ama biri başının altına bir yastık koymuş ve üzerine bir battaniye örtmüştü. "Ne?" diye sordu.

"Şimdi uyandı," dedi Sanja omzunun üzerinden.

"Yemek yedin mi? Ziede'nin dinlenmeye ihtiyacı var mı?" Kai gözlerini ovuşturdu. Bir sürü cin çağırdı ve cinler odanın içinde ve kabinin ana bölümünde uçarak, cilalı ahşap ve altın üzerine yumuşak beyaz bir ışık yaydılar.

"Ziede iyi. Denizciler mercimek dalı yaptılar ve bizi zehirlemeye falan çalışmadılar." Sanja parmaklarıyla lambanın fitilini söndürdü. Kendine uygun olacak şekilde kolları kıvrılmış yeni bir tunik giymişti ve saçları parmak bukleleriyle düzgün bir şekilde toplanmıştı. "Ziede, rüzgârın nihayet doğru yönde esmeye başladığını, bu yüzden hava canavarlarının bir süre gemiyi yönlendirmelerine izin verebileceğini söylüyor. O, senin o insanlardan, kohort liderinden, casustan ve diğer ikisinden ne bildiklerini öğrenmeni istiyor."

"Tamam." Kai ayağa kalktı. "Bana bir dakika ver, sonra Ziede'ye onları buraya getirmesini söyle."

Sanja dışarı çıktı. Biri duvarın yanındaki sandığın üzerine giysiler bırakmıştı. Kai koyu mavi uzun kollu tunik ve yırtmaçlı eteği giydi, yıpranmış, su lekeli kemerini ve çıplak ayaklarını olduğu gibi bıraktı. Kabin içindeki ceket için hava yeterince serin değildi, limandan gelen kuvvetli esintiye rağmen. Bu giysiler muhtemelen Aclines'e aitti; dokunmuş çim ipeği yumuşak ve inceydi, koyu mavi renk kıvrımlarda yanardönerdi. Kai'nin saçları kıvrıcık, kabarık bir yeleye dönüşmüştü. Saçlarını salladı ve geriye bağlamaya zahmet etmedi.

Perdeleri kenara itip ana kabine çıktı ve Ölümsüz Kutsal tahtına oturdu. Sanja çoktan geri dönmüş ve sancak duvarındaki kanepeye yerleşmişti. Bacaklarını kıştırıp katlamıştı ama bir dizi sabırsızca sallanıyordu.

Kai, cinleri başının üstüne toplanmaları için çağırdı ve arkasına yaslandı. Büyük ön kapaktan, birkaç yağ lambasının korkuluklar boyunca yakıldığı üst ve alt güverteleri görebiliyordu. Aclines bunları mürettebat için gemiye getirmiş olmalıydı; Ölümsüz Kutsal'lar kendi ışıklarını kendileri yaratırlardı ve bu kadar ilkel bir şeye ihtiyaç duymazlardı.

Aclines'in hayatta kalan iki takipçisi ilk olarak içeri girdi, katılmış hava hâlâ uzuvlarını bağılıyordu, ancak yürümelerine izin verecek kadar gevşemişti. Ashem ve Ramad onlardan sonra geldi, ardından Ziede geldi, dıştan sakın görünüyordu ama Kai omuzlarında ve çenesinde bastırılmış gerginliği okuyabiliyordu. Ziede tunikasını daha kaliteli bir tanesiyle değiştirmişti, ancak Arike askerlerinin giydiklerinden başka gemide yedek kadın kıyafeti olmadığı için pamuklu pantolonunu giymeye devam etmişti. Tenes dışarıda nöbet tutmaya devam etti, ancak Kai karanlıkta kıvrımlı bir hareket gördü, bu da Ziede'nin güverteyi korumak için daha fazla rüzgâr şeytanı çağırdığının işaretiydi.

Ashem, Kai'yi sabit bir şekilde izliyordu ve sadece Ziede kasıtlı olarak yanından geçerken yana bakıyordu. Sabırsızlığını görünür bir çaba ile kontrol eden Ashem, "Kohort ne olacak?" dedi.

Endişesi gerçek gibiydi. Kai, "Aclines'in gücünü iyi bir şekilde değiştirdim. Gemiden ayrılacakları bir yere varana kadar uyuyacaklar."

Ramad'ın yüzünde bir anlık rahatlama belirdi. Ama Ashem hala bu çözümden şüphe duyuyor ve derin bir memnuniyetsizlik hissediyordu. Çenesini sıkarak, "Onları serbest bırakmayı reddediyor musun?" dedi.

Kai, küstahça ama belirsiz bir şekilde tehditkar bir cevap veremedi, Ramad ona şöyle dedi: "Aclines'in yaptığı şey beden ve zihin için kolay değil. Böylesi daha iyi. Onları serbest bırakırsa panikleyip kendilerine zarar verebilirler. Ayrıca onları besleyecek kadar yeterli erzakımız yok."

Ashem tereddüt etti, isteksizdi, ama Ramad'ın argümanını ikna edici bulduğu belliydi. Sonunda, isteksizce başını salladı. "Anlıyorum."

Kai, "Onayladığınız için memnunum, Kohort Lideri," dedi. Bu şaşırtıcı değildi, ama yine de rastgele bir öncü askerin sözünün kendisinininkinden daha değerli olması acı bir durumdu. Çenesini iki açıklayıcının adamlarına doğru salladı. "Arkadaşlarınızı tanıtın."

"Safreses ve Kinlat, Nient-arik sarayının lordları." Ashem yüzünü buruşturarak ekledi, "Arkadaşlarım değil." "

Nient-arik, Hierarchs'ın eline geçen ilk Arike şehir devletlerinden biriydi. Hierarchs, hüküm süren prens veliahtını suikastla öldürüp, onlara boyun eğmeye hazır uzak bir akrabasını onun yerine geçirmişti. Bu ilginçti, ama hiçbir şeyin kanıtı değildi. Benais-arik'te de benzer bir olay yaşanmıştı, ancak Bashasa'nın ailesinin çoğu öldürülene kadar.

"Sen bir hainsin, Ashem," dedi Safreses, öfkeli ve korkmuş bir şekilde. "Sen ve öncü birlik, bunun için Cadılarla birlikte yanacaksınız."

"Beni, kadromu ve bütün bir grubu kaçırdınız," diye karşılık verdi Ashem, öfkeyle. Bu, onun gösterdiği ilk savunmasız tepkiydi. "Hain olan sizlersiniz. Cadılar İmparatorluğun gözdesi..."

"Bunlar yalan, yalan..." Kinlat, sanki hayatını kurtarmak için bile bir an daha dayanamayacakmış gibi patladı. "Hiçbir zaman ittifak olmadı, asla olmadı... İmparatorluk Arike, bu iğrenç yaratıkların yardımı olmadan Hiyerarşileri yok etti!"

"Arik o zamanlar bir imparatorluk değildi ve teknik olarak şimdi de değil," diye düzeltti Kai. Bunları daha önce de duymuştu, bu durumu kolaylaştırmıyordu ama en azından yeni bir şey değildi. Bu ikisinin, Aclines ile olan ilişkilerinin bu yönünü anlasalar da anlamasalar da, bir açıklayıcının iradesine boyun eğdiklerini anlayabilirdi. Bu, onları Ashem, Ramad ve gemideki diğer ölümlüler gibi savunmasız hale getiriyordu. Kai, depoladığı gücün bir kısmını kullanarak, bu savunmasızlığa yankı uyandıracak ve cevap almaya zorlayacak bir ses tonu kullandı. "Bizi yakalayıp hapsetmeyi kim emretti?" dedi.

"Aclines," dedi Safreses hemen. "Onun işi."

Cevap çok hızlı olmuştu. Safreses, Kai'nin etkisi altında gibi davranacak kadar zeki biriydi. Aclines birinden emir alıyordu. Bu gemi bunun yeterli kanıtıydı.

"Aclines tek başına yapamaz, bu imkansız," diye Ramad da katkıda bulundu. Kollarını kavuşturmuş, Safreses'in öfkeli bakışları altında soğukkanlı ve düşünceli bir ifadeyle Ramad devam etti, "Rising World sarayına daha yakın biri olmalı."

Kai, sözünün kesilmesinden hoşlanmadı. "Bunu biliyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Kapa çeneni Ramad, yoksa dilini koparırım." Ziede'nin sabrı açıkça tükenmişti. "Kai, devam et."

Kai, Safreses'e odaklandı. Ne yazık ki, Kai'nin iradesinin etkisi altında olduğunu iddia etmek, onu daha kolay etkilenir hale getirdi. Safreses

Kinlat'tan daha az korkmuş gibi görünüyordu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Genellikle korkularını ifade etmeyenler ilk önce pes ederlerdi. Kai daha dolaylı bir yol izledi ve "Aclines olduğunu kim söyledi?" dedi.

"O söyledi... Hayır." Safreses, emin değilmiş gibi davranarak başını salladı. "Beni zorlayamazsın..."

Kai öne eğildi. Alnından bir damla ter süzüldü. Bu neredeyse tamamen irade meselesiydi ve zihinleri zaten boyun eğdirilmiş iki ölümlü için bile, hatta aşırı kendine güvenen Safreses için bile kolay değildi. "Neden Aclines olduğunu düşündün?"

Safreses dudaklarını kapalı tutmak için mücadele etti ama Kinlat, "O, çalışmanın kısıtlamalarına ve niyetlerine sahipti. Bir şeylerin ters gittiğini ona bildiren sinyal. Kulenin açıldığını biliyordu. Seni nasıl bulacağını biliyordu." Kinlat, sanki kendi ağzını kapatmak istemiş gibi kollarını hareket ettirmekte zorlandı. "Avcıyı takip etmek için izleri biliyordu."

Bu, Tenes'in hatırlamasına izin verilen az miktardaki bilgiyle uyuşuyordu ve mezarı yaratanın Aclines olduğunu gösteriyordu. Safreses hala direniyordu, bu yüzden Kai denedi: "Menlas adında bir yorumcu tanıyor musun? O, bir kabuk balinasını komuta edecek kadar güçlüydü."

"O gitti..." Kinlat şaşkın görünüyordu. "Hayır, hayır." Safreses'in ağzı seğirdi, istemsiz bir spazm.

"Menlas kim?" Kai ısrar etti ve zayıf bağlantıları üzerinden vurgu yaptı. "Bana söylemenin planlarına bir zararı olmaz."

"O, Aclines'in çırağıydı." Kinlat'ın kafası daha da karıştı, sanki sözleri duyuyor ama kendi ağzından çıktığını anlamıyormuş gibi. "Sonra değildi. O gitti. Aclines kızgındı..."

Aclines, Menlas'ın mezara gittiğini ve Kai ile Ziede uyanmadan önce yola çıktığını fark etmiş olmalıydı.

"Kai," dedi Ziede sessizce. İncisinden fısıldayarak, "*Tahren*," dedi.

Bunu sormak için en uygun an olmadığını düşündü, ama Ziede'nin ne kadar acı ve belirsizlik hissettiğini biliyordu. Kai, "Tahren Stargard nerede?" dedi.

Konunun aniden değişmesi Safreses'in savunmasını aşmıştı. "Bilmiyorum" diye patladı.

Kinlat'ın yüzünde saf kötülük belirdi. "Ölmüş! Düşmüşler yok edilmeli, külleri dağılıp gitmeli!"

Ziede öne çıktı, sesindeki hafif titreme bir tehlike işareti gibiydi. "Birinin yanmasını bu kadar çok istiyorsan..."

Henüz bitmemişti. Kai keskin bir sesle, "Ziede. O bilmiyor." dedi. Ziede durdu, elleri sıkılıp açıldı. Kai, Safreses'e odaklandı. "Küçük Kutsanmışlar'dan Dahin Stargard nerede?"

Safreses çenesini tekrar sıktı ama Kinlat, "Nient-arik'te, sarayda, onu gördüm..." dedi. Başını salladı ve dişlerini dudaklarına geçirdi.

Ziede gerildi ve Kai'nin kalbi hızla attı. "Onu ne yaparken gördün?" dedi.

Kinlat boğuk bir sesle, "Bashat'ın çevresinden biriyle buluşacaktı," dedi.

Ziede Kai'ye şaşkın bir bakış attı. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Ama Dahin kendi işini sürdürüyordu ve bu onunla ilgili olabilirdi. "Kiminle buluştu?"

Bu sorunun cevabı daha kolaydı. "Bilmiyorum!" Kinlat tersledi. "Bana bilmediğim bir şeyi söyletemezsin..."

"Onun ayrıldığını gördün mü?"

Kinlat nefesini tuttu ve "Evet! Kanal mavnasını bindiğini gördüm" dedi.

Belki de hiç hedef değildi, dedi Ziede incisi aracılığıyla, *ya da hiç yakalanmadı. Tahren'i arıyor olabilir. Ya da bizi.*

Hiçbirimizin kaybolduğundan haberi olmayabilir. Kai, onun neredeyse hiç mektup göndermediğini hatırlattı. Dahin kendi yolunda gitmeyi severdi. Bu komplo onu gözden kaçırmış olabilir, çünkü o unutulmuş bir arşivde kitap okuyarak vakit geçiriyordu ve kimse onu takip etmeye değer bulmamıştı.

Ziede onaylayarak kaşlarını çattı ve yüksek sesle, "Neden Dahin'i izliyordun?" dedi.

"Çünkü o da kız kardeşi gibi Düşmüş ve tüm Düşmüşler ölmeli," dedi Kinlat büyük bir memnuniyetle.

Ashem bile sinirli bir nefes verdi.

Kai, bunu daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordu. Diğer sorulara geçmesi gerekiyordu. "Hierarchs'ın sınır bölgelerinden aldığı Cadı hücreleri nerede?"

Safreses sessiz kaldı, ancak yüzü o kadar kızarmıştı ki her an felç geçirebilir gibi görünüyordu. Kinlat'ın yüzünde dürüst bir şaşkınlık belirdi. Tekrar, "Bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi.

Ramad, Kai kadar yoğun bir şekilde konuşmayı takip ediyordu. "Eğer Hiyerarşilerin ganimetiyse, Benais-arik'teki eski depolardan birinde olabilirler."

Ashem Ramad'a sert bir bakış attı. "Devlet sırrını mı ifşa ediyorsun?" dedi.

Bu kez Ramad sinirli bir ifadeyle baktı. "Kohort Lideri, lütfen unutmayın, Hiyerarşiler düştüğünde onlar oradaydı." Kai ve Ziede'yi işaret etti. Kai soruyu daha fazla zorlamadan Ramad ekledi, "Ve bu bir sır değil. Anneannemin teyzesi, Prens Bashasa'nın muhafızlarından biriydi. Bize, Hierarchs'ın kalelerinden geriye kalanlardan Hierarchs'ın kalıntılarını çıkardıklarını anlatmıştı. Cadı hücrelerinden hiç bahsetmedi, ama eğer onlar güçlü eserler olsaydı, diğer her şeyle birlikte Benais-arik'e götürülmüş olurlardı."

"Bunu hatırlamıyorum." Kai, Ramad'a inanıp inanmadığından emin değildi. Ramad'ın onlara yardım etmeye bu kadar istekli olduğuna inanmak isteyip istemediğini de bilmiyordu.

"Benais-arik bürokrasisi dışında pek bilinmez." Ramad çaresiz bir hareket yaptı. "Kafa karıştırıcı bir dönemdi ve siz başka meselelerle meşgul olmalısınız. Hiyerarşilerin hazinelerinin yeri muhtemelen ilk başta gizlenmişti. Yıllar sonra, Yükselen Dünya'nın muhasebecilerinin takip etmesi gereken başka bir şey haline geldi."

Ziede hâlâ şüpheliydi. "Ve bunu, genç bir çocukken yaşlı teyzenin her sözünü dinlediğin için mi biliyorsun?"

"Genç bir adamken öyleydim," dedi Ramad biraz sertçe. "Öncü olmadan önce saray tarihçisiydim."

Kai, savaşın sonunda olanlara dikkat edecek durumda değildi. Yükselen Dünya'nın yağmalanan hazineleri, eğer hala hayatta olanlar varsa, asıl sahiplerine iade etmek için çaba gösterdiğini biliyordu; Erathi ve deniz halkının gemilerine ve oraya sığınan birkaç Saredi'ye geri gönderilen eşyaları görmüştü.

Safreses direnmekten yorgunlukla titriyordu ve Kinlat'ın omuzları çökmüştü; ikisi de sorgulamanın bittiğini düşünerek rahatlamışlardı. Kai başını Safreses'e doğru eğdi, iradesini yeniden odakladı ve "Aclines bu gemiyi nereden aldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Safreses, sonra hatasına dehşetle baktı. Kai ısrar etti, "Onu ilk nerede gördün?"

"Scarif'te onunla karşılaştığımızda." Safreses dişlerini sıkarak sözleri ağzından çıkardı, tam o sırada Kinlat, "Kutsal bir amaç için ona verilmişti," dedi.

Kai, Safreses'e bakmaya devam etti. "Neden Scarif'e gittin?"

"Emir aldık..." Safreses'in ağzı kırırdadı, çenesi gerildi, gözlerinde dehşet belirdi, ama kelimeler zorla dışarı çıktı. "Onunla buluşmak için."

Kai daha da ısrar etti. "Kim emretti?"

Safreses nefes nefese, "Brehama, Prens-Konuşmacı. O..." dedi. Dilini ısırınca dudaklarından kan fişkırdı.

Ashem açıkça şaşırmıştı, sanki o ana kadar tüm bunların Kai ve Ziede'nin bir tür hilesi olduğunu düşünüyormuş gibi. Ramad'ın ifadesi kararlıydı, merakla dolu ama şaşkın değildi. "Brehama, Nient-arik'in Prens-Konuşmacısıdır." Kai'ye başını salladı. "Az önce işimi çok kolaylaştırdın."

Kai'nin kalbi bu çabayla hızla çarptı ve şakaklarında uzun bir iğne batması gibi ani bir acı hissetti. Ziede, "Yeter," dedi. İncisinden, "*Kendini çok zorluyorsun,*" diye ekledi.

Dudaklarında ve çenesinde kan olan Safreses'in yüzü koyulaştı ve bakışları nefretle yanıyordu. Kinlat'ın gözleri bulanıklaşmıştı, bu Kai'nin iradesinin beynini etkilemeye başladığının işaretiydi. Kai, geminin hareketiyle ilgisi olmayan garip bir süzülme hissi duydu. İradesini bıraktı.

Göğsündeki sıkışma geçti ve şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Şimdiye kadar yavaşça artan baskının farkında değildi. Kendini tahtın arkasına bıraktı.

Ziede elini kaldırdı ve cantrips'in dizginlerini tuttu. Her iki adam da boğulana, sendeleyene ve yere yığılana kadar elini sıktı. İkisi de baygın haldeyken, elini açtı ve tekrar nefes almalarına izin verdi. "Zaten onları dinlemekten bıkmıştım," dedi.

Ramad, Kai'yi keskin bir dikkatle izledi. "Şimdi soru şu: Brehama tek ilgili kişi mi, ki ben bundan şüpheliyim. Nient-arik uzun zamandır Benais-arik'in yerine Yükselen Dünya'nın başkentini ele geçirmek istiyor. Prens varislerinin Büyük Bashasa'nın kuzenlerinden biriyle kan bağı olduğunu iddia ediyorlar, bu doğru, ama Yükselen Dünya'nın tüzüğüyle ilgisi yok. Ancak İmparatorluğun yenilenmesi, koalisyonu etkilemek ve Bashat bar Calis'in yerini almak için en iyi şansları."

Ashem'in kaşları çatıldı. "İmparatorluk yenilenmesi zaten gerçekleşmedi mi?"

"Hayır, ama yakında, bu çeyrek ayın son günü." Ramad ekledi: "Yenilenme sırasında Kaiisteron Cadı Kralı ve Ziede Daiyahah'ın Bashat'ın sarayında olmaması, Benais-arik'in sizin desteğinizi ve Cadı Toprakları'nın desteğini kaybetmiş gibi görünmesine neden oluyor. Tahren Stargard'ın da olmaması durumu daha da kötüleştiriyor. Bu, Ölümsüz Kutsal'larla yapılan antlaşmaları tehlikeye atıyor. Tüm imparatorluğu altüst edebilir."

"Bu bir imparatorluk değil, bir koalisyon," dedi Kai, ellerini şakaklarına bastırarak. Şiddetli ağrı azaldı ama kafası hâlâ Gad-

dazara yanardağlarından biri gibi, baskı ve ısı dolu.

Ashem, kasıtlı bir vurguyla, "Kinlat'ın kutsal amacı seni öldürmek, eğer anlamadıysan," dedi.

"Evet, Kohort Lideri, bunu biliyoruz." Ziede'nin sesi kuruydu. "Hâlâ tabutlarda kilitli olmamamızın tek nedeni, başka bir yorumcunun mezarı açmasıdır. Kai'yi kendi familiar'ı yapmak istiyordu."

Ashem'in kaşları belirgin bir şaşkınlıkla çatıldı. Ramad'ın hızlı ve şaşkın bakışı samimi görünüyordu. "Mezar mı?" dedi.

Ziede başını eğerek onu inceledi. "Denizin dibinde. Kai'yi sonsuza kadar tutacak kadar derin."

Ashem, kaşlarını daha da çatmış olan Ramad'a dar bir bakış attı. Kai, Ramad'ın tedirgin ifadesinin gerçek mi yoksa rol mü olduğunu anlamaya çalışacak havada değildi. "Ne?" diye sordu Kai. "Bir yerlere gidip eğlenmek için ortadan kaybolduğumuzu mu sandınız?"

Ramad hafifçe başını salladı. "Seni bulan yorumcu... Senin sorduğun Menlas mıydı?"

Ses tonunda samimi bir şey vardı, endişe mi, şaşkınlık mı yoksa sadece sürpriz mi, anlamak zordu. "Onu duydun," dedi Kai, bunu bir soru haline getirmeden.

"Duymuş olsaydım sana söylerdim." Ramad dalgındı. "Açıklayıcılar birbirlerinin sırlarını çalarlar, özellikle de hırslı çıraklar. Senin aracılığınla o kadar çok güç elde edeceğini düşünmüş olabilir ki, intikamdan korkmasına gerek kalmayacağını düşünmüş olabilir."

"Zaten bildiğim şeyleri duymaktan bıktım," dedi Ziede düşünceli bir şekilde, görünüşe göre havaya. Sanja kalkmış ve baygın iki adamın etrafında dolaşıyordu. Birini ayağıyla dürttü. Ziede ekledi, "Sanja, ondan uzak dur."

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu Ramad, yüzünde yine belirsiz bir ifadeyle, onu rahatsız eden her neyse dikkatlice saklamıştı.

Ashem iki adama da tiksintiyle baktı. "Onların hayatta kalmasını istiyorum. Kohortu ve kadromu saldırıp esir alarak Yükselen Dünya'ya karşı suç işlediler. Sizi temin ederim, cezasız kalmayacaklar." Ramad'a baktı. "Ve eğer Nient-arik muhalif grubunun bir parçasıysalar, Benais-arik'i veya yenilenmeyi baltalamaya çalışıyorlarsa, Yükselen Dünya konseyi tarafından sorgulanmaları gerekir."

Ziede Kai'ye baktı ve sessizce, "*O haklı. En azından tanık olarak değerliler,*" dedi.

Onları denize atmak istesem de, diye cevapladı Kai. Aclines'e gemiyi veren kişi, muhtemelen onların ölmesini ve Ashem'in Yükselen Dünya'daki üstlerine konuşmamasını tercih ederdi.

Ziede yüksek sesle, "Onları kohortla birlikte ambarın içine koyun. Kuyuya çekilip uyuyacaklar," dedi. Zarif bir hareket yaptı. "Kohort Lideri Ashem, kadronuzun yardımı dokunabilir..."

Kai tahttan izlerken, Ashem alt güverteden birkaç adamını çağırdı. Ziede onlara kendisini takip etmeleri için işaret etti ve Ashem ile iki asker, baygın Safreses ve Kinlat'ı dar merdivenlerden kürek güvertesine taşıdılar.

Sanja Kai'nin yanına yürüdü ve kürsüye oturdu. Kaşlarını çatarak sordu, "Neden onları öldürmedin?"

"Yükselen Dünya'dan biri onlara sorulacak daha iyi sorular biliyor olabilir." Kai yorgun bir şekilde başını eline dayadı. Bu taht rahatsızdı ama başının dönmesi geçene kadar beklemesi gerekiyordu, yoksa sarhoş bir ölümlü gibi güvertede sendeleyip dururdu. "Onlar yorumcu değiller. Sadece araçlar."

"Onları yiyecek misin?" diye sordu Sanja.

Kai ona kaşlarını kaldırdı. O omuz silkti. "Sadece her şeyin nasıl işlediğini öğrenmeye çalışıyorum."

Ramad onlara doğru bir adım attı ve Kai başını kaldırmadan, "Dikkatli ol, beni korkutmak istemezsin," dedi.

Ramad Sanja'ya baktı. "Özel olarak konuşalım."

Bu ilginçti. Kai ona, "Tenes'in iyi olup olmadığını kontrol et," dedi.

Ramad'a şüpheyle bakan Sanja, kürsüden indi ve dışarı çıktı. Ramad sesini alçaltarak, "Bir şeyi doğrulayabilirim, Kinlat Dahin Stargard hakkında doğruyu söylüyordu. Nient-arik'teydi ve ayrılmadan önce bir Benais-arik yetkilisiyle görüştü, ama kim olduğunu bilmiyorum." dedi.

Kai, Ramad'a tepkisini fazla belli etmemek için tahtta geriye yaslandı. Bu garipti, çünkü Dahin uzun zaman önce Yükselen Dünya'nın siyasetiyle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmişti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ramad, cevap çok açılmış gibi elini açarak bir hareket yaptı. "Nient-arik gibi sarayları ziyaret eden ölümsüzler, Yükselen Dünya için her zaman ilgi çekicidir." Çünkü Nient-arik, Hiyerarşilere teslim olmuş ve çevresindeki şehir devletlerinin düşüşünü mümkün kılmıştı ve Arike'lerden hiçbiri, bunca yıl sonra bile bunu unutamamıştı.

Ramad devam etti: "Nient-arik koalisyonun yenilenmesini engellemek istiyorsa, belki de seni işe almalıydılar. Son Hierarch öldürüldükten sonra Yükselen Dünya'nın koalisyon üyelerini anlaşmalarından serbest bırakması gerektiğini düşündüğünü söyleyen yazılar okudum."

"O zamanlar birçok kişi de öyle düşünüyordu." Kai, Ramad'ın bilgi almak için konuşma tuzağı kurduğunu mu, yoksa yüksek sesle düşündüğünü mü anlayamadı. Konuyu değiştirmek daha iyiydi ve gerçekten merak ettiği bir şey vardı. "Neden bize bu kadar yardım ediyorsun?"

"Ben de en az senin kadar tüm bunların arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve Tahren Stargard'ı bulmak benim görevim." Ramad, konuyu değiştirdiğini düşünürcesine tereddüt etti. "Ve bence anlaşmamız bir soru karşılığında bir cevap vermektir."

"Belki de sadece ilgilenmekle kalmıyorsun." Kai ona dikkatle baktı. "O zaman sor."

Ramad'ın bakışlarında, Dahin'den, Ziede'den, Avagantrum'da okuyan kız kardeşlerden çok tanıdık gelen, bastırılmış bir akademik ilgi izi vardı. "Yok etmek istediğim diğer söylenti ise, senin bir cadı olduğun, kendi türünün bir asi olduğu, Yaz Salonlarından kaçtıktan sonra Bashasa ile tanıştığın. Ve bir hiyerarşinin hayatını, yeraltından gelen şeytani gücünle takas ettiğin."

"Ben şeytan olarak doğdum." Kai alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Ve cadıların dönekleri olmaz."

Ramad bunu kabul etti. "İtiraf ediyorum, senin ve Bashasa'nın her zaman müttefik olduğunuzu söyleyen tarihe daha yakıным. Summer Halls'tan birlikte kaçtığınızı, onun ilk Hierarch'ları öldürdüğünde orada olduğunuzu."

Kai ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bu hikayenin kimseyle paylaşmak istemediği kısımları vardı.

Merdivenlerdeki ayak sesleri diğerlerinin geri döndüğünü haber verdi. Ashem ciddi görünüyordu ve iki kadro üyesi sarsılmış gibiydi. Aclines'in kohortuna yaptıklarını kendi gözleriyle ilk kez görmüş olmalılar. Ziede bir dakika sonra geldi ve "Sanırım bu gecenin heyecanı bu kadar" dedi. Kapıyı işaret etti.

Hâlâ sakin olan Ashem, kadro üyelerine gitmeleri için işaret etti ve onları takip etti. Ramad tereddüt etti, ancak Ziede'nin ifadesinden onun da gitmesi gerektiğini anladığında gitti.

Kai tahttan kalkarak kabini geçip kapıya yaslandı. Serin gece rüzgârında Tenes korkuluğa tünemiş, Sanja ise ayaklarının dibindeki bankta oturuyordu. Bulutlar ayı çevreliyordu ve rüzgâr

bir yıldırım çarpması sonrası gibi esiyordu, bu da arkalarında bir yerde fırtına olduğu anlamına geliyordu. Ya da Gad-dazara'nın yüklü havasının kalıntılarıydı.

Ashem adamlarını merdivenlerden aşağı güverteye gönderdi, ama durup "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Ramad da merdivenlerin başında durarak durakladı. Ashem Kai'ye bakıyordu, o da "İntikam alacağım" diye cevap verdi. Sonuçta bunun için oradaydılar.

Ashem çenesini Sanja'ya doğru salladı. "Peki ya bu çocuk? İntikam arayışında onu da yanında götüreceksin?"

Sanja öfkeyle ona baktı. Kai bir anlık sinirini bastırdı. Ashem, Bashasa yönetimindeki Arike'yi hatırlayamayacak kadar küçüktü. Orada, kohortlar hayatta kalanları toplayıp yaklaşan lejyonların önünden kaçmış, onları ilk güvenli yere bırakıp daha fazlasını almak için geri dönmüştü. Ashem'in itiraz ettiği şey bu değildi. O, onların etkisinin masum bir kızı yozlaştıracaklarını düşünüyordu.

Çiçeklerin Ağzı'nda Sanja'yı koruyacak kimsesi ve inanacak hiçbir şeyi yoktu. Menlas gibi açgözlü bir pislik bile olsa, ona en ufak bir ilgi gösterip birazcık bile olsa güvenlik sunsaydı, ona bağlanıp onun için ölümüne savaşırdı. Sanja ve onun cinayet potansiyeli için Ziede'nin koruması altında olmak çok daha iyiydi. Kai sadece, "Ne yapmamızı istiyorsun, onu geldiği gibi müttefik olmayan bir liman kentinde tek başına terk mi edelim? Onu aktif bir volkanın üzerinde bırakabilecekken neden bu kadar acımasız olasın?" dedi.

Ashem vazgeçmedi. "Nereden geldi?"

Sanja ayağa kalktı, çenesini sıktı. "Çiçeklerin Ağzı. Menlas beni çocuk avcısından satın aldı, onları geri getirmek için kurban olarak, böylece Kaiisteron benim bedenime girebilsin ve Menlas onu kölesi yapabilsin." Kararlı bir şekilde ekledi, "Siktir git."

Ziede, "Sanja, küfür edersen Eski İmparatorluk dilinde yapma. Onların küfürlerini kullanırsan, onların inançlarını da benimserisin."

Sanja, bu düşünceyle dikkatinin dağılmasıyla gözlerini kırptı. "Benim bildiğim tek dil bu," diye işaret etti.

Kai ona Saredi dilinde "bataklığa gir ve bok çamurunu ye" anlamına gelen kelimeyi söyledi.

Sanja, sesli harfleri doğru telaffuz etmeye çalışarak kelimeyi iki kez tekrarladı. Ziede, "Kabinine dön ve uyu, Sanja. Kohort Lideri Ashem, neden

alt güverteye inip sadık kadronu ahlak konusunda azarlasan. Rising World'ün üstünlüğü kürsüsünden bizi daha sonra azarlayabilirsin. Ramad, onunla git ya da tekmeden atla, hangisini tercih edersen."

Ashem dudaklarını sıkıştırdı ve merdivenlerden aşağı güverteye indi. Ramad, ironik bir ifadeyle onlara saray selamı verdi, ellerini alnına götürüp eğildi, sonra onları takip etti. Sanja itaatkar bir şekilde kış kabinine geri döndü.

Kai, Ramad'ın alt güvertayı geçmesini izledi, Ashem'in nöbetçi kadro üyeleriyle konuşmak için durduğunu gördü. Sonra ikisi de ön merdivenlerden aşağı kayboldular.

Kai başını sallayarak yastıklı bankta oturmaya gitti. Ziede yanına oturdu ve Kai, kalp incisi aracılığıyla Ramad'ın Dahin hakkında söylediklerini ona sessizce anlattı.

Ziede uzun, kederli bir nefes verdi. "Yalan söylüyor olabilir."

Kai, ipek kolunun altında sıcak olan omzuna yaslandı. Ay, sanki teknenin yanında uçarak onunla birlikte ilerliyormuş gibi, suya geniş bir yansıma düşürüyordu. "Yalan söylediğini sanmıyorum. En azından bu konuda."

Ziede içinden homurdandı. "Dikkatli ol, Kai."

"Neye?" Şu anda seçebileceği çok şey vardı. "Ne demek istediğini biliyorsun."

Arkalarına yaslanıp ona baktı. "Bilmiyorum."

Sessizce, *Ramad sana Bashasa'yı hatırlatıyor*, dedi.

"Hayır, hatırlatmıyor," dedi Kai, kırılgan bir sesle. "Ziede!"

Onu görmezden gelerek devam etti, *O kendi tarzında nazik. Ya da öyle davranıyor. Ve aynı buruna sahip. Muhtemelen uzak bir akrabadır, o ailenin kaç akrabası olduğunu biliyorsun, öldürülenlere rağmen.*

Kai öfkelenmeli mi yoksa gülerek geçiştirmeli mi bilemedi. Ziede olduğu için gerçeği söylemeyi denedi ve "*Acıyan yerlerime dokunma*" dedi.

Kadın iç geçirdi ve tekrar ona yaslandı. "Üzgünüm. Ben sadece... üzgünüm."

Kai sakinliğini bulmaya çalışırken, birlikte sessizce ayı izlediler. Sanki bir yerde kaybettiği bir nesneymiş gibi. Muhtemelen altmış yıl önce Benais-arik'te. Sonunda, "Mümkün olduğunca dinlenmelisin. Tenes, sen de. Rüzgâr değişirse seni uyandırabilirim." dedi.

Güvertein diğer tarafında, Tenes adını duyunca başını kaldırdı ve korkuluktan atladı. "*Bana ihtiyacın olursa çağır*" işareti yaptı ve içeri girdi.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok, kinle doluyum." Ama Ziede'nin sesinde düşünceli bir kaş çatma vardı. "Öyleyse tüm bu komplonun

"Nient-arik'in Prens-Konuşmacısı'nın işi mi?"

"Nient-arik'in, kendilerini Yükselen Dünya'nın başkenti yapmak için bir nedeni var." Diğer koalisyon üyeleri arasında bir destek bulurlarsa ve Yükselen Dünya ile Patriarkların anlaşmasını sona erdirmek isteyen muhalif Ölümsüz Kutsanmışlarla birleşirlerse, bunu başarma şansları yüksek olabilir.

Her zaman, Hiyerarşiler'den önceki konumlarına geri dönmek, kuzeydeki küçük devletlerden haraç ve vergi almak ve istedikleri kişiye istediklerini yapmak isteyen Ölümsüz Kutsanmışlar vardı. Yükselen Dünya tüm bunları engelledi; antlaşmaları uyarınca, tüm koalisyon üyeleri Benais-arik'in liderliği altında eşitlerdi ve Ölümsüz Kutsanmışlar'ın gücü kesinlikle Kutsanmış Topraklar içinde sınırlıydı. Hierarchs'ın eski müttefiki için bu, ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Tahren olmasaydı, koalisyon Blessed'in tamamen yok edilmesini talep edebilirdi. Kai sessizce ekledi: *Ama bizi ortadan kaldırmak için bir nedeni olan tek grup onlar değil.*

Bunun arkasında Bashat olmalı, diye cevapladı Ziede. Başka hiç kimse bizim Benais-arik'ten gizlice kaçırılmamızı ayarlayamazdı. Aclines'in iki efendisi olmalıydı.

Nient-arik bunu biliyor mu bilmiyor mu, Kai kabul etti. Belki de Aclines'in Kai'yi familiar olarak almaya çalışmasını yasaklamak Bashat'ın merhametli bir fikriydi.

Aclines bunu deneseydi, tüm bu olay çok daha erken sona erebilirdi.

Ziede onun düşüncelerini takip etti. Alaycı bir şekilde, "Menlas seni tutacak kadar güçlü olduğunu düşünüyordun," dedi.

"Birçok ünlü ölü yorumcu da öyle düşünmüştü." Kai arkasına yaslandı ve yüzünü ovuşturdu. Uzun bir günün ardından bu konu çok ağır gelmişti. "Ashem'in Sanja hakkında haklı olduğunu düşünüyor musun? Bu durum daha az tehlikeli hale gelmeyecek."

"Hayır." Ziede karanlığa baktı, gözlerinde cinlerin ışığı yansıyor. "Daha güvenli bir yere ulaşırsak, onu göndermeyeceğim. Ama diğerleri gibi ona da kaçması için her fırsatı vereceğim."

"Kaçmayacak," dedi Kai. Sanja, Ziede'yi bir tez gibi inceliyordu. "Ona öğretmeye başlamalısın." Derin bir nefes aldı ve ekledi, "Bir fikrim var."

Ziede ona döndü. "Kötü bir fikir mi?"

"Muhtemelen." Bu fikir, büyükannesiyile konuşurken aklına gelmişti, ama şimdiye kadar denemek için bir fırsat bulamamıştı. "Bu gemiyi, Thosaren Kuyusu'na olan bağlantıyı kullanarak Ölümsüz Mareşal'i çağırabiliriz."

"Ah." Bu, Ziede'nin yapmak isteyeceği son şeydi, ama onun bunu düşündüğünü görebiliyordu. "Tahren'in olabileceği çok fazla yer var, Benais-arik, Nient-arik, henüz düşünmediğimiz diğerleri." Derin bir nefes aldı. "Denizin dibinde. Bir Mareşal onu nasıl bulacağını biliyor olabilir."

Birinin Aclines'e Nient-arik fraksiyonuyla yaptığı anlaşmanın bedeli olarak verdiği Ölümsüz Kutsanmış gemisinde oturuyorlardı. Kai, "Savaşmak zorunda kalabiliriz. Çağırdığımız herkes bize karşı kurulan komploya dahil olabilir." dedi.

Ziede'nin sesi alaycıydı. "Kai, Tahren'i bulmak için her şeyi yaparım. Akrabalık hakkımı bile kullanırım."

Ondan bunu istemekten nefret ediyordu. Ama rastgele bir Ölümsüz Marshall çağırmaktan daha iyiydi. "O zaman sabah."

Ziede'nin bakışları içe dönuştü. "Nasıl bu hale geldik, Kai? Nasıl başladığımızı hatırlıyorum. Şimdi sen keskin bir diken, ben de öfkeli bir cadalozuz."

"Hayır," dedi Kai, onun kendini tanımlamasından incinmiş bir şekilde. "Sen haklı olarak öfkелisin. Sen her zaman haklıydın, Ziede. Onların aksini söylemelerine izin verme." Hâlâ karanlığa bakıyordu. "Ama benim ve jiletler konusunda haklısın." Kai çoğu zaman jiletlerden yapılmış gibi hissediyordu, içinden kanıyordu.

O uzanıp elini sıktı. "Jiletlerini hep sevmişimdir, Kai. Bizi birçok karmaşadan kurtardılar. Ama bir gün kanamayı durdurabilseydin iyi olurdu." Ayağa kalktı ve kabinin ışığına doğru yürüdü.

Kai, üst güverteдеki cinleri uçup gitmelerine izin verdi, böylece karanlıkta oturup hızla hareket eden ayı izleyebilirdi.

GEÇMİŞ: PLAN

Thosaren Kuyusu'nun, ham ruh formundan alınabilen ve canlılar tarafından kullanışlı hale getirilebilen ilk güç kaynağı olduğu söyleniyordu. Ölümsüz Kutsanmışlar, ölümlülerin kendileri için yapabilecekleri sıradan işler için onu kullanırlar, ancak onu kolektif yeteneklerinin gücüyle yarattıklarını iddia ederler - ama bu pek olası olmayan bir tavidir. Potansiyel kuyuları, Hiyerarşilerin Kuyusu gibi büyük ölümler veya cadıların istedikleri zaman güç ipliklerini çıkardıkları dünyanın doğal güçleri veya bilinmeyen başka yollarla yaratılır; ayrıcalıklı olanların isteği ile değil.

—*Hiyerarşi Savaşı Tarihi: Cilt Üç: Kuzey ve Doğu Medeniyetlerine*
Giriş, İlgili Ancak Tarafsız Bir Yazar Tarafından
Tarafından

Bashasa ve isteksiz muhafızları, Kai, Ziede ve Tahren'i, çukur bir ocak, halılar ve oturma minderleri bulunan, avlunun yanındaki başka bir odaya götürdüler.

Saredi klanının çadırları uyku, yemek ve sohbet için ayrı alanlara bölünmüştü. Burası da aynıydı, ancak perdeler yerine taş duvarlarla bölünmüştü. Eğer tüm mekan bu şekilde düzenlenmişti ve sadece rehinelerin kaldığı yer değilse, bu durum biraz garip görünüyordu; başka bir aile klanı gelin geldiğinde veya çok sayıda ziyaretçi geldiğinde, alanı yeniden bölmek için açık bir yol yoktu. Ama Kai, Hiyerarşilerin gerçekte nasıl yaşadığını bilmiyordu. Belki de ailelerini yiyorlardı, kim bilir.

Ocağın yanındaki minderlere oturdular ve açıkça korkmuş olan hizmetçilerden biri Bashasa'ya daha fazla kokmuş kırmızı içecek getirdi. Ziede de bir fincan kabul etti. Tahren sessizce dehşete kapılmış bir ifadeyle reddetti. Bashasa, "Artık hepimiz buradayız... Ah, Dahin, gel, bize katıl" dedi.

Birisi avludan kapıya adım attı. Tahren gibi solgun, ancak yanaklarında çiller olan, kısa saman rengi saçlı genç biriydi. O da Tahren gibi uzun, açık renkli bir tunik, geniş pantolon ve tabard giymişti. Bashasa, "Bu, Mareşal Tahren'in kardeşi Dahin" dedi.

Dahin içeri girdi, tereddüt etti, sonra Kai'nin yanındaki bir minderine oturdu. Tahren, "Dahin. O bir iblis." dedi.

"Oh." Dahin Kai'ye boş boş baktı. "Öyleyse burada oturabilir miyim?"

Kai, "Evet," dedi. Dahin'in Tahren'e benzerliği kıyafetleri, saçları, ince dudakları ve keskin yüz hatlarıyla sınırlıydı. Ondan hiçbir güç hissedilmiyordu, doğaüstü bir düzlemdeki bir şeyle garip bir bağlantı akımı yoktu. Ancak Kai, onun tamamen ölümlü olmadığını anlayabilirdi. "Sen nesen?"

Dahin'in ifadesinden, daha önce kimse ona bu soruyu sormamıştı. Tahren'e yardım için baktı.

Tahren'in ağzı, sanki bu dünyanın en kötü sorusuymuş gibi sertleşmişti. "Biz Kutsanmışlarız. Kutsanmıştık. Onların saflarından ayrıldık." dedi.

Kai, Ölümsüz Mareşallerin Ölümsüz Kutsanmışların bir parçası olduğunu biliyordu, bu savaştan önce onların sadece hikaye olduğunu düşünen Sarediler için bile açıktı. Ama o bir iblis olmaktan vazgeçemediği için, bir Ölümsüz Kutsanmışın nasıl Ölümsüz Kutsanmış olmaktan vazgeçebileceğini anlayamıyordu. "Onların saflarından ayrıldık" ne demek?

Ziede içkisini sertçe yudumlarken, her yudumda yüzünü buruşturuyordu. "Bu, kişisel olarak rahatsız olana kadar Hiyerarşiler için savaştığı anlamına geliyor."

Tahren'in ifadesi bir şekilde hem taş gibi sert hem de son derece rahatsız ediciydi. "Patriklerimiz, Hiyerarşilerin Marshall'ların kuvvetlerine yardım etmesi yönündeki talebini kabul etme kararı aldı. Ben onlar için savaştım. Yemin ettiğim sadakati bozdum ve kişisel nedenlerle onlara sırtımı döndüm."

Dahin elini kaldırdı. "Ben. Kişisel neden benim. Anlaşmanın bir parçası, bazı Küçük Kutsanmışların Hierarchs'a teslim edilip tapınaklarında rahip olmalarıydı. Ben de onlardan biri olacaktım." Bu konuda biraz utanmış gibiydi. Kai'nin açıklamayı yetersiz bulduğunu fark etmiş olmalı ki, ekledi: "Küçük Kutsanmışlar, Büyük Kutsanmışlar gibi Thosaren Kuyusu'ndan yararlanamazlar. Ölümlülere kıyasla uzun yaşarız ve Kuyu'nun gücünden yapılan çoğu şeyi kullanabiliriz ve..." Kaşları çatıldı. "Sanırım bu da bizi harcanabilir kılıyor."

Tahren'in yüzü soğuk bir granit gibi sertleşti ve şöyle dedi: "Bunu bilmiyor olman anlaşılabilir bir durum, ama tapınak rahibi olmak için adayın ruhunun ve gücünün her parçasını Hiyerarşilerin Kuyusu'na teslim etmesi gerekir. Bu, Ölümsüz Kutsanmışların Thosaren Kuyusu ile olan bağlantıdan her yönüyle farklıdır. Hiyerarşilerin Kuyusu, ona bağlı olanları tahta bebekler gibi oyup boşaltır ve onlar eski hayatlarını kaybederler. Yani, bunun kişisel bir neden olduğu konusunda haklısın, çok kişisel bir neden."

Ziede kaşlarını kaldırdı. "Senin nedenine katılmadığımı söylemedim." Tahren'e içkisini uzattı.

Tahren yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Hayır, teşekkürler."

Bashasa ilk kez öfkesini belli ederek, "Bitti mi? Bu konu kapandı mı?" dedi. Bardakını masaya koydu. "Çünkü Hierarchs'ın yaptıklarını fark edip buradaki herkesi öldürmeye gelmesine çok az zaman kaldı."

Dahin, "Bir sorum var. Tahren, neden bir iblisin yanına oturmamalıyım?" dedi. Kai'ye döndü. "Sana dokunursam ölür müyüm?"

"Hayır," dedi Kai, ona bakarak. Tamamen samimi görünüyordu. "Ama bana dokunma."

"Oh." Belirsiz bir şekilde gözlerini kırıştırmak, Dahin ellerini kucağında birleştirdi. Ziede, Tahren'e, "Bu senin hatandı," dedi.

Tahren'in ifadesiz yüzünde öfke belirdi. "Bu tartışmaya devam etmek istersen..."

Bashasa'nın çenesi gerildi ve bu sefer Kai onun tarafını tuttu. Kai, "Tahren, Ziede, sonra kavga edin," dedi.

Ziede, Kai'ye kupasıyla selam verdi ve kuru bir gülümsemeyle. Tahren, açıkça utanmış bir şekilde duvara sert bir bakış attı.

Bashasa nefesini bıraktı. "Teşekkürler, Dördüncü Hanedan Prensi." Rahat tavrını o kadar çabuk geri kazandı ki, bu biraz rahatsız ediciydi. "İki gün sonra, dört Yüksek Hiyerarşi üyesi bu sarayda, İmparatorluk Salonlarında düzenlenecek bir törende, Stios'ta göreve getirecekleri yeni naibi atama töreninde olacaklar. Bu, kaçırılmayacak bir fırsat olduğu açıktır."

Kai ilk kez heyecanlanmaya başladı. Bashasa, plan hakkında zaten bir şeyler biliyor gibi görünen Ziede dahil, herkesin dikkatini üzerine çekmişti. Bu inanılmaz bir fırsattı. Hiyerarşiler, en azından Saredi ve

sınır bölgesi sakinlerinin yenilgiden önce keşfedebildikleri kadarıyla. Onlara doğrudan saldırmak için hiç fırsat olmamıştı.

Bashasa artık dinleyicilerinin dikkatini çektiğini biliyordu. Omuzlarındaki gerginlik kaybolmuştu. "Planımız basit. Tahren, Cageling İblis Mahkemesi'nde sürekli yağmur yağmasına neden olan büyüünün kaynağını keşfetti. Ziede, bunun durdurulabileceğine, hatta yok edilebileceğine inanıyor. Bunu başarabilirsek, oradaki iblisleri özgürleştirebilir ve umarız, yeterince çoğunu İmparatorluk Salonları'na saldırmaya ikna ederek kargaşa ve karışıklık yaratabiliriz. Biz de bu sırada dört Hiyerarşi'yi hedef alırız."

"Biz mi?" Kai tekrarladı. Kulağa geldiği kadar çılgınca olamazdı. "Sadece biz mi?"

"Biz ve benim kişisel korumam." Bashasa, sesindeki alaycı tonu ya anlamadı ya da görmezden geldi. "Açıkladığım gibi, burada diğer şehir devletlerinden gelen Arike rehineri var ve diğer saraylarda ayrı evlerde yaşıyorlar. Ama en azından şu aşamada, onları dahil edecek kadar güvenilebileceğim kimse yok. Girişimimizi yaptığımızda, onları bize katılmaya davet edeceğim."

Tahren hâlâ kimseye bakmıyordu, ama ifadesi düşünceli bir hal almıştı. "Bu, özellikle ölümlüler için hayatta kalınabilecek bir durum değil. Buradaki insanların intikam için ölmeye bu kadar istekli mi?"

"İntikam için değil, bizden sonra gelecek olanlara bir şans kazandırmak için." Bashasa çok ciddiye. "Biliyorsunuz ki, yerel askere alınanlar dışında, lejyonerlerin hepsi güneyin üst bölgelerinden geliyor gibi görünüyor. İşgalden önce, biz Arikliler onlarla hiçbir temasımız yoktu ve takımadalar da onlardan biraz daha fazlasına sahipti. Hiyerarşiler bunu en az bir nesildir hazırlıyor olmalı, bu insanları yetiştirip eğiterek dünyanın geri kalanını fethetmeye hazırlanıyorlardı." Kai bunun bir kısmını biliyordu, takımadaların deniz halkına benzeyen açık tenli lejyonerlerin aslında daha güneyden, Erathi tüccarlarının bile nadiren ziyaret ettiği topraklardan geldiğini. Bashasa devam etti: "Kendilerini her açıdan üstün görüyorlar ve hakkımızda çılgın hikayelerle dolu. Kız kardeşimle çocuklarımız olup olmadığını ve hangilerini yiyeceğimizi nasıl seçtiğimizi sordular."

Kai düşünmeden, "Saredilerin çocukları şeytanlara kurban ettikleri hikayesi gibi mi?" dedi.

"Aynen öyle." Bashasa ona başını salladı. "Bizi hayvanlardan biraz daha iyi görüyorlar, biliyor musun? Bizi, doğu denizinden batı denizine, kuzeyin en uç noktalarına kadar, hepimizi katletmek niyetindeler. Zaten pek çoğumuzu katlettiler." Tahren'e odaklandı. "Artık ihtiyaçları kalmadığında

artık ihtiyaçları kalmadığında Ölümsüz Kutsal'la yaptıkları anlaşmaya sadık kalacaklarını hayal edemiyorum."

Tahren'in bakışları Dahin'e yöneldi. "Anlaşmaları zaten çok... dayanılmaz."

Bashasa açık el hareketi yaptı. "Sadece gönüllü olan muhafızlarımı getireceğim. Diğerleri ve savaşamayacak kadar yaralı olanlar, ailemle birlikte bekleyip, kargaşada saraydan kaçma şansı yakalayacaklar. Başarırlarsa, yaptıklarımızı herkese duyurup, diğerlerini direnişe ve isyana teşvik edecekler. En azından öyle umuyorum." Arkasını uzanarak yuvarlak bir tahta nesne aldı ve açtığında bunun bir kağıt kutusu olduğu ortaya çıktı. Bashasa bir parşömeni açtı ve üzerinde bulunan kırmızı sıvı damlalarını umursamadan bardakları kullanarak düzleştirdi. "Bu, İmparatorluk Salonları çevresinin bir haritası, kısmi bir harita. Oraya sadece birkaç kez çağırıldım, hepsi hafızamdan."

Herkes, Tahren bile, bakmak için eğildi.

Konuşma bittikten ve Bashasa muhafızlarından biri tarafından çağırıldıktan sonra, Kai avluya çıkıp kuru otlarla kaplı çeşmenin yanına oturdu. Öğleden sonra geç saatlerdi, gökyüzü ağır gri bulutların üzerinde giderek kararıyordu. Çenesini eline dayadı ve havuzun kenarında yürüyen karıncaları izledi. Planın ona düşen kısmı basitti: Daha önce hiç konuşmadığı, acıdan çıldırmış bir grup iblisi, kaçma fırsatını değerlendirmek yerine İmparatorluk Salonlarındaki yorumcuları, lejyonerleri ve hiyerarşileri saldırmaya ikna etmekte.

Bunun dışında, plan basit görünüyordu, işe yarayacak gibi görünüyordu.

Harita, Bashasa'nın ayaklarıyla çizmiş gibi görünse de. İki hizmetçi saraya girdi, onu gördü ve onun görüş alanından çıkmak için birbirlerine çarptılar.

Kai, çok yaklaşan herkese bulaşabilecek bozuk bir şey gibi muamele görmekten bıkmıştı. Bashasa, bu insanların planlarını esir alanlara ihanet etmeyeceklerine gerçekten güvenebilir miydi? Kai'ye bu çok bariz bir hareket gibi geliyordu ve o, hizmetçi yapılmış ve kendi hatası olmadan yabancı bir sarayda rehin olarak tutulan bir ölümlü bile değildi.

Bashasa'nın adamlarına tamamen güvenebilseler bile, Kai diğer iblisleri harekete geçirebilecek ve onlara yardım etmeleri için ikna edebilecek miydi, hiç bilmiyordu.

O kadar çok Saredi klanı yok edilmişti ki, saraydaki iblislerin, ödünç aldıkları bedenleri işkence ve yoksunluktan yıpranmamış olsa bile

işkence ve yoksunluktan yıpranmamış olsalar bile. Serbest bırakıldıklarında, kalıp savaşmak için hiçbir nedenleri yoktu. Kaçabilir, ellerinden geldiğince çok ölümlü öldürebilirlerdi. Ya da saklanacak bir yer bulup, bir gün yeraltına geçişin yeniden açılacağını ve orijinal bedenlerine dönebileceklerini umarak bekleyebilirlerdi.

Kai akli başında biriye, buradan çıkar çıkmaz o da aynısını yapardı. En azından yeraltında yaşayan büyükannesi ve iblis ailesi vardı. Ama bir parçası Enna'yı bırakmak istemiyordu. Kentdessa'dan geriye kalan tek şey oydu. Ailesinin, onların ailesinin diğer tüm üyeleri ölmüştü.

Dahin avluyu geçip Kai'nin yanına oturdu ve ona umutla baktı. "Daha önce hiç iblis görmemiştım," dedi.

Kai kaşlarını kaldırdı. "Buradan çok uzak olmayan bir avluda bir sürü zincirlenmiş iblis var."

"Biliyorum, ama kardeşim gitmeme izin vermedi." Dahin biraz daha yaklaştı. "Ben de saklanıyorum. Kardeşim beni almamaları için Hiyerarşilere dilekçe vermek için buraya geldi, ama onlar dinlemediler ve Bashasa, elinden geldiğince beni saklayacağını söyledi. Herkese beni Kutsal Topraklara geri gönderdiğini söyledi. Gerçekte nerede olduğumu sadece ailemiz biliyor. Yani, seni ele vereceğimizden endişeleniyorsan, endişelenme. Eğer öyle yapsaydık, ya Hiyerarşiler ya da Ölümsüz Kutsal Patriarklar ya da her ikisi birden bizi cezalandırırdı." Elini uzattı ve karıncaların yolundan bir çakıl taşını itti.

"Cezalandırmak mı?" diye tekrarladı Kai. Bu, buradaki herkesin karşı karşıya olduğu acı verici ölüm kadar kötü gelmiyordu.

"Tahren'i buz kayasına hapsederler," dedi Dahin, sesi bir kez olsun tamamen ciddiye. "Ve geri kalanımızı idam ederler. Ama Hiyerarşileri öldürmezsek, er ya da geç bunu anlayacaklar. Muhtemelen er."

Tamam, yani bu durum Kutsanmışlar için de diğerleri için olduğu kadar kötüydü. Bu, Kai'yi Dahin'i dinlemeye daha meyilli hale getirdi.

Ölümsüz Kutsanmışların da diğerleri gibi Hierarchlardan kaçıp saklanmaları düşüncesi pek de üzücü değildi. Hierarchlar dünyayı yok etmeden önce, fırsatları varken savaşmalıydılar. Kai sordu, "Neden kaçmıyorsun? Başka bir yerde saklan."

"Kutsanmış Topraklar'da olmadığımı fark ettiklerinde, Hiyerarşilerin yorumcularından beni bulmalarını isteyecekler." Dahin Kai'ye baktı. Gözleri o kadar açık maviydi ki, doğal görünmüyordu. "Neden herkes iblislerden bu kadar korkuyor?"

Kai, komik olmasa da burnunu çekti. Onun geldiği yerde kimse iblislerden korkmazdı. "Biz ölmeyiz."

Dahin, şüpheciliğini gizleyememiş gibi görünüyordu. "Bu, ölümlülerin birbirlerine anlattığı batıl inançlara benziyor. Nereden biliyorsun ki

— Bu kadarı fazla olmuştu. Kai, Dahin'in kemerinden bıçağı çıkardı ve kendi bileğini derin bir şekilde kesti. Dahin'in ağzı açık kaldı, çünkü kan akarken yara kapanıyordu. Kai'nin eti su gibi bir araya geldi. Kesik sadece kırmızı bir leke olarak kaldı. "Oh," dedi Dahin. Kai bıçağı sapından tutarak geri verdi ve Dahin onu alıp kınına geri koydu. "Nasıl oluyor bu?"

Kai daha da sinirlendi. "Bu bir numara değil."

"Hayır, demek istediğim..." Dahin kendini işaret etti. "Ölümsüz Kutsanmışlar Thosaren Kuyusu'ndan gelirler, doğduğumuzda orada kutsanınız ve bu bize uzun bir ömür verir. Mareşaller ve diğer Yüksek Kutsanmışlar buradan güç alabilirler. Geri kalan her şey sadece sıkı çalışma ve eğitimidir."

Kai ekledi, "Ve abartılı bir üstünlük duygusu."

"Evet, o da var," dedi Dahin gülümseyerek, bu da kızgın ve düşmanca davranmayı zorlaştırıyordu. "Ama seninki... nereden geliyor?"

Kai iç geçirdi. Ama açıklamamak için bir neden yoktu, bu bir sır değildi. "Bu benim doğduğum beden değil. Benim bedenim yeraltında. İblisler buraya, sunulan ölümlü bedenlere geldiklerinde, bize orada sahip olmadığımız yetenekler veriyorlar. Yeraltında bizler... şekillendirilebiliriz. Burada bu, çok hızlı iyileşebileceğimiz, bize zarar vermenin zor olduğu anlamına gelir. Şu anda bile, Hiyerarşiler yeraltı geçitlerini mühürledi, bu yüzden oraya geri dönemiyorum ve orada yaşayan hiç kimse buraya gelemiyor."

Dahin yavaşça başını salladı. "Sanırım diğer kısmı da doğru. Bir dokunuşla şeyleri yok edebilmek mi?"

"Ölümlülerin düşündüğü gibi değil." Kai, çeşmenin kenarını saran sarmaşıklardan birinden bir yaprak kopardı ve onu havaya kaldırdı. Yapraktaki küçük yaşam kıvılcımını emdiğinde, yaprak kahverengiye döndü, kurudu ve parmakları arasında buruştu.

"Anlıyorum." Dahin gerçekten anladığını söylüyor gibiydi. "Yaşam gücü, enerji... sana mı geçiyor?"

"Bir nevi." Kai bunun nereye gittiğini tam olarak anlamıyordu. Bu şekilde lejyonerleri öldürdüğünde, bu güç göğsünde boş boş dolaşarak gibi görünüyordu.

"Ve bunu tüm canlılara yapabilirsin? Hayvanlara, insanlara?" Dahin, ne sorduğunu bilecek kadar merakla dolmuş gibiydi.

Kai'nin bakışlarıyla karşılaştı ve biraz utanmış göründü. "Yani, o ya da her kim sana saldırıyorsa."

"Evet." Kai yaprağı elinden attı. "Kolay değil."

Dahin başını salladı. "O zaman çok çaba gerektiriyor mu?" "Hayır. İzlemesi kolay değil."

"Oh." Dahin biraz şaşırmış görünüyordu, ama Kai'nin umduğu gibi konuşmayı bitirecek kadar değil. "Sanırım artık şeytanların bizim geleneklerimizde sadece fiziksel yozlaşma değil, her türlü ahlaki yozlaşma ile ilişkilendirilmesinin nedenini anlıyorum. Bu, sizin temel doğanızın yanlış anlaşılması gibi görünüyor. Bu süreci tersine çevirebilir misiniz?"

Kai kaşlarını çattı. "Tersine çevirmek mi?"

"Enerjiyi yaprağa geri koymak mı?" Dahin heyecanla hareket etti, eğilip kuru çeşme havuzundan ölü yaprağı kopardı. "Deneyip ne olacağını görelim."

Kai, öldürmek istemediği hiçbir şeyi veya kimseyi hiç tüketmemişti; yaprakları veya yararlı ya da zararsız başka şeyleri yok etmeyi alışkanlık haline getirmemişti. Ama Dahin bir anısını canlandırmıştı: ıslak kumda yatarken Aden'in ölümünü izlemek ve onu öldüren yaratığın hayatını ona verebileceğine inanmak. Kaşlarını çatarak, kurumuş yaprağı geri aldı ve konsantre oldu, yaprak ile vücudundaki yaşamın vızıltısı arasındaki bağı hissetmeye çalıştı. Hala oradaydı, ama hızla kayboluyordu. Nazikçe çekti.

Yaprak açıldı, damarlarında yeşil iplikler belirdi. "Huh," dedi Kai yüksek sesle.

Dahin yavaşça başını salladı. "İlginç." Yaprak yığınını karıştırmaya başladı. "Şimdi, enerjiyi aynı yaprağa geri göndermek yerine, başka bir yaprağa gönderebilir misin? Bence bu, bir sonraki soru olarak çok açık."

Bu... garipti. Kai, savaş başlayana ve diğer topraklardan gelen ölümlüler Saredi ve sınır bölgesi sakinleriyle savaşa katılana kadar, iblislerin bu kadar çok insanı korkuttuğunu bilmiyordu. İki mevsim boyunca, müttefiklerinin onu korku ve nefretle izlediği kamplarda yürüyerek veya at sürerek geçirdi, öyle ki artık bunu bekliyor, buna alışmıştı. Şimdi Dahin, iblislerin korkunç gücünü ilginç ve bariz bir şeye indirgiyordu.

Dahin, en azından ona göre uygun olan yaprakları seçti ve onları çeşmenin kenarındaki çatlak taşların üzerine koydu. Ama sonra bir hizmetçi avlunun karşısındaki kapıdan koşarak çıktı ve Kai'yi korkusundan etrafından dolaşmaya bile tenezzül etmeden yanından geçip gitti. İki Arike askeri avluya girdi. Kai gerildi, ama

Bashasa arkasındaki odadan çıktı ve ani bir hareket yaptı. Askerler başka bir kapıdan aceleyle geçtiler.

Bashasa, Kai ve Dahin'in yanında durdu ve "Ziede'ye gidin. Sizi saklayacaktır..." dedi.

Başka bir hizmetçi avluya girdi ve kendini duvara yasladı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, korkmuş bakışları Bashasa'ya acil bir mesaj gönderiyor gibiydi. Bashasa nefesini tıslayarak, "Vakit yok. Olduğun yerde kal, gözlerini indir, sanki..." dedi.

Bir yorumcu avluya girdi.

Kai, kendisinin ve Dahin'in ne gibi davranmaları gerektiğini bilmiyordu, ama ikisi de küçüktü ve çocuk gibi yere oturmuş ölü yapraklarla oynuyorlardı, o da öyle yaptı. Başını eğdi ve yosun kaplı kaldırıma bakmaya devam etti. Yanındaki Dahin kaskatı kesildi ve dehşetle nefesini tuttu. Kai kolunu onun omzuna doladı ve onu kendine çekti, Dahin de başını Kai'nin omzuna yasladı. Belki bu yardımcı olurdu; Hierarchs sarayında hiç kimse bir ölümünün gönüllü olarak bir iblise dokunacağını düşünmezdi. Ama Dahin gerçek bir ölümlü değildi. Eğer yorumcu bunu hissederse...

Bashasa, biraz fazla samimi bir ses tonuyla, "Ah, Cantenios. Bizi ziyaret etmen ne büyük bir onur. Buraya ne getiriyor?" dedi.

Birden fazla çift ayak sesi onlara doğru yaklaştı. Açıklayıcı, muhtemelen saray lejyonerlerinden oluşan bir maiyet getirmişti. "Prens Bashasa," dedi bir ses. Kai bakışlarını indirmeden önce, soluk tenli, düzgün kesilmiş sakalı olan, siyah ve altın rengi tunik ve eteğin üzerine altın rengi bir ceket giymiş yaşlı bir adamı kısaca gördü. Tunikasının yakasından sarkan altın ve emaye bir süs vardı ve koyu renk saçlarının üzerine altın bir peçe katlanmıştı, gözlerini gölgeleyecek kadar aşağıya çekilmişti. Kemerine koyu renkli bir lanet kırıcı asılıydı. "Son zamanlarda yaşadığınız kaybı duydum ve şahsen taziyelerimi iletmek istedim." Kai'nin tanımlayamadığı bir aksanla İmparatorluk dilinde konuşuyordu. "Hiyerarşinin Sesi Raihankana da ... üzüntülerini iletiyor."

Bir duraklama oldu. Sonra Bashasa, "Teşekkür ederim, ve Hiyerarşinin Sesi'ne de nezaketinden dolayı teşekkür ederim," dedi. Sesi kaba ve biraz titriyordu, Kai bunun bir rol olduğunu düşünmek istedi. "Ayrıca Hiyerarşinin Sesi'ne, cenazeyi evimize götürerek törenleri yapmamıza izin verdiği için teşekkür ederim."

Kimin bedeni? diye merak etti Kai.

"Evet, buna izin verildi, değil mi?" Cantenios yaklaşıp, Kai'nin eteğinin altındaki altın boncukları ve siyah botlarının parmak uçlarını görebileceği kadar yaklaştı. "Tabutun yanında birini göndereceğinizi varsayıyorum?"

"Ailemden biri, hemşiresi. Geleneklerimize göre." Bashasa telaşlı ve dikkati dağılmış gibiydi. "Sence bu fırsatı değerlendirip... bu saraydan birini uzaklaştırmak mı istiyorum? Hierarch'ın Sesi ilgisiyle beni gururlandırıyor. Ama uzaklaştıracak başka kimsem yok."

"Yeni misafirleriniz bile mi?" Bu bir soru değildi.

"Ölümsüz Mareşal'i mi kastediyorsun?" Bashasa'nın sesine sinirlenme karışmıştı. "Evet, o da evimi varlığıyla onurlandırdı. Ah, işte geliyor."

Tahren'in adımları sessizdi ama Kai, kanındaki güç ipliği sayesinde onun yaklaştığını hissetti. Tabardının kumaşı, Bashasa ve Cantenios'un oluşturduğu üçgenin üçüncü noktası olarak durduğunda fısıldadı. "Expositor," dedi.

"Ölümsüz Mareşal. Kutsanmışların bir üyesini görmek her zaman çok canlandırıcıdır."

"Öyle mi?" Tahren laconic.

Kai yanağının içini ısırdı. Bashasa bir duygudan diğerine geçerek ortalığı karıştırıyordu ve şimdi de Tahren onları öldürecek, onlara ihanet ederek değil, inatçı ve gururlu bir pislik olduğu için.

Expositor, "Ama ben Ölümsüz Marshall'dan bahsetmiyordum. Bu misafirlerden bahsediyordum." dedi.

Kai'nin tüyleri diken diken oldu ve açıklayıcının kendisine ve Dahin'e baktığını biliyordu. Cantenios devam etti, "Elbette ayağa kalkıp beni selamlayabilirsin, Kutsanmış Dahin. Affedersin, Küçük Kutsanmış."

Kai, Dahin'in göğsünün keskin bir nefesle inip kalktığını hissetti.

Cantenios devam etti, "Genç Dahin'in sarayda veya şehirde kaybolabileceğinden korkuluyordu, bu yüzden Hiyerarşinin Sesi Raihankana bana bunu ödünç verdi." Kemerine zincirlenmiş süslerden birini kaldırdı, obsidiyen bir disk ile süslenmiş düz bir altın plaka. Kai bir seğirmeyi bastırdı, sonra nedenini bilemedi. Disk, beyninin içindeki bir kaşıntı gibi, duyularının ötesinde bir şekilde etrafındaki havayı etkiliyordu. Cantenios ekledi, "Bir bulma taşı. Ölümsüzlerin ve Küçük Kutsanmışların yerlerini algılar."

Dahin, Kai'nin kolunun altından kayarak ayağa kalktı. Sesi biraz kalınlaşmış bir şekilde, "Özür dilerim, açıklayıcı. Ben... üzgündüm." dedi.

"Hiyerarşilerin Kuyusu'na katılmanın onuruyla mı boğulmuşsun?" Açıklayıcı, sanki bu komikmiş gibi, sanki Dahin'in korkusunu anlamış gibi, sanki bunu daha önce birçok kez görmüş ve bu onu hiç eğlendirmemiş gibi konuşuyordu.

Tahren'in sesi buz gibi sakindi. "Anladığım kadarıyla bu, tüm açıklayıcılardan istenmeyen bir onur."

"Hayır, değil. Birçoğumuz bağımsızlığımızla değer görüyoruz." Cantenios ekledi, "Peki genç Dahin için mutlu gün ne zaman?"

Tahren cevapladı, "Bildiğim kadarıyla henüz belirlenmedi."

"Sizin için sorarım," diye söz verdi Cantenios. "Peki bu kim?"

Kai'nin omurgasından sıcak bir korku dalgası geçti. Korku ve hayal kırıklığı. Bashasa'nın mahkum, çaresiz planını deneme şansları bile olmayacaktı.

Bashasa, sanki önemsiz bir şeymiş gibi, kayıtsız bir ses tonuyla cevap verdi. "Sadece benim bakmakla yükümlü olduğum kişilerden biri. Dahin'e eşlik ediyor."

Cantenios sakın ve eğleniyor gibiydi. "Kız hizmetçi gibi giyinmemiş."

Kai, ifadesini bozmamak için dudağını ısırdı. Bu en azından Bashasa'nın hatasıydı, Arike'nin Kai'nin konumuna uygun gördüğü kıyafetleri ona vermişti.

Sonra açıklayıcı eğildi ve nasırlı iki parmağını Kai'nin çenesinin altına koydu.

Kai'nin beyninde bir şey beyazlaştı ve hareketsizleşti, sanki onu dolduran bir ışık gibi. Öfke gibi hissedilmesi gerekirdi, ama bunun için çok büyüktü, adlandırılmayacak kadar büyüktü, bir anda hissedilemeyecek kadar büyüktü.

Gözlerime bakıp ne olduğumu anlayacak ve Bashasa ve Ziede'den askerlere, yemek getiren ve odaları temizleyen insanlara kadar buradaki herkesi öldürecek, diye düşündü Kai. *Gözlerime bakıp ölecek.* Her iki sonuç da eşit derecede mümkündü, ama Kai kararını çoktan vermişti.

Plan bu değildi. Yine de yapacaktı. Açıklayıcı, Kai'nin çenesini kaldırıp gözlerinin karanlık derinliklerini ortaya çıkardığında, Kai ona gülümsedi. Ve bileğini kavradı.

Daha önce hiç bir açıklayıcıya dokunamamıştı. Zihninde Cantenios'un gücünü gördü, kanı gibi damarlarında dolaşan gücünü. O gücü yakalayan ve Cantenios'un kullanması için orada tutan ölümlü kurbanların kalıntılarını duydu, sanki son çığlıkları ve hıçkırıkları hâlâ yankılanıyormuş gibi.

Arkasında Bashasa, "Siktir" dedi.

Yerinde donakalan Cantenios direndi, gücünü Kai'ye karşı bir duvar haline getirmeye karar verdi. Kai daha önce böyle karşılık verebilen kimseyle ya da hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Bu, baş döndürücü bir meydan okumaydı. Lejyonerler, Kai'nin ne olduğunu, neler olduğunu anladıklarında sanki ağır çekimde hareket ediyorlardı. Bashasa çok daha hızlı hareket etti, elinde birdenbire bir bıçak belirdi, öne adım attı ve en yakınındaki lejyonerin boğazına bıçağı sapladı.

Kai, elinden gelen her şeyi kullanarak ilerledi, çünkü şimdi Cantenios'u yenmezse, açıklayıcının Hierarchs Kuyusu'ndan aldığı kendi gücünü kullanma şansı olacağını biliyordu. Bir niyetle saldıracak ya da kemerinden lanet kırıcıyı çekip çıkaracaktı ve Kai çaresizce kaldırırda yere yığılacaktı. Tahren, Kai'nin gözünün ucunda hızla geçti, düz kılıcı başka bir lejyonere doğru indirdi. Bashasa'nın askerleri mahkeme salonuna daldı, bedenler birbirine çarptı ve Kai'nin görüşünün kenarlarında silahlar çarpıştı.

Kai tüm gücüyle ileriye doğru itti, Enna'nın vücudunun uyuştüğünü hissetti, başının döndüğünü hissetti. Sonra Cantenios'un gücü, olgun bir narı ısırmak gibi bir hisle yerini bıraktı. Kai onu delip geçti, adamın göğsünde saklanan kalp-hayatı buldu ve onu dışarı çıkardı.

Cantenios'un kurumuş bedeni gevşek bir şekilde kuru çeşmenin içine yuvarlandı ve Kai ayağa kalktı. Kaldırırda kıvrılmış, ağzı açık bir şekilde Kai'ye bakan Dahin'e baktı. Kai'nin zihni, yaptıkları konuşma dışında her şeyden boşalmıştı. "Öyle görünüyor," dedi.

Tahren, Bashasa ve birkaç Arike askeri, yere yığılmış lejyonerlerin arasında duruyorlardı. Bashasa'nın alnında bir kan lekesi vardı. Ziede, şoktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde avlunun karşısında duruyordu. Korkmuş ya da meraklı hizmetkarlar kapı aralıklarından dışarı bakıyorlardı. Bashasa elindeki lejyoner orak kılıcını düşürdü ve Kai'ye doğru adım attı. Kai, açıklayıcının beklenmedik güç selinden dolayı fazla coşmuştu ve gerektiği gibi temkinli davranamıyordu, ama Bashasa omuzlarını kavradığında ne bekleyeceğini hala bilmiyordu. "Başardın," dedi Bashasa, koyu renkli gözleri biraz cam gibi parlıyordu. "O canavarı öldürdün." Heyecandan başı dönse de, Kai, Bashasa'nın özenle hazırladığı tüm planı mahvettiğinin farkına varmaya başlamıştı.

Kai, "Ama plan" dedi.

Bashasa onu nazikçe salladı. "Plan," diye tekrarladı, sanki Kai'nin ne demek istediğini anlamamış gibi. Sonra hareketsiz kaldı ve gözleri büyüdü. "Plan."

Tahren, "Ne yapacağız?" dedi.

Ölümsüz Mareşal'in çaresizliğini görmek, sesindeki aciliyeti duymak tatmin edici olmalıydı, ama Kai soğuk gerçekliğin farkına vardıkça giderek artan bir dehşet hissetti. Hiyerarşilerin öldürülebileceğini gösterme şansını mahvetmişti.

Ziede, kanayan bir lejyonerin cesedinin üzerinden geçti, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bir kimera dokuyabilirim... Ama biri onları aramaya gelecek..."

Bashasa ona döndü, bir eli hâlâ Kai'nin omzundaydı. "Hayır. Harekete geçiyoruz. Hemen."

"Yemin töreni," diye hatırlattı Tahren. "Diğer iki Hierarch henüz gelmedi."

"Yemin törenini siktir et," dedi Bashasa kararlılıkla. "İki Hierarch'ı yakalama şansımız var, bu şimdiye kadar kimsenin başaramadığı bir şey." Tekrar Kai'ye döndü ve omzunu sıktı. "Evet?"

Kai, Cantenios'un kurumuş cesedinin ayaklarının dibinde durduğunu gördükten sonra Bashasa'nın kendisine dokunmasına inanamıyordu. Ama Bashasa'nın yüzünde sadece kararlılık vardı. Bu kararlılık Kai'ye her şeyin mümkün olduğuna inandırdı. Kai, "Evet," dedi.

Bashasa başını salladı. Kai'yi bıraktı ve adamlarına döndü. "Hiyerarşilerin Tapınak Salonlarında günlük dualarını söyleme zamanı yaklaşıyor. Bu bizim yeni hedefimiz olacak. Savaşacak olanlar burada toplansın. İntikam haberini evlerine götürecek olanlar, ayrılmaya hazırlansın."

Tahren, biraz tereddütle Ziede'ye doğru adım attı. "Cageling İblis Mahkemesi'nin niyetini sana gösterebilirim."

Ziede keskin bir şekilde başını salladı. "Evet, ne yaparsak yapalım, en azından bunu başarabilirsek... Bashasa, gidiyoruz!"

Bashasa, mahkemeden çıkarken onaylayarak el salladı.

Tahren kendine geldi, sakın kararlılığı yüzünü yine ifadesiz hale getirdi. "Güzel. Kaiisteron, sen bizimlesin. Dahin, ayrılan grupla kal. Seni sonra bulurum."

Dahin ayağa kalktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Kardeşim..." Ona sert bir bakış attı ve Dahin itirazlarını yuttu. "Sadece dikkatli ol."

Tahren ve Ziede kemere doğru yola çıktı. Kai, Cantenios'un cesedinin üzerinden atlayarak onların peşinden koştu.

Koridorda ilerlerken bir ses, "Dördüncü Prens!" diye bağırdı.

Kai döndü. Gözünün üzerinde bir yara izi olan genç bir Arike askeri peşlerinden koşarak geldi. Birkaç adım ötede durdu ve bir şey uzattı, deri kaplı saplı bir alet

deri kaplı saplı bir alet. Kai şaşkın bir şekilde otomatik olarak aldı. Bir ucunda bıçaklı kısıkaçlar vardı ve tarım aleti gibi görünüyordu. "Zincirler için," dedi asker, aksanlı İmparatorluk dilinde açıklayarak ve parmaklarıyla makasla kesme hareketi yaptı.

"Doğru, evet!" dedi Kai, anladı. "Teşekkürler!"

Asker başını salladı ve koridora geri döndü. Kai, Ziede ve Tahren'e yetişmek için koştu. Uzun adımlarla yürüyen Tahren, Kai'nin elindeki alete baktı. "Bu, Kutsanmış zırh yapmak için kullanılır. Bıçakları kaliteli çelikten yapılmıştır. Seni kurtarmak için kullandığımız şey budur."

Göğsünü bıçaklamadan tunikasının içine sokmaya çalışan Kai, küçük bir umut ışığı hissetti. En azından Bashasa, bunu başarabilecekleri bir şansları olduğunu düşünüyordu.

YEDİ

Şafak vakti gökyüzü aydınlanırken, Kai güvertede bir fincan sıcak zencefil suyu ile dururken, diğerleri hala içeride yemek yiyorlardı. Pruva kabinlerinde, kadro darı lapası yapmıştı ve Ramad üst güverteye biraz göndermişti. Ateşkes anlaşması yapmış gibi görünseler de, Tenes ve Ziede yiyecekleri zehirli olup olmadığını test ettiler.

Şimdi Arkai kıyı şeridinin alçak tepeler uzakta görünüyordu ve bilinçsiz arkadaşlarını bırakmak için güvenli bir iniş yeri bulmayı planlıyorlardı. Tahren, Arike şehir devletlerinden birinde tutuluyorsa, gemiyi terk edip karadan gitmek en iyisi olabilirdi. Eğer Rising World'ün dış topraklarına götürülmüşse, bu gemi oraya ulaşmanın en hızlı yolu olacaktı ve o ve Ziede geminin kontrolünü elinde tutmalıydılar. Bilememek bıçak sırtında durmak gibiydi; Immortal Blessed'dan cevap alamazlarsa, Kai ne yapacağını bilmiyordu.

Benais-arik'e geri dön ve Bashat'a yüz yüze sor, diye düşündü Kai. Evet, Yükselen Dünya sarayına geri dönmek iyi olurdu, tabii yine denizin dibinde son bulmak istiyorsa. Özellikle de Bashat, Kai'nin yaptıklarını öğrendikten sonra.

Kai gözlerini ovuşturdu. Muhtemelen bir plan yapmaya çalışmak için kötü bir zamandı. Gecenin çoğunu güvertede geçirmiş, Ziede uyurken nöbet tutmuş, rüzgâr şeytanlarını yatıştırma zamanı geldiğinde onu uyandırmıştı. Şafak sökmeden önce, Tenes onun yerini almaya geldiğinde biraz uyumuştı.

Ashem ve Ramad alt güvertede görüşüyorlardı. Kai, onların bir karara vardıklarını görünce onları izledi, sonra ikisi de merdivenlerden yukarı çıktılar. Ashem bir kumaş haritayı açtı ve önsöz yapmadan, "Yakınlarda kohortun serbest bırakılabileceği bir yer var," dedi. Katlanmış

yazma sehпасını açtı ve haritayı üzerine serdi. "Burası Orintukk. Boş bir şehir."

Hâlâ çiğneyen Sanja, kapaktan dışarı çıktı. Kai kaşlarını çatarak haritayı görmeye alıştığı açığa çevirdi ve "Duydum. Erken vurulmuş" dedi. Oraya hiç gitmemişti. Avagantrum daha iç kesimlerdeydi ve Kai oraya her zaman karadan seyahat etmişti; bu yönden yaklaşmak veya Orintukk'a gitmek için hiçbir neden yoktu. Ashem'in dediği gibi, burası boş bir şehirdi, öldürülen sakinlerinin çürüyen bir anıtı.

"Evet, Hierarchlar Arkai'ye ilk geldiklerinde ordularını oraya indirdiler." Ramad eğilip parmağıyla kıyı şeridini takip ederek Hierarch gemilerinin izlemiş olabileceği rotayı çizdi. Kai bir adım geri çekildi. Ziede'nin Ramad hakkındaki yorumu onu utangaç bir aptal haline getiriyordu. Ramad, farkında olmadan, "Bir süreliğine hazırlık alanı olarak kullandılar. Asla eski haline dönmedi, ama muhtemelen çevresinde hayatta kalan bazı çiftlikler vardır." dedi.

Ashem, "Oraya bir kez gitmiştim. Hatırladığım kadarıyla, iskeleler ve dalgakıranlar hâlâ ayakta." dedi. Çizimin üzerinde şehri gösteren noktayı işaret etti. "Nehir yukarısında bir Yükselen Dünya karakolu var. Orayı haberciler gönderip kohort için yardım isteyebilirim."

Sanja, Kai'nin dirseğinin etrafına eğilerek bakmak için uzandı. "Şehir neden boş?" Tırnaklarını ısırduğu parmağıyla, soğan kubbeli ve etrafında su çiçekleri ve balıklar bulunan duvarların küçük bir çizimini gösteren Orintukk görüntüsüne dokundu. "Ateş dağı üzerindeki şehir gibi tamamen yıkılmış mı?"

"Yıkılmadı. Hiyerarşiler işlerini bitirdikten sonra kimseyi sağ bırakmadılar," dedi Kai. "Ölümlüler yakınlarında ya da kenar mahallelerde yaşıyor olabilirler, ama şehirde yeniden yaşamak için yeterli sayıda insan kalmadı."

"İnsan yoksa nakliye, kervan ve pazar da olmaz," diye ekledi Ramad.

"Peki ya burada yaşayan insanlar ne olacak?" Sanja parmaklarını harita üzerinde, Orintukk'tan yayılan nehir ve vadiler boyunca, eski yolların ve kanalların geçtiği çizgiler boyunca uzattı. Kaşları çatılmıştı. "Şehirde yaşamak istemiyorlar mı?"

"Orada pek insan yok. Çoğu öldü." Kai ona baktı, korkunç bir gerçeği anlamanın eşiğinde titrediğini gördü. "Dünya eskiden çok daha büyük bir yerdi ve içinde çok daha fazla insan yaşıyordu."

Ashem sabırsızlanmaya başlamıştı, ama Ramad Sanja'ya sordu: "Çiçeklerin Ağzı'ndan geldiğini söylemiştin, değil mi?"

Bakışları biraz güvensizleştii, ama "Evet" dedi.

O başını salladı. "Hiç köprülerden geçip karaya çıktın mı, duvarları ve kanalları gördün mü?"

Hala kaşlarını çatmış halde başını salladı. "Deniz duvarından gördüm. Orada hiçbir şey yok. Sadece büyük bir bahçe, kimse yaşamıyor orada."

"Nehush'un bir parçasıyken yaşıyorlardı. Şehrin çoğu, kanallar boyunca uzanan evlerde yaşıyordu ve küçük teknelerle körfezi geçip limana gidiyorlardı. Yüzlerce, binlerce insan." Kai'ye baktı, Kai ise ona bakıp hiçbir şey söylemedi. Ramad, Kai'nin ölümlü dünyaya ilk olarak bir Saredi olarak geldiğini biliyor muydu? Bu, çünkü "tarihsel" sorularının, bilgisizliğini gizlemek için özenle hazırlanmış bir numara olduğu anlamına geliyordu. Ama öyleyse bile, bunu şimdi açıklamak mantıklı değildi.

Çayırlarda boş şehirler yoktu. Büyük çadırların yandığı yerlerdeki izler rüzgârla silinmiş ve çimenler yeniden filizlenmişti. Nehirlerin akışını takip edip, artık vahşi hale gelmiş keçi ve at sürülerini izlerseniz, Altın Işık ve Yeşil Değişim mevsimlerinde bahçe arazileri için kazılmış sulama kanallarının kalıntılarını bulabilir, çok dikkatli bakarsanız paslanmış aletler ve ok uçları ortaya çıkarabilirsiniz.

Sanja bu fikri ya benimsemişti ya da daha sonra düşünmek üzere bir kenara bırakmıştı. "Orintukk hayaletlerle mi dolu?" dedi.

"Bu senin için bir sorun mu?" diye sordu Kai.

"Hayaletler yüzünü çalıyor," dedi Sanja. Sonra Kai'ye gözlerini kısarak baktı ve "Senin yüzünü değil," diye düzeltti.

"Yüzümü değil," diye onayladı Kai. Ashem kaşlarını çatarak onları izledi. Sanja'nın cadılar ve iblisler tarafından çoktan yozlaşmış olduğunu ve artık çok geç olduğunu düşündüğünü merak etti. "Orintukk'ta duracağız ve sen de gemiden kohortunu indirebilirsin. Ama önce, Ziede direksiyon kolonunun Thosaren Kuyusu ile olan bağlantısını kullanarak bir Ölümsüz Kutsanmış, muhtemelen bir Ölümsüz Mareşal'i birkaç soruya cevap vermesi için çağıracağız. Akrabalık hakkını kullanacak, ama hangi Kutsanmış gelir bağlı olarak, yine de bizi öldürmeye çalışabilirler."

Ashem'in kaşları daha da çatıldı. "Bir dakika, ne? Ölümsüz bir Mareşal sizi öldürmeye çalışabilir mi?"

Kai korkuluğa yaslandı ve omuz silkti. "Yaptığımızda anlarsın."

Mantıklı Olan rolünü üstlenmiş gibi görünen Ramad ise şöyle dedi: "Orintukk yakın. Orada demirleyip önce kohortu indirebilir miyiz?"

"Hayır, çünkü onlara rehin olarak ihtiyacım olabilir." Bu bir yalandı, ama Ashem ve Ramad'ın inanacağı bir yalandı.

Çağrılarına cevap veren Ölümsüz Mareşal komploya dahil değilse, ama eski dostluklar uğruna Ziede'nin akrabalık hakkını görmezden gelip onları öldürmeye karar verirse, kadro ve büyülenmiş kohort güvende olmalıydı. Ölümsüz Kutsanmışlar, Hiyerarşiler söz konusu olduğunda hiç temiz ellerle hareket etmemişlerdi, ama uygun olmadıkça savaşmayanlara ve seyircilere zarar vermemeleriyle haklı bir üne sahiptiler. Gelen Mareşal komploya karışmışsa, Aclines ile birlikte gemide olan herkes, ölümlüleri Orintukk'a indirmiş olsalar bile, muhtemelen ölmüş olacaktı.

Kai ekledi: "Marshall bizi ve Tenes'i öldürürse, Sanja'nın senin kadrında olduğunu söylersen sevinirim."

"Hey!" Sanja bu fikre rahatsız olarak itiraz etti. "Onların kadrosunda olmak istemiyorum!"

Ashem duyduklarından hiç memnun değildi. "Dün gece tam da bundan bahsediyordum," dedi öfkeyle. "İşte bu yüzden siz... İşte bu yüzden insanlar Cadıları korkuyor."

Bu o kadar haksızdı ki Kai bunu görmezden gelemedi. "Ölümsüz Kutsanmışlardan korkmaları için bir neden olmalı."

Ramad'ın inanamayan ifadesi dehşete dönüşüyordu. Anlaşılan Kai'nin abarttığını düşünmüştü. "Gerçekten o noktaya gelecek mi?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi." Kai kollarını kavuşturdu ve denize doğru baktı.

Ziede ana kabinden çıktı, parmaklarındaki kırıntıları silkeledi. Ağzı sert bir çizgi halinde, "Hadi şunu bitirelim," dedi. Direksiyon kolonuna doğru yürüdü, metal plakayı yukarı itti ve altına monte edilmiş beyaz taşla elini koydu. Kai havadaki değişikliği, cildinde ani bir sıcaklık hissini hissetti. Thosaren Kuyusu, Hiyerarşilerin Kuyusu gibi değildi, ama yine de yabancıydı, yine de onun varlığına düşmandı.

Ziede, "Ben Ziede Daiyahah, Tahren Stargard'ın karısıym ve Kutsanmışların akrabası olarak resmi duruşma hakkımı kullanıyorum." dedi.

"Bu gerçekten en iyi plan mıydı?" Ramad mavi bulutlarla kaplı gökyüzünü inceledi, yüzünde hafif bir çaresizlik ifadesi vardı. Güneş biraz daha yükselmişti, ama Kai bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Ramad, ne düşündüğün umurumda değil," dedi Ziede, sabırla. "Elimden geldiğince açık bir şekilde anlattım ve sana başka nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum."

Kollarını sıkıca kavuşturmuş, yüzünde öfke ve hoşnutsuzluk karışımı bir ifadeyle Ashem, "Kutsanmışlar seni öldürürse, bu senin için iyi olur. Keşke geri kalanımızı da yanında götürmeyi planlamıyor olsaydın," dedi.

"Kohort Lideri, aslında sizi hiçbir yere götürmek istemiyorum," dedi Kai.

"İnan bana, bu duygu karşılıklı," dedi.

Daha güçlü Ölümsüz Kutsanmışlar, Thosaren Kuyusu'nu kullanarak bedenlerini bir yerden başka bir yere aktarabilirlerdi, ancak bunun için her iki uçta da bir Kuyu kaynağı olması gerekiyordu. Akraba hakkı ile bu kuyu aracılığıyla bir çağrı göndermek, yanıt veren Ölümsüz Kutsanmışların Tahren'in akrabalarından biri olacağı ve Ziede'ye zarar vermemeyi onur meselesi olarak gördükleri anlamına gelirdi. Ancak bu, Aclines'in Ölümsüz Kutsanmış komplocularının da dikkatini çekebilirdi.

Sanja, neden ufku gemiler için taramaktansa yukarıya baktıklarını sorduğunda Kai ona tüm bunları açıkladı. Sonunda şöyle dedi: "Eğer istedikleri yere kendilerini gönderebilselerdi, onları savaştan asla çıkaramazdık. Her yerde olurlar, pireler gibi."

Ramad'ın yüzünde sert bir ifade vardı. "Sen... Ya Ölümsüz Mareşal..." ama orada durdu.

Ne diyecekti? Kai merak etti. *Öleceksin. Ya Ölümsüz Mareşal seni öldürürse?* Ramad, kohort ve kadronun kaderinden endişe duyuyor olmalıydı. Sonra Kai, parlak sabah havasında yüksekte bir ışık parıltısı gördü, güneşin bir oyunu ya da gemiden yansıyan bir ışık olamayacak kadar yüksekte ve belirgindi. "Kabin içine koş," dedi Sanja'ya. "Kohort Lideri, kadronu güverteden indir."

Sanja bir an tereddüt etti, yukarıya baktı, sonra kapıya doğru koştu. Ashem dönüp bir emir bağırdı. Kadrosu ön merdivenlere doğru koştu. Tenes ana kabinden yavaşça çıktı ve Kai ile Ziede'nin yanına geldi. Kai ona, "Buna gerek yok," dedi.

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan, işaret diliyle cevap verdi, *"İstiyorum."*

Parlak figür, meteor gibi düşüşü yavaşladıkça boyut ve ayrıntıları belirginleşti. O sadece bir Kutsanmış değil, bir Ölümsüz Mareşal'di. Açık sarı tunik ve tabardın üzerine altın göğüs zırhı ve önkol koruyucuları giymişlerdi ve yüksek altın yaldızlı deri çizmelere sokulmuş tam pantolonlar giiyorlardı. Saçları, kahverengi tenlerinde hafif gümüş bir toz gibi kalana kadar kafatasının arkasına kadar kesilmişti. Kutsanmışların beyaz bayrağıyla süslenmiş bir mızrak taşıyorlardı.

"Gösterişli, küçümseyici..." Ziede'nin duyulmayan mırıldanması duyulabilir hale geldi. "Oh, bu Saadrin. Eh, onu öldürmek zorunda kalırsak, en azından bir kayıp olmaz."

Geçmişteki etkileşimlerinden dolayı, Saadrin de Ziede hakkında aynı şekilde düşünüyordu. Saadrin, Tahren ile uzak bir akrabaydı, ancak Ölümsüz Kutsanmışların soyları, iblis hanedanları veya Saredi klanlarından bile daha uzun ve dallı budaklıydı ve Kai bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Savaş sırasında Saadrin, Hiyerarşiler için savaşan Ölümsüz Mareşallerden biriydi. Ayrıca Ölümsüz Kutsanmışlar ile yeni doğan Yükselen Dünya arasındaki antlaşmanın müzakerecisiydi, ama bunun pek bir önemi yoktu. Hiyerarşilerin düşüşünden sonra, koalisyonla müzakere etmek Ölümsüz Kutsanmışların tek seçeneği idi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Kai. Tahren'in çok daha düşmanca davranan akrabaları vardı.

Saadrin, dümen kolunun önündeki güverteye hafifçe indi. Bakışları Kai ve Tenes'in üzerinden geçip Ashem ve Ramad'ı tamamen atlayarak doğrudan Ziede'ye yöneldi. "Bu gemiyi nasıl ele geçirdin?" diye sordu, gri gözleri öfkeyle parlıyordu. Eski İmparatorluk dilini konuşuyordu. Bu, Ölümsüz Kutsanmışlar'ın daha aşağı varlıklarla konuşmak için kullanmaya karar verdikleri dildi ve Hiyerarşiler ölmüş ve gitmiş olsa bile, bu konudaki fikirlerini hiçbir şey değiştirmemişti.

Kai, "Ne, evlilik kardeşini ismiyle selamlamayacak mısınız?" dedi.

Saadrin'in mükemmel çenesi sertleşti ama "Ziede Daiyahah. Sen ve o iblis bu gemiyle ne yapıyorsunuz?" dedi. Saadrin, bu yeni bedeninde Kai'yi tanıyamazdı, ama gözlerinden onun bir iblis olduğunu anladı. Ve Ziede Daiyahah'ın birlikte seyahat ettiği tek bir iblis vardı.

Kai, omuzlarının duruşundan Ziede'nin gergin olduğunu anlayabilirdi, ama bunun başkalarının gözüne de açıkça görüneceğini sanmıyordu. Özellikle de, kendinden aşağı gördüğü insanlar hakkında pek bir şey fark etmeyen Saadrin'in. Ziede düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve "Madem bu kadar kibarca soruyorsun, onu yorumcu Aclines'ten aldık" dedi.

"Bir açıklayıcı." Saadrin'in sesi tiksinti ve inanmazlıkla doluydu. "Onu bana getirin."

"Maalesef bu imkansız. Deniz dibinde yengeçler tarafından yeniliyor." Ziede merakla başını eğdi. "Yani bu gemiyi ona sen vermedin mi?"

"Neden böyle bir şey söylüyorsun?" Saadrin gözlerini kısarak, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Bakışları, sanki onları ilk kez fark etmiş gibi Ashem ve Ramad'a kaydı. "Bu, Yükselen Dünya'yı nasıl ilgilendirir?"

Ashem, sıkı ve kontrollü bir şekilde cevap verdi: "Yorumcu, kadromu ve bir İmparatorluk kohortunu esir aldı ve bizi zorla gemiye getirdi. Bu yüzden bizi ilgilendiriyor."

Saadrin'in yüzü karardı. "Neden?" diye sordu.

Ashem'in beklediği tepki bu değildi. İnanılmaz bir öfkeyle boğuk bir ses çıkardı. Birçok Ölümsüz Kutsanmışla uğraşmış olması gereken Ramad, kuru bir sesle, "Nedenini bize açıklamadı," dedi.

Kai, *gerçekten bizi öldürmek isteselerdi, onları yakaladığımızı söyleyebilirdiler diye* düşündü. Ama belki de Kai ve Ziede'nin Orintukk'ta kohortu serbest bırakma sözünü tutacaklarını umarak bu riski almayı tercih ettiler.

"Çok fazla soru var." Ziede kaşlarını kaldırdı. "Talimat isteyen masum biri gibi."

"Sorularımdan birine cevap verebilirsin." Saadrin'in bakışlarındaki şüphe ve kuşkuculuk artıyordu. "Bu Aclines kim? Bu gemiyi nasıl ele geçirdi?" Kıç kabin kapağının üzerindeki süslemeye kaşlarını çattı. Kai, bunun geminin adını ve diğer bilgileri gösterdiğini düşündü, ama o onlara bir açıklama yapmadı.

Ziede ellerini açtı. "Bildiğimiz her şeyi sana anlattım. Cevapları senden bekliyorum, Ölümsüz Kutsanmış."

Saadrin'in ifadesi daha da öfkeli hale geldi, ama alaycı tavrı görmezden gelmeyi başardı. "Bir ölümlü, hatta bir yorumcu bile bu gemiyi çalamaz."

Ziede bu noktayı tartışmadı. "Biz de öyle düşünüyoruz. Bu yüzden ona sen mi verdin diye sordum."

Saadrin gerçekten öfkeli görünüyordu. "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

Ziede, sinir bozucu bir sabırla şöyle dedi: "İlk soruma cevap verseydi, bir sonraki sorum bu olacaktı."

Saadrin, "Thosaren Kuyusu'nun kutsal gemisini kimseye vermedim, bir yorumcuya hiç vermedim." dedi. Güverteye baktı, dudakları tiksintiyle inceldi. "Bu geminin aurası kirletildi. O iğrenç Kaiisteron ona bir şey mi yaptı?"

Ashem, öfkesini yeterince kontrol altına alarak konuşma gücünü yeniden kazanmış ve şöyle dedi: "Sana söyledim, Aclines bir İmparatorluk kohortunu ele geçirdi. Onları bu gemide kendi kötü amaçları için kullandı. Eğer herhangi bir Ölümsüz Kutsanmış

bu işe karışmışsa, Yükselen Dünya bundan hoşnut olmayacaktır! Antlaşma zaten risk altında..." Ramad koluna dokundu ve Ashem çenesini sıkarak sustu. Tahren'in kaybolduğunu açıklamak üzereydi, ama neyse ki Saadrin onu dinlemiyordu.

Ziede hoşgörölü bir şekilde gülümsedi. "Onun dediği gibi, Aclines yakaladığı Yükselen Dünya ölümlüleriyle bir güç kaynağı yarattı. Muhtemelen hissettiğin şey budur."

Saadrin'in yüzü tiksinti ile buruştu. "Düşmüş nerede? Burada mı? O da bu işin içinde mi?"

Kai, Saadrin'in görüldüğü kadar şaşkın olduğu konusunda kötü bir hisse kapıldı.

"Daha fazla soru," dedi Ziede, kollarını kavuşturarak. İnci aracılığıyla Kai'ye itiraf etti, *O kadar da iyi bir yalancı değil.*

Öyle değil, diye Kai sessizce onayladı. *Tahren'in nerede olduğunu bilmiyor.* Aclines'e gemiyi verenin Saadrin olması pek olası değildi. Öyle olsaydı, bu kadar tartışmak yerine çoktan onları öldürmeye çalışırdı. Bu, Saadrin'in cevaplarına güvenilecekleri anlamına geliyordu, tabii ona cevap verdirebilirlerse.

"Cevap ver! O burada mı?" diye sordu Saadrin.

Ziede yüzünde hayal kırıklığını belli etmedi ama Kai iç sesinde bunu duyabiliyordu. "Nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

Saadrin, "Nerede olduğunu bilseydim sormazdım!" diye bağırdı.

Ziede ona baktı, sonra kararını verdi. "Tahren düşman tarafından kaçırıldı, muhtemelen evlilik kardeşim Dahin ile birlikte. Kutsanmışlara akrabalık hakkımı kullanarak onları bulmanın bir yolu olup olmadığını sormak için sizi çağırdım."

Saadrin'in yüzünde derin bir kızgınlık belirdi. "Bu doğru mu? Düşmüşler bile bu zamanda görevlerinden kaçmazlar."

En azından Saadrin, yaklaşan koalisyonun yenilenmesinden ve Tahren'in bu koalisyondaki yerinden habersizmiş gibi davranmıyordu.

Ziede alaycı bir tavırla, "Neden böyle bir şey hakkında yalan söyleyeyim ki?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok, ama eminim bir nedeni vardır," dedi Saadrin sert bir şekilde.

Ziede bu tuzağa düşmedi. "Akrabalık haklarının kurallarını biliyorum. Tahren'in nerede olduğunu biliyorsan, onun bakmakla yükümlü olduğu kişileri ondan mahrum bırakamazsın."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Neye inanmak istiyorsan ona inan." Saadrin, Ziede'yi gözleriyle ezmeye çalıştı, ama Kai ona bunun imkansız olduğunu söyleyebilirdi. " Dahin'in nerede olduğunu bilmiyorum,

Küçük Kutsanmış'ın Thosaren Kuyusu ile olan bağlantısının aynı olmadığını anlamalısın."

"Anlıyorum." Ziede, Saadrin'in bir an için vazgeçebileceğini düşünmesi için durakladı. Sonra şöyle dedi: "Ama onu bulmanın bir yolunu biliyor olmalısın. Daha önce bunu yaptığını gördüm."

Ağzının kenarındaki gerginlikten, Saadrin'in Ölümsüz Kutsanmışların tarihindeki bu lekeyi konuşmak istemediği belliydi. Ama kabul etti: "Kayıp Kutsanmışları arama yöntemlerimiz, Hiyerarşiler döneminde olduğu kadar kapsamlı değil. Düşmüşler bir süredir suçlu olarak görülüyor." Bu gelişmeyi onayladığını gösteren bir ses tonu yoktu.

Ziede başını salladı ve "Ama onu bulabilirsin" dedi.

"Bulamam." Saadrin açıkça isteksizdi; bir Cadı'ya olan akrabalık hakkı onu bir çapa taşı gibi aşağı çekiyor olmalıydı. "Ama Stios'taki Ölümsüzlerin Conventiculum'unda bulma taşları var."

Bulma taşları mı? Ziede sessizce Kai'ye sordu. Hiyerarşilerin evcil Ölümsüz Kutsanmışları takip etmek için kullandıkları bulma taşlarını mı kast ediyor?

Muhtemelen. Yükselen Dünya, antlaşma müzakereleri sırasında onları teslim etmiş olmalı, diye cevapladı Kai.

Conventiculum, Hiyerarşilerin Yaz Salonları için ana tedarik ve seyahat limanı olan Stios limanındaki bir adadaydı. Hiyerarşiler ele geçirmeden önce deniz halkının şehir devletiydi ve sakinlerinin çoğu öldürülmüştü. Hiyerarşiler liman işçileri, gemi ustaları ve denizciler olmak üzere yeni bir nüfusu buraya yerleştirdikleri için Orintukk'tan daha iyi durumdaydı. Şimdi Yükselen Dünya'da bir ticaret şehriydi, ancak geçmişteki iki enkarnasyonundan da kalabalık değildi. Hiyerarşilerin gemilerinin enkazları hala suyu dolduruyor ve limana girişini zorlaştırıyordu.

Conventiculum hala Ölümsüz Kutsal'a aitti; antlaşma anlaşmaları, Hiyerarşilerin onlara verdiği bazı yerlerin mülkiyetini sürdürmelerine izin vermişti. Yükselen Dünya koalisyonu, toprakların geri verilmesinden çok, onların savaştan çekilmesini istiyordu. Hiyerarşilerden önce orada yaşayan insanlar zaten çoğunlukla ölmüş ya da dört bir yana dağılmıştı.

Ziede, incisi aracılığıyla zihninde şüphe ve inanmazlık hissetti, ancak yüzüne hiçbir şey belli etmedi. *Hiyerarşiler bu taşları Ölümsüz Mareşalleri kontrol altında tutmak için kullanıyordu ve o bize, bize! onları nerede bulabileceğimizi söyledi.*

Ne kadar da uygun, değil mi? Kai ona, *"Ama bu bana bir fikir verdi,"* dedi. Ziede yüksek sesle, *"Oraya gidip sorarsak onu bulabilir miyiz?"* dedi.

"Eğer bir cadı ya da iblisi kabul ederlerse." Saadrin, gülümseme olmayan bir ifadeyle mükemmel dişlerini gösterdi. Conventiculum hakkında onların bilmediği bir şey bildiği açıktı, ama bu sadece bekçilerin onları kabul etme olasılığının düşük olmasıysa, bunu anlamak zordu. Saadrin devam etti, *"Şimdi bana bu çalınan gemiyi nasıl geri getireceğinizi söyleyin."*

Ziede'nin itiraz etmesini beklediği belliydi, ama Kai, *"Bize geminin hangi Ölümsüz Kutsal'a ait olduğunu ve nereye demirleyeceğimizi söyle, biz de oraya götürelim."* dedi.

Saadrin, buna karşı çıkmanın bir yolunu ararken kaşlarını çatı. Geminin sorumluluğunu kendisi üstlenmek istemiyordu. Eğer Rising World antlaşması ve Blessed yasasını ihlal ederek, Ölümsüz Patriarkların bilgisi dışında bir expositor'a teslim edilmişse, biri ölümcül bir belaya bulaşmış olacaktı. *"Söyledim ya, bilmiyorum."*

Ziede, Kai'nin düşüncesini devam ettirerek, *"Öğrendiğinde bana haber ver. Bu gemiyi korsanların veya hırsızların ele geçirebileceği bir yerde bırakmak istemiyorum."* dedi.

Saadrin sinirlenerek dudaklarını inceltmişti. *"Onu senin bakımına bırakmamı bekleyemezsin."*

Ziede etkilenmedi. *"Akrabalık hakkımdan vazgeçmedim. Bu gemiye, Stios'taki Conventiculum'a gidip, efendime bağlılık yemini ettiğim karımı bulmak için ihtiyacım var."*

Saadrin kollarını kavuşturdu. *"O zaman ben de gemide kalacağım."*

Ziede derin bir nefes aldı ve Kai'ye baktı. Sessizce, *"Ölümüne savaşılabir miyiz?"* dedi.

Orintukk'ta denize dökülen nehir, Arkai'yi Arik'e ve ötesine bağlayan eski kanal ağıyla birleşmişti. *"Sadece gerçekten istiyorsan," diye cevapladı Kai sessizce, "ama daha iyi bir yol biliyorum."*

Şüpheli bir şekilde Ramad, *"O sana gerçekten yardım edecek mi?"* dedi.

Kıç kabinine çekilmişlerdi. Kai, minderli bankta oturmuş, sırtını duvara dayamıştı. Ziede, çenesini bir koluna dayayarak uzanabileceği tahtta oturmuş, hala güvertede dümen kolunun yanında duran Saadrin'le bakışlarını kilitlemişti. Kai, *"Saldırıya uğrarsak savaşarak bize yardım mı edecek? Hayır."* dedi.

Ashem kaşlarını çatı. Haklı ya da haksız tüm güvensizliğine rağmen, o pratik bir insandı. *"Elbette öylece durmayacaktır,"* dedi.

"Aynen öyle yapacak," dedi Ziede, kıpırdamadan, gözünü kırpmadan. "Orada durup izleyecek."

Ramad, hiçbir şey anlamamış gibi başını hafifçe salladı. "Ve o senin akrabası mı?"

"Bu kesinlikle onun tercihi değildi." Ziede'nin sesi kuruydu. "Birimiz işimiz bitene kadar gemide kalmak zorunda, yoksa o gemiyle kaçacak." Kaşları biraz çatıldı. "Ve o, Conventiculum'un bizi kabul etmeyeceğini biliyor. Bir iblisi gördüklerinde kesinlikle tanıyacaklardır."

"Bunu aşmanın yolları var." Kai, Saadrin'in inatçı silüetine doğru baktı. Pruva'nın dışında, ufukta kara giderek büyüyordu, alçak kayalıkların üzerinde yoğun yeşil ormanları ve arkasında yükselen tepeleri görebilecek kadar. "Sen Orintukk'ta gemiden kohortu indirirken, ben etrafa bir bakayım."

Ziede, buradan bile duyulabilecek kadar yüksek sesle iç geçirdi. İncisinden şöyle dedi: *Conventiculum'un açıkça bir tuzak olduğu belli ise, o iğrenç şeyi yapmana gerek yok.*

"Yararlı olabilir," diye cevapladı.

Sanja kafasını kabinden dışarı çıkardı. "Dışarı çıkabilir miyim? Bizi öldürmeyecek, değil mi?"

Tenes, Kai ile arasındaki yastığı okşadı ve Sanja gelip üzerine oturdu.

Saadrin'e doğru kaşlarını çatarak Ashem, "Conventiculum nedir? Ölümsüz Kutsal'ların tapınağı mı? Stios limanından görmüştüm ama kullanıldığını fark etmemiştim," diye sordu.

Ziede, "Hierarchs, savaş sırasında komuta merkezi olarak Ölümsüz Mareşallere vermişti. Hikayeye göre Hierarchs, bina üzerinde bir tür güç sahibi olduklarından emin olmuşlardı. Kutsanmışlar hala orada kalıyorlar, ama bina ile pek bir şey yapmıyorlar sanırım." dedi.

Ramad tüm bunları giderek daha şüpheli buluyordu. "Ona güvenmek istediğinden emin misin? Taşlar orada olmayabilir. Ve yer cadı bayraklarıyla çevrili, yani oraya giremeyeceğini bildiği açık. Bu akrabalık hakkı, sana yalan söylemesini engellemiyor gibi görünüyor."

Ramad başka bir planları olduğunu anlamadan önce bu konuyu kapatmaları gerekiyordu. Kai, "Ölümsüz Kutsallar o kadar harika insanlar ki, kendi akrabalarını öldürmemeleri için tüm bu kurallara ihtiyaçları var." dedi. Ziede'ye sessizce, *"Peki, karar verdik mi?"* diye sordu.

Evet, karar verdik, diye cevapladı. Yüksek sesle, "Kohort Lideri Ashem, adamlarını hazırla. Orintukk'a yanaşır yanaşmaz kohortu oradan çıkaracaksın," dedi.

Ashem rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı, cadılar ve onların sorunlarıyla işinin bittiği belliydi. Ramad onu takip etmek için ayağa kalktı, ama yüzündeki ifade, kendisine söylenmeyen bir şey olduğunu bildiğini gösteriyordu.

SEKİZ

Uzaktan, Orintukk'un beyaz duvarları parlak güneş ışığı altında parıldıyordu, kayalık kıyıya vuran dalgaların hemen üzerinde duruyordu. Gemi yaklaştıkça, bakımsız çatlaklar ve aşınmalar, beyaz dış kaplamanın aşınarak altındaki pürüzlü blokları ortaya çıkardığı yerler daha kolay görülebiliyordu. Duvar ile zeminin suya doğru alçaldığı yer arasında bir zamanlar bir yol olduğu, ancak yolun aşırı derecede otlarla kaplı olduğu ara sıra görülebiliyordu. Hala devrilmiş taş yığınları ve mesafe işaretleri olabilecek birkaç heykel veya sütun görünüyordu.

Kai, korkuluğa yaslanarak, gizemli görünmeye ve Orintukk'un ihtiyacı olan şeyi bulamazsa çılgınca alternatif planlar yapmaya çalışıyormuş gibi görünmemeye odaklandı. Saadrin veya diğerlerini niyetlerinden haberdar etmeden önceden çok fazla hazırlık yapamazlardı.

Ziede, gemiyi, duvarların üzerinde donuk kırmızı çatılar ve uzun söğüt ağaçlarının görüldüğü küçük bir yarımadaanın etrafında seyretti. Gemi büyük limana girmek için yarımadayı dolaşırken, şehrin tamamını gördüler.

Sanja hayranlıkla ıslık çaldı. "Çok büyük. Çiçeklerin Ağzı'ndan daha büyük bir yer olmadığını sanıyordum!"

Şehir, doğal limanın çevresini neredeyse tamamen çevreliyordu. Sadece nehrin ağzı, dört kattan fazla yüksekliğinde, her katı yuvarlak sütunlarla teraslanmış bir yapı ile kesintiye uğruyordu. Liman havzası boyunca ve arkasındaki hafif eğimli yamaçlarda bulunan binalar, özellikle uzaktan bakıldığında, çoğunlukla sağlam görünüyordu. Ancak içe doğru kıvrılan rıhtıma yaklaştıklarında, Kai birkaç yıkılmış duvar ve çökmüş çatı kalıntılarının üzerinde yükselen yapraklı bitkiler gördü.

Sanja kaşlarını çatarak yavaşça ekledi: "Her şey boş."

Ramad alaycı bir sesle ona sordu: "Sana gerçeği söylemediğimizi mi sandın?"

"Hayır. Hayır, ama..." Sanja, önemli değilmiş gibi omuz silkti, ama hala kaşlarını çatıyordu. "Sadece... kafamda canlandıramadım." Kai'ye döndü. "Herkesi öldürdüler mi?"

"Herkesi." Kai korkuluğa yaslandı ve Kentdessa'yı düşünmemeye çalıştı. "Burası büyük, güzel bir mezar taşı."

"O zamanlar hakkında çok yazıldı." Ramad'ın yüzünde pişmanlık vardı. "Burada kimsenin aç kalmadığını söylüyorlardı. Yiyecek o kadar boldu ki, herkes ihtiyaç duyduğunda darı ve teff payını alıyordu, tıpkı kuyudan su almak gibi. Bu yöntemler, mültecileri ve partizanları beslemek için Büyük Bashasa tarafından benimsenmiş ve bugün hala Arik ve diğer Yükselen Dünya bölgelerinde kullanılmaktadır."

Bu doğrudu, Orintukk'un korunmuş küçük bir parçasıydı. Tıpkı Saredi çadır sisteminin Yükselen Dünya konseyinin temelini oluşturması gibi. Ama Kai, Ramad'ın sinirini bozmak için "Bal şarabı ve badem olduğunu duydum" dedi.

Sinir bozucu bir şekilde, Ramad tuzağa düşmeyi reddetti. "Burada çok fazla şarap yapıldığını sanmıyorum. Burası daha çok kabak ülkesi."

Uzun taş rıhtımlar, bir ucunda yüksek kazıkların neredeyse gizlediği birkaç küçük balıkçı teknesi dışında, çoğunlukla boştu. Balıkçılar limanın içinde yaşıyordu; büyük bir taş pazar pavyonu ağlarla kaplıydı ve kamp ateşlerinden çıkan duman beyaz duvarları lekeliyordu.

Ancak Ölümsüz Kutsal gemi rıhtıma yanaşmak için yön değiştirirken, yeni bakış açısı Kai'nin nehrin ağzını görmesini sağladı. Orada iç kesimlere seyahat etmek için daha küçük bir rıhtım vardı, çürümüş ahşap kazıkların arasında yarı batmış eski mavnaların kırık kalıntıları vardı. *Bu iş görür*, diye düşündü Kai rahatlamış bir şekilde. Kolay olmayacaktı, ama işe yarayacaktı. Kolay olan, kullanabilecekleri sağlam bir tekne bulmak olurdu, ama bu da yeterliydi.

Saadrin hâlâ üst güvertede, karşıdaki korkulukta duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama üzerinde bir bulut gibi asılı duran hoşnutsuzluk havasını kontrol edemiyor gibiydi. Kai, Ashem'in kadrosunun büyük gemiyi rıhtıma yanaştırmaya çalışırken beceriksizce uğraşmasını izlemeyi dört gözle beklediğini tahmin ediyordu, ama Ziede'nin hava şeytanları gemiyi uzun ticaret rıhtımına yönlendirip yerine oturtmakta hiç zorlanmadılar.

Bu avantajlı noktadan, limanın istinat duvarının çöktüğü yerde, kum ve kayalıkların üzerinde toplanan balıkçılar görünüyordu.

Düşen blokların oluşturduğu küçük havuzda çamaşır ve tabakları yıkıyorlardı. Şimdi ise Ölümsüz Kutsanmış geminin gelişini açık bir şaşkınlık ve merakla izliyorlardı.

Alt güvertede Ashem, kadrosuna yanaşmayı sabitlemek için geminin yanından aşağı inmeleri talimatını verdi. Kai, kısa bir mesafede duran ve avucunun içinde tükürük ve kan karışımıyla bir bulma çemberi çizen Ziede'ye döndü. Tenes, onun dirseğinin yanında durmuş ilgiyle izliyordu. Kai, Ziede'nin çağırdığı hava akımlarını engellemek için yaklaşmadı.

Ziede, ormandaki ruhları havaya çekerek, şehir dışındaki uzak yerleşim yerlerinde hangi avcıların avlandığını öğrenmek istedi. Boş kırsal alan, gidecek başka yeri olmayan insanlar için cazip olacaktı; yeniden inşa edilebilecek harabeler ve ölü şehrin ekinleri ve hayvanlarının vahşi kalıntıları vardı. Bu insanlar izole ve savunmasız olacak, ölümlü dünyanın kenarlarında yaşayan yaratıkların avı olacaklardı; buraya, Hiyerarşilerin geçişi veya çok sayıda ölümlünün ölümünün yarattığı güç kuyusu tarafından çekileceklerdi.

Ruhlar, Ziede'nin elindeki kan karışımını hareket ettirerek, çevredeki ormanlarda karşılaştıkları varlıklar hakkında ona bilgi verirken, o, "Bazı ruh hırsız hayaletler, kemik yiyen sarmaşıklar, çok da korkunç şeyler değil," diye mırıldandı.

"En az bir tane olmalı," dedi Kai. Ölüm kuyularının kenarlarına, çöplükteki hamam böcekleri gibi yapışmışlardı.

"Sus," dedi Ziede. "Bekle, işte buradayız." Avucunun içine daha fazla çizgi çizerek onu kaba bir haritaya dönüştürdü. "Bu eski yol, bu nehir ve işte burası."

Kai görmek için yaklaştı. Çok kaba bir haritaydı, ama hangi yönden başlayacağını gösteriyordu. Yaklaştığında, avcıyı takip edebilecekti. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." Tenes'e işaret dilinde, *"Saadrin fark etmeden malzemeleri toplu. Sanja yardım edebilir."* dedi.

Tenes, hafif bir gülümsemeyle onay işareti yaptı. Kai, onun bu gemiyi son kez gördüğüne üzülmeceğini düşündü.

Ziede başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. Gemi bağlanmıştı ve kadro şimdi, iskeleye yan tarafına bağlanabilmesi için korkuluktaki kapıyı açmaya çalışıyordu. Ramad ve Ashem, yardım beklerken kohortu barındıracak bir yer aramak için muhtemelen liman binalarına doğru rıhtıma inmişlerdi. "O insanları karaya çıkarmak biraz zaman alacak."

Kadro üyeleri, iskeleyi yerleştirmeye çalışırken geminin yan tarafına eğildiler. Kai, önce güvertedeki basamaklara kancaları takmaları gerektiğini düşündü, ama bu tavsiyeyi vermek için artık biraz geç kalmıştı. Saadrin, yardımcı olmayan bir alaycı gülümsemeyle izliyordu. Sanja daha yakından görmek için yaklaşmıştı, ama doğuştan temkinli olduğu için hiçbirine kol mesafesi kadar yaklaşmadı. Ziede'ye, "Sadece tetikte ol," dedi. Ashem'e yardım etmek için kürek güvertesine inmek zorunda kalacaktı. Bilinci kapalı olan her bir ölümlüyü, artık hareketsiz olan güç kuyusundan ayırmaları gerekecekti.

Ziede dudaklarını sıkıştırdı ve korkulukta duran grubu inceledi. Muhtemelen onların da bunu tersine yaptığını fark etmişti. Ama "Onlara istediklerini veriyoruz" dedi. *Bizi saldırmak için hiçbir nedenleri yoktu*, ama bunu söylemedi.

Kai, Saadrin'in zaten yaptığı gibi onu daha fazla kızdırmak istemediği için alaycı bir şekilde burnunu çekmedi. "Bu ne zaman bir fark yarattı ki?"

Ziede iç geçirdi. "Sadece dikkatli ol. Eğer aptalca bir şekilde bir ghoull tarafından öldürülürsen, bu hepimiz için utanç verici olur."

Kai elini sıktı ve korkuluğu atlayarak rıhtıma indi.

Ramad ve Ashem istinat duvarına ulaşmış ve balıkçılarla konuşmak için aşağı inmişlerdi. Bazıları yerel Arkai halkının koyu kahverengi tenine sahipti, aralarında birkaç tane daha açık tenli takımada yerlisi de vardı. Hepsi kayalıklarda yürümek için giysilerini ve saçlarını bağlamışlardı. Doğal olarak temkinliydi, ama aynı zamanda biraz heyecanlıydılar, sanki uzun zamandır burada ilginç bir şey olmamış gibi. Hepsi Kai gibi çıplaktı; o, toprağın akımlarını hissetmek istiyordu ve ciltle doğrudan temas halindeyken bu daha kolaydı.

Büyük caddeye giden yolu onu pazar pavyonunun önünden geçirdi. İçeride birkaç yaşlı ve çocuk, çantalar, sepetler, kuruyan çamaşırlar, kurtarılmış taşlardan yapılmış bir ocak ve uzun süreli bir kampın diğer kalıntıları vardı. Çocuklar oynamayı bırakıp onu izlemeye başladılar ve Kai, birinin eski deniz halkının cadı anlamına gelen kelimesini fısıldadığını duydu. Açık kemerlere koruyucu tılsımlar asılmıştı; bunlar, kabuklar, dallar, kırık camlar ve cilalı çakıl taşlarından yapılmış, iple birbirine bağlanmış küçük yapılar.

Limanın dışına çıkınca, merkezi yol geniş ve engelsizdi, ancak her toprak yığnında yabancı otlar büyümüşü. Kai, boş evlerin tozlu, güneşten solmuş duvarlarının, kemerli pavyonların, yuvarlak türbelerin, çatlak meydanların önünden geçti. Kuş sesleri, böceklerin vızıltıları ve tıklamaları ve limandan ara sıra yankılanan sesler dışında ortalık sessizdi. Issız bir yerin sakinliği altında, burada bir güç vardı, sert topraklarda dalgalar halinde yükselen bir güç

Sertleşmiş toprağın ısısı gibi. Hiyerarşiler Orintukk'u büyük bir güç kaynağına dönüştürmüşlerdi, ancak onu tamamen tüketmemişlerdi. Kai bunun böyle olup olmayacağını merak etmişti; bunu onsuz da yapabilirdi, ancak dışarıdan bir güç kaynağı işi kolaylaştıracaktı.

Kai nehre doğru ilerledi, caddeden çıkıp teraslar ve insanlar, deniz canlıları, gemiler ve tanıdık olmayan sembollerle kaplı binalarla çevrili geniş çamurlu su alanını gördü. Birkaç köprüyü geçerek yürüyüş yolunu takip etti ve nehrin ağzına inşa edilmiş dört katlı sütunlu yapının hemen arkasında rıhtımı buldu. Geniş bir kaldırım, bir zamanlar hareketli bir nehir limanı olan, ama şimdi yabani otlarla kaplı kıyı boyunca çürümüş bir ahşap yığını haline gelmiş olan yere inen taş merdivenlere çıkıyordu.

Rıhtımlar, nehrin sürekli baskısı altında büyük ölçüde çürümüş ve kıyıları boyunca ve enkaz halindeki mavnaların arasında sazlıklar büyümüşü. Kai, doğru olanı bulmak için çamurlu zeminde yolunu bulmaya çalıştı. Onu ilgilendiren çürüme hali değil, kalan rezonanstı. Daha uzun süre, tercihen aynı ölümlüler tarafından kullanılmış bir mavna, eski haline dönme isteği en yüksek olan mavna olacaktı.

Yarı batmış bir tane buldu, uzun, kavisli pruva ve kaburgalar dışında pek bir şey kalmamıştı. Ayak bileklerine kadar çamura batmış Kai, güneşte kurumuş tahtaya elini koyana kadar yaklaşmaya devam etti. *Evet, bu.*

Kıyıya tırmandı ve kırık kaldırımda bir yer açmak için biraz zaman harcadı, keşke bir süpürge ödünç alsaydım diye düşündü. Ölümsüz Kutsanmışlar süpürge kullanır mıydı? Kai gemide böyle bir şey gördüğünü sanmıyordu.

Bunu yaptıktan sonra bıçağını çekti ve kanı, tükürüğü ve mavnanın çürüdüğü çamuru karıştırarak, orijinal teknenin büyüklüğünde bir büyü çizdi ve küçük bir bölümü açık bıraktı. Bu, bir yorumcunun niyeti ile bir cadının çalışmasının birleşimiydi. Büyü, mavnanın içinde yaşayan ruhun geri kalanıyla konuşmasına, onu dışarı çekmesine ve kendi tasarımının içinde şekillendirmesine izin verdi. Böylece, Orintukk'un içinde oluşan ölüm kuyusundan aldığı gücü, bir niyet gibi ona besleyebilirdi.

Ruh büyüünün içine tamamen girdiğinde, Kai onu son kan karışımıyla kapattı. Her şey yerli yerine oturduğunda, beklemekten başka yapacak pek bir şey kalmamıştı. Ama onun yokluğunu açıklayacak bir işi daha vardı.

Nehir limanından ayrıldı ve şehrin dışına giden caddeyi buldu. Burası daha sıcak ve nemliydi ve ceket giymediğine memnun oldu. Şehrin kenarında, binaların hepsi yıkılmış taş ve kiremit yığınlarına dönüşmüştü ve yemyeşil bitkiler kaldırımları istila etmişti. Ramad, kabaklar konusunda şaka yapmıyormuş, Kai her adımda onların sarmaşıklarına takılıp düşüyordu.

Çalılar ve uzun otlar yerini daha büyük ağaçlara bırakmıştı; ağaçların pürüzsüz kırmızımsı kabukları ve ağır dalları yere kadar uzanıyordu. Kalın ağaç örtüsü güneş ışığını engelliyordu ve yol, cırcır böceklerinin gürültülü sesleriyle dolu, loş yeşil bir mağaradan geçiyordu. Kai, burada yaşayan insanların Erathi'de olduğu gibi onları yemek için topladıklarını merak etti. Yol karardıkça Kai, yolunu aydınlatmak için değil, kendisine sorun çıkarabilecek her şeye bunu yapmamasının daha iyi olacağını bildirmek için bir grup cin çağırdı.

Sık kullanılan yollar genellikle, topraktaki enerji akışını kesintiye uğratan bir rahatsızlık hissi yaratırdı. Ama bu yollar artık sık kullanılmıyordu. Çevredeki köy ve çiftliklere giden küçük yollar ve patikalar labirenti, otlarla kaplanmıştı. Bir zamanlar bir sonraki büyük Arkai şehrine giden büyük taş döşeli yol hâlâ oradaydı, kullanılmıyordu ve yavaş yavaş çimlerle kaplanıyordu. Bu durumda, toprağın enerji akışını çok daha az bozuyordu ve bu yüzden hissetmesi daha zordu. Ancak orman ve çayırların oluşturduğu yaşamın gürültüsü, onun nehir olduğunu bildiği ölü bir bölgeyle bölünmüştü ve nehrin suları ona opak geliyordu.

Çalılıkların arasından geçerek, kırık kaldırım taşlarıyla işaretlenmiş neredeyse görünmez bir yola çıktı ve Ziede'nin bulunduğu yırtıcıya doğru ilerledi. Eğrelti otları ve renkli sarmaşıklar ağaçların gölgesindeki boşluklardan yararlanıyordu ve burası denizden esen rüzgardan korunaklı olduğu için şehirden bile daha sıcaktı. Çitlerle çevrili bahçeleri olan dağınık, harap kulübelerden geçti ve ağaçların ötesinde bir yerden ölümlülerin seslerini duydu. Kimse, yeraltı cinlerinin parıldayan ışıklarıyla eşlik edilen yalnız figüre yaklaşmaya çalışmadı.

Kai, kötü niyetli bir hisse kapıldığında, Ziede'nin haritasında işaretli yere yakın olduğunu anladı. İblisleri uzaklaştırdı ve eteğini sürükleyen çalılıkların arasından kalın bir ağaç grubunu geçerek ilerledi. Konutun dokunmuş çit duvarı çalılıklarla o kadar iyi uyum sağlıyordu ki, neredeyse içine giriyordu.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu ve bir kapı bulana kadar el yordamıyla ilerledi. Kapı, çürümüş insan derisi kokan deri bir perdeyle örtülmüştü

Bu yer olmalı, diye düşündü Kai kuru bir şekilde. Perdeyi kenara çekip içeri girdi.

Sazdan kırımların üzerinde küf büyümüş, Kai'nin gözleri alışıkça iç mekanı aydınlatıyordu. Ahşap duvarlar, beden çalan gulyabanilerin hazinesini tutan bambu raflarla kaplıydı. Kollar, bacaklar, eller ve ayaklar en belirgin olanlardı, çok koyu kahverengiden badem sütü rengi solukluğa kadar, Orintukk çevresinde yaşayan ya da başka bir yere giderken buradan geçen ölümlülerin tüm renkleri vardı. Organlar da vardı — çoğunlukla kalpler ve karaciğerler, Kai'nin tanımayı hiç öğrenemediği bazı diğerleri — ayrıca diller, bütün kafalar ve son olarak gözler. Sineklerin vızıldaması ya da kurtçukların sürünmesi yoktu; gulyabani'nin doğasında var olan niyeti, ganimetinin bozulmasını engelliyordu. Hiyerarşilerin lejyonerleri, yeraltının ne kadar korkunç olduğundan hep bahsederlerdi, oysa kendi yetiştirdikleri canavarlar çok daha kötüydü. Ağaçların arasında bir hareketlenme, gulyabani'nin yakınlarda olduğunu ve kulübesine bir davetsiz misafirin girdiğini fark ettiğini gösteriyordu. Birkaç saniye sonra, kapıdan içeri girdi.

kapıdan içeri girdi.

Sıradan bir erkek ölümlü gibi görünüyordu, belki bu boş topraklar için normalden biraz daha iyi beslenmiş ve zengin, uzun pamuklu tuniği ve sarılmış eteği daha az yırtık pırtık. Gri saçları arkaya bağlanmıştı ve yüzü yıpranmıştı. Ölü bir ölümlü bedeni taşıyor olsaydı, onda olağandışı hiçbir şey olmazdı.

"Ah, bir müşteri!" dedi Eski İmparatorluk dilinde. Cesedi sıkıştırılmış toprak zemine attı. "Benim evime öylece girmekle dikkatsiz davrandın. Malım yetmeyebilir." Keskin, kanlı dişlerini göstererek sırtarak baktı. "Acaba bana ne teklif edeceksin, seni bir alıcı olarak daha değerli kılmak için, yoksa" parıldayan uzuv ve organların bulunduğu raflara işaret ederek, "stokuma güzel bir katkı olarak mı?"

Kai, pislik içinde toplanmış, acıya açgözlü bu açgözlü ölümlü avcılardan birdenbire bıktı. Dağınık cinleri yanına çağırdı. Küçük bedenleri kulübeyi ışıkla doldururken, "Burada çok müşteri var mı? Bunun bir meslekten çok hobi olduğunu sanıyordum." dedi.

Gulyabani gargara sesi çıkardı ve kaçmak için hızla döndü. Kai, yaratığın etrafındaki tasarım ve niyetin dallarını bulmak için uzandı ve çekti. Gulyabani olduğu yerde dondu.

Kai yaklaştı, avına dönerek etrafında daire çizdi ve elini gulyabani'nin boğazına doladı. "Ölümlüler sürekli senin mezarlığına mı giriyor? Ben de onlardan mıyım? Ben aptal mıyım?"

Ghoul boğuk bir sesle, "Senin bir..." dedi. "Söyle." Kai gülümsedi.

"... bir iblis olduğunu."

"Seni aptal." Kai yaklaşarak fısıldadı, "Ben iblisim."

GEÇMİŞ: SAVAŞ

Ölümsüz Mareşallerin Hiyerarşilerin savaşındaki rolü her zaman tartışmalı olmuştur... Ölümsüz Kutsallar her zaman izolasyonu önemsemiş ve üstünlüklerini iddia ederek kendilerini dünyanın geri kalanının üstünde görmüşlerdir. Hiyerarşilerin istilasına karşısında ölümlü topraklar kadar çaresiz olduklarını asla kabul etmek istemezlerdi. Ölümsüz Mareşallerin, başlangıçta Hiyerarşilere direndiklerini, ancak Kutsanmış Toprakları saldırıdan koruyamadıklarını fark edince teslim olmaları emredildiğini açıklamaları, eşi görülmemiş bir tavizdi. Bunda utanılacak bir şey yoktu, o zamanlar bilinen dünyanın tamamı çaresizdi. Ancak Ölümsüz Mareşallerin Hiyerarşilere hizmet ettiği görüldüğü için, Ölümsüz Kutsallar her zaman fatihlerinin istekli müttefikleri olarak görülecekti. Tahren Stargard'ın isyan etmesi, onların tek kurtuluşlarıydı.

—Seidel-arık tarihçisi Weranan'ın yazıları

Benais-arık Rehine Mahkemelerini, çok daha büyük ve bakımlı bir avluya açılan açık bir kapıdan terk ettiler. Dikim yataklarında büyük ağaçlar büyümüştü, tepeleri başlarının üzerinde bir çadır çatısı gibi duruyordu, kırmızı yapraklar kaldırımında kan sıçraması gibi dağılmıştı. Sadece iki lejyoner vardı ve pek uyanık değillerdi. Tahren, konuşmak istemiş gibi hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü, sonra kılıcını çevirip tek vuruşta ikisinin de kafasını kesti.

Tahren avlunun uzak ucundaki kemere ulaştığında, Ziede "Bekle!" dedi. Kapı yoktu, ama Kai açıklığın karşısında, bir açıklayıcının gücünü andıran bir şey hissetti.

Tahren durdu ve kaşlarını kaldırarak Ziede'ye baktı.

Ziede sesini alçaltarak açıkladı: "Aıklığın karşısında bir niyet var. Hiyerarşiler buradaki herkesi öldürmeye karar verirlerse, kapıları ve geçitleri kırarak zaman kaybetmek istemezler.

kapıları ve geçitleri kırarak zaman kaybetmek istemezler. Ama birinin girip çıktığını bilmek isterler."

Tahren ona devam etmesi için bir işaret yaptı. Ziede'nin elinden küçük bir güç parçacığı geçit kapısına doğru kayarken, durgun hava değişti. Kai, bunun kaynağının ne olduğunu anlayamadı, sadece yumuşak ve önemsiz bir şey olduğunu, güneş yağmurundan hemen önceki hava gibi olduğunu hissetti. Kai, "Hierarchs'ın haberi olmadan bu şekilde mi girdin?" dedi.

O, dalgın bir şekilde başını salladı. "Evet, Bashasa beni bir halıya sarıp buraya getirdi, sonra ben de bariyeri geçebilecek kadar uzun süre askıya aldım." Ellerini yavaş ve akıcı hareketlerle hareket ettirerek havadan bir şey ördü.

"Bu yüzden cadıları öldürüyorlar," dedi Tahren.

Kai ona döndü ve Ziede omzunun üzerinden uyuşuk bir bakış attı.

Tahren, Kai'den Ziede'ye baktı ve açıklığa kavuşturması gerektiğini fark etti. "Senin yeteneklerin, açıklayıcılarınkinden farklı. Onlar ne kadar güçlü olursa olsun, sen aralardan sıyrılıp geçiyorsun. Bu onları korkutuyor."

"Öyle olmalı," dedi Ziede. Dikkatini tekrar bariyere çevirdi. "Bunun Cantenios'u uyarmak için yapıldığını sanıyorum, ama başkaları da olabilir." Ekledi: "İşte. Bu, Bashasa'nın adamları alarmları tetiklemeden geçebilecekleri kadar uzun süre açık kalacak."

Tahren Kai'ye doğru başını salladı. "Alarm demişken."

"Biliyorum, biliyorum." Ziede belindeki kuşağı çözmeye başladı.

"Ne?" Kai anlamadı. Ah, gözleri. "Bekle, insanlar bizi görebilecek mi? Biz... arka yoldan gitmiyor muyuz ya da..."

Tahren kaşlarını kaldırdı. "Arka yol yok."

Ziede kuşağını salladı, incecik, şeffaf bir altın rengi kuşağı. Kai'nin başına örümcek ağı gibi örttü, yüzünü gizleyecek kadar alçaktı. "Şimdi gidelim."

Kemerli geçit onları kısa bir tünelden geçirdi, tünelin sonu daha geniş bir koridora açılıyordu. Tahren durdu ve Kai'ye, "Bu sarayda fethedilen topraklardan gelen insanlar var. Saklayacak bir şeyimiz yokmuş gibi davranırsak kimse bizi fark etmez." dedi.

"Anladım," dedi Kai, sinirli bir şekilde. Gergin göründüğünü biliyordu. Omuzları, sanki ölüm sertliği varmış gibi kaskatı kesilmişti. Bu geniş, yüksek tavanlı taş koridorlar, her an bir şeyin üzerinize atlayabileceği bir mağarada yürümek gibiydi. Peçe görüşünü zorlaştırıyordu ve kumaşı yüzüne yapışıp duruyordu. Bakışlarını yere, yıpranmış kaldırım taşlarına ve aralarında büyüyen yosunlara ya da ara sıra görülen cılız çiçeklere dikti.

Ziede, Kai'nin elini tuttu. "Biz ziyaretçiyiz, Ölümsüz Mareşal tarafından eşlik ediliyoruz."

Tahren ona başını salladı ve koridora çıktılar. Koridor daha geniş, daha yüksek ve daha aydınlıktı, üst katlara ipek bayraklar ve boyalı amblemler asılmıştı. Bashasa yakında Arike askerleriyle birlikte çıkacaktı. Göreve başlama töreni, buradan geçen daha fazla insan ve onların yararlanabilecekleri daha fazla kargaşa anlamına geliyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı Kai, nefesi peçeyi dalgalandırdı. "Bunu yapmamalıydım..."

Ziede elini sıktı. "Sen yapmasaydın, buradan nasıl canlı çıkabilirdik bilmiyorum."

Tahren ekledi, "Tapınak Salonları ve İmparatorluk Salonları da aynı derecede... imkansız durumlar, bu yüzden pek önemi yok."

Kai yüzünü buruşturdu. Bu hiç yardımcı olmamıştı.

Ziede sessizce burnunu çekti. "Bu güven verici sözlerin için teşekkürler." Tahren arkasına baktı, yüzünde kuru bir ifade vardı.

Diğer yöne giden dört lejyoneri geçtiler, iki kişi peçeyle o kadar sıkı sarılmıştı ki Kai onlar hakkında hiçbir şey anlayamadı. Onları geçip duyulmayacak mesafeye geldikten sonra, Ziede yüzünü buruşturdu. "Daha doğal görünmeliyiz."

Tahren, "Takdire şayan bir hedef," dedi.

Ziede alçak ama sohbet ediyormuş gibi bir ses tonuyla, "Kai, Bashasa sana, Immortal Marshall ile birlikte kimse fark etmeden seni Cageling Court'tan nasıl çıkardıklarını anlattı mı?" dedi.

Kai, uyandıktan hemen sonra Bashasa'nın söylediklerinin çoğunu hatırlamıyordu, ama bunu hatırlıyordu. "Benim yerime bir ceset bıraktığını söyledi."

"Evet. Onun kız kardeşinin cesedi."

Kai şaşkınlıkla ona baktı, ama peçenin arkasından yüzündeki ince ifadeleri göremezdi. Cantenios, Bashasa'ya bir şey söylemişti, aslında Bashasa'yla alay etmişti, bir ölüm için başsağlığı dilemişti. Bashasa da hizmetçilere kız kardeşinin sandığından kıyafetler getirmelerini söylemişti. Kai, kız kardeşinin buralarda bir yerde olduğunu varsaymıştı.

Ziede Kai'ye baktı. "Küçük kız kardeşi. Birkaç askeriyle birlikte, kendilerine izin verilen bir antrenman sahasında silah eğitimi alıyordu. Hierarchs'ın sarayından bazı hizmetçi soylular ortaya çıktı ve onlara dostça bir dövüş maçı teklif etti. Kız, kısa bir mızrağın ucuyla karnından ve sırtından vuruldu." Tahren de dinliyordu

başını hafifçe eğerek dinliyordu. "İlk başta iyi görünüyordu, sonra ağır hastalandı ve bir gün sonra öldü. Bashasa'nın kendi doktoru yok ve saray tarafından sağlanan doktor da işe yaramadı."

Başka bir grup soylu ve lejyoner geçti, bunlar Kai'nin tanımadığı bir tür kıyafet giiyorlardı, zengin yeşil ve soluk sarı renkli uzun tül cüppeler, kafaları traşlı, koyu tenlerine karşı altın taşlar göze çarpıyordu. Ziede'yi dinleyen Kai, onları zar zor fark etti ve kendisiyle Tahren'in, koridorlarda yürürken sohbet eden, buraya ait insanlar gibi göründüklerini biliyordu.

Ziede devam etti: "Bu, ben buraya gelmeden önceydi, bu yüzden kızı öldükten sonra gördüm. Soylular, açık yara olmadığı, sadece çürükler olduğu için ölümden sorumlu olmadıklarını iddia ettiler. Bildiğim kadarıyla, buna inanıyorlar." Dinleyenler olmasın diye sesini tekrar alçalttı. Daha yüksek, açık bir salona girmişlerdi, bir duvarı tamamen kemerliydi ve ağaçlar, süs havuzları ve derelerle dolu daha büyük bir avluya bakıyordu. "Güneyden buraya gelen hizmetçi soylular, tıbbi konularda, kendi bedenleriyle ilgili her şeyde, kendi dogmalarına göre kutsal sayılan konularda korkunç derecede cahildirler. Bashasa, cesedin doğal çürümesini durdurmak ve onu korumak için, daha düşük rütbeli bir yorumcudan ödeme yapmıştı, böylece ceset Benais-arik'teki aile mezarlığına nakledilebilecekti. Sanırım Bashasa, Cageling Avlusu'ndaki iblisleri serbest bırakma fikrini o zaman buldu." Kai'nin elini daha sıkı tuttu. "İblisleri gördüğünü ve bunun acımasızca olduğunu, Hierarchs'ın tipik bir davranışı olduğunu, onları izlemeye büyük ilgi gösteren Hierarchs'ın seçkinlerini mahvetmek için serbest bırakılamamalarının çok yazık olduğunu söyledi. Ve kız kardeşi öldürülmeden önce de böyle düşünüyordu."

Tahren arkasına bakıp, "Yani o, kederden çıldırmış bir deli," dedi.

Kai ilk başta Bashasa'nın rehin alınmasına kızgın olduğunu, şehir devleti üzerindeki kontrolünü ve siyasi gücünü kaybetmesine soyut bir şekilde kızgın olduğunu düşünmüştü. Ama onun öfkesi bundan daha içgüdüsel. "O da bizim gibi," dedi.

Ziede'nin gülümsemesi alaycıydı. Tahren, sanki istem dışı bir ifadeyi gizlemek istercesine, bir anlığına başını eğdi.

Başka bir koridora saptılar ve Kai yağmurun sesini duydu. Enna'nın kalbi göğsünde çarpıyordu ve neredeyse durmak üzereydi, ama bacaklarını hareket ettirmeye devam etti. Kısa bir merdiven çıktıktan sonra, kanın bakır kokusuyla karışık nemli havayı ciğerlerine çekti.

Kai tereddüt etmedi, ifadesini kontrol ettiğini düşünüyordu, ama gizleyen peçeye minnettardı. Ziede onu kendine doğru çekti. Merdivenlerin tepesinde, özellikle sarayın eğlencesi için buraya yerleştirilmiş, yağmurdan ıslanmadan yakalanan iblisleri seyredip Hiyerarşilerin gücüne hayran olabilmeleri için yapılmış çatılı galeriye geçtiler. Açık korkuluk, hafif yağmur ve sisin aralıksız dalgalar halinde düştüğü avluyu seyretmeyi sağlıyordu. Kai, gözlerini Tahren'in gergin sırtından ayırmadı ve kaldırımında zincirlenmiş, birbirine sarılmış figürlerden bakışlarını kaçırdı.

Şu anda burada birkaç hizmetçi-asilzade vardı, korkuluğa yaslanmış ve derin bir sohbete dalmışlardı, sanki manzara süs havuzlarının bulunduğu bahçe avlusundan farklı değilmiş gibi. Muhtemelen asilzadelerin korumaları olarak görevlendirilmiş yarım düzine lejyoner, galerinin her iki ucunda konuşlanmıştı. Tahren onlara bakmadan yanlarından geçti. Bakışları onu dikkatle takip etti ama konuşmadılar.

Tahren, Kai ve Ziede'yi galerinin uzak ucundaki çıkışa götürdü ve sisle nemli taş merdivenlerden aşağı indi. Gözetleme galerisinin görüş alanından çıkarak daha küçük bir koridora saptılar. Orada, taş duvara gömülü metal bir kapının yanında tek bir lejyoner duruyordu.

Sıkı oturan metal miğferin altındaki yüz genç, açık ve samimiydi; bu önemli bir görev yeri değildi. Sarediler ve müttefiklerinin Hierarchlar hakkında öğrendikleri ilk şeylerden biri, sıradan lejyonerlerin çoğunun fethedilen halklardan askere alınmış kişiler olduğuydu.

Tahren, "Bir dakika lütfen," dedi ve sonra lejyonerin kafasını taşa çarptı. Miğferi duvara çarptı ve Tahren yumruğunu onun yüzüne indirdi. Kemik kırıldı. Duvardan kayan cansız bedeni yakaladı.

Ziede, Kai'yi bırakıp kapıya yaklaştı. "Onlar duydu" diye tısladı.

Kai galeri girişinin görüş alanına geri adım attı ve İmparatorluk dilinde, "Üzgünüm! Düşürdüm" dedi. Sanki yerden bir şey alıyormuş gibi eğildi.

Ziede sesini yükselterek ekledi: "Dikkatli ol, evlat."

Kai, soylulara ve lejyonerlere bir bakış attı ve onların konuşmaya devam etmek için döndüklerini gördü. Görünmez bir yere çekildi ve fısıldadı, "Daha sessiz ol." Eğer şimdi yakalanırlarsa, Ziede ve Tahren blöf yapmak için yeterince inandırıcı görünebilirlerdi, ama Kai, tunikasına saklanmış kutsal bir kesici aletle

tunikasına sakladığı kutsal kesici aletle ince bir örtü altında bir iblisti. En aptal lejyoner için bile bu bağlantılar çok açıktı.

Tahren'in onu görmezden gelmesini ya da kızmasını bekliyordu, ama Ziede kapı kolundaki kilidi açarken, Tahren sadece "Üzgünüm" dedi. Kapıyı iterek açtı ve dar bir kuyu ortaya çıktı. Spiral bir merdiven, soluk gün ışığının kaynağına doğru yukarı çıkıyordu. Tahren, baygın lejyoneri içeri çekti, Ziede ve Kai de onun ardından içeri süzüldü. Kai ağır kapıyı kapattı. Kapıyı kilitlemek mümkün değildi.

Ziede, "Bir mühür yapacağım..." dedi.

Tahren elini kaldırarak onu durdurdu. "Mühür, az önce gösterdiğin gibi açılabilir." Tunikasından kınalı bir hançer çıkardı ve kapıyı kapalı tutmak için metal halkadan geçirdi.

"Etkilendim," dedi Ziede kuru bir şekilde.

Tahren ona anlaşılmasa da bir bakış attı. Kai sadece işini bitirmek istiyordu ve merdivenleri koşarak çıktı.

Yüksek tavandaki bir pencereden giren gün ışığıyla aydınlatılan üst katta, uzunluğu ve genişliği yaklaşık yirmi adım olan büyük, kare şeklinde bir taş havuz vardı. Havuz Kai'nin beline kadar geliyordu ve su hafifçe dönüyordu.

Kai'nin hissedebileceği hiçbir güç yoktu, ne yukarıdaki nemli havada, ne de Kai parmaklarını suya daldırdığında. Taş kenara eğilip aşağıya baktı, ama havuzun dibine kadar boştu, su biraz bulanıktı ama bir şeyi gizleyecek kadar değil. Dönüp odayı umutsuzca aradı. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı.

Uzak duvarda, avluya bakan duvarda, bir sıra pencere vardı. Kai ilk pencereye koştu ve dışarıyı görmek için parmak uçlarına basmak zorunda kaldı. Duvar kalındı, ön kolunun uzunluğundan daha kalındı. Karşı galerinin çatısındaki dekoratif süslemeleri, yoğun sis tabakasının hemen üstünden, sadece bir anlık görebildi.

Kai havuza geri döndü. Avluyu kontrol eden her neyse, orada olmalıydı. Odanın geri kalanı boştu, sadece çıplak bir oda vardı. Şaşkın bir şekilde etrafında dolaştı ve sonunda havuzun iç kenarlarının altında, su seviyesinin hemen üzerinde delinmiş delikler olduğunu fark etti. Bazıları suyu boşaltıyordu, bazıları ise sürekli akışlarla dolduruyordu.

Tahren ve Ziede hala odayı arıyor, duvarlarda ve zeminde gizli paneller arıyorlardı, görünüşe göre Kai kadar şaşkındılar. "Bu havuz olmalı. Burada başka bir şey yok. Nasıl kıracağız?" dedi. Taş kalındı,

Kai'nin ellerinin genişliğinin iki katıydı. Taştan hayatı çekip çıkaramazdı.

Ziede, Tahren'e anlamlı bir şekilde baktı. Tahren, "Bunun hassas olduğu söylendi" dedi.

"Kim söyledi?" diye sordu Ziede.

"Yorumcular içkiliyken böbürlenirler," dedi Tahren anlamlı bir şekilde. "Bunu daha önce açıklamıştım."

"Sana ne söylendiği umurumda değil," dedi Kai. Mantıksız davrandığını biliyordu ama çok yakındılar. "Bu hassas değil. Bu taş ve su. İçinde hayat yok, güç yok."

Ziede hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. "Onu harekete geçiren niyet bir yerlerde gizli olmalı. Bu sadece onun kullandığı su."

Kai hırladı. Elini suya vurdu ve Tahren'in hafif tunikasına su sıçrattı. Yağmur hala yağarken mahkemeye girmeye çalışırsa, savaşamayacak ve herhangi bir lanet kırıcıya sahip lejyoner tarafından yakalanabilirdi. "Geri dönmeliyiz, sen içeriden durdurmaya çalışmalısın. Ben yapamam..."

"Delikleri kapat," dedi Tahren.

Ziede gözlerini kıırttı. "Ah." Yine yüzünü buruşturdu, ama bu kez kızgınlığı kendine yönelik gibiydi. "Bunu yapabiliriz. Elbette."

Kai, basit çözümün etkisini hissederken, ciğerlerindeki sert nefesle Tahren'e baktı. "Sana su sıçrattığım için özür dilerim," dedi.

Tahren omuz silkme hareketine benzer hafif bir hareket yaptı.

Ziede ellerini havuzun kenarına dayadı ve nemli bir nefes Kai'nin yüzünü okşadı. Pencereleden bir esinti içeri girdi. Su titredi, dalgalar tuhaf çapraz desenler oluşturarak birbirlerini kovaladılar. Suyun yüzeyinde dalgalanmalar büyüdü. Ziede kaşlarını çatı ve "Bu görüldüğünden daha zor" diye mırıldandı.

"Zor görünüyor." Tahren'in bakışları Ziede'nin üzerindeydi, kaşlarının arasında hafif bir endişe çizgisi vardı.

Esinti şiddetlendi, Kai'nin peçesini yüzüne yapıştırdı, o da peçeyi çıkardı. Su sallanıp havuzdan dışarı dökülünce geri çekildi. Ama dalgalar duruldu ve Ziede'nin manipüle ettiği hava sayesinde havuzun kenarında çukurlar oluştu. Çukurlar suyu kenarlardan ve drenaj deliklerinden uzaklaştırdı. Gergin anlar uzadıkça Kai'nin parmakları pençe gibi kıvrıldı. Sonra akan su aniden yavaşlayarak damlamaya başladı.

Kai tekrar ilk pencereye koştu, ellerini dış pervaza dolayarak kendini yukarı çekip dışarıyı görmek için uzandı. Avluda sis

açılıyor, yağmur damlaları yavaşlayarak damlamaya dönüşüyordu. Kalbi çarparak yere geri düştü. "İşe yarıyor!"

Boş bir metal sesi onu merdivenlere doğru döndürdü. Ses, aşağıdaki odadan, kapıdan geliyordu. Tahren yüzünü buruşturdu. Ziede, çenesini sıkarak, tüm konsantrasyonunu ve dikkatini lavaboya vermiş, kıpırdamıyordu. Birisi değişikliği fark etmiş, araştırmaya gelmiş ve gardiyanın kaybolduğunu görünce alarm vermişti.

Önemli değildi. Kai bunun bir çıkışı olmadığını biliyordu. Dönüp tekrar pencerenin geniş pervazına atladı. "Aşağı iniyorum."

Tahren, "Elimden geldiğince onları oyalarım," dedi. Merdiven korkuluğunu atladı ve aşağıdaki odaya düştü.

Kai, sandaletlerini pürüzlü taş duvara sapladı, kendini yukarı çekti ve pencereden geçti. Fazla düşünmeden, dar pencereden Cageling Demon Court'un hasta, sisli havasına yuvarlandı. Düşüşünü bir takla haline getirdi ve ayakları önde galeri çatısının kenarına indi. Arduvaz suyla kaygandı ve dengesini korumak için çömeldi.

Sis neredeyse dağılmıştı. Sis dağıldığında Kai, başının üzerindeki kemerli tavanı ve oyulmuş bulut desenlerini ilk kez gördü. Tüm alan, onun fark ettiğinden daha yüksekti ve izleme galerisinin üzerinde, daha önce hiç fark etmediği açık balkonlar vardı. Hafif yağmur artık havada sadece bir nem olarak hissediliyordu, ancak saçaklardan hala damlalar sarkıyordu. Ayaklarının kaydığını hissetti, kontrollü bir düşüşe dönüştürdü ve aşağıdaki ıslak kaldırıma indi.

Mahkeme salonunda hiç ayağa kalkamamıştı ve bu açıdan bakınca farklı görünüyordu, bilinmeyen ama aynı derecede korkunç bir yer gibi. Zemin, koyu renkli, karışık saçlar ve kahverengi uzuvlara yapışmış, ıslak, yırtık pırtık giysiler yığınlarıyla doluydu. Oturan iblisler kendilerine kıvrılmış, başları öne eğilmişti. Yaklaşık elli tutsak vardı, ama bu sayıya, ödünç aldıkları bedenleri terk edilmiş gibi görünenler de dahildi. Ve Bashasa'nın zavallı ölü kız kardeşi.

Kai, yeraltına dönüşün imkansız olduğu bir durumda bedenlerini terk etmeye çalışan ibislere ne olduğunu bilmiyordu. Bunun mahkeme salonundan daha az acı verici olabileceği düşüncesi pek olası değildi.

Kai'nin kalbi çarpıyordu ve Enna'nın vücudundaki her içgüdü ona koşmasını, galeriye atlamasını ve dışarı çıkmak için savaşmasını haykırıyordu. Bunun yerine ceketini açtı ve kesici aleti çıkardı. En yakınındaki çökmüş figürün yanına kendini attı.

Çürümüş, suyla dolu derinin kokusu, ıslak kaldırımın hissi ellerini titretmişti. İblisin zincirlerini bulmak için el yordamıyla aradı. Sonsuz bir zaman gibi geldi ama aslında sadece birkaç kalp atışı sürmüştü, ek yerlerini kesmenin püf noktasını bulana kadar. Hareketsiz iblisin ayak bileklerini, bileklerini ve boynunu serbest bırakmak için üç bağlantıyı kopardı. Sonra onlarla konuşması gerektiğini hatırladı. Ayağa kalktı ve bir sonrakine gitti. "Ben Dördüncü Hanedan'ın Prensi, Kentdessa Saredi soyundan gelen merhum Enna'nın oğluyum." Kai sesini yükselterek, galerideki lejyonerlerin anlamaması için Saredi dilinde konuştu. "İki Hierarch Tapınak Salonlarında. Onları öldüreceğiz ve sizden bizimle savaşmanızı istiyoruz!"

Galeriden telaşlı sesler yükseldi. Kai onları görmezden geldi, çılgınca zincirleri keserek, bir araya toplanmış iblislerden diğerine geçti. Bazı yüzler ona döndü, kabuk bağlamış gözler açıldı, ama o, zincirlerini kesip yoluna devam etmekten başka bir şey yapamayacak kadar telaşlıydı. Bashasa, onları savaşmaya ikna etmeyi bileceğini ummuştı, ama Kai başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Kai bir sonraki iblise ulaşmak için ayağa kalktığı anda, sırtına bir şey çarptı. Şok etkisiyle öne doğru savruldu. Ön kolları kaygan zemine çarptı ve alet elinden fırlayarak taşa çarptı.

Kai hırladı, ayağa kalkmaya çalıştı ama sağ omzunun sertleştiğini ve hareket etmediğini fark etti. Omzunda, derisinin altında sıcak bir demir çubuk gibi acı büyüyordu. Acıyla yüzünü buruşturarak arkasına uzandı ve kaynağını aradı. Eli metale ulaştı ve onu çekti; çıkarken daha da fazla acıdı. Öfkeyle tıslayarak, galerinin bir yerinden ateşlenmiş metal bir tatar yayı oku tuttuğunu fark etti.

Onu bir kenara attı ve ileri süründü, aleti tekrar yakaladı ve iki zinciri daha kesti. Başka bir ok solundaki kaldırımda çınladı, sonra ikincisi belinin alt kısmına çarptı. Yeni yırtıcı acıdan, omurgasını kıl payı ıskalamıştı. Kai içindeyken Enna'nın vücudu bir tür durağanlık halinde tutuluyordu ve okları çıkarabildiği anda herhangi bir yara neredeyse anında iyileşecekti. Ancak Enna'nın vücudu parçalanabilir veya o kadar çok metal bıçakla delik deşik edilebilirdi ki, çöküp Kai'yi içinde mahsur bırakabilirdi.

Kai, sürünerek kaçmaya çalışan iblisin son zincirini çıkardı. Kai geriye uzandı ve yeni cıvatayı çıkarmayı başardı. İki cıvata daha kalçasına ve beline saplandı. *Bunun için vaktim yok!* Kai kendini yarı kaldırdı ve ayaklarıyla iterek bir sonraki iblise ulaşmaya çalıştı. En azından artık mahkemede hareket vardı, serbest kalan iblisler duvarların yönüne doğru sürünerek ya da kendilerini sürükleyerek ilerliyor, diğerleri ise ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bir şey sol bacağına çarptı ve

omzunun üzerinden bakınca başka bir metal cıvata gördü. Kai homurdandı ve onu çıkardı.

Yukarıdan bir çığlık, ardından boğuk bir ağlama sesi geldi. Bir sonraki cıvata savruldu ve avludaki bir sütuna çarptı. Bir lejyonerin cansız bedeni galeriden uçarak kaldırıma çarptı. Bir saniye sonra Tahren galeri korkuluğunu atladi ve avluya indi. Kai'ye doğru koştu, kılıcını kaldırdı, sonra son anda yön değiştirdi ve havada bir şeye vurmak için zıpladı. Kılıcı çan gibi çınladı ve bir ok daha yere düştü. "O balkonda, ona ulaşamıyorum," dedi. Kai'ye baktı, kaşlarından biri kalktı. Kai iğne yastığına benziyor olmalıydı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Onları çıkar!" dedi Kai, bir sonraki zincir grubuna doğru sürünerek.

Tahren başka bir atışı savuşturmak için döndü, sonra eğildi. Kai'nin vücudundaki okları bir çocuk çiçek toplar gibi çıkardı.

Bu, yırtılıp açılmak gibiydi, ama Enna'nın vücudunun kendini onarmasının tek yolu buydu. Çiviler çıkarıldıktan sonra Kai, ellerinin ve dizlerinin üzerinde bir sonraki iblis grubuna doğru ilerledi. "Ziede..." Kurtulmuş bir iblis Tahren'in bacağına uzandı ve Kai onlara doğru atıldı. İblisi ensesinden yakaladı ve salladı. "Hayır! Ona zarar vermeyin, o bize yardım ediyor! Ona dokunan olursa, onu paramparça ederim!"

İblisi fırlattı ve onlar mahkeme salonunun duvarına doğru koşular. Hâlâ zincirli olan iblisler Kai ve Tahren'den uzaklaşarak onları izlediler. Bu, Kai'nin yardım çağrısının yapamadığını başarmıştı. Kai, yaralı bacağıyla topallayarak bir sonraki iblise doğru sendeledi, sırtı, açık yaraları kapatmak için gerilen eti nedeniyle ağrıyordu. Toparlanmış şekle ulaştığında, başlarını kaldırdılar ve karışık saçlarını geriye attılar. "Kai-Enna?"

Aşağıya baktı. İblis yaşlı bir adamın vücudundaydı. Giysileri paçavra gibiydi ama yırtık pırtık ceketine Kanavesi Saredi'nin mührü olan küçük bir düzlük kurdu oyması iğnelenmişti. Sonra yüzünü tanıdı. "Arn-Nefa?" Kai kendini yere attı ve ona sarıldı. Onu neredeyse tanıyamıyordu. Arn-Nefa'nın yanakları çökmüştü, gözlerinin etrafındaki deri derin morluklarla kaplıydı, bambaşka birine benziyordu. Çürümenin altında, damarlarında yeraltı gibi, çimenlikler gibi kokuyordu.

Elini Kai'nin yüzüne koydu. "Sesini duyduğumu sandım, sana seslenmeye çalıştım ama..." Sesi kalın ve boğuktu.

Kai'nin rahatlamaya, onu gördüğüne, hayatta olduğuna ne kadar sevindiğini söylemeye vakti yoktu. "Savaşacağız. Bir ölümlü var, bir Arike prensi

Tapınak Salonlarında Hiyerarşilere saldırıyor." Geri çekildi ve aceleyle zincirlerini kesti.

Onu ayağa kaldırdı ve kız galeriye doğru sendeledi, durup başka bir özgür iblisin kolunu tutup onu da yanında sürükledi.

Cesaretlenen Kai, sesini yükseltti. "Hiyerarşileri ve lejyonerleri öldürmek istiyorsanız, bizi Tapınak Salonlarına kadar takip edin. Ya da burada yatıp işe yaramaz bok yığınları gibi çürümeye devam edin!"

Kai daha fazla zincir kesti. Daha fazla cıvata avluya yağdı ve tuzağa düşmüş iblisleri vurdu. Ama bazı iblisler cıvataları çıkardı, diğerlerine yardım etti, sendeleyerek ya da sürünerek duvarlara doğru ilerledi. Uzun ve acı verici esaretlerinin sersemliğinden nihayet uyanıyorlardı. Tahren, Kai'yi takip etti, sırtını ona dönerek onu korudu. Kai, Tahren'in onu koruduğu gibi, onun da kendisini koruyacağına güvendiğini fark etti. Sanki sorusu kesilmemiş gibi, Tahren, "Ziede merdiven boşluğunu kapattı. Sana yardım etmemi söyledi." dedi.

Ziede bu zor hava manipölasyonunu daha fazla sürdüremezdi. Daha hızlı çalışmak zorundaydılar. "Kılıcınla zincirleri kesebilir misin?" Tahren cevap vermedi ve Kai ona bir bakış attı. Yüzünde hafif bir endişe vardı ve Kai, onun diğer iblislerden korktuğunu, ölümsüz yaşamının bir kısmını tüketebilecek bir dokunuştan korktuğunu düşündü. Bunun olacağını, iblislerin artık ona yardım ettiğini anladıklarını düşünmüyordu. Öyle olsa bile, geri kalanlarını kurtarmak için bu riski almaya hazırdı. Ama o, "Korunmasız kalırsınız," dedi. Bunu, bükerek

başka bir okun yönünü değiştirerek sözlerini vurguladı.

"Ben iyiyim, git! Lütfen." Çaresizliği anlaşılmış olmalıydı, çünkü Tahren kısa bir baş sallama yaptı ve avluda dönerek uzaklaştı.

Kai'den daha hızlıydı, ona dikkat etmek zorunda kalmadığında çok daha hızlıydı. Kılıcı, çınlama denemeyecek kadar yüksek ve saf bir sesle zincirlere çarptı, kafası karışık bir iblisin bile onu yakalamaya çalışamayacağı kadar hızlı hareket etti. Kai, bir sonraki zincirleri kesmek için geri döndü ve hemen sırtına başka bir ok isabet etti.

Ancak iyileşen iblisler duvardan galeriye tırmandılar ve onlar yukarı çıkarken ölümlüler çılglık atmaya başladı. Üst balkondaki lejyonerler, oradaki katliama tatar yaylarını doğrulttular, bu da Kai'nin daha hızlı hareket etmesini sağladı. Avlunun bu bölümündeki son zincirleri kesti ve Tahren'in onsuz diğer tarafı daha hızlı bitireceğini gördü. Daha hareketli iblislerin diğerlerini duvarlara doğru sürüklemelerine yardım etmek için döndü. "Onları galeriye götürmeliyiz

galeriye götürmeliyiz," dedi en yakındaki kişiye, hala Saredi'yi kullanarak. "Bir cadı suyu tutuyor ama bunu uzun süre yapamaz."

"Hangi cadıdır?" diye sordu biri.

"Kentdessa. Tapınak Salonlarındaki Hiyerarşileri öldürün, Arike'yi değil, onlar bize yardım ediyor. Diğerlerine de söyleyin." Dinlediklerini umarak bunu defalarca tekrarladı.

Başka biri sırtındaki cıvataları çıkardı. Sonra galerideki iblisler, ölmek üzere olan bir ölümlüden bir tatar yayı aldılar ve üst balkonlardaki lejyoner okçular kaldırım taşlarına yuvarlandılar.

Kai, sığınaklara sürüklemek için başka bir iblis aramak için geri döndü ve kendini boş bir avluda buldu. Sessiz bir gümbürtü duvarları salladı ve yukarıdan aniden su fişkırdı. Kai sendeledi, uzuvları aniden güçsüzleşti, tüm gücü tek bir çekiç darbesiyle yok oldu. Nefes nefese, bir dizinin üzerine çöktü.

Bu selden kaynaklanmıyordu, kısa süreli maruz kalma böyle bir etki yaratmazdı. Bu, çaresizlik, burada mahsur kalma anısının hatırasıydı... Bu onu sersemletti, kanını dondurdu. Çırpındı, ayağa kalkmaya çalıştı. Sonra Tahren aniden yanına geldi.

Onu belinden tuttu ve onu kaldırıp omzuna attığında dünya sallandı. Kai, Tahren'in tunikasının arkasından başka bir şey göremiyordu ama onun uzun bir adım attığını hissetti. Sonra bir sarsıntıyla galerinin sığınağına ulaştılar.

Onu indirdi ve ayakları üzerine dikti. Yağmur avluya yağarken, serbest kalan iblisler etraflarına toplandılar. Tahren, Kai'nin kolundan son cıvatayı çıkardı, sonra omuzlarından tutup onu nazıkçe salladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kai. Enna'nın vücudunun içinde sallanıyordu, sanki her an dışarı çıkacakmış gibi.

"Seni diriltmeye çalışıyorum," dedi Tahren. Yüzündeki ifade ciddi ve sakindi, sanki imkansız başarımlar gibi değildi.

"Dur, dur," dedi Kai, ellerini iterek. "Lütfen, teşekkür ederim." Giysilerinden ve saçlarından galeri zeminine su damlıyordu. İblisler onu izliyordu, hırpalanmış, hasta, öfkeli. Ayaklarının altında kurumuş ya da kanlı ölü bedenler yatıyordu. Kai nefes aldı ve kendini odaklamaya çalıştı. "Tapınak Salonları. Hangi tarafta?"

Tahren işaret etti. "O taraftan çık, sonra sol taraftaki salona gir."

"Gidin!" diye bağırdı Kai. "Tapınak Salonlarındaki Hiyerarşileri öldürün! Arike'leri bırakın, onlar müttefiklerimiz!" İblisler gerçekten

galeriye akın etmeye başladıklarında biraz şok oldu.

"Orada." Tahren rahatlamış bir şekilde bu kelimeyi fısıldadı. Kai, onun hiçbir şey hakkında bu kadar duygu dolu konuştuğunu duymamıştı ve şaşkınlıkla ona baktı. Sonra Ziede'nin Cageling Mahkemesi'nin zeminine doğru süzüldüğünü gördü.

Kai gibi dar pencereden dışarı çıkmış olmalıydı. Giysileri yağmurdan sırlıklam ve dağınıktı, altın rengi göz makyajı akmıştı.

Tahren ona sanki şok olmuş gibi baktı.

Kai, "*Huh*," diye düşündü. Bu bir sürprizdi. Ama bugün her şey sürprizdi, Arn-Nefa'yı bulmak gibi, şu anda hala hayatta olmaları gibi.

Ziede galeri korkuluğuna kadar sürüklendi ve "Ne bekliyorsunuz? Aklınızı mı kaçırdınız? Annesiz Tapınak Salonlarına gidin! Bunu boşuna yaptıysam ikinizi de kendi ellerimle öldürürüm!" dedi.

Tahren, Kai'nin kolunu yakaladı ve onu sürükledi, ta ki beyni vücuduna yetişene ve iblislerin arasından ilerleyene kadar. Ziede'nin ortaya çıkışı onlara canlılık verdi, özellikle de daha uzun süre esir tutulmuş, daha dağınık ve hırpalanmış, ödünç aldıkları bedenleri yıpranmış ve çökmeye yakın olanlara. "Bir cadı," diye fısıldadılar, Erathi sınırlarındaki uzak batı çayırları klanlarının lehçesiyle. "Cadılar burada, cadılar bizimle."

Kai ve Tahren galeriden çıkıp sol koridora ulaştıklarında, grubun en önündeydiler. Tahren Kai'yi bıraktı ve yolu göstermek için ilerledi, Kai de ona yetişmek için koştu.

Alarmlar Yaz Salonları'na yayılmış olmalıydı. Lejyonerler çapraz koridordan hücum ettiler ve çığlık atmaya bile fırsat bulamadan bir yığın iblisin altında kaldılar. Kai, Bashasa'nın planını anlatırken, saraydaki lejyonerlerin deneyimli askerler değil, gardiyanlar ve işkenceciler olduğunu söylediğini hatırladı. İblisler hakkında tek bildikleri, bağlanmış ve çaresiz bir şekilde Cageling Mahkemesi'ne götürülürken onlara nasıl zarar verecekleri idi. *Yine haklıydı*, diye düşündü Kai. Kederli bir deli olmasına rağmen, Bashasa şimdiye kadar birçok konuda haklı çıkmıştı.

Tahren onları daha küçük koridorların kesiştiği bir noktadan geçirdi, sonra bir sonraki dönüşte daha geniş ve daha yüksek bir tören yoluna girdi. Üst duvarlar fethedilen yerlerin bayrakları, yenilen liderlerin kafaları ve kemikleri, çalınan altın başlıklar, mücevherler, silahlar, tahta maskeler, fildişi ikonlar, akla gelebilecek her şeyle süslenmişti. Öfkeli biri

bu yoldan geçmişti. Ganimetler yere atılmış, süslü bir kalkan yere atılmış, bayrakların yırtıldığı yerlerden duvara saplanmış kumaş parçaları kalmıştı. Sonra caddenin sonundan bağırışlar, çığlıklar ve silahların çarpışması yankılandı. Kai daha hızlı koştu.

Tahren'in bir adım arkasında kemerli geçide ulaştı.

Geniş bir merdivenin tepesindeydiler, önlerinde geniş Tapınak Salonları uzanıyordu. Duvarları boyunca çok katlı galeriler bulunan bir kanyon gibiydi, eğimli cam tavan güneş ışınlarının içeri girmesine izin veriyordu. Hierarch bayraklarının altındaki uzak tarafta bir dizi yükseltilmiş platform vardı; şu anda boştu, tüm savaş odanın merkezinde yoğunlaşmıştı.

Kai karmakarışık bir kavga bekliyordu, ancak Bashasa, askerleri ve rastgele seçilmiş diğer ölümlüler odanın ortasına sıkıştırılmış ve tamamen kuşatılmışlardı. Kai, Hiérarřiler veya yorumcular göremiyordu, sadece lejyonerler arasında birkaç subayın kuyrukları vardı. Bashasa'nın grubundan biri mavi ve mor bir bayrak sallıyordu, muhtemelen tören salonundan alınan bir Arike ganimeti. Bu, Bashasa'nın umduğu gibi isyanı körükleyecek büyük bir direniş hareketi değildi.

Kai ağzının bir gülümseme oluşturduğunu hissetti. *Bakalım bu konuda ne yapabiliriz.*

Merdivenlerden aşağı atladı ve mermer zeminde koşmaya başladı. Diğer iblislerin onu takip edip etmemesi umurunda değildi. Tek amacı, mümkün olduğunca çok kan dökmek, Hiyerarşilerin bu onurlu yerine, onların çayırlara yaptıklarını yapmaktı.

Kai ilk lejyoneri arkadan vurdu, zırhlı omuzlarını yakaladı ve kendini yukarı çekti, elini ölümlünün yüzüne vurarak onun hayatını aldı. Adam onun altında yere yığıldığında Kai kendini ileriye fırlattı. Ağırılığı altında düşen başka bir lejyonerin üzerine düştü; Kai onu kask ile yakası arasındaki boşluktan geçirdi. Biri bıçağını göğsüne sapladı ve o da onun elini kavradı, çekilmeden önce onun hayatını aldı. ığlıklar, panik içindeki bağırışlar, düşmanların hayatının baş döndürücü tadı Kai'nin beynini doldurdu ve başka hiçbir şey kalmadı.

Kai, etrafında ölü lejyonerlerin dağıldığı açık bir çemberin içinde durana kadar kendine gelmedi. Giysileri kanlıydı, hatırlamadığı kesikler ve yaralar vardı. şaşırtıcı olan, diğer iblislerin de burada olmasıydı. Artık her yerde savaş vardı, çürümüş cesetler salonun her yerine dağılmıştı. Arn-Nefa'yı gördü, bir düzine iblisi yönetiyor, panik içindeki lejyonerleri korkmuş ördekler gibi salonda sürüklüyordu. İblisler

Bashasa'nın halkına yapılan kuşatmayı kırmış, salonları bir çığ gibi yutmuştu.

Yan duvardaki bir girişten daha fazla lejyoner içeri daldı, ancak silahlı ölümlülerden oluşan dağınık gruplar tören yolundan içeri akın etti. Bazıları Rehine Mahkemelerinden diğer Arike'ler olmalıydı, ancak çok sayıda farklı görünüşte ve kıyafetlerdeki diğerleri de vardı.

Belki de Bashasa, en azından saraydaki diğer rehineler arasında bir isyan başlatmıştı.

En yakınındaki iblisler Kai'ye baktı ve Kai onların emir beklediklerini anladı. *"Oh oh,"* diye düşündü. Kai hiç kaptanlık yapmamıştı. Kaosu düzenlemeyi bilen Bashasa veya Tahren gibi birini bulması gerekiyordu.

Salonun diğer ucunda üç lejyoner aniden havaya uçtu, sonra duvara çarptı. Bu Ziede olmalıydı. Kai, salonun uzak ucundaki platformda, Arike askerleri tarafından çevrelenmiş Bashasa ve Tahren'i gördü. Bashasa, kısa bir lejyoner mızrağıyla savaşıyordu, göğsüne geri alınan Arike bayrağının yırtık bir parçası sarılmıştı. Ama Tahren, Ölümsüz Mareşal gibi savaşıyordu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Kai sadece kılıcının parıltısını görebiliyordu. Onlara doğru ilerlemeye başladı.

En yakınındaki iblislerin de onunla birlikte hareket ettiğini, üç lejyoner ona saldırıp sürü altında kalana kadar fark etmedi. Bu, potansiyel rakiplerinin çoğunun neden yolundan çekilmeye çalıştığını açıklıyordu.

Kai platforma ulaştı ve merdivenleri tırmandı, yoluna çıkan lejyonerleri yere serip bir kenara attı. Diğer iblisler her iki taraftaki merdivenleri koşarak çıktılar ve direnişi aşp geçtiler. Aniden yol açıldı.

Platformda Arike askerleri Bashasa'nın etrafında savunma pozisyonlarına yayıldılar. Diğerleri bu arayı yaralılarını kurtarmak için değerlendirdiler. Kai tepeye ulaştığında, Tahren kılıcını indirdi. Ne kadar sert savaştığının tek göstergesi, çevredeki platformlarda yığılmış cesetler, alnındaki birkaç ter damlası ve cüppesindeki kan lekeleriydi. Kai, Bashasa'nın yanında dururken etraflarında bir sessizlik balonu oluşmuş gibiydi. Aşağıdaki merdivenlerde bekleyen iblislere dönerek, "Bu Bashasa, artık sizin kaptanınız o" dedi. İmparatorlukta tam karşılığı olmayan, daha çok "tehlikeye doğru seyahat eden lider" anlamına gelen Saredi kelimesini kullandı.

Arn-Nefa ve takipçileri merdivenlerin altına ulaştığında iblisler onaylayarak mırıldandılar.

Bashasa, Kai'yi daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. Kai, giysilerinin kesiklerle ve kanla kaplı olduğunu, örgülerinin çözülmüş olduğunu biliyordu, çünkü çok aptal ve şimdi ölü olan biri arkadan saçlarını tutup boğazını kesmeye çalışmıştı.

Bashasa da en az onun kadar dağınıktı, brokar ceketinin kolları kanlı bir şekilde kesilmişti, parmak eklemleri sıyrılmıştı. "Göğsünde bir bıçak var" dedi.

Oh, doğru, vardı. Sağ kolundaki sorun buydu. Kai bıçağı çıkarmak için uzandı ama aç çok zordu.

Bashasa kaşlarını çatı. "Onu öylece çekip çıkaracak mısınız?"

"Tabii." Kai, Enna'nın vücudunun nasıl çalıştığını açıklayacak kelimeleri bulamıyordu.

"Bekle, ben yapayım." Bashasa bıçağın sapını kavradı ve bıçağı çekip çıkardı.

Kai derin bir nefes aldı. Kendini daha iyi hissediyordu. Mağara benzeri alanı gözden geçirdi ve çatışmaların azaldığını, yeni gelenlerin platforma odaklandığını ve onları izlediğini gördü. Belki de, Hierarchların tapınılacağı Tapınak Salonlarının nefinde, ölü lejyonerlerle çevrili duran onlar izlemeye değer kişilerdi. "Bu insanlar kim?" diye sordu.

"Arike, Enalin, Nibet'ten Ilveri, Grale ve tanımadığım diğerleri. Rehineler, fethedilmiş müttefik devletlerin elçileri, kendilerini özgürleştiren köleleştirilmiş esirler," dedi Bashasa. Salonların girişlerinde nöbet tutan, tanımadığı Arike askerlerinin gruplarına doğru başını salladı. "Prens varisleri Asara ve Stamash saraylarından kaçıp bize katıldılar." Platformun arkasındaki uzun altın kapılara döndü. "Hiyerarşilerin orada olduğunu düşünüyoruz."

Hava çırpındı, Kai'nin saçlarını savurdu ve Arike bayrağını dalgalandırdı. Ziede yanlarına yere çöktü. "Ne bekliyoruz?" dedi.

"Seni," dedi Bashasa tereddüt etmeden. Kai'den geri çekildi ve lejyoner mızrağını bıraktı. Elini uzattı ve Arike askerlerinden biri kendi kılıç kabzasını eline koydu. Kapıya döndü. Askerleri ve platformdaki diğerleri onun arkasında ve yanında toplandılar.

Kai, Ziede'nin kendini hazırladığını izledi, kalan gücünü kendine çekirken giysileri rüzgarda dalgalanıyordu. Bashasa'nın diğer tarafındaki koruma pozisyonundan Tahren, Ziede'ye bakarak karşılık bekliyor gibiydi, ama

Ziede fark etmedi. Kai kendini kapıya odakladı; bunun son olduğunu biliyordu.

Kan ve yeni ölüm kokan bir nefes Kai'nin giysilerini çekiştirdi, Tahren'in kısa saçlarını karıştırdı. Hızla güçlendi, Kai Bashasa'ya yaslanmamak için ayaklarını yere sağlam basmak zorunda kaldı. Daha zayıf ölümlüler yana doğru sendeledi ya da mızraklarının saplarını platforma dayayarak yerlerinde kalmaya çalıştılar. Ziede'ye dokunmadı, o ise büyüyen kasırganın ortasında bir heykel gibi duruyordu.

Ziede keskin bir hareket yaptı ve rüzgâr kapılara çarptı. Çarpma sesi Kai'nin kemiklerinde yankılandı. Ağır kapılardan biri eğildi, diğeri üst menteşelerinden fırladı ve yaldızlı sert ahşabın keskin bir çatırtısıyla içe doğru döndü.

Bashasa bağırdı ve açıklığa doğru atıldı. Kai askerlerle birlikte ileri atıldı. Sonra ölümlüler çığlık atmaya başladı.

Bir saniye sonra, görünmez bir güç Kai'nin vücudunu sardı. Ciğerlerini sıkı, gücünü tüketti. Bashasa ve diğer ölümlüler sendeledi, düştü, uzaklaştı. Ziede, ezici güce karşı mücadele ederek yerinde dururken, öfkeli bir çabayla yüzünü buruşturdu. Tahren ayakta kaldı ama hareket etmekte zorlandı, zar zor ilerledi. Kai omzunun üzerinden bakmayı başardı ve gördüğü şey kalbini umutsuzlukla sıkıştırdı.

Etki platformdan yayıldı, sis gibi odanın içinde yuvarlandı, diğer iblisleri bile geri itti. Hâlâ savaşıyor, hiçbir şeyden habersiz ölümlüler, lejyonerler ve isyancılar, sendeledi ya da yere düştü.

Kai bunu ilk kez tepelerde geçirdiği o korkunç günde hissetmişti, Saredi'yi, sınır sakinlerini ve cadıları toplu halde öldürdüğü gün. Hiç bu kadar kaynağa yaklaşmamıştı. Artık bunun Hiyerarşilerin Büyük Eseri olduğunu, Kuyularının gücünü hazırlayarak menzilerindeki herkese ölüm yağdırdığını biliyordu.

Kai kapıya doğru adım attı ve göğsüne bir itme hissetti, sanki oraya konmuş bir el onu sürekli olarak uzaklaştırıyormuş gibi. Bu, kalbini dondurdu, bacaklarını titretti. Hayatını tüketiyordu, ama Kai de Salonlar'ın her yerinde ölümlülerin hayatını tüketmişti; şimdi Enna'nın vücuduna akan tüm o hayat, ona ilerlemek için güç verdi.

Kırık kapıya ulaştı ve onu geçerek, açıkça bir tür sığınak olan bir odaya tırmandı. Lambanın ışığı, desenli mermer duvarlar ve fildişi zeminde titriyordu. Ölümlüler etrafa dağılmıştı, subay kuyruklu lejyonerler, zengin giyimli hizmetçi soylular, hepsi de büyücülüğün ayırım gözetmeyen etkisi altında çaresizce batıyorlardı. Ama Kai sadece

odanın ortasında duran Hierarch ve onu koruyan açıklayıcıya odaklandı.

Kai, bir Hiyerarşi'yi hiç bu kadar yakından görmemişti, ama Kuyu'nun kokusu, acı ve çalınan hayatların kokusu, dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Beyaz ve altın rengi bir cüppe giymiş, soluk beyaz elleri, pembe, çizgisiz yüzü, traşlı kaşları, düzgün beyaz sakalı ve uzun beyaz saçları olan küçük bir adama benziyordu. Sanki bu sadece bir rahatsızlıkmuş gibi, ifadesi yumuşaktı. Ve belki de öyleydi; şu ana kadar sadece lejyonerleri ve hizmetkarları öldürülmüştü.

Önündeki açıklayıcı, elleri uzanmış, baştan aşağı siyah giyinmiş, yüzü bir peçeyle gizlenmiş ince bir figürdü. Heykel gibi donmuş halde duran açıklayıcı, Hierarchs'ın Kuyusu'nu kullanarak odayı, menzilindeki herkesi öldürecek uyuşturucu güçle doldurdu, sonra da onların hayatlarını kendisine geri besledi.

Kai ölmek istemiyordu, Ziede, Tahren, Bashasa ve diğerlerinin sadece bir Hierarch'a bir anlık rahatsızlık vermek için ölmesini istemiyordu. Kendini öne attı.

Sanki damarlarından kanını, kaslarından gücünü emen soğuk çamurda yüzüyormuş gibiydi. Gözünün ucunda bir hareket, lanet kırıcıyı tutan kolu ona dokunmadan yakalaması için onu tam zamanında uyardı.

Ancak, onu tutan kişi de diğerleri gibi Kuyu'nun gücünden etkilenmişti. Kai onları yana doğru çekti ve hayatlarını emdi. Cesedi aşağı iterek, bacaklarına takılıp tökezledi ve son iki adımı atarak açıklayıcıya doğru ilerledi. Bu kadar yakın mesafeden, gücün girdabı bir dağın ağırlığı gibiydi ve Kai onun altında çöktü.

Hayatının yiyip bitirilmesi böyle bir şeydi. Hiyerarşilerin Kuyusu, Kai'yi serin fildişi zemine bastırırken, kemikleri gıcırdadı, büküldü ve kırıldı. Boyun kaslarını gererek, başını, eteğinin altındaki açıklayıcının yaldızlı sandaletlerini görebilecek kadar kaldırdı. Kai, kolunu yukarı çekerek uzandı ve çıplak bir ayak bileğini yakaladı.

Kuyu, açıklayıcının vücudundan geçiyordu ve Kai'yi anında alt etmeliydi, ama tüm güç, Salonlardaki ölümlüleri öldürmek için dışarıya akıyordu. Bu bağlantı, açıklayıcının Cantenios gibi savaşmasını engellemiş olmalıydı; Kai, açıklayıcının hayatının damarlarına sızdığını hissetti ve o kadar şok oldu ki neredeyse bırakıyordu. Bunun işe yarayacağını hiç beklemiyordu; sadece Hiyerarşinin korku hissetmesini, bir iblis Saredi'nin ne kadar yaklaşabileceğini görmesini istiyordu.

Kuyunun ezici gücü sona erdi, öfke dolu sesler ıgık attı, ağır bir bot Kai'nin bacağına bastı, sonra omurgasına bir acı saplandı. Bir tür lanet kırıcı, üzerinde iblis öldürme niyeti olan kısa bir mızrak, emin değildi. Ama Enna'dan zorla çıkarılacaksa, önce bu açıklayıcıyı öldürecekti. Elinde kalan tüm gücüyle açıklayıcının hayatına sarıldı.

Sonra dünya karardı.

Kai, ellerinin altında fildişi karoların yumuşak dokunuşunu hissederek kendine geldi ve yuvarlandı. Ağır bir yükün ezdiğini ve kemiklerinin kırıldığını hatırladı ama artık hiçbir yeri acımıyordu. Başının dönmesi ve midesindeki mide bulantısı hariç. Beyaz etekler gördü ve başını kaldırarak, üzerinde duran Hiyerarşi'yi görmeyi bekledi. Ama o Bashasa'ydı.

Bashasa kolunu uzattı. "Dur, dur!" Kai'ye dehşetle baktı. "Cadı Kardeş!"

Kai ona gözlerini kırıştırdı, sonra Hierarch'ın Bashasa'nın botlarının hemen ötesinde kanlı cüppesiyle uzandığı yere baktı. Hierarch ölmüştü. "Bashasa. Başardın," diye boğuk bir sesle konuştu.

Kai bunun için daha mutlu olmalıydı, ama sadece yorgun hissediyordu. Oh, tabii, çünkü Enna'nın tüm kemiklerini kırmıştı ve güçlü bir lanet kırıcı ona korkunç bir şey yapmıştı. Vücudundan koparılmak böyle bir şeydi. Ama öyle değildi, çünkü Bashasa ona açıkça bakıyordu ve bir ölümlü, koparılmış bir iblisi göremezdi.

Ziede'nin sesi, "Kai?" dedi.

Bashasa, "Burada. O burada," dedi.

Ziede ortaya çıktı ve Kai'nin yanına atladı. Kaşları inanamayan bir şekilde çatılmıştı, ama en azından dehşete kapılmış bir inanmazlıktan iyiydi. "Kai?" dedi.

O, "Ziede?" dedi. Sesi kendi kafasının içinde hala garip geliyordu. "Bashasa Hierarch'ı öldürdü. Öyle değil mi?"

Ziede'nin altın rengi makyajı bulaşmış bir hal almıştı. Kai onu silmek için elini uzattı. "Kai." Ziede onun elini tuttu. Elleri sıcaktı ve Kai ne kadar üşüdüğünü fark etti. "Bunu... kasten mi yaptın?"

Bunu mu? "Açıklayıcıyı öldürmeyi," dedi Kai. Bileği ağrıyordu, sırtı ağrıyordu. Donuyordu. Ceket giymeden buz fırtınasında dışarıda yatmaktan daha kötüydü. Neden sesi bu kadar garip geliyordu?

Kız onun elini sıktı. "Evet, Kai, ama bunu yapmak istedi mi?" Kız onun omuzlarını tuttu ve vücudunu Bashasa'nın hala bir heykel gibi durduğu yere çevirdi.

Hayır, Bashasa'yı geçip ölü Hierarch'ın yanında yatan buruşuk bedeni gösterdi.

Kai kendine bakıyordu. Enna'nın bedenine bakıyordu. Gözleri açıktı, ama ölümlü gözlerdi. Kai, Enna'nın gözlerini hiç görmemişti; ilk kez onun bedeninde uyandığında ve cilalı metal aynada yüzünü gördüğünde, gözleri zaten bir iblisin yaşadığını gösteren düz siyah çukurlar gibiydi. Şimdi ise yeşil benekli kahverengi, donuk ve ölümlü donuklaşmış gözlerdi. "Uh," dedi ve sesi farklı bir tonda çıktı. "Bu benim." Sonra midesindeki mide bulantısı arttı ve görüşü karardı.

DOKUZ

Dönüş yolunda Kai, ormanın kenarında durdu ve bir haberci çağırmak için bir büyü yaptı. Bunu daha önce yapmak istemişti, ama Enalin karayla çevriliydi ve büyüsu deniz kuşlarında işe yaramıyordu. Bir süre sonra, uzun bacaklı bir nehir kuşu ağaçların arasından çıktı ve Kai'nin büyüsunün üzerinde durdu. Oraya yazdığı mesaj toza dönüştü ve kuş kanat çırpı.

Kai tekrar limanın dışına vardığında güneş öğleden sonraya doğru batıyordu ve havada kızarmış balık kokusu vardı. Nehir rıhtımına gidip mavnanın çalışmalarını kontrol etti ve neredeyse tamamlandığını gördü.

Ölümsüz Kutsal gemiye giderken, Aclines'in sökülmüş güç kaynağının kalıntılarını takip ederek, yüksek ağaçların gölgesine ulaştı. Ağaçlar, bir zamanlar bozulabilir gıdaların depolandığı kalın duvarlı, uzun ve alçak bir taş binayı koruyordu. Ashem muhtemelen burayı serin ve güneşten korunan bir yer olduğu için seçmişti. Burası, atlamış balık heykeli ile süslenmiş küçük yuvarlak bir bina olan sağlam bir kuyu evinden de uzak değildi.

Kai, ölü yaprakların arasında durup deponun içine baktı. Tozlu iç mekan, yarı baygın, yırtık pırtık giysili kohort üyelerinin bedenleriyle doluydu. Hepsi aceleyle temizlenmiş zemine yayılmış ya da yosunlu duvarlara yaslanmışlardı. Kadro, aralarında dolaşarak yüzlerini yıkıyor, ellerindeki sıyrıklarla ilgileniyor ve onları rahat ettirmeye çalışıyordu. Mırıldanan sesler ve ara sıra öksürükler dışında sessizlik hakimdi, ancak serin hava yıkanmamış bedenlerin ve ölümcül hastalıkların kokusunu taşıyordu.

Ziede, geminin içinde kalan niyet ağını yavaş yavaş serbest bırakacaktı ve kadro hepsini buraya yürümek veya taşımak zorundaydı, bu yüzden bunun zaten yapılmış olması Ashem'in organizasyonunun ve kadronun sıkı çalışmasının bir kanıtıydı. Battaniyeler, su testileri, yiyecek dolu sepetler

gemiden getirilmişti ve Kai, Saadrin'in bu konuda cimri davranıp davranmadığını ya da bunu önemsemediğine karar verip vermediğini merak etti.

Yürüyüş yolundan geri dönüp balıkçı pazarı pavyonunu geçerek daha geniş yola girdi ve Ramad'ı Ashem ile birlikte iskelenin tepesinde dururken gördü. Bazı balıkçılar teknelerinde çalışıyor, diğerleri ise pavyonun dışında oturmuş ağlarını onarıyorlardı. Kai, üst güvertede Ziede'yi görmedi ve kalp incisini dokunarak "*Her şey yolunda mı?*" diye sordu.

Cevabı hemen geldi ve onu rahatlatı: *Dramatik olmaktan çok sıkıcıydı. Ashem, sen ayrıldıktan hemen sonra Rising World karakoluna iki koşucu gönderdi. Oraya varmaları en az bir gün sürer, ama ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi olur diye düşünüyorum. Başardın mı?*

Her ikisinde de. Yakında ayrılabiliriz.

Her zaman rahatlatıcıdır. Bazı malzemeleri topladık ve sen hazır olduğunda biz de hazırız.

Güzel. Hemen geliyorum. Kai merdivenlerden indi ve balıkçı iskelesine doğru yöneldi. Onu gördüklerinde işlerini durdurdular, uyanık ve dikkatliydi ama korkmuş değillerdi. Ghoul'un kafasını tuzla kaplı kaldırıma attığında, birkaç kişi ayağa fırladı. Birisi tekneden düştüğünde su sıçradı ve çırpınmalar duyuldu.

Başka tepkiler beklemeden Kai, Ramad ve Ashem'e doğru istinat duvarı boyunca yürümeye başladı. Zaten onların tüm dikkatini çekmişti. Ramad'ın bakışları Kai ile balıkçılar arasında gidip geliyordu. Balıkçılar, ghoul'un kafasına dikkatlice yaklaşmışlardı, biri uzun bir sopayla onu incelemek için eğilmişti. Ashem dehşete kapılmış görünüyordu. İkisi de bir şey söylemeden Kai, "Gemiden başka bir şeye ihtiyacınız varsa, şimdi alın," dedi.

Ramad konuşmaya başladı, sonra Kai'ye bakarak gözlerini genişletti. Ashem, boşuk bir küfürle bir adım geri attı. "Nasıl?" diye sordu. "Bu bir kimera mı?"

Aslında onu ilgilendirmezdi, ama Kai sordu, "Kimeraya mı benziyor?" Yanak kemiklerinde kurumuş kanı sildi. Garip bir his uyandırdı ve gözlerinin kenarları sulandı. Saadrin'in dikkati gürültüyle çekilmişti ve ona öfkeli bir yüzle baktı.

"Hayır. Gerçek gibi görünüyor," dedi Ramad, hafif bir dehşeti gizlemeye çalışarak. Hâlâ ghoul'un kafasını kurcalayan balıkçılara baktı. Biri yüksek sesle rahat bir nefes aldı, diğeri ise eski deniz halkının dua ilahisini söylemeye başladı. "O kimdi?"

"Onlar için mi öldürdün?" Ashem, yüzünü buruşturarak başını Kai'nin yüzünün olduğu yöne doğru çevirdi.

Kai nefesini tıslayarak verdi. İkisine de bir cevap vermek zorunda değildi, ama her seferinde yanlış anlaşılmaktan bıkmıştı. "O bir beden çalan ghou'l'du. Bu ölümlülerin onun yakınında yaşamalarının hoş olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz."

Ashem isteksizce kabul etti, "Onları duymuştum. Ben güney sahiline ilk atandığımda, bir tanesi bir mola yerinde dolaşıyordu."

"Vücut çalan," diye tekrarladı Ramad, bunun anlamını kavrayınca kaşlarını çatarak. "Ve sen ondan... bunları mı aldın?"

Kai, ödünç aldığı gözlerini kaşımak veya dürtmek için duyduğu dürtüye direndi. Bulabildiği tek ayna, ormandaki patikanın kenarındaki durgun bir su birikintisiydi. Başka bir Cadı dışında herkesi kandıracak kadar doğal göründüklerini biliyordu, ki bunun bir sorun olacağını sanmıyordu. "Ölümsüz Kutsanmışlar, cadıların ve iblislerin kutsal yerlerde dolaşp birbirlerini taciz etmek ve cezalandırmak için kullandıkları eski eserleri aramasına izin vermez. Gemiden başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ashem sinirli bir nefes verdi ama yüzeysel bir nezaketle, "Hayır, teşekkürler. Şimdi Stios'a mı gidiyorsun?" dedi.

Saadrin tiksinti dolu bir ifadeyle parmaklıktan çekildi, ama Kai onun hala dinlediğinden emindi. Ashem'e, "Stios'a karadan gideceğiz. Ziede gemiden ayrılır ayrılmaz, Saadrin onu hemen götürecektir," dedi.

Ashem, Saadrin'in muhtemelen hala gizlendiği korkuluğa bakarak gözlerini kısarak, "Yükselen Dünya Konseyi tüm bunlar hakkında sorular soracaktır." dedi.

Ramad, "Bence en iyisi..." diye başladı.

Kai, Ziede'nin acil sesi "*Kai, zamanımız kalmadı, direksiyon kolonunun altındaki taş parlıyor*" derken geri kalanını duyamadı.

Bu, geminin Kuyu kaynağını odak noktası olarak kullanan daha fazla Ölümsüz Kutsanmış'ın geldiği anlamına geliyordu. Kai, Ramad'ın konuşmasını durdurması için elini kaldırdı. *Saadrin onları çağırmış mıydı?*

Ziede'nin iç sesi nefes nefeseydi. *Çağırmadığını söyledi ve eğer bu doğruysa, bizi başka bir yolla takip etmişler demektir...*

Ziede... Üst güvertede bir kargaşa duydu ve Tenes korkuluktan geçti. Yüzündeki ifadeyi bilmiyordu ama Ramad endişeli görünüyordu ve Ashem'in kaşları çatılmıştı. Kai, "Kohort Lideri, kadronuza

saklanmalarını ve sessiz kalmalarını söyle. Ölümsüz Kutsanmışlar geliyor, belki de Aclines'e gemiyi verenler." Kai istinat duvarından aşağıya koştu.

Balıkçılar ghou'l'un kafasının etrafında toplandıkları yere yakın bir yerde kayarak durdu. Balıkçılar ona döndüler, gözleri fal taşı gibi açılmış ve meraklıydılar. Kampın etrafını çevreleyen kabuk ve çakıl taşlarından yapılmış tılsımları hatırladı ve eski Cadı Dili ile *gökyüzünden gelen tehlikeyi* işaret etti. Eğer anlarırsa, uzun uzadıya açıklamaya gerek kalmayacaktı.

Bir anlık dehşet verici bir farkındalık, ardından balıkçılar harekete geçti. Bazıları dönüp demirlemiş teknelerine doğru atladı. Diğerleri pazar pavyonuna tırmandı ve uyarılar bağırdı. İnsanlar kampı terk etti, küçük çocukları kucaklarına alıp şehrin içlerine doğru koştu.

Rahatlayan Kai arkasını döndü. Belki de balıkçılara yapılan uyarı Arike'yi ikna etmişti. Ramad depoya doğru koştu. İstinat duvarındaki kadro üyeleri malzemelerini alıp liman binalarının ve ağaçların sığınağına doğru yola çıktılar. Ashem arkadan takip etti, geriye doğru yürüyerek geride kalanlara yetişmeleri için el salladı.

Kai geminin iskelesinin altına ulaştığında, Sanja ve birkaç deri seyahat çantası Ziede'nin rüzgâr şeytanlarından biriyle güverteden uçtu. Kai, rüzgâr şeytanı Sanja'yı düşürdüğünde onu yakaladı ve çantaları rıhtıma düşürdü. "Geliyorlar geliyor, birisi geliyor," dedi dedi, endişeli ve korkmuş bir şekilde. Onu ayağa kaldırdı ve çantaları almak için eğildi. Diğer giysilerinin üzerine yeni bir tunik giydirilmiş ve aceleyle Aclines'in daha az gösterişli paltolarından birine sarılmıştı. "Ugh, gözlerine ne oldu gözlerine ne oldu?"

"Biliyorum, bu bir kılık değiştirme." İki çantayı da omzuna astı ve Sanja'nın elini tutup rıhtıma doğru yürümeye başladı. Bu, Kai'nin en kötü tahminine çok yakındı: bir veya daha fazla Ölümsüz Kutsanmış'ın bu işe karıştığı ve onları ve tüm ölümlü tanıkları öldürmeye geleceği. Kalıp savaşabilirlerdi, ama bu, grubun bulunup öldürülme riskini artıracaktı. Bunlar sadece çalınan gemiyi arayan Ölümsüz Kutsanmış'lar olabilirdi, ama bu riski göze alamazlardı.

Sanja, onun uzun adımlarına yetişmek için koşmaya başladı. "Geliyorlar mı? Seni öldürmek isteyenler? Ne olacak?"

"Biri geliyor ve kim olduğunu bilmiyoruz." Kai onu basamaklardan yukarı çekerek istinat duvarının tepesine çıkardı. "Nehirden yukarı doğru gideceğiz." Arkasına bakmaya başladı ama Ziede'nin rüzgâr

Ziede'nin şeytanı onu ve Tenes'i kaldırıma düşürdü. Ziede somurtkandı, Tenes endişeliydi. İkisi de erzak çantaları taşıyordu.

Kai büyük caddeye doğru yöneldi. Ziede, "Saadrin onlara Conventiculum'a gittiğimizi söylerse..." dedi.

"Söyler mi?" Kai, Saadrin'in bu işe karıştığını düşünmüyordu. O, cadılar ve iblisler kadar yorumcuları da nefret ediyordu; onların dahil olduğu herhangi bir komploya gireceğini düşünemiyordu. Ayrıca Ziede ona soru sorduğunda, bu kadar ikna edici bir cehalet performansı sergileyecek kadar hayal gücü de yoktu. Bu yeni gelenlere direnirse, Tahren'le aynı hapishaneye düşebilirdi. Bu da ona hak ettiği cezayı vermiş olurdu. Ancak akrabalık hakkı devreye girerse, onu da kurtarmak zorunda kalacaklardı.

"Onlara, gemiyi Aclines'e verenlerin Kutsanmışlar olabileceğini söyledim." Ziede başını salladı, ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Yapabileceğim tek şey buydu."

"Akıllıysa, Kuyu'dan ayrılır," dedi Kai. Saadrin'in akıllı olacağını düşünmüyordu.

"Hah," dedi Ziede.

Boş iki katlı evlerin oluşturduğu bir labirenti geçtiler. Beyaz duvarlar yıpranmış ve yosunla kaplıydı, balkonlardan ve çatılardan sarkan bahçeler büyümüş ve yabani otlarla kaplanmıştı. Kai sağa döndü ve onları, kökleri kaldırım taşlarını sökmüş büyük bir ağacın altından geçerek nehrin üzerindeki terasa çıkardı. Ölümsüz Kutsanmışlar en azından başlangıçta gemiye odaklanmalıydılar, ama açık alanda olmak Kai'nin ensesini kaşındırıyordu.

Çürümüş rıhtımın yanındaki düzlükte, yeni mavnaları cantrip içinde kendini yeniden inşa etmiş, çamurlu zeminden bir adım kadar yukarıda yüzüyordu. Yarı saydamdı, eski halinin anıları ve Orintukk'un ölüm kuyusundan dokunmuştu. Dar, kavisli bir pruva ve geniş bir kış kısmı olan uzun bir tekneydi. Çoğunlukla açık olan yanları, yükü kaldırmayı kolaylaştırmak için alçaktı ve soluk mavi ve beyaz çizgili bir gölgelik orta kısmı koruyordu. Şaşkın bir şekilde Sanja, "Bu da ne lan? Hayalet mi?" dedi.

"Bu bir mavnanın hatırası. Al, bunları tut." Kai çantaları Sanja'nın kollarına bıraktı ve düzlüğe atladı.

Kai, büyüü kontrol etmek için çömelirken, Sanja alaycı bir şekilde, "Ama bu gerçek bir tekne değil ki," dedi.

"İşe yarayacak, Sanja," dedi Ziede. Çamurlu düzlüğe atladı ve Tenes'in çantaları ona vermesi için kollarını uzattı. "Gerçek bir tekne olmadığını bilmiyor."

"Bu tür işlerde güven çok önemlidir," dedi Kai, cantrip'i kapatmak için bileğini delerek daha fazla kan akıtarak. Tamamlanma mührünü yaparken nefesini tuttu, sonra sınırı açtı. Mavnanın görüntüsü titrediğinde, uzun bir an için durum belirsizdi. Ama parçalara ayrılmadı ve Kai rahatladığını belli etmemeye çalıştı.

Ayağa kalktı ve hareket halindeyken bir arada kalacağından emin olmak için pruvayı nehir kenarına doğru itti. Gerçek bir mavna kadar hantaldı ve havada yüzdüğü için manevra yapmak daha kolay değildi. Bazı kısımları yarı saydam olsa da, eski varlığının ağırlığını hatırlıyordu. Onu suya kadar yürümesi gerekecekti; nehrin akıntısını altına alana kadar ne yapacağını bilemeyecekti. Ziede ve Tenes'in çantaları gemiye atmasına yardım etmek için geri döndü, sonra diğerleri gemiye tırmanırken Sanja'yı kenardan yukarı itti.

Herkes tekneye bindikten sonra, Kai ayaklarını çamura dayadı ve ağırlığını mavnanın yan tarafına verdi. Yarı saydam kütle isteksizce sazlıklara doğru kayarken, Tenes güvertede çömeldi ve bir büyü çizdi. Ziede rüzgâr şeytanlarını çağırdı ve "Kai, kimera için sana ihtiyacımız olacak" dedi.

"Geliyorum." Bir itme daha mavna çamurdan çıkıp sığ sulara girdi. Suyun altında, yarı saydam gövde koyu renkli masif ahşap gibi göründü, en azından görünüşte. Ama sonra daha ağır olduğu anlaşıldı. Kai dişlerini sıktı ve omzunu kenara dayadı.

Koşan ayak seslerinin gürültüsüyle Kai hızla döndü. Ama gelen Ramad'dı. Terastan sıkışmış çamurun içine atladı. Sazlıklara dalarken Kai, "Ne oldu?" diye sordu.

Ramad omzunu gövdeye dayadı. "Güneydoğudaki gökyüzünde bu tarafa doğru gelen parlak ışıklar var. Saadrin gemiyi limandan çıkarıyor."

Kai'nin daha fazla sorusu vardı ama şu anda mavna akıntıya girmesi daha önemliydi. İkisi de mavna ittiğinde, mavna daha uzağa kaydı ve Kai uyluklarına kadar suya girdi. Sazlıklar gövdenin altında eğildi, yılanlar ve su örümcekleri kaçıştılar. Saadrin'in Ölümsüz Kutsanmış gemisini hareket ettirmesi, takipçilerinin dikkatini dağıtabilirdi. Kai, Saadrin'in onlara verdiği yardımın kasıtsız olduğundan ve onun ayrılmak için sabırsızlığından ve etrafında olup biten her şeyi inatla görmezden gelmesinden kaynaklandığından emindi. Kai raporu takdir ediyordu ama Ramad'ın neden burada olduğunu bilmiyordu. "Kohortla birlikte saklanmalısın," dedi, mavnanın yanına yaslanarak.

Ramad başını salladı ve Kai'nin bir sonraki itişine zamanlamasını ayarladı. "Seninle Stios'a gidiyorum."

Dikkatini dağıtan Kai, büyük bir nehir balığını tekmeledi ve çamurda neredeyse ayağı kayıyordu. "Ne? Neden?"

"Lanet olsun, Ramad." Ziede yana eğildi. "Bu Ashem'in emri mi?"

"Ben Kohort Lideri Ashem'in emri altında değilim. Gitseniz iyi olur..." Ramad aşağıya baktı ve mavnanın aslında su yüzeyine değmediğini fark etti. "...bu her neyse, ona binsek iyi olur. Bu nedir?"

"Hayır, soruma cevap ver." Kai, mavna akıntıya ulaştığında, ya da en azından çamur ve aşırı bitki örtüsü nehrin şeklini değiştirmeden önce akıntının olduğu yere ulaştığında, dirseklerini alçak korkuluğun kenarına dayadı. "Neden bizimle gelmek istiyorsun?"

Ramad, mavna onları sürüklerken, çenesini sıkarak korkuluğa tutundu. "Benim görevim Tahren Stargard'ı bulmak. Onun söyleyeceklerini duymak istiyorum. Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Kai, ona sert bir bakış atmaya çalışarak. Aptal yeni gözleriyle ve mavna onu çamur ve dikenli sazlıkların içinden sürüklerken, bunun pek de etkili olmadığını biliyordu. En azından Ramad üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

"Zaman yok!" Ziede sabırsızlıkla korkuluğa vurdu. "İkiniz de buraya gelin! Gitmemiz gerek."

Hayal kırıklığıyla tıslayarak, Kai bacağını kaldırıp kenara asıldı ve kendini gemiye çekti. Ramad, korkuluğa tırmandı ve eteği ve paltosuyla birlikte gelen su ve çamur dışında, düzgün bir şekilde içeri girdi.

Sanja, çantaların yanındaki tentenin altında oturuyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kai, sıırıslıklam giysileriyle kendini pruvaya sürükledi, Tenes çizilmiş büyüünün yanında çömelmişti. Orintukk'un ölümünden daha fazla güç almak için niyetini ekledi. Tenes eğilip büyüü kapattı.

Niyet, niyet çemberinden dışarı akıyordu, kış sisi gibi serin ve nemli bir şekilde. Nehirde daha da ilerlerken mavna üzerinde yuvarlandı, sonra direklerden çizgili tentenin hayaleti üzerine sardı. Kai alt dudağını ısırды ve Ziede'ye baktı. Akıntı onları yakalayıp limana sürüklerlerse, başları belaya girecekti. Ziede'nin ifadesi dalgındı ve Kai, onun başının üstündeki rüzgâr şeytanını yönlendirdiğini, onun duyularıyla gördüğünü biliyordu

Sonunda gergin omuzları gevşedi ve gözlerini açtı. "Sorun yok."

Kai rahatlamış bir şekilde korkuluğa yaslandı. "Hadi buradan gidelim."

Ziede rüzgâr şeytanını arkalarında durması için çağırdı ve bir saniye sonra mavna hareketlendi. Nehrin yukarısına yöneldi ve çamurlu suyu yarararak ilerledi. Çürümüş ahşap rıhtımları, boş kazıkları, yarı batmış tekne enkazlarını geçerken hızlandılar. Ziede bu hızı korumak için rüzgâr şeytanlarını sık sık değiştirmesi gerekecekti. Nehir limanı geride kaldı ve soluk boya ve oymalarla kaplı taş duvarlar, kemerler, hala akan şelalelerin bulunduğu basamaklı teraslar, büyümüş çiçekli sarmaşıklar ve çalılar önünden geçtiler. Sanja, her şeyi içine çekmeye çalışırken gözlerini kocaman açarak başını sağa sola çeviriyordu. Tenes, yanına diz çökerek oturdu ve ona bir şeyler göstermek için kolunu çekti. "Uyandırmayı sen mi yaptın?" Kai, emin olmak için sordu.

"Evet, uyanış ve pruva dalgası." Ziede, önlerindeki suya bakarak, yüzen enkazlara çarpmadıklarından emin olmak için dikkatini vermişti. "Bu benim ilk seferim değil, Kai."

Ramad kaşlarını çatarak onları izledi, ama Ziede'nin sakinliği onu, ne yaptıklarını bildiklerine ikna etmiş gibiydi. Damlayan paltosunun eteklerini sıktı. "O sis neydi?"

"O bir kimeraydı." Kai bir bankta oturdu. Kendine dinlenmenin sorun olmadığını, önlerinde uzun bir yolculuk olduğunu ve beklemekten başka bir şey yapamayacağını söyledi. Çarpıntılı kalbine bunu inandırmak zordu. "Mavna nehrin geri kalan kısmına uyum sağlasın diye." Onu dalgaların sürüklediği dallar gibi göstermek daha kolay olurdu, ama dalgaların sürüklediği dallar, tam yelken açmış bir gemi kadar hızlı bir şekilde akıntıya karşı ilerleyemezdi. "Kadroyla kalmalıydın."

"Bu Ashem'in kadrosu..." Ramad başladı.

"Ramad. Ne yaptığını sanıyorsun?" Ziede sözünü kesti. "Ne kadar inandırmak istesen de, biz senin arkadaşların değiliz." "İkimiz de Tahren Stargard'ı bulmak istiyoruz. Ve söylediklerimde ciddiydim, bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum." Ramad, yüzündeki çamuru aynı derecede çamurlu koluyla sildi, ama sesi tutku doluydu. "Ben Yükselen Dünya İmparatorluk subayıyım. Ve ben bir Arike'yim. Bizim için ne yaptığını biliyorum."

Kai pruvaya çöktü. Artık şehrin en eski kısmı olan merkezindeydiler. Taş binalar üç veya dört katlıydı, geniş balkonları vardı ve saçaklarını süsleyen boya pastel gölgelere dönüşmüştü.

Eskiden tören caddesi olan yolun ağzından geçtiler, yolun iki yanındaki ağaçlar o kadar büyümüş ki yeşil bir tünel oluşturmuştu. "Neye bulaştığını bilmiyorsun."

"Conventiculum'da sana yardım edebilirim." Ramad kararlıydı. "Tek istediğim Tahren Stargard ile konuşmak ve ona ne olduğunu öğrenmek. Kimi gördüğünü, kimin bu işe karıştığını düşündüğünü."

Ziede yorgun bir şekilde başını salladı. "Senin masum gibi davranan kötü bir casus mu, yoksa bizi rehavete sokmak için kötü gibi davranan iyi bir casus mu olduğuna karar veremiyorum."

Ramad iç geçirdi. "Ziede Daiyahah, batı takımadalarındaki Talai-alaou'ya elçi olarak gittim ve seni temin ederim ki, benim zekamı onlardan daha az takdir edemezsin. Ama hakaretlerle beni kızdırmaya çalışıyorsan, başardın."

"İyi." Ziede etkilenmemişti.

Ramad çenesini sıkı ama çok deneyimli bir diplomat olduğu için öfkesini kaybetmedi. "Saadrin, Conventiculum'a gideceğini biliyor. Gemiye gelen Ölümsüz Kutsanmışlar kim olursa olsun, onlara söyleyecek. Komplo hakkında yalan söylediğimizi düşündü."

"Eğer onların expositorlarla çalıştıklarına inanmazsa, evet, onlara söyleyecektir," dedi Kai. Tabii onu önce öldürmezlerse. O, Saadrin'in onlara söylemesini çok istiyordu. "Özellikle de bizim yardımcımız olduğunu ima ederlerse."

Ziede burnunu çektirdi. "Bu olasılık aklına gelse bile bizim için yalan söylemez."

Ramad, açıkça öfkelenmediğini belli edecek kadar kendini kaybetmişti. "O zaman Stios'a vardığında ne yapacaksın? Elbette bir planın vardır, değil mi?"

Kai tereddüt etti ve Ziede, kalp incisi aracılığıyla uyarıcı bir şekilde, "*Kai, ona söylersen, onu bizimle tutmak zorunda kalırız. Onu uyutup bir banka kenarına bırakmak daha güvenli olur. Bunu çabuk yaparsak, Ashem ve kadroya geri dönmek için o kadar uzun bir yol yürümesi gerekmez,*" dedi.

Ziede haklıydı. Kai, Ramad'ı istemeyerek de olsa sevmeye başlamış olsa da ona güvenmiyordu. Ziede'ye, "*Biliyorum. Ama onun yardımını kullanabiliriz diye düşünüyorum*" dedi.

Ziede'nin sinirleneceğini düşünmüştü, ama zihnindeki ses pes etmiş ve alaycı bir tondaydı: "*Gerçekten başka birini de bu işe bulaştırmak mı istiyorsun?*"

Hayır, dedi Kai. Ama aynı zamanda insanların kendi seçimlerini yapmalarına inanıyordu. Yüksek sesle, "Conventiculum'a ya da Stios'a gitmiyoruz. Orası bir tuzak. Ya bulma taşları hiç orada değildi, ya da

oraya yok edilmek için gönderilmişlerdi. Saadrin onların yanına yaklaşmamıza asla izin vermezdi. Orada bizi bekleyen her neyse, bize yardımcı olabilecek bir şey değil."

Ramad'ın kaşları daha da çatıldı ve Kai'den Ziede'ye, Ziede'den Kai'ye baktı. "Peki ya akrabalık hakkı?"

"Bu, onun bize doğrudan saldırmasına izin vermez." Ziede, pantolonundaki kuruyan çamuru silkeledi. "Ama bize yalan söyleyip, bunun bizim iyiliğimiz için olduğunu kendine inandırabilir."

"Öyle birine benziyordu." Ramad, Saadrin'in artık planlarına dahil olmayacağını, ondan kaçınabileceklerini öğrenince rahatlamış görünüyordu. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Yaz Salonları'na," dedi Kai. "Ya da onlardan geriye kalanlara."

GEÇMİŞ: DEĞİŞEN

... iblislerin ölümlü bedenleri çalabilmeleri, bunu yapmamaları ya da yapmaları yasaklanmış olmasıydı...

... çimenlikler ile yeraltı arasındaki büyük savaşta, Cadı Diyarlarını onların soyuna bırakan antlaşma imzalanmadan önce, Saredi ile bu şekilde savaşmışlardı ...

... bu gömülü bilgiyi Sarediler bile pek bilmiyor, sadece savaşın yaşandığını ve Cadıların bu savaştan çıktığını biliyorlar...

—Hierarchs'ın otlaklara yaptığı istila sırasında yanan batıdaki bir dağ kalesinden kurtarılan belgelerin parçaları, Benais-arik'teki Yükselen Dünya Arşivi'nden

Biri sıcak eliyle yüzünü okşadı. Ziede'nin sesi, "—bu oldu mu?" dedi.

Kai gözlerini açtı ve bir şekilde Bashasa'nın kucağında yarı yatarken, başını Bashasa'nın uyluğuna dayadığını gördü. Bashasa en azından artık dehşete kapılmış görünmüyordu. Kaşlarını çatmıştı ama yüzü buna uygun değildi, bu yüzden sadece üzgün görünüyordu. Bu kadar yakın mesafeden Kai, yanaklarında, ceketinin zengin mavi brokarında ve altındaki tunikte yeni kan lekeleri görebiliyordu. *Hierarch'ın kanı*, diye düşündü Kai. Daha önce kimse Hierarch'ın kanını akıtmış mıydı? Bashasa ona gülümsedi ve "Ah, yine buradasın. Oturmak ister misin?" dedi.

Kai ne istediğini bilmiyordu ama başını salladı. Bashasa omuzlarından tutup oturmasına yardım etti. Elleri sıcaktı ve güven vericiydi. Arike askerleri ve diğer ölümlüler odaya girip çıkıyorlardı. Kırık kapılar kenara itilmişti. Hierarch'ın cesedi yoktu. Enna koyu renkli bir pelerinle sarılmış, yüzü örtülmüştü. Açıklayıcının cesedi

de orada değildi. Sonra Kai hatırladı. *Oh, doğru,* diye düşündü. Titrek bir nefes aldı. Ciğerleri ve göğsü farklı hissediyordu. Daha uzun, daha büyük mü?

Ziede birkaç adım ötede durmuş, Arn-Nefa ve yaşlı bir Saredi kadının bedeninde bulunan başka bir iblisle konuşuyordu. Yırtık pırtık paltosunda hâlâ Raneldi'nin karga deseni vardı. Arn-Nefa, "O, Kaiisteron adlı iblis. Sana söyleyebileceğim tek şey bu," dedi.

Raneldi iblisi ekledi: "Sık sık olmaz, ya da hiç olmaz, eğer sorduğun buysa. Hediyeli bedenlerimizi terk ettiğimizde, yeraltına geri döneriz, ama geçit mühürlendiğinde..." Çaresiz bir hareket yaptı.

"Onun iyi olup olmayacağını soruyorum," dedi Ziede sert bir sesle. "Bu bedeni elinden kaçırmayacak, değil mi?"

Arn-Nefa sert bir ses tonuyla, "Bilmiyoruz," dedi. Arkasını döndü. Kai ona kalması için seslenmek istedi, ama o dışarı çıktı. Raneldi hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu ve onu takip etti.

Ziede içinden homurdandı ve onlara geri döndü. "Bashasa, Kai'nin üstünden kalk ve ölümlüleri yönetmeye git."

Kai, Bashasa'nın gitmesini istemiyordu, ancak bunu kendine bile itiraf etmek zayıflık gibi geliyordu. Bashasa, Kai'den daha fazla ne yaptığını bilmiyordu belki, ama en azından kendinden emin bir şekilde rol yapabiliyordu. Ancak Ziede haklıydı. Kai, Bashasa'dan uzaklaştı ve isteksizce, "Gitmelisin," dedi. Kendi sesinin farklı tınısı, sanki kafasında başka biri varmış gibi dişlerini ağrıtıyordu.

"Haklısın, haklısın." Bashasa kollarını sıktı ve "Sadece kendine dikkat et. Şok geçirdin." dedi. Ayağa kalktı ve Kai'ye endişeli bir bakışla baktı. Sonra paltosunu çıkardı ve Kai'nin omuzlarına örttü.

Bashasa dışarı çıkarken, Ziede Kai'nin seviyesine çömeldi ve "Ne olduğunu anlıyor musun?" dedi.

"Evet. Bu bedeni ele geçirdim." Elini kaldırıp saçlarını geriye itti ve dokusuna şaşırdı. Enna'nın saçı gibi düz, ama daha kalın ve tanıdık olmayan çiçekler gibi kokan yağla kaplıydı. "Ben..." *Adeni öldüğünde de neredeyse aynı şey olmuştu.* Büyükannesi onu uyarmıştı. "Bunun olabileceğini biliyordum, bir şekilde. Ama bunu yapmak istememiştim."

Ziede örtülü şekle bir göz attı. "Diğer iblisler ona geri dönemeyeceğini söylediler."

"Hayır." Enna artık yoktu, sadece çürüyen bir beden, içinde ulaşabileceği hiçbir şey yoktu.

Ziede fildişi zemine oturdu ve kemerindeki keseyi karıştırdı. Kai'ye, arkası oyulmuş ahşap bir küçük el aynası uzattı. Kai aynayı aldı ve gümüş yüzeyde kendine baktı. Ten rengi artık daha altın kahverengiydi ve saçları daha koyu siyahtı. Her şey farklıydı. Yüzü daha uzundu, daha az yuvarlaktı, yüksek ve keskin elmacık kemikleri, koyu kaşları ve dolgun dudakları vardı. Dişleri farklıydı, kesici dişlerinde sivri uçlar yoktu. Artık Saredi'ye benzemiyordu ve bu, göğsünde bir şeyin acıtmasına neden oluyordu. Onu tanınabilir kılan tek şey, beyazsız gözlerinin düz siyah çukurlarıydı.

Eteğinin üzerine siyah ipek bir tunik giymişti, hatırladığı siyah peçe kucağında duruyordu. Yakasına, ince gümüş plakalardan oluşan ve minik narin zincirlerle birbirine bağlanmış küçük bir süs takılıydı. Onu koparmaya başladı, ama bir şey onu tereddüt ettirdi. Cantenios da benzer bir şey takmıştı. Plakalar, tanıdık olmayan bir yazı ile emaye kaplıydı, mavi ve siyah renkler gümüşün üzerinde göze çarpıyordu.

Saçını tekrar karıştırdı. Saçları omuzlarının ötesine uzanıyordu ve kısmen zümrüt uçlu iğnelerle tutturulmuştu. Daha önce hiç zümrüt görmemişti. *Bir dakika, ne?* Aynada parlak yeşil taşlara gözlerini kısarak baktı. *Bunların zümrüt olduğunu nereden biliyorum?*

Ziede alaycı bir şekilde, "En azından güzelsin," dedi.

Kai ona baktı, o da yüzünü buruşturdu ve "Üzgünüm. Sanırım şaka yapmak için henüz çok erken" dedi.

Kai alnını ovuşturdu. Baş dönmesi ve mide bulantısı geçiyordu ama bu düşünmesini kolaylaştırmıyordu. "Hiyerarşi. Sadece bir Hiyerarşi vardı. İki tane olması gerekmiyor muydu?" Ceset yoktu ama fildişi fayansların üzerinden kapıdan dışarıya uzanan geniş kan izlerinden Kai onun nerede olduğunu tahmin edebiliyordu. Başarılarını diğer ölümlülere göstermek için onu platformun üzerine sürüklemişlerdi.

Ziede'nin yüzü yine endişeyle gerildi. "En azından iki tane vardı. Bundan eminiz. Ama diğeri törene geç kalmış olmalı."

Kai, Enna'nın bedeninde ilk uyandığında ve onun son düşüncelerini yas tutan ailesiyle paylaştığında, anıları hızla hayal gibi görüntülere dönüşmüş, neredeyse anlaşılmaz hale gelmişti. Saredi dilini konuşabilmek gibi birkaç şeyi hatırlıyordu. Ailesinin yüzleri tanıdıktı, ancak isimlerini bilmiyordu. Atını tanımış, Kentdessa çadırında yatağını bulabilmişti. Ama hepsi bu kadardı. O, Adeni, Varra ve Iludi, Kai'nin neyi tahmin edebileceğini veya hatırlayabileceğini görmek için bir oyun oynadılar.

Kai bu yorumcu hakkında bundan çok daha fazlasını biliyordu. "Adı... Talamines'ti. Irekanlıydı." Kai oranın neresi olduğunu bilmiyordu. Hierarchların dünyayı dolaştığı yolun üzerinde, güneyin uzak bir yerinde bir yerdi; Talamines bile tam olarak emin değildi. "Oradan çocukken götürülmüştü, orayla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Saraydaki odalarının nasıl olduğunu biliyorum. Oraya nasıl gidileceğini biliyorum. O kadar çok şey biliyorum ki..." Kafasını salladı. Çok fazla şey biliyordu, hepsi kafa karıştırıcı bir karmaşaydı.

Ziede giderek endişeleniyordu. "İblislerin konaklarının anılarını saklamadıklarını sanıyordum."

"Saredi, yakın zamanda ölenlerin bedenlerini almamız için bizi çağırdı. Bu Talamines hayattaydı. Her şey hâlâ burada." Kai, Ziede'ye aynasını geri verdi ve avucunu yukarı doğru çevirdi. O kadar çok bilgi vardı ki, bunaltıcıydı, ama bazı şeyler diğerlerinden daha canlıydı. Talamines'e öğretilen ilk güç kullanımı gibi.

Kai, Hiyerarşilerin Kuyusu'na dokunmamanın daha iyi olacağını biliyordu. Hala şoktan titriyor ve çalıntı bir beden giyiyor olsa da, bunun korkunç bir fikir olacağını ve muhtemelen kayıp Hiyerarşi'ye ve menzilindeki her yorumcuya nerede olduğunu söyleyeceğini biliyordu, tam da Kuyu bedenini su basıp ele geçirmeden önce. Ama Talamines, gücü nasıl elde edeceğini çok iyi biliyordu.

En kolay ulaşılabilir olanı acıydı; diğer ölümlülerin acısı, yaşam güçleri, ölümleri. En bariz çözüm lejyonerleri kullanmaktı, ama bu Kai'nin istediği çözüm değildi. Büyükannesinin bedeni yakılmıştı, onu yeraltında hapsetmiş ve bir daha ölümlülerin dünyasında yürüyememesini sağlamıştı. Kaptan Kentdessa ve diğerleri de ölmüştü, Hierarch'ların Büyük Çalışması tarafından öldürülmüş ya da daha sonra savaşta öldürülmüştü, ama Kai, bunu düşündüğünü bilselerdi yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyordu.

Ancak Bashasa ve Ziede, onu kendi başına iyileşmesi için terk edebilirlerdi ya da yaptığını anlamayan biri tarafından bir açıklayıcı olarak öldürülebilirdi ya da her şeyi çok iyi anlayan biri tarafından bir iblis olarak öldürülebilirdi. Onlara yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Hayatının en büyük hatasının korkunç duygusal sonuçlarını bir kenara bırakırsak, Kai'nin bir fikri vardı. *Kendi acımı kullanabilirim*, diye düşündü. Yeni beyninin hatırladığı güç yapıları, kaynağı ne olursa olsun, var olduğu sürece umursamıyor gibiydi. *Neden olmasın ki?* Ve Talamines, çok acı çekerek bedeninden ayrılmıştı, hepsi hâlâ oradaydı, Kai'nin çalınan göğüs kemiğinin altında sıcak bir kütle halinde saklanıyordu. Ve Kai'nin acısı da vardı.

Enna'ya baktı ve onunla birlikte oraya girmek istedi. Enna, Kentdessa ve geçmişte olan her şeyle, şimdi yok olan her şeyle olan son bağıydı. Bu düşüncenin acısı güç uyandırdı ve Kai bu gücü kullanarak Talamines'in, yani kendi avucunda bir niyet oluşturdu.

Sarı ve dalgalanan, ısı yaymayan ama parlak bir alev, elinin üzerinde belirdi.

Ziede şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Kai... Ne... Hierarchs' Well'den güç almıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Ziede, ben aptal değilim." Kai'nin öfkesi alevi söndürdü. Bir çaba daha göstererek alevi geri getirdi. Tasarımın şeklini korumak için konsantre olarak ona, "Kendi acımı kullanıyorum," dedi.

Ziede'nin gözleri kısıldı. "Bu, bilincini yok edip seni Hierarchs'ın Kuyusu'nun kölesi yapma olasılığı çok düşük, ama tükenmez bir kaynak da değil."

Kai, komik olmasa da, bir kahkaha attı. "Öyle değil mi?"

Ziede dudağını ısırды ve Kai onun haklı olduğunu bildiğini anlayabildi. "Bir Hiyerarşinin Yüksek Yorumcusunu öldürmenin ve gücünü çalmanın tüm eğlencesini kaçıyorsun, Kai."

Bu bedenin anıları yüzeye çıktıkça, hiç de eğlenceli değildi. "Bazılarının köle olduğunu biliyor muydun? Cantenios değildi, ama bu öyleydi."

"Söylentiler duymuştum," diye itiraf etti Ziede. "Belki de sadece Yüksek Yorumcular bu şekilde kontrol ediliyorlardır." Bir hareket yaptı ve avucunun içinden bir nefeslik hava geçti. Ateşi sabit tuttu, biraz daha büyötmeyi başardı. "Demek artık bir yorumcusun. Sana cadılık da öğretebilirim," diye ekledi.

Cadılar, en azından sınır bölgelerinde, uzun zaman önce yeraltı ile yapılan savaş sırasında iblis ve ölümlü kanının karışımından doğmuş olmaları gerekiyordu. Ama belki başka tür cadılar da vardı. Yorumcular, şekilleri bozulmuş cadılar mıydı? Hepsi değil, Cantenios değil, ama Kai, Talamines'in öyle olabileceğini düşündü. Ama önce cevaplaması gereken daha acil bir soru vardı. Hâlâ bir iblis miydi?

Kai dudaklarını ıslattı, alevi hala canlı tuttu ve serbest elinin parmaklarını fildişi karoyu lekeleyen ıslak kanın üzerinden geçirdi. Başparmağını kanın üzerinden geçirdi ve ondan yaşamı çekti. Bir sonraki nefeste kan, kül gibi dökülen siyah bir toz haline geldi.

Ziede'nin şaşkınlığı hayranlığa dönüşüyordu. Ve hesaplamaya. "Bu günü atlatsak, bu çok, çok yardımcı olabilir." Aklına başka bir fikir gelince kaşlarını kaldırdı. "Bu yorumcu hemen kullanabileceğimiz bir şey biliyor muydu? Kayıp Hierarch'ımızın nerede saklanabileceği gibi?"

"Emin değilim." Bu bedenın anıları hem çok fazlaydı hem de yetersizdi. Kai, hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu, elini kapatarak niyetini durdurdu ve alevi söndürdü. "İblisler... Bashasa ile birlikte gittiler mi?"

Ziede bir karar vermiş gibi görünüyordu. Aniden ayağa kalktı, elini uzatıp Kai'nin kolunu tuttu ve onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Kai neredeyse tekrar düşecekti. Artık daha uzundu, Ziede'den sadece biraz daha kısaydı ve bir an için dengesiz bir tahta bacak üzerinde dengede duruyormuş gibi hissetti. Ziede kararlı bir şekilde, "Göreceğiz," dedi.

Kai, Bashasa'nın paltosunu giymeye çalıştı ve peçeyi kemerine sıkıştırdı, sonra tereddüt etti. Odayı geçip çömeldi ve Enna'nın yüzündeki kefeni nazikçe çekip çıkardı. Vücudu çoktan çürümeye başlamıştı, yanakları ve göz çevresindeki derisi çökmüştü. Savaştan önce, Enna olduğu zaman mutluydu. Hierarchs'ın çayırları işgal etme kararından sonra hayatının o kısmı yok olmuştu; bu sadece son ayrılık, asla aşılamayacak bir uçurumdu.

Ama başını çevirdi ve saçından Kentdessa antilop mührünün bulunduğu deri bandı nazikçe çıkardı. Sonra örtüyü tekrar üzerine çekti ve ayağa kalktı.

Kordonu bileğine doladı ve dar tunik kolunun altına soktu, sonra Ziede'yi takip ederek Tapınak Salonları'ndaki platforma çıktı. Hiyerarşinin cesedi gri-beyaz mermerin üzerinde yatıyordu, beyaz cüppesi kanla ıslanmıştı. Kesik baş göğsünün üzerine yerleştirilmişti.

Tapınak Salonu, çoğu lejyonerlerden oluşan düşmüş cesetlerle doluydu. Ancak, hangi tarafta savaştıklarını gösteren hiçbir şey kalmamış olsa da, diğer ölümlüleri işaret eden kan lekeli kumaş yığınları vardı. Cam tavandan gelen ışık huzmelerinde bir sis dolaşıyordu, bir yerlerde yanan ateşten çıkan tütsü ve dumanla karışmıştı. Yaralılar salonun bir tarafına getirilmişti, burada ölümlüler, bazıları saray kıyafetleri içinde, bazıları daha sade hizmetçi kıyafetleri içinde, aralarında dolaşarak su getiriyor veya yaraları sarıyorlardı.

Bu yararlı faaliyetin aksine, iblisler platformun basamaklarına oturmuş Kai'ye bakıyorlardı. Bakışları donuk, öfkeli ya da sadece sıkılmıştı. Bazıları

Cageling Mahkemesi'nde çok uzun süre kalmışlardı; o ilgisiz bakışları, artık kendi bedenlerine zar zor bağlı olan iblislerin bakışlarını tanıdı. Bu kadar çoğunun Tapınak Salonlarına ulaşmış olması şaşırtıcıydı; yol boyunca koridorlarda bazılarının gruptan ayrılmış olacağına emindi. Arn-Nefa ve Raneldi iblisi onlarla birlikte durmuş, sadece onu izliyorlardı.

Bu hareketsizlik çıldırtıcıydı. Kai nefesini tıslayarak çıkardı. "Ne yapıyorsunuz? Bu yerde hâlâ bir Hiyerarşi var, neden onu aramaya yardım etmiyorsunuz?"

Arn-Nefa'nın belirsiz ifadesi değişmedi. Başka bir iblis, "Neden yaşayan bir ölümlünün bedenini alarak tüm antlaşmaları ihlal ettin?" dedi. Yırtık paltosunda, Soliasar'ın çadırından aldığı tahta bir balıkçıl mührü vardı.

Kai'nin midesinde taş gibi sertleşen bir utanç hissi vardı. Bu haksızlık canını sıkıyordu ama *"Bunu yapmak istemedim, kazaydı"* demenin bir faydası olmayacağını biliyordu. "Bu bir düşmandı. Sen kaç tane yorumcu öldürdün?" dedi.

Birkaç kişi kıpırdadı ve siyah, derinliksiz bakışlarıyla onu daha fazla ilgiyle izlediler. Ama sonra Arn-Nefa, "Saredi'ye verdiğin yemini bozdun" dedi.

Bu, ona tokat atmasından daha çok acıttı. Bir an için ne diyeceğini bilemedi. Bu hor görmeyi hak etmişti. Saredi'nin müstehcen bulacağı, çayırırlarla yeraltı arasındaki her türlü antlaşmayı reddeden bir şey yapmıştı. Ama bunu yapmasaydı, şimdi hiçbiri burada duruyor olmazdı. "Saredi düştü. Geriye sadece biz kaldık. Vazgeçiyor musun?"

"Bu ölümlüler bizim için savaşmıyor," dedi Raneldi iblisi.

Kai inanmadı. "Neden savaşsınlar ki? Geçit yeniden açılır açılmaz yeraltına geri döneceksin. Önce intikam almak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Geçit bir daha açılmayacak," dedi Soliasar iblisi. "Hiç kimse Hiyerarşileri yenemeyecek. Burada kapana kısıldık."

Kai, Arn-Nefa'ya çaresizce baktı. Arn-Nefa ise ona sadece baktı, yüzünde artık küçümseme vardı. "Bu odada lejyonerlerle savaştın! Ne değişti?"

Soliasar iblisinin ağzı gülümseme olmayan bir şekilde hareket etti. "Sen değiştin."

O onların lideri değildi, sadece onları Cageling Mahkemesi'nden kurtarmak için seçilmişti. Onların kendisi için savaşmasını istemiyordu, kendileri için savaşmalarını istiyordu. "O zaman liderlik edecek başka birini seç!" Sesinin çaresiz geldiğini biliyordu. Çaresizdi. "Arn-Nefa, sen yap!"

"Hayır." Dudaklarını sıkıştırdı ve pişmanlıkla başını salladı. Bir an için, ifadesi neredeyse sempatik görünüyordu. "Elimizden geleni yaptık. Bu ölümlüler öldü, henüz bunu bilmeseler bile. Bir anlamı yok."

"Onlar bunu biliyor." Kai sinirli bir şekilde ellerini kaldırdı. Bashasa'nın burada olmasını diledi; Kai'yi ikna etmişti, diğer iblisleri de ikna edebilirdi. Kutsal platformda kan gölü içinde kokuşmuş Hierarch'ın cesedini işaret etti. "Bashasa, bu ölümlüler bir Hierarch'ı öldürdü. Bunu daha önce kimse yapmamıştı!"

"Bu yetmez mi?" Raneldi iblisi yorgun görünüyordu, sanki uzanıp ölmekten başka bir şey istemiyormuş gibi. "Hepsini öldüremeyiz."

Bu odaya daha fazla lejyoner girerse savaşacaklar mıydı? Muhtemelen, hayatta kalan Hierarch gelip Büyük Çalışma ile onları alt edene ve hayatta kalanları Cageling Mahkemesi'ne sürükleyene kadar savaşacaklardı. Kai onları ikna etmek zorundaydı. Belki onları Bashasa'ya götürüp onu dinlemelerini sağlayabilirdi. Arn-Nefa'ya yaklaştı ve sesini alçaltarak konuştu. "Arn-Nefa, lütfen benimle gel ve konuş..."

Kız onun boğazını kavradı. Kai donakaldı, şaşkınlıktan tepki veremedi. Kız daha yaşlı bir iblisti, daha yaşlı bir Saredi bedenindeydi, bu iki şey ona Kai üzerinde otorite veriyordu.

Sonra kalbinde, onun altında saklı olan çalınmış yaşamda garip bir çekim hissetti. Anlamadı. Arn-Nefa'nın ifadesi sert ve kararlıydı. Aniden anladı. Onu öldürmeye, bedenini bir ölümlü gibi çürümeye çalışıyordu.

Kai kadının elini yakaladı ve geriye doğru bükte. Arn-Nefa kendini kurtardı ve geri adım attı, dudaklarında bir hırıltı vardı.

Kai, kemiklerinde derin bir ürperti dışında hiçbir şey hissetmedi. "O zaman artık arkadaş değiliz," dedi.

Arn-Nefa saldırmak için gerildi. Kai öylece durunca, yüzünde belirsizlik belirdi.

Kai arkasını döndü ve platformu geçerek ölü Hierarch'ın yanından Ziede'nin beklediği yere doğru yürüdü.

Onun etrafında dağılmış, yaralı ve yarasız Arike askerleri aceleyle başka yere baktılar. Kai ve iblisler Saredi diliyle konuşuyorlardı, bu yüzden kimse tartışmayı anlamamış ya da neye baktıklarını bilmiyordu. Ziede hariç, onun kaşları dehşetle çatılmıştı. Alçak sesle, "İyi misin?" dedi.

Kai kollarını kavuşturdu, Bashasa'nın paltosuna minnettardı. Soğuk hala ona yapışmıştı ve titremek istiyordu. "Kendi başımızayız. Onlar yardım etmeyecek." dedi.

Bashasa'nın sarayından yüzü belli belirsiz tanıdık gelen bir Arike askeri yaklaştı. Her ikisine de Arike selamı vererek alnına dokundu. Aksanlı İmparatorluk dilinde, "Böldüğüm için özür dilerim, Cadı Kardeş. Ama bu kişiyi konuşturabilir misin?" dedi. Platformların alt katında duran küçük bir Arike grubunu işaret etti. Diz çökmüş bir tutsağı, subay kuyruğu olan bir lejyoneri çevreliyorlardı. Kuyruk, başından omzuna kadar sarkıyordu, mücevherli zincirler ve parlak renkli ipliklerle örülmüş bir tutam saçtı.

"Deneyebilirim," dedi Ziede sert bir şekilde. Cadılar, ölümlülerin zihinlerini değil, elementleri ve ruhları manipüle ederlerdi; Kai, Arike'nin subayı sorularını cevaplamaya zorlayamadığına göre, Ziede'nin de bunu yapamayacağını düşündü. Sonra Ziede Kai'ye baktı. "Sen yapabilirsin."

Arike ona odaklandı, temkinliydi ama tiksiniş ya da korkmuş görünmemeye çalışıyordu. "Deneyecek misin, ah..."

"Kaiisteron," diye tamamladı Ziede. "Ona Dördüncü Prens de."

Bu, Kai'nin kalbine bir başka keskin darbe oldu. Artık Kai-Enna değildi. Ve Saredi'lerde yeraltı unvanını hiç kullanmamıştı, bu gülünç olurdu. "Bana sadece..." Kai başladı, ama Ziede ayağına tekme attı. "Ziede, yapma," diye homurdandı ve menzile dışına atladı. Talamines'e geçmek için kullandığı ayak bileği hala ağrıyordu.

"Dördüncü Prens, dener misin?" diye sordu Arike.

Kai yüzünü ovuşturarak uyuşan soğuğu üzerinden atmaya çalıştı. En azından Arike onun yararlı olabileceğini düşünüyordu. "Tabii. Adın ne?"

Kuşağının bağlı olduğu omzuna dokundu. "Salatel, Prens Bashasa'nın İkinci Kalkan Taşıyıcısı. Lütfen gel."

Salatel'i takip ederken, Ziede "Bashasa nerede?" diye sordu, sanki "*O aptal Bashasa nerede?*" demek istemiş gibi bir tonla. Kai bir cevap beklemiyordu.

Ama Salatel, sanki soru kaptanından gelmiş gibi durdu ve ceketinden katlanmış bir kumaş harita çıkardı. Bir astını çağırdı ve haritayı kadının sırtına serdi. Kai, beceriksiz çizimde Bashasa'nın el yazısını tanıdı ve neredeyse gülümsedi. "Burada." Salatel parmağıyla bir yeri gösterdi. "Bu sarayda. Onu ele geçirmek, lejyoner yardımcılarını uzak tutmak için. Hiyerarşinin bu bölgede bir yerde olduğunu düşünüyorlar, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlar."

Kai görmek için yaklaştı ve Salatel sadece biraz gergin bir şekilde yer değiştirdi. Talamines'in hafızası giderek bulanıklaşıyordu; Kai, Talamines'in iyi bildiği odaların ve salonların içini gözünde canlandırabiliyordu, ama bunların haritada nerede olduğunu söyleyemiyordu. Cageling Mahkemesi olabilecek yeri gördü ve yanındaki geniş açık alanı işaret etti. "Ve biz buradayız?" Salatel'in sinirlerini bozmamak için, askerin sırtındaki haritaya dokunmadı, ancak onun kumaş ve deri aracılığıyla birinin hayatını ememeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Ya da belki bilmiyordu. "Ve yardımcılar buradan mı geçecek?"

"Evet, Dördüncü Prens."

Kai ona baktı. "Bu iyi değil." Her an ele geçirilebilirlerdi. Hiyerarşi muhtemelen lejyonerlerin bu bölgedeki isyancıların çoğunu köşeye sıkıştırmasını ve Kuyu'ya ulaşmasını bekliyordu. Biraz daha zaman kazanmış olsalar da, yine de hep birlikte öleceklerdi.

"Hayır, Dördüncü Prens, bu iyi değil," dedi Salatel somurtkan bir ifadeyle.

Haritayı tekrar katladı ve onu takip ederek platformun alt katına indiler. Orada birkaç Arike askeri, diz çökmüş lejyon subayına bakarak bekliyordu. Silahları, miğferi ve zırhlı tuniği alınmıştı, ama yüzünde alaycı ve eğlenceli bir ifade vardı. Kai'nin yeni bedeninin hafızası, örgülü kuyruğun subayın rütbesinin yüksek olduğunu, onun Gazap'ın Sağ Eli olduğunu söylüyordu.

Salatel, Arike askerlerine işaret etti ve onlar yolundan çekildi. "Adı Vilgies, lejyonun yüksek rütbeli bir subayı, Hiyerarşinin kendi muhafızlarından biri," dedi.

Kai onun önüne çıktığında, Vilgies kaşlarını çattı ve bakışları Kai'nin yüzüne kaydı. Çenesi biraz düştü. Vilgies, "Bu... bu da ne? İmkânsız." diye fısıldadı.

Kai, Talamines'in isteksiz anılarında bu adamla ilgili bir ayrıntı, ya da daha iyisi, zihin okuma yeteneğine sahip yorumcuların kullandığı bir yöntem arıyordu, ama hiçbir şey bulamıyordu. Ancak Vilgies, Talamines'i tanıdı, bu yüzden doğaçlama yapmaya karar verdi.

Kai çömeldi, böylece gözleri aynı seviyeye geldi. Yeraltında kaybettiği bedeninden ödünç aldığı kıvrımlı hareketler yaptı. Aklından geçen düşüncüyü kovdu: *Geçit yeniden açılrsa bile, büyükanneni bir daha nasıl görebilirsin ki?* "Bize, Gazap'ın Sağ Eli'nin daha önce hiç iblislerle karşılaşmadığını mı söylüyorsun?" dedi.

"İblisler barbarlar için sadece mızrak yemi," dedi Vilgies. Çenesi sıkı, yüzünde küçümseme ve hor görme ifadesiyle. "Onlar emirleri yerine getiremezler."

Öyle mi? Kai çok itaatkârdı, ama bunun bir faydası olmadı. Hiyerarşilerin ordularının Saredilerin nasıl organize olduğunu anlamadığını biliyordu, ama Sarediler yine de yok edilmişti, yani belki de bunun bir önemi yoktu. "Şu anda emirleri yerine getiriyorum." Elini uzattı ve parmaklarını Vilgies'in yüzünde gezdirdi.

Adam geriye doğru sıçradı, nefesi kesilmişti, ama "Sana söylemeyeceğim..." dedi.

"Oh, biliyorum, biliyorum," diye onu sakinleştirdi Kai. "Hierarch'ın nerede saklandığını bana söylemeyeceksin, ayrıca ikimiz de bunun bir anlamı olmadığını biliyoruz. Buradaki herkes ölecek. Sen sadece bunu görecektir kadar yaşamayacaksın."

Vilgies yüzünü yine küçümsemeyle buruşturdu. "Ölümünden korkmuyorum."

Bu yalan değil, diye düşündü Kai. Vilgies, Kai onu ne kadar yavaş ve acı verici bir şekilde öldürürse öldürsün, hiçbir şey söylemeden, en azından doğru hiçbir şey söylemeden ölecekti. Hierarch'ların köpekleri sadıktı, ancak Kai bunu anlamıyordu. Erathi ve sınır bölgelerine yapılan ilk saldırılardan sonra, Saredi ve müttefikleri, lejyonerlerin bir şekilde itaat etmeye niyetli olduklarını, zihinlerinin tuzağa düşürüldüğünü düşünmüştü. Yoksa neden Hiyerarşilerin açgözlülüğü ve büyüme hırsı dışında hiçbir neden olmadan ölürlerdi ki? Ancak Cadılar, lejyoner esirlerin niyetini bulmaya çalıştıklarında, hiçbir şey bulamadılar, herhangi bir zorlama izi yoktu.

Kai, Bashasa'yı bulmak için yola çıkmaları gerekirken bu konuyla zaman kaybetmek istemiyordu. Dahin ve Bashasa'nın ev halkının geri kalanının kaçmayı başarabildiklerini bile henüz bilmiyordu. Daha fazla rehine ve esirin kaçması için zaman kazanabilirlerdi.

Kai arkasına yaslandı ve Ziede'ye baktı. Saredi dilinde, "Senin bir fikrin yoksa, onu öldüreceğim," dedi. En azından, direnmek için hayatta kalanlarla yapılacak bir sonraki savaşta, bir Hiyerarşinin Sağ Eli eksilmiş olacaktı.

"Bekle," dedi Ziede aynı dilde. Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Bence bu işi yanlış yapıyoruz. Hiç bir açıklayıcının avlanma-takip niyetini gördün mü?"

"Hiç görmedim, ama bu konuda uyarıldık." Açıklayıcılar, çok yakın mesafede fark edildiklerinde keşifçileri kamplarına kadar takip edebiliyorlardı. Kai, keşifçilerin çok yakın mesafede fark edildiklerinde, bunu dert edecek kadar hayatta kalamayacaklarını her zaman fark etmişti.

"Bunu kullanabiliriz," dedi Ziede. Konuşmalarını anlamayan Sağ El, onları izlemiyormuş gibi davrandı. "Kemerinde taktığı, altın kabartmalı kupa olan alabaster amblem. Bu, onun bir Hierarch ile, onların muhafız hizmetkarlarından biriyle doğrudan temas halinde olduğunu gösterir. Eğer son birkaç saat içinde Hierarch'ın saklandığı yere gitmişse - ya da şafaktan beri olabilir, niyetin nasıl işlediğinden tam olarak emin olamadık - hareketlerini takip etmek bize nasıl başlayacağımızı gösterir."

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" diye sordu

Kai. "Hayır, Kai, ama sen bilmelisin," dedi sabırsızca.

"Sen bir iyimsersin, Ziede." Talamines'in karışık zihninde hiçbir kesinlik yoktu. Kai topuklarının üzerine oturdu ve konsantre oldu, ama av-takip niyetiyle ilgili hatırlayabildiği hiçbir şey yoktu. Bir şey ona, Talamines'in pek çok tasarımı ve niyet bilmediğini, o tür bir yorumcu olmadığını söylüyordu. *Hierarch'ın Kuyu aracılığıyla gücü odaklamasına yardım ettiğini* düşündü ve bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Hiyerarşiler, Kuyu'nun gücünü çok sayıda ölümlü üzerinde kullanmak için Talamines gibi bir yorumcuya mı ihtiyaç duyuyorlardı? Eğer öyleyse, bu diğer Hiyerarşinin neden henüz harekete geçmediğini açıklardı. Ama bu, gökyüzünde yaşayan insanlar hakkındaki Saredi ateş hikayelerinden biri kadar saf bir spekülasyondur.

Ancak Talamines'in gizli bilgileri bulma yöntemleri vardı. Kai, bunu hayal etmediğinden oldukça emindi. Ama bu, zihin okuma yoluyla değildi. Nesneleri okuyarak yapıyordu. "Taş, ahşap ve metalin hafızası var mı?" diye sordu Ziede'ye.

"Ne?" Ziede bir an şaşırdı, sonra onun ciddi olduğuna karar verdi ve "Bir bakıma, ama bu anıları ortaya çıkarmak zordur. Genellikle sadece" — Kai'nin bilmediği bir dilde bir kelime kullandı — "onları görebilmek için yeterince uzun süre hareketsiz ve sessiz kalabilenler." Düşünerek dudaklarını ısırarak tereddüt etti. "Ama sen tarladaki bir kayadan bahsetmiyorsun, yapay nesnelerden bahsediyorsun. Onlar bir insanla yakın temas kurarak hafızayı ödünç alabilirler. Ama bu yakın, samimi bir temas olmalı. Sürekli takılan bir mücevher gibi."

Kai uzanıp Vilgies'in kemerinden alabaster amblemini çıkardı. "Bunun gibi." Öfkenin Sağ Eli'ne bir Hiyerarşi'ye hizmet etme izni veren amblem gibi.

Vilgies küfürler savurarak direndi, ta ki Kai çenesini tutup hayatını yeterince tüketerek onu susturup yere yığılana kadar. Kai'nin konsantre olması gerekiyordu.

Sadece amblemi tutup Hiyerarşinin nerede olabileceğini düşünmek bir işe yaramadı. Ama Talamines, Kuyunun gücünü ona odaklamış olabilirdi. Kai, Vilgies'ten az önce aldığı yaşam gücünün bir kısmını kullanmayı denedi ve aniden bir dizi görüntü gördü. Çoğu, solan bir rüya gibi kafa karıştırıcı bir karmaşaydı, ama biri diğerlerinden daha netti. Büyük bir odadaki figürler, sesler, su, bir mahkeme salonuna bakan çok sayıda cam. "Duvarlar altın renginde, fildişi ve emaye desenli. Mahkeme salonunun iki kat üstünde. Çeşmeler ve havuzlar var."

Kai gözlerini sıkıca kapatıp görüntüye konsantre olarak zihninde tutarken, Ziede İmparatorluk dilinde "Salatel, haritayı getir lütfen" dedi. "Altın duvarları, fildişi ve emaye süslemeleri olan bir oda gördün mü? Hayır mı? Diğerlerine sor."

Bağırışlar avluda yankılandı, askerler soruyu İmparatorluk ve Arike dillerinde salona yaydılar. Sonra Ziede, "Kai, tekrar tarif et, bildiğin her şeyi," dedi.

"Havuzlar uzun ve sığ. Biri büyük, kavisli ve daha derin, içinde yüzebilirsin." Gölgelemin düşüşünde, güneşin pencerelerden altın duvarlı odaya girme şeklinde bir tuhafılık vardı. "Ah, dışarıdaki avlu açık değil. Çatıda cam var, ama hepsi değil, bunun gibi."

"Sanırım anladık," dedi Ziede, sesi gergindi.

Kai gözlerini açtığında, Arike askerlerine daha fazla ölümlü katılmış olduğunu gördü. Çoğu, savaştan dolayı kanlı ve dağınık, güzel brokar ve ipek giysiler giymişti. Hacimli bir palto ve başörtüsü giymiş bir kişi, Salatel'in haritasıyla yerde otururken, Ziede onların yanında çömelmişti. Kişi, kurşun kalemle haritaya ayrıntıları dolduruyordu.

Kai ayağa kalktı ve bakmaya gitti. İnsanlar ona yer açmak için geri çekildiler ama kimse kaçmadı. Salatel, "Bu, orta sınıf hizmetkar soyluların bir hizmetkârı, böyle bir sarayı bir kez görmüş," dedi.

Bu kişi, Salatel'in orijinal haritasında olmayan, ancak Bashasa'nın lejyonerleri durdurmaya çalıştığı yerden çok uzak olmayan bir bölümünü çizdi. "Bashasa bu bölgeyi hiç görmedi mi?"

"Hayır, Dördüncü Prens." Salatel elini açarak bir hareket yaptı. "Rehineleri sarayın bir parçasıymış gibi gösteriyorlar, ama salonların çoğunu görmemize izin vermiyorlar, sadece en halka açık alanları görebiliyoruz."

Görevli konuşmasını bitirip arkalarına yaslandı. "Eğer bu doğru değilse," diye sordu İmparatorluk dilinde, "geri gelip beni öldürecek misiniz?" Bu ihtimalden pek de rahatsız

"Hayır." Kai yeni bölümü ezberlemek için eğildi. "Çünkü eğer doğru değilse, seni düşünecek kadar ölü olacağım."

"*Hepimiz* çok ölü olacağız," dedi Ziede. Kai başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Öleceğini bekleyen biri gibi görünmüyordu. Bir planı olan biri gibi görünüyordu. "Gidip başka bir Hierarch'ı öldürelim," diye ekledi.

Ziede, küçük bir rüzgâr şeytan

Ziede, vahşi ruhların hiçbirini yormadan nehirde hızla ilerlemelerini sağlamak için küçük bir rüzgâr şeytanları ordusundan yardım aldı. Orintukk'un büyük kısmı geride kaldı ve bir zamanlar bahçelerin, ekinlerin ve meyve bahçelerinin yetiştiği yemyeşil bir ülke ortaya çıktı. Bu ülke, kalın ormanlar ve ara sıra çürümüş rıhtımlar veya uzun zaman önce yok olmuş kasabaların taş yığınlarıyla doluydu.

Hâlâ Orintukk'tayken Ramad, oldukça sakin bir şekilde, "Neden Yükselen Dünya'nın en nefret edilen ve yasaklanmış yeri olan Yaz Salonları'na gidiyoruz?" diye sormuştu.

Kai, "Tahren'i bulmak için bir bulma taşına ihtiyacımız var," diye açıklamıştı. "Yaz Salonları'nda bir tane var."

Ramad'ın somurtkan ifadesi şaşkın ve düşünceli bir ifadeye dönüştü, sanki bu, onun bekleyebileceğinden çok daha mantıklı bir açıklama gibiydi. "Anlıyorum. Tuzak olmayan, kimsenin gideceğimizi bilmeyeceği bir yerde. Ve kimsenin bilmediği bir bulma taşı mı?"

"Ölümsüz Kutsallar Yaz Salonlarında bulma taşları olduğunu biliyorlar." Ziede Ramad'ı eleştirel bir bakışla inceledi. Kai'nin yanına, pruvaya doğru bir koltuğa oturmuştu. Tenes ve Sanja hala kış tarafındaydılar ve heyecanla şehrin akıp gitmesini izliyorlardı. "Ama bu kesinlikle akla ilk gelen yer olmayacaktır."

"Ve ben bunun tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi Kai ve düşünmeye başladı, *tabii ki uzaklara sürüklenmediği sürece.*

Ramad yavaşça başını salladı. "O zaman riske değer."

O zamandan beri bu konuyu konuşmamışlardı. Kai, Ramad'ın sorularını kendine sakladığını, baskı yapmamaya çalıştığını, güvenilir görünmeye çalıştığını düşündü. Ya da belki de gerçekten güvenilirdi. Kai hala bilmiyordu ve tüm bu durum onu inlemesi için can atıyordu.

Bunu öğrenmenin tek yolu Ramad'a güvenmek ve sonra sırtına bıçak saplanmasını beklemektir.

Tenes, Ölümsüz Kutsanmış gemisinin ipek battaniyelerinden birkaçını getirmişti ve bunları, tentenin altında kış tarafında bir çadır yapmak için kullandılar. Gündüzleri hava artık sıcaktı, bu yüzden ekstra gölge ve ara sıra mahremiyet ihtiyacı için buna değdi. Herkes paltolarını çıkarmıştı, Kai ve Ramad da eteklerini suya değmemesi için yukarı bağlamışlardı.

Ülke tepelik bir hale geldi ve nehrin her iki yanında keskin duvarlar gibi alçak kayalıklar yükseliyordu. İlk kez bir kanala girdikten sonra, bir havuzun üzerinde yükselen bir uçurumun yanından geçtiler. Havuz o kadar yuvarlak ki, kıyılarında ağaçlar ve çalılar yetişmesine rağmen, doğal olmadığı belliydi. Bir binanın iskeleti, kayalığın kendisinden daha yüksek, çizgili kayaya yaslanmış duruyordu ve taş sütunlar hala ağır ahşap kirişleri destekliyordu. Üzerine sarmaşıklar sarılmıştı, ama dev bir araba tekerleği gibi garip bir şekil oluşturunuyordu.

Sanja kayıktan dışarı eğilerek, "O büyük yuvarlak ev nedir?" diye sordu.

Kai, muhtemelen eski bir kale olduğunu söylemek üzereydi, ama Ramad uçurumun tepesini işaret ederek, "Burası Lu-draya. Eskiden, platonun öbür tarafındaki bir gölden bu uçurumdaki taş havuza giden bir su yolu vardı. Yapı, mavnalar için bir su çarkı gibiydi, onları bu kanala ulaşabilmeleri için aşağı indiriyordu." dedi.

Ramad'ın yalan söyleyeceği pek çok şey olsa da, tarihçi olması bunlardan biri değildi.

Kısa bir süre sonra Tenes, uzaktaki ağaçların üzerinde yükselen birkaç duman bulutu gördü. Yaklaştıklarında, kanal kıyısına kazılmış küçük bir liman ve bakımlı rıhtımlarda dağınık halde duran yelkenli tekneler, kanolar ve eski bir nehir mavnası buldular. Kıyıda ağaçlar kesilmiş ve yerine birkaç bloklu kargo depolama evi yapılmıştı. Geniş bir yol, ormanın içinden uzaktaki seslere, odun kesen birine ve bir müzik melodisine doğru uzanıyordu. Ziede, takip edildiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını gökyüzünü taradı, sonra "Burada erzak almak için durabiliriz" dedi.

Kimera sadece yukarıdan çalışıyordu, bu yüzden diğer nehir mavnasının yanına yanaştılar. Bu mavna daha yüksek kenarlara ve küçük bir kabine sahipti, bu sayede mavnaları kıyıda büyük ölçüde gizlenecekti. Böylelikle, kasabadan gelenler, suda yüzmemesi gereken, hatta var olmaması gereken bir şeyi hemen görmeyecek ve soru sormak zorunda kalmayacaktı. Sanja arkasını döndüğünde, Kai başını ona doğru eğdi ve Ziede'ye sessizce sordu: *Onu yalnız gönder, gitmesi için bir şans ver?*

Ziede tereddüt etti, sonra başını salladı. *Çok yakın, sanırım*, dedi incisi aracılığıyla. *Bizi ararlarsa, onu bulabilirler.*

Haklıydı, bu yüzden Kai, Ramad ile birlikte teknede beklerken, Ziede, Tenes ve Sanja diğer demirlemiş mavna üzerinden geçip kasabaya giden yola doğru ilerlediler.

Kai, kanalı yukarıdan aşağıya kadar gözetleyebilmek için pruvaya yerleşti. Ramad, Sanja'yı daha yüksek olan mavnanın güvertesine çıkarmak için ayağa kalkmıştı ve Kai, geminin ortasındaki bankta tekrar oturduğunda Ramad'ın dikkatini üzerinde hissetti. Ramad, "Az önce söylediğin bir şey var... Cadılar neden asi çıkmıyor? Kimse isyan etmek istemediği için mi?" dedi.

"Çünkü isyan edecek bir şey yok." Kai, karşı kıyıdaki ağaçların altında uzun bacaklı kuşların yürüyüşünü izledi. Hava bulutlanıyordu, daha sonra yağmur yağabilirdi ve bunun kimeraya ne yapacağını düşünmeleri gerekecekti.

"Cadılar hiyerarşiye sahip değil mi?" Ramad kaşlarını çatarak sordu. "Örgütlenmemişler mi? Ama birlikte hareket ediyorlar. En azından savaş sırasında öyleydiler."

Kai omuz silkti. Bu cevapları bilen tek kişi o değildi. "Tüm sorularını bununla mı bitirmek istiyorsun?"

Ramad kaşlarını kaldırdı ve Kai onun daha samimi bir ifadeden profesyonel maskesine geri döndüğünü izledi. "Kaç sorum var?"

Kai tamamen ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Bu bir tanesi."

Ramad nefesini bıraktı ve samimi bir gülümseme belirdi. Kai'yi yeterince uzun süredir tanıyordu ve bunun bir şaka olduğunu biliyordu, bu da... bir şekilde rahatsız edici ve aynı zamanda iç açıcıydı.

Ziede haklıydı, Kai dikkatli olmalıydı.

Ramad sorusunu yeniden düşündü ve ifadesi tekrar uygun şekilde ciddiye döndü. "Büyük Bashasa son sözlerini sana söyledi."

Bu hayal kırıcıydı. "Oh, o değil." Kai, hiç hak etmedikleri şeyleri bilmek isteyen insanlara karşı duyduğu derin yorgunluğu ortaya çıkarmak yerine, hafif bir rahatsızlık takındı. "Herkes bunu soruyor."

Ramad başını eğerek bunu kabul etti. "O zaman ne olduğunu sormayacağım. Şunu soracağım... neden sana söyledi?"

Bu yaklaşım, ilgi çekici olacak kadar farklıydı. "Sence neden?"

Ramad öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Ne söyleyeceğini açıkça tartışıyordu ve bunda bir isteksizlik vardı. "Söylentiye göre

senin onun sevgilisi olduğun söyleniyor. Yeni Yükselen Dünya'da güç elde etmek için onu baştan çıkardığın söyleniyor."

Evet, öyle diyorlardı. Kai, sanki can sıkıcı bir böceği kovar gibi parmaklarını suda salladı.

Gözlerini keskinleştirmeden Ramad ekledi, "Diğerleri Büyük Bashasa'nın kendini asla bu şekilde küçük düşürmeyeceğini söylüyor."

Evet, bunu da söylüyorlardı. "Çok kışkırtıcı, Ramad. Bu pek de yeni bir taktik değil." Ve düşündü, *Bir sonraki soru bu olacak, gerçekten cevabını öğrenmek istediği soru.* Ramad, Kai'ye birden fazla nedenden dolayı ilgi duyuyor olabilir, ama tarihçi olmaktan kaçınmadığı gibi, öncü olmaktan da kaçınmıyordu.

Ramad, küçümseyen bir tavırla omzunu kaldırdı, ama Kai, Ramad'ın bundan hoşlanmadığı izlenimini edindi. "Her zaman bunun tam tersi olup olmadığını merak etmişimdir. Seni nasıl baştan çıkardığını ya da hizmetine ikna ettiğini."

Cevap evetti, ama senin düşündüğün gibi değil. Kimse buna inanmazdı. Kai, bariz bir tuzağa mı düşüyordu, yoksa başka bir şey mi onu doğruyu söylemek istemesi için zorluyordu, emin değildi. "Ya sana hiç de öyle olmadığını söylersem? Bana inanır mısın? Dinler misin?" dedi.

Ramad'ın gözleri sahte olmayan bir şaşkınlıkla büyüdü. "Evet. Yani, kesinlikle dinlerdim. Ve inanırdım."

Kai, Ramad'ın taktiğinin işe yarayacağından hiç emin olmadığını biliyordu. Şimdi, başa çıkamayacakları kadar büyük bir avın peşinde olduklarını yeni fark etmiş bir avcının bakışlarına sahipti. "Saredi'yi hiç duydun mu? Arike ve Enalin'in Çim Kralları olarak adlandırdıkları halkı?"

Ramad, hafızasını zorlayarak kaşlarını çatı. "Onlar Cadı Toprakları'nda bir yerlerde yaşayan göçebe çobanlar değil miydi? Oldukça karanlık dini uygulamalarla ilgili bir hikaye hatırlıyorum."

Evet, ben de o uygulamalardan biriydim, diyebilirdi Kai. "Yoluna çıkan bütün şehirleri yok etmekle karşılaştırıldığında karanlık mı?"

Ramad alaycı bir şekilde başını sallayarak kabul etti. "O kadar karanlık değil, hayır. Ama Hierarchlar tarafından neredeyse tamamen yok edildiklerini sanıyordum. Bashasa'nın ittifakına destek verdiler mi?"

"Hierarchs'ın ilerleyişine karşı savaşmak için deniz halkı, Erathi tüccarları ve sınır bölgesi halkıyla kendi ittifaklarını kurdular.

Ama Hierarchs'ın dünyanın ne kadarını fethettiğini bilmiyorlardı. Kuyunun gücünden haberdar değillerdi."

Ramad, her kelimeyi ezberlermişçesine konsantre olarak kaşlarını çatı. "Bashasa'dan önce onlarla birlikte miydin?"

"Onlarla birlikteydim." Kai aniden çok fazla ve yetersiz konuştuğunu hissetti. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Şimdi bana, tüm bunları öğrenmenin Yükselen Dünya'ya nasıl bir faydası olacağını anlat."

Ramad biraz başını sallayarak arkasına yaslandı. "Yükselen Dünya için sormuyorum. Kendim için soruyorum. Hâlâ eğilim olarak tarihçiyim. Seni Benais-arik'in sarayında ilk gördüğümünden beri hep meraklıyım."

Kai kabul etti, "Ben her zaman meraklı biri oldum."

Ramad yüzünü buruşturdu ve bu da samimi görünüyordu. "Bu... Bu yüzden sormadım... Sen de oradaydın, her şey olduğunda..."

Rıhtımda ayak sesleri duyuldu ve ikisi de irkildi.

Ziede ve diğerleri, erzak dolu çantalarla geri dönmüştü. Ramad, konuyu kapatmak istememekle rahatlamak arasında kalmış gibiydi.

Ziede, Ölümsüz Kutsal gemiden aldığı bazı değerli kumaşları, güneşte solmuş mavi, sarı ve gri renklerdeki daha hafif pamuklu giysilerle takas etmişti. Aclines'in giysileri, çamur ve hayalet gemiyle boğuşmaktan dolayı çoktan lekelenmiş ve yırtılmıştı. Kai, onları çıkarıp, dizlerinin etrafına bağlaması daha kolay olan bir tunik ve yırtmaçlı etek giymeyi rahatlatıcı buldu. Ramad pratik seyahat kıyafetlerini giymeye devam etti, ancak Ziede pantolonun üzerine kemerli kısa bir Enalin kaftanı tercih etti. Sanja Ziede'yi taklit etti, ancak aynı beden kaftan onun ayak bileklerine kadar uzanıyordu. İkisi de saçlarını tepelerden ve tarlalardan esen rüzgârın tozundan korumak için eşarplarla sardılar. Tenes, taytların üzerine hafif desenli bir Arike uzun tunik giydi. Eğer tekneyi terk edip yürümek veya başka bir kasabaya girmek zorunda kalırlarsa, en azından sıradan gezginler gibi görüneceklerdi. Kai, tunik yakasının altına dikilmiş cebi teleskopik çubuk için kullandı; bu, Ramad'ın üzerinde sakladığı bir şey yoksa, en iyi silahlarıydı ve muhtemelen saklamıştı.

Yola tekrar çıktılar ve Sanja aniden, "Vanguard, seni aptal sanan insanlar hakkındaki hikayeyi anlatır mısın?" dedi.

Kai, bambu su matarasından su içerken yakalandı ve neredeyse boğuluyordu. Tenes eğilip sırtına vurana kadar, Sanja'nın kasıtlı olarak kışkırtıcı davrandığını, Ramad'ın öfkelenecek mi diye test ettiğini, bu dar alanda onunla seyahat etmenin güvenli olup olmadığını anlamaya çalıştığını fark etti. Muhtemelen

hepsini test ediyordu. Ağzını sildi ve kaşlarını merakla kaldırmış bir şekilde oturan Ziede'ye baktı.

Ramad, Sanja'ya döndü, ama bu, bir grubun en yeni üyesi olarak şaka yapılan birinin iyi huylu tavrıyla oldu. "Sanja, korkarım bunu biraz daha daraltman gerekecek," dedi.

Kai, uzak kıyıda sıralanan devasa selvi ağaçlarına bakarak, ihtiyatlı bir şekilde burnunu çekti.

Sanja açıkladı: "Adadaki insanlar, Tala-bilmem ne."

"Ah, Talai-alaou." Ramad bankta geriye yaslandı ve alnındaki teri sildi. "İlginç insanlar ama çok katı davranış kuralları var. Grale'lere biraz benziyorlar, ama nezaket ve misafirperverlikleri yok."

Ziede, "Grale, doğu kıtasındaki en makul insanlar, ama aynı zamanda en yorucu insanlar," dedi.

"Talai-alaou'ların yoruculuğuyla karşılaştırıldığında onlar hiçbir şey," diye güvence verdi Ramad.

Tenes, dinlemek için Sanja'nın yanına geçmek üzere tekneyi geçti. Ramad iyi bir hikâye anlatıcısıydı ve Rising World adına batı takımadalarının en sıkıcı sakinleriyle arkadaşlık kurma çabaları konusunda alçakgönüllüydü. Kai, boynunun arkasındaki kasların gevşediğini hissetti ve gülmeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Varacakları yer konusunda düşündüğünden daha gergindi.

Yolculukları sırasında tepeler yavaş yavaş geride kalarak yerini açık alanlara ve dağınık ağaç gruplarına bıraktı. Günler uzun ve sıcaktı ama geceler serindi, tatlı esintiler ve parlayan böceklerin ya da başıboş hayaletlerin çalılıklarda yarattığı ışık parlamaları vardı. Sadece tuvalet kovağını temizlemek ya da uzun süredir terk edilmiş çiftliklerin büyümüş tarlalarından erzak toplamak için kısa süreli molalar verdiler. Bazen, uzun zaman önce ortadan kaybolmuş kum adacıklarına çarpmamak için tekneyi zorlukla kontrol etmek zorunda kaldılar. Mavnanın durumu, giysileri temiz tutmayı zorlaştırıyordu ve Ramad'ın düzensiz tıraşları ve sakal kılları, onu gezgin bir nehir tüccarına daha da benzetiyordu.

Ve konuştular. Ziede, Tenes'e daha ayrıntılı bir şekilde konuştu, Aclines'in Scarif'te anılarını silmeden önceki geçmişiyle ilgili hatırlayabildiği her şeyi hatırlamasına yardımcı olmak için. Tenes'in anlatabileceği şeyler üzücü derecede azdı ve Ziede, onun yer ruhlarıyla çalışan bir cadı soyundan geldiğini anlayabilse de, bu bilgiyi daraltmaya yetmedi. Ramad, seyahatleri, uzak müttefiklere yaptığı geziler ve ara sıra şiddetli yorumcuların peşine düştüğü avlar hakkında daha fazla hikaye anlattı.

Kai savaştan veya Bashasa'dan bahsetmedi, ancak yıllar boyunca yaptıkları seyahatlerden veya tek başına yaptığı gezilerden bahsetti.

Kanal, Sana-sarcofa'nın eski sınırını geçtiğinde, yiyecek bulmak yetersiz kaldı ve başka bir nehir ticaret köyünün rıhtımına yakın, sarkan söğüt ağaçlarının altında durmak zorunda kaldılar.

Cebinde Ramad'ın Yükselen Dünya paralarıyla, Sanja'yı tek başına kasaba pazarını bulması için yola gönderdiler. O ayrıldıktan sonra, Ziede Tenes'i onu uzaktan takip etmesi için gönderdi, güvenliğini sağlamak için, ama Sanja geri dönmemeyi seçerse müdahale etmemesi için.

"Ona kaçma şansı veriyorsun," dedi Ramad, onları izlerken. Kai yine pruvaya yerleşmiş, başını yumuşak tahtaya dayamıştı.

Güneş cildine zarar vermiyordu, bu yüzden burada uzanıp tenteyi ve çadırı diğerlerine bırakabilirdi. "Onu bizden uzaklaştırmak istemiyor muydun?" dedi.

Ramad alaycı bir şekilde omuz silkti. "O, Kohort Lideri Ashem'di. Ben insanların kendi yollarını seçmelerine inanırım."

Keşke buna inansaydım, diye düşündü Kai.

Yarım saat sonra Tenes gülümseyerek tekrar ortaya çıktı ve tekneye tırmandı. Sonra Sanja, omzunda yiyeceklerle dolu bir çanta ve kendisi, Ziede ve Tenes için satın aldığı üç geniş kenarlı hasır şapka ile patikadan aşağı indi.

"Neden bana bir tane almadın?" Kai onu taklit ederek ayağa kalktı ve ona yardım etti.

"Sen takmazsın ki," diye karşılık verdi Sanja, dikkatlice teknenin kenarına adım atarken. "Saçına bir şey takmayı sevmezsin. Kılık değiştirmek için bir şapka lazım olursa benimkini ödünç alabilirsin."

"Onu söylemişken." Ramad, Kai'ye yardım etmek için ayağa kalktı ve tekneyi ağaçların altındaki sığ sudan uzaklaştırdı. Artık bunun için, yol boyunca edindikleri sııklar vardı. "Bulma taşını geri alıp Tahren Stargard'ı kurtardıktan sonra ne olacak? Planın nedir?"

Büyük ağaç köklerini ve ardından küçük adadaki çamur ve yosun kümelerini iterek nehrin ortasına doğru geri döndüler. Akıntı onları aşağıya doğru itmeye çalıştı, ama Ziede bir rüzgâr şeytanını uyandırarak onları rotalarına geri döndürdü. Kai, Ramad'ın ıslak sııkları kenara koymasına yardım etmesini bekledi ve sonra, "Sen başından beri bizimlesin. Planımız hakkında konuştuğumuzu duydun mu?" dedi.

Ramad, ellerindeki çamuru silmek için etrafına bakındı, sonra vazgeçti. "Senin ve Ziede Daiyahah'ın, başkalarının duymadan konuşma yeteneğiniz olduğunu biliyorum."

Ziede selam vermek için ona bir su tulumu uzattı. "Çok zekisin."

Ramad iç geçirdi. "Bunu daha önce de söyledim, ama izin verirsiniz size yardım edebilirim."

"Neden?" Kai, Ramad'ın bakışlarından kaçınmak istediğinde nereye gittiklerini izlemek için bir bahane bulmak amacıyla ön koltuğa oturdu. "Neden bize yardım etmeye bu kadar heveslisin?"

Ramad sinirlenerek ellerini kaldırdı. "Sana söyledim. Sarayda Nient-arik fraksiyonuyla çalışan daha fazla hain olmalı. Onlar, asi Ölümsüz Kutsanmışlarla bağlantıları var, yorumcular çalıştırıyorlar. Bunların hepsi, İmparatorluk koalisyonunun yenilenmesini bozmak için kasıtlı bir girişimdi."

Kai, Tenes'in yeni hasır şapkasının çene kayışını ayarlamasına yardım eden Ziede'ye bir bakış attı. Kai, "Yükselen Dünya'nın bir imparatorluk olması asla amaçlanmamıştı, biliyorsun," dedi.

Ziede sessizce, *Dikkatli ol*, dedi.

"Bunun geçici bir ittifak olduğunu ve daha fazlasına dönüştüğünü biliyorum." Ramad, Kai'nin düşüncelerini okumaya çalışır gibi onu dikkatle izledi. "Sen bunun daha fazlasına dönüşmesine yardım ettin."

Bir tümör gibi büyümek, diye düşündü Kai, ama bunu yüksek sesle söylemedi. Ramad'a güvenmek istediğini biliyordu, bir ömür önce Ramad, Kai'nin Hierarchs'ın pençesinden bilinen dünyayı kurtarmak için birlikte savaştığı ve komplo kurduğu kadrolar ve keşifçiler arasına uyum sağlayabilirdi. Ziede, *"Sana Bashasa'yı hatırlatıyor,"* demişti, ama bu doğru değildi. "Şu anda bir planımız yok. Tahren'i geri getirene kadar da olmayacak."

Kai, Yaz Salonlarına varacakları gün şafak sökmeden uyandı. Teknenin en sevdiği yeri olan pruvada yatıyordu ve ilk başta, burayla tekrar yüzleşeceği düşüncesinden, gerginlikten uyandığını sandı.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı, kanalın kenarındaki ağaçlar seyrekleşmiş, uzun dalları hâlâ şafak öncesi havada duruyordu. Sonra onu uyandıran başka bir şey olduğunu fark etti.

Oturdu. Tenes hariç herkes uyuyordu, Tenes gölgelik altında oturmuş nöbetini tutuyordu. Kai ona başını salladı ve sonra suya baktı.

Yüzeyin altında, teknenin neredeyse yarısı kadar uzunluğunda, kıvrımlı bir şekil süzölüyordu. Karanlıkta hafifçe parlıyordu, inanılmaz derecede parlak beyaz, mor ve lekeli indigo renklerinde. Yüzgeçleri altın dantel gibi fırfırlarla süslenmişti. Kai kolunu sıvadı ve elini suya daldırdı.

Pullu, bıyıklı bir ağız avucunu okşadı ve hafif bir sıcaklık hissetti. Elini çekip, üzerine yazılmış mesajı okudu. Karakterler gözden kayboldu ve rahat bir nefes aldı. Başını kaldırıp Tenes'in onu merakla izlediğini gördü ve ona "*Sonra anlatırım*" işareti yaptı.

Tenes başını salladı ve ikisi birlikte habercinin suda hızla dönüp kanaldan uzaklaşmasını izlediler.

ON BİR

Bulutlu gökyüzünde şafak yeni sökmüştü ki, ormanın son kısmı düzlüğe dönuştü ve sonunda Yaz Salonları göründü. Kai, teknenin korkuluğuna çıkıp, gölgelik desteğine tutunarak, gri ışıktaki salonun giderek netleşmesini izledi.

Hatırladığı gibi değildi. Yükselen toprak setler hala küçük, düz tepeli bir dağ gibi duruyordu, ama toprağı yerinde tutan alçak çimenler ve çiçekler, yoğun bir çalı ve küçük ağaç örtüsüne dönuşmüştü. Yapıyı çevreleyen geniş kanallar, en azından bu tarafta, sazlıklarla kaplıydı. Bu mesafeden bile, yapının batısındaki küçük şehir, bitki örtüsüyle kaplı, boş ve sessiz görünüyordu. Rıhtımlara dağılmış karanlık iskelet şekilleri, enkaz halindeki ve terk edilmiş teknelerin ve mavnaların kalıntılarıydı.

Diğerleri hala uyuyordu ve onları şimdi uyandırmak için bir neden yoktu. Ziede'yi kalp incisiyle dürterek uyandırdı ve Ziede oturup, gözlerini kırıştırarak etrafına kaşlarını çatarak baktı. Sessizce inleyerek, *"Buradan nefret ediyorum. Ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum,"* dedi.

Kaçtığımız günkü hava ile aynı, diye cevapladı Kai. Aniden emin olamadı. *Öyle değil mi? Hayal etmiyorum.*

"Hayır, aynı," diye fısıldadı. Karmaşık bir hareket yaptı ve tekne yavaşladı ve rüzgâr şeytanlarından bazıları keşif için ayrılınca biraz yana doğru saptı.

Güneş bulutların üzerinde ilerlerken ve tekne Yaz Salonları'nın yapay dağına gittikçe yaklaşırken sessiz kaldılar. Köprü uzun zaman önce yıkılmıştı, bu yüzden artık karadan yaklaşmanın bir yolu yoktu. En azından bu açıdan zirve görünmüyordu. Kai, eğimin üzerinde bir dizi merdivenin çıktığı kıvrımı zar zor seçebiliyordu

"İçeriden bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Ziede'ye.

"Hayır, pek değil." Ziede, rüzgâr şeytanlarının duyularıyla etrafı gözetlerken dikkatini dağıttı ve dudağını ısırđı. İnsan şekilleri ve hareketleri arıyorlardı, ama gözleri her zaman ölümlülerin dünyasını olduğu gibi görmüyordu. Kai, Ziede'nin incisinde sadece toprak yapının açık tepesinin şeklini görebiliyordu. Mükemmel bir ovaldı; Kai bunu hiç bilmiyordu, bu açıdan hiç görmemişti. Rüzgâr şeytanlarının algısı içeride hiçbir şey ayırt edemiyordu, sadece hareket eden bir gölge boşluğu. Ziede, "Çok fazla var... Sanırım bunu, Hiyerarşilerin Kuyusu'nun ve burayı inşa eden tüm yorumcuların eski niyet ve tasarımlarının kalıntıları olarak tanımlayabilirsin." dedi. Hafifçe başını salladı. "En azından rüzgâr şeytanları höyükte herhangi bir yaşam belirtisi görmüyor."

"Ölümsüz Kutsanmışlar yok, yorumcular yok, çalıların arasında bizi bekleyen Yükselen Dünya grubu yok," dedi Kai. Şaka gibi söylemek istemişti, ama öyle çıkmadı.

"Şimdilik yok." Ziede'nin sesi kuruydu.

Arkalarında Ramad öksürdü. Kai, başının altında yastık olarak bir battaniyeye sarılmış, bir bankta uzanan Ramad'a baktı. Ramad, gözleri bulanık bir şekilde oturup önündeki toprak seti gözlerini kısarak baktı. "Yani neredeyse vardık," dedi boğuk bir sesle. Boğazını temizledi ve saçlarını yeniden bağlamaya başladı. "Dün gece günleri saymayı unuttuğumu fark ettim. Dün, İmparatorluk Yükselen Dünya'nın yenilenme günüydü."

Kai, Ziede ile göz göze geldi. "Eh, bittiğine sevindim," dedi, sanki önemi yokmuş gibi.

Tenes, bir erzak çantasıyla çadırdan çıktı, Sanja da onun arkasından. Yiyecekleri dağıttılar: son pazarda durdukları sırada kalan bayat darı ekmeği, kavun, salamura patlıcan ve kurutulmuş su otu.

Toprak setin en yakınındaki çalılarla kaplı yamaç, dikenli ağaçların dikenlerini ve dağınık otların arasındaki çiçekleri netçe görebilecek kadar yakındı. Artık tetikte olan Ramad, "Burayı korumak için birinin görevlendirilme ihtimali nedir?" dedi.

"Yükselen Dünya'nın öncüsü olarak bunu bilmiyor musun?" Kai gerçekten merak ediyordu.

"İmparatorluğun her hareketini bilmiyorum, hayır." Ramad aslında biraz sinirli gibiydi. Kai onun sinirlerini bozduğunu ilk kez görüyordu. Ama bir tarihçi, Arike neslinin çocuğu, Hierarchs altında savaşmış

ve Hiyerarşiler altında ölen bir tarihçi için, buraya gelmek somut bir yük gibi hissettirmiş olmalıydı. "Hiyerarşiler düştüğünden beri kimse oraya girmemişse, hala değerli şeyler olmalı."

"Başkaları buraya geri döndü ya da dönmeye çalıştı," dedi Ziede dalgın bir şekilde. "En tepeye çıktıklarını duydum, ama devam etmenin bir anlamı olmadığını fark ettiler."

"Öyle," diye kabul etti Kai. "O zaman köprüyü yıkmışlardı." "Yani hikayelerde anlatıldığı gibi iç kısım gerçekten su altında mı?" diye sordu Ramad.

Geldikleri yolu geriye doğru bakarak, düşük ağaçları ve çalıları inceliyordu, sanki takip izleri arıyormuş gibi.

"Oh, evet, sular altında," diye onu temin etti Ziede. "Kai yaptı."

"Kaza oldu." Kai etrafına bakındı ve Tenes'in meraklı, Sanja'nın ise yargılayıcı bir bakış attığını gördü. Yeni bedeninde ilk kez, dehşet içinde ve her an ölümlü dünyada bir iblis için ölümün ne anlama geldiğini öğrenmeyi bekliyordu.

Ramad şimdi ona bakıyordu, nedenini bilmiyordu.

Ziede tekneyi ana kanaldan çıkarıp toprak seti çevreleyen üç hendeğin en içteğine girdiğinde, yemeği bitirmiş ve erzak çantalarını kaldırmışlardı.

Kıyıdaki sazlıklar, devasa yamacın eteklerini kaplıyordu. Kanalin hızlı akıntısından uzaklaştıkça, hendek suyu daha durgun ve karanlık hale geliyordu. Havaya yayılan koku iğrençti ve serin esinti kesilmiş, havayı nemli ve rutubetli bırakmıştı. Yoğun bitki örtüsü ve yemyeşil çiçeklere rağmen, böceklerin vızıltısı, sivrisinek bulutları veya su böceklerinin kayması, balıkların izleri, su kuşları, kıyıda güneşlenen kertenkeleler yoktu. Kai nedenini biliyordu; bu kadar yakinken gücün kokusunu neredeyse alabiliyordu. "Hissedebiliyor musun?"

Ramad'ın kaşları çatıldı. "Neyi hissediyorum?"

Tenes, *Soğuk ölüm* işareti yaptı ve Sanja'nın elini tuttu. Sanja endişeli ve temkinli bir şekilde bakışlarını yamaçta tuttu.

"Burası bir güç kaynağı haline gelmiş," dedi Kai. Bunun olacağını bilmeleri gerekirdi. Onca ölüm, çürümeye bırakılmış cesetler, su. "Küçük bir kaynak, hiç menzili yok. Ama acaba kimse kullanmış mıdır?" Sırtında tüyleri diken diken eden bir rahatsızlık hissetti.

Ramad şaşırdı. "Aclines'in Ölümsüz Kutsal gemide yaptığı gibi mi? Ya da Orintukk?"

"Hayır, bu doğal. Mesela..." Kai, Ramad'a mantıklı gelecek bir örnek bulamadı. "Thosaren Kuyusu muhtemelen doğal bir güç kaynağı olarak başlamıştı.

doğal bir güç kuyusu olarak başlamıştır. Birisi bu kuyu üzerinde yeterince uzun süre çalışırsa, onu yorumcuların yararlanabileceği bir kuyuya dönüştürebilir."

"Yıllarca kendi suyunda kaynamış." Ziede düşünceli görünüyordu. "O sudan korunmamız gerekecek."

"Kanal suyu mu?" Sanja tedirgin bir şekilde sordu. Elini teknenin kenarından çekti. "Kötü kokuyor. Bu zehirli olduğu anlamına mı geliyor?"

"Öyle olabileceğinin iyi bir göstergesi." Ziede, "Kai, limana giriyoruz, değil mi?" dedi.

"Daha iyi bir fikrin yoksa," dedi Kai. Burayı koruyan bir şey ya da biri varsa, karasal liman onların kamp kurması için en olası yerdi. Şehirde kalan herkes, Summer Halls'a ulaşmak için tekneye binmek zorunda kalırdı, bu da davetsiz misafirlerle yüzleşmek için pratik olmazdı.

Burada biri varsa, limanda olurdu ve onlarla karşılaşp çatışmayı ve ölümü bir an önce halletmek daha iyiydi.

Sanja, "Bir kaza nasıl sel yapabilir?" diye sordu. Tenes'in elini tutmasına izin vererek, alışılmadık bir şekilde sakinleşmişti.

"Uzun hikaye. Aradığımız şeyi bulduktan sonra anlatırım." Bu, durumlarının gerektirdiğinden çok daha iyimser bir yaklaşımdı, ama Kai şu anda, bu yerin gölgesinde bu konuyu konuşmak istemiyordu. Ve büyümüş yamaçtan dışarı çıkan keskin bir gri taş köşeye yaklaşıyorlardı: limana açılan su kapısının kenarı. Onu geçtikten sonra, kırık taş bloklar yüzeyin üzerinde yükseliyordu ve navigasyonu zorlaştırıyordu. Bloklar, yıkılmış köprünün en görünür kısmıydı ve suyun altında çok daha fazlası vardı. Teknik olarak, mavnanın gövdesi gerçekte sadece kısmen mevcuttu ve bu nedenle bir kayaya çarptığında parçalanamazdı. Ama Kai, gövdesi parçalanmış ve batması gerektiğine kararlı bir mavna ile tartışmak istemiyordu; kanal bunun için çok derindi.

Sanja bir şeyler mırıldandı ve Tenes onu kaburgalarına dürttü.

Kai ve Ramad, sırıkları kullanarak tekneyi su yüzeyinin hemen altındaki taş enkazdan uzak tuttular. Ziede, rüzgâr şeytanlarını yönlendirerek dev su kapısının sütunlarının yanından nazikçe geçmelerini sağladı. Paslanmış demir kapılardan biri suya düşmüş, diğeri ise kısmen açık kalmıştı.

Devasa toprak setin yanına sıkışmış olan liman tanıdık gelmeliydi, ama Kai onu sadece kısaca görmüştü ve bu yönden hiç görmemişti. Hendek, büyük bir yarım daire şeklindeki havuza akıyordu ve uzak ucunda, artık ağır metal kapılarla kapatılmış, rıhtımların ve mavnaların kaydırıldığı büyük bir mağaraya açılan yüksek bir

kemer vardı, şimdi ağır metal kapılarla kapatılmıştı ve bu kemer, büyük bir liman ve mavna iskelesine açılıyordu.

Yıllarca terk edilmişlik, havuzun uzak tarafındaki meydanda kendini gösteriyordu; her çatlak ve boşlukta çiçek ve yosun kümeleri filizlenmişti. Meydandan yokuş yukarı taş merdivenler kıvrılıyordu; çalılarla gölgelenmiş olsalar da Kai'nin görebildiği kadarıyla çoğunlukla sağlamdılar. Merdivenler ile liman havuzu arasındaki istinat duvarında, yine ağır kapılarla kapatılmış başka bir kemer vardı. Yük taşıyan duvar yürüyüşçülerinin geçebileceği kadar yüksekti ve tekerlekli araçların ahır ve depolarının bulunduğu mağaraya açılıyordu. Yüksek dış duvarda, artık yıkılmış köprüye açılan devasa kapı kapalıydı ve çok sayıda çubuk, dişli ve zincirden oluşan kilit mekanizması paslanmış görünüyordu. İçerideki parmaklıklı kapı da indirilmişti.

Kai, liman kapılarının kilitli olacağını düşünmüştü; su kapısının açık olmasının tek nedeni, çökmüş olmasıydı. Ancak tekneleri kapıya yaklaştığında, Ramad deneme amaçlı bir kapıyı itmek için öne eğildi ve kapı açıldığında neredeyse içine düşüyordu.

Ziede'nin rüzgâr şeytanlarının iteklemeleri ve sırkaların itmeleriyle tekneyi kemerden geçirdiler ve gölgeli mağaranın içine girdiler. Hiçbir ses ya da canlılık hissedilmiyordu; Ziede'nin rüzgâr şeytanları, yaşayan davetsiz misafirlerin izini bulamadı, yuva yapan kuşlar ya da nehir fareleri bile yoktu. Burası yeraltının derinliklerindeki bir oda kadar sessizdi, başlarının üzerindeki taş tonozlardan damlayan su, karanlıkta garip bir şekilde yüksek sesle duyuluyordu. Kai bir grup cin çağırdı ve cinler etrafta uçarak boş rıhtımlara ışık tuttular. Sadece birkaç tekne kalmıştı, çoğu yıllar önce buraya kaçan mülteciler tarafından terk edilmiş küçük, çürümüş teknelerdi. Büyük, yarı batmış, süslü bir mavna da geride bırakılmıştı, cinler kısa bir süreliğine mavnanın üzerine üşüşünce yaldızlı ahşabı parıldadı.

Biraz uğraştıktan sonra, mavnaları Tenes ve Sanja'nın atlayıp halatlarla yönlendirebilecekleri kadar taş iskeleye yaklaştırdılar. Kai, "Parçalanırsa diye malzemelerimizi indirmemiz iyi olur," dedi. Bu niyetin ne kadar süreceği konusunda emin değildi; diğer enkazlarla birlikte hareketsiz bir şekilde burada duran mavna, kısa süren yeni hayatını unutup tekrar batma ihtimali çok daha yüksekti.

Tenes, "*Bunun gerçek bir tekne olmadığını sürekli unutuyorum*" diye işaret etti ve Ziede'ye erzak çantalarını taşımak için yardım etmeye döndü. Kai, çadırı sökmelerine yardım etti, sonra

uzaklaşarak çevreyi daha yakından incelemeye başladı. Kollarında bir sürü çanta olan Sanja, "O nedir?" dedi.

Altın yaldızlı mavna bakıyordu. Kırk adım uzunluğunda, çürümüş ipek perdelerle örtülü iki katlı sütunlu bir yapıydı. Pruva, kutsal bir ifadeyle şekillendirilmiş devasa sakallı bir yüz şeklindeydi. "Bu bir Hiyerarşinin mavnası. Kanallarda seyahat etmek için," dedi Kai.

"Hayır, onu anladım, demek istediğim..." Yüzü işaret etti. "Bu bir Hierarch mı? Onlar böyle mi görünüyordu?"

"Bir nevi," diye itiraf etti Kai. Onu bir birey olarak tanımadı. Belki de tüm Hierarch'ların birleşiminden oluşan bir karışımdı. Bu, onların yapabileceği türden şaşırtıcı bir şeydi. "Ama hepsinin sakalı yoktu."

"Büyük Ölümsüz Kutsanmışların gemisinin önünde de bir yüz vardı." Sanja hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Hierarchlar onları kopyaladı mı?"

"Huh." İlginç bir soruydu. Ölümsüz Kutsanmışlar kimseyi taklit etmezdi, özellikle de Hiyerarşileri. "Belki."

Sonra Ramad, "Kai," dedi.

Sesindeki gerginlik Kai ve Sanja'nın aynı anda dönmelerine neden oldu. Ramad, birkaç metre ötede, mavnalarıyla yaklaşık aynı uzunlukta alçak bir nehir teknesinin yanında duruyordu. İlk bakışta Kai onu başka bir enkaz sandı.

Ama suya daha yüksekte duruyordu ve kaçıştan beri burada bulunan çürümüş mavna ve diğer çürümüş teknelerden çok daha iyi durumdaydı. Sonra Kai'nin cinleri, Ramad'ın aciliyetinden etkilenerek teknenin etrafını sardılar ve ışıkları altında teknenin gövdesi altın rengi parladı.

Kai nefes nefese bir kalp atışında tekneye ulaştı. Onu neredeyse kaçıracaklarına inanamıyordu, ama karanlıkta, Kutsanmış metal gövde karanlığa karışmıştı. Parlak renkler solmuş ve lekelenmişti, ama yanlara kazınmış güneş işaretleri hala görülebiliyordu. Ramad'ın "Bu Ölümsüz Kutsanmış bir tekne" diye fısıldamasını duymasına gerek yoktu.

Bu, kanal yolculukları için tasarlanmış pratik bir tekneydi. Kıç tarafında saklama bölmeleri, yerleşik banklar ve yan rayın altına yerleştirilmiş rulo şeklinde bir gölgelik vardı. Ziede o kadar sessizce geldi ki, Kai, "Thosaren Kuyusu için sütun yok" dediğinde neredeyse sıçrayacaktı.

Kai, pruvanın yakınındaki alçak kaideyi fark etti. "Hayır, vardı, ama kaldırılmış."

Ramad endişeli görünüyordu. "Çalınan bir başka Ölümsüz Kutsal tekne, kesinlikle bir şeyin işaretidir."

"Ve buraya geleli çok uzun zaman olmamış," diye ekledi Ziede. Kai de aynı fikirdeydi. Tekne temizdi, iyi bakılmıştı, banklarda ve minderlerde kir veya rüzgârla gelen toz yoktu. Yeşil su, teknenin gövdesinde sadece soluk bir yosun izi bırakacak kadar zaman bulmuştu.

Sanja, loş mağaranın her yerini birden görmek için dönen bir oyuncak gibi dönüyordu. "Eğer bizi takip edip buraya önce geldilerse, neden henüz üzerimize atlamadılar?"

"Çünkü bizi takip etmediler, başka bir şey için buraya geldiler." Kai, çevreyi dikkatle izleyen Tenes'e döndü. Onun dikkatini çekti ve "*Burada nöbet tutalım mı?*" diye işaret etti.

Tenes onay işareti yaptı. Kai, "Sanja, Tenes'le burada kal," dedi.

Huzursuz bir şekilde Sanja kollarını kendine doladı ve başını salladı. "Bu insanları bulacak mısın?"

"Kaçınamayızsa," dedi Kai. "Buraya gelme amacımızı gerçekleştireceğiz ve gideceğiz."

Kai, Ziede ve Ramad, başka sürprizlerle karşılaşmamak için rıhtıma bağlı ahırları hızlıca dolaştılar. Ziede'nin rüzgâr şeytanları, karanlık ve yankılı salonlarda hiçbir canlı izine rastlamadılar. Uzun zamandır çürümüş yem kutuları bile fareleri, kertenkeleleri veya diğer leş yiyicileri çekmemişti ve kimse aletleri ve ekipmanları almaya gelmemişti.

Meydana geri döndüklerinde Ramad, "Merdivenleri kullanmadan tepeye tırmanmak mümkün mü? O yolu izliyor olabilirler," dedi.

Kai onu uyarabilirdi ama bunu yapmamaya karar verdi.

Ziede, "Tırmanmıyoruz" dedi. Ramad, Ziede kolunu tuttuğunda irkildi ama çekilmedi. Kai, rüzgâr şeytanının etrafını sardığı ve ayaklarının yerden kesildiği o ana alışkındı, ama Ramad keskin bir nefes aldı. Kai, Ziede'nin Ramad'ın paniğe kapılıp direnecek mi diye görmek için bir an beklediğini hissetti. Ramad direnmedi ve şeytanlar onları yukarı kaldırdı.

Kai, yüksek kemerli kemerleri geçip toprak setin tepesine doğru yokuş yukarı ilerlerken Ramad için endişelenmeyi bıraktı. Göreceği şeye hazırlandı. Ziede onları o kadar alçakta tuttu ki, uzun ağaçların tepeleri bacaklarına değiyordu. Birkaç saniye içinde tepeye ulaştılar.

Toprak setin çevresini çevreleyen dōşeli kenar, beyazdan kirli griye dönüşmüştü, ancak aşağıdaki meydan kadar çimlerle kaplı değildi. Kai'nin bir kısmı suyun berrak olmasını, mahkemelerin ve cam çatılı salonların

dün olmuş gibi görünmesini bekliyordu. Ama su koyu, ekşi bir renkteydi ve çürümüş ölü yapraklarla doluydu.

Yüzeyin üzerinde sadece çatılar veya en yüksek kulelerin ve mahkemelerin tepeleri görünüyordu. Taşlar çukurlaşmış ve aşınmıştı, pas gibi bir şeyle çizilmişti. Cam o kadar lekeli ve rengi solmuştu ki, su kadar geçilmezdi.

Kai, kalbinin çarptığını fark etti, ancak bu başka bir şeyden ziyade rahatlama kaynağıydı. Ne beklediğinden emin değildi, ama bu yaşlanma, ihmal ve ölümcül çürüme belirtileri... güven vericiydi. "Yüzen yosunlar olur diye düşünürsün," dedi. Avagantrum'daki durgun havuzları sürekli temizlemek zorunda kalıyorlardı. "Bütün yer yeşil olur diye düşünürsün."

"O sadece sağlıklı suda büyür." Ziede'nin şüpheli bakışları, Salonların genişliğinin neredeyse yarısını kaplayan Ölümsüz Kutsanmışların dua kulesine çevrilmişti. Uzun ve dardı, sadece iniş balkonlarına erişim sağlamak için yapılmıştı ve sadece birkaç katı suyun üzerinde duruyordu. "Onlar... kimlerse, buraya küçük bir tekne taşımış olmalılar."

Eğer kalıntıları aramak için dalış yapıyorlarsa, üst kısmı neredeyse hiç bozulmamış bir yapı, çalışmak için iyi bir platform olurdu. Kai, sol tarafta çok daha büyük bir cam çatı gördü, o kadar büyüktü ki sadece tepesi görünüyordu, geri kalanı yapraklar ve otlarla kaplıydı. Orası Tapınak Salonları olmalıydı ve eğer öyleyse, onun biraz ilerisindeki sütunlu galeriyi tanıdı. En üst katın tamamı su yüzeyinin üzerindeydi. "Şuradaki, o yüksek avlu. İkinci Hierarch'ı bulduğumuz yer orasıydı."

Ziede'nin kaşları daha da çatıldı. "Hmm."

Suyun altında zenginlikler, mücevherler ve metaller olmalıydı, ama daha da önemlisi, Hierarchların niyetleri, cihazları ve diğer çalışmaları, ki bunlar hala yorumcular için kullanılabilir olabilirdi. Kai, Ziede'ye sessizce konuştu: "*O avluyu bulmayı bilen kaç kişi hayatta kaldı?*"

Görünüşe göre, en az bir kişi fazla, diye cevapladı Ziede. *Eğer bu sadece bir tesadüf değilse.*

Kai, şimdiye kadar olanların tesadüf olduğunu sanmıyordu. Ramad sahneyi hevesle inceledi. Yükselen Dünya sarayının yakınında büyüyen bir Arike olarak

Yükselen Dünya mahkemesinin yakınında büyüyen bir Arike olarak, hayatı boyunca bu yerle ilgili hikayeler duymuş olmalıydı. "Ölümsüz Kutsanmışların gemisiyle geldiler. Sıradan hırsızlar olamazlar." Kai veya Ziede cevap veremedi, "Hayır, naif davranmıyorum. Demek istediğim, ya Kutsanmışlar ya da Aclines gibi bir yorumcu, kutsanmış bir tekne verilmiş ya da çalmış biri olmalılar.

kutsanmış bir tekne verilmiş ya da çalmış biri olmalı. Ve iki farklı komplocu grubun olması tesadüf gibi görünüyor."

Ramad'ın Kai ve Ziede ile aynı şekilde düşünmesi ilginçti. Ya da en azından bunu itiraf etmeye istekli olması ilginçti. Kai, "Aclines'in arkadaşları bizi Stios'ta bekliyor olmalı," dedi. Tabii takipçilerini hiç kandırmamışlarsa ve biri varış yerlerini tahmin etmemişse. Tabii Ramad onların ajanı değilse ve onlarla iletişim kurmanın bir yolunu bulmamışsa. Bu düşünce Kai'yi rahatsız etti; şüpheli olmaktan çok yorulmuştu.

Görünüşte hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi, Ramad başını salladı. "Tabii burada istedikleri bir şey yoksa. Sen hariç."

Ziede sert bir şekilde, "Gidip onlara bir bakalım," dedi. Kai'nin kolunu ve Ramad'ın ceketinin omzunu tuttu ve tekrar havaya yükseldi.

Rüzgâr şeytanı esintiyi yakaladı ve karanlık suyun üzerinde süzülerek bir yaprak gibi döndü. Sinirlenen Ramad, omzunda duran Ziede'nin elini tuttu. Kai, şeytanın, Yaz Salonlarının yıkıntıları üzerinde şişmiş bir leş kurbağası gibi duran güce tepki gösteriyor olabileceğini düşündü.

Hierarchs'ın mahkemesinin tepesine ulaştıklarında, Kai Ziede'nin eline dokundu. Ziede elini bıraktı ve Kai sütunlu avlunun çatısına düştü. Çömelerek indi, ayakları kirli arduvazda biraz kaydı. Sonra çatının kenarına doğru kaydı ve baş aşağı sarktı.

Sütunlu galeride çürümüş yapraklar dışında hiçbir şey yoktu. Arka duvardaki pencereler, bir zamanlar yüksek tavanlı görkemli bir odaya açılıyordu. İmp çağırmasına gerek yoktu: sağ köşede, Ölümsüz Kutsanmış lambanın serin beyaz ışığı parlıyordu. Kai'nin çok fazla görebilmesi için açılış idi. Gölge bir insan şekli ve sırt çantaları olabilecek bazı yumrular hissetti.

Tekneyi buldum, senden uzak tarafta bir pencerenin altına saklanmış, dedi Ziede ona incisi aracılığıyla. *Küçük, aynı anda üç kişiden fazlasını alamaz.*

Burada biri var, diye cevapladı Kai. *Yaklaşacağım.* Öne doğru yuvarlandı ve kenardan sarkarak sütunlu koridorun sert taş zeminine sessizce indi.

Yıllar önce, Kai bir Hierarch aramak için bu saraya geldiğinde, bu katı görmemişti; seyirci salonu en az bir veya iki kat aşağıda olmalıydı. Odanın uzak köşeleri, kapıları veya merdiven sahanlıklarını göremeyecek kadar karanlıktı.

Kapıları veya merdiven sahanlıklarını göremezdi. Sessizce sütunlu galeriden geçti ve pencereden içeri tırmandı.

Zemin aynı derecede sert ama aynı zamanda yapışkan ve kaygandı. Kai dikkatlice adım attı, sessizce lambaya ve onun yanında çapraz bacaklı oturan bir insan silüetine doğru ilerledi. Su sürekli damlıyordu ve nefes alma sesi, kağıt hışırtısı duyuluyordu. Yaklaştığında, kirli zemine serilmiş brandayı fark etti. Bir rulo yatak, birkaç çanta ve tahta bir su kabı vardı. Dağınık kağıtlar, kitap ruloları, taş mürekkep şişesi ve birkaç oyma kalem. Bu sadece bir kamp değil, bir bilgin kampıydı. Belki de bunlar hırsızlar ya da komplocular değil, Ramad gibi, mantığından çok merakı olan bir tarihçiydi.

Lambanın yanındaki meşgul silüet, kısa bir at kuyruğu şeklinde saçları toplanmış, başı bir yığın kağıdın üzerine eğilmiş küçük bir insandı. Muhtemelen erkekti, çünkü iş veya seyahat için giyilen mat pamuklu geleneksel Arike kıyafeti olan tunik ve etek giyiyordu. Etek, Kai'nin giydiğine benzer, kıvrılmış çamurlu bir çift tozluk ortaya çıkacak şekilde bağlanmıştı.

Kai on adım uzaktaydı. Bu bir rüyaydı. Ya da kalıcı bir niyet ağına girmiş ve şimdi bir hayalet gibi tuzağa düşmüştü. Tanıdık çene hattı, başın açısı...

Sonra kişi başını kaldırdı. Kai çığlık attı, kağıtlarını dağıttı ve geriye doğru kaçtı. Kutsal lamba daha parlak bir şekilde yandı ve tüm şüpheleri ortadan kaldırdı. Kai, "Dahin?" dedi.

GEÇMİŞ: OLUŞUM

... Uzak Güney topraklarının, Arik'in ele geçirildiği gibi, suikast ve manipülasyon yoluyla ele geçirildiğini söylüyor. Orada Hierarchs, dünyanın geri kalanını fethetmenin ve yok etmenin kaderleri olduğuna, bir gün doğu, batı ve kuzeydeki toprakları kendilerine ait olacaklarına inanan bir nesil asker yetiştirdi. Bu sözün tutulup tutulmayacağı kimse bilmiyor.

... güney lejyonlarının kaç tanesinin şüpheleri vardı. Anlatılara göre, Hiyerarşiler saflarındaki ayrılıkçıları acımasızca ortadan kaldırdılar. Hayatta kalan birçok lejyoner, fırsat bulduklarında, kuzeydoğu kıyılarındaki parçalanmış topraklardan yükselen bağımsız şehirlere kaçtı; diğerleri ise güneye dönmeye çalıştı. Birçoğu diğer mültecilerle birlikte yerleşti ve bir zamanlar efendileri tarafından kendilerine vaat edildiği gibi, kuzey ve doğuda çiftçilik, balıkçılık veya ticaret yaparak yaşamaya başladı.

—*The East Falls*, Weranan, Seidel-arik tarihçisi

Kai ve Ziede, tören koridorundan Cageling Şeytan Mahkemesi'ne doğru koşular. Kai, vücudunun ne yaptığını düşünmemeye çalıştığında hareket etmenin daha kolay olduğunu fark etti; bacakları hala çok uzun geliyordu ve Ziede ile neredeyse aynı boyda olması başını döndürüyordu.

Yürüme yoluna vardıklarında, mahkeme yine sürekli yağmurla kaplıydı. Kai, içeriye bakmak için korkuluğa yaklaşmadı. Orada yaşayan iblisler varsa, gönüllü olarak geri dönmüşlerdi ve o bunu görmek istemiyordu. Yürüme yolundaki sertleşen ölü bedenlerin üzerinden geçerek niyet odasının kapısına geri döndüler.

Üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken, hava giderek daha bunaltıcı ve nemli hale geldi. Havza yine suyla doluydu ve zemindeki su birikintileri ve taşların yükseklerine sıçrayan nemli

Kai, Ziede'nin fikrinin işe yarayacağından emin değildi, ama onun da belirttiği gibi, kesin ölüme giderken bunu öğrenmek için kısa bir mola vermeye değirdi.

Kai, havzanın etrafında dolaşarak elini kenarından ve altından geçirdi. Daha önce burada kontrol tasarımını aramışlar, ancak başarısız olmuşlardı. Ziede'nin teorisi, Kai'nin Talamines'in anılarına sahip olduğu için, yağmuru yaratan niyeti tespit edebileceği yönündeydi. "Bunu kullanmak Hiyerarşi'yi karıştıracak," demişti Kai, Tapınak Salonları'nda. "Bu aptallar ne yapmaya çalışıyor?" diye düşünecekler ve dikkatleri dağılırken..."

"Hayır." Ziede kemerine tırnaklarıyla hafifçe vurdu. "Bence su havaya karışıyor, bu yüzden bu niyet suyu yaratmalı, ya da daha doğrusu bir yerden çekmeli, Cageling Mahkemesi'ni nemli tutmak için."

"Ya da sadece kovalarla su taşıyıp havzayı doldururlar," diye belirtmişti Kai.

Ziede'nin ifadesi bu görüşü takdir ettiğini göstermiyordu. "Beni memnun et, Kai," dedi.

Salatel ve askerleri onları takip etmek istemişlerdi, ama Kai onları Bashasa'ya planlarını bildirmeleri için önden göndermişti. Kai, Salatel'in onu dinlemesine şaşırmişti. Havuzun arkasındaki duvarın pürüzlü taşlarını elleriyle okşayarak Ziede'ye bunu söyledi.

Ziede, "Bashasa onlara artık senin kişisel muhafızların olduklarını söyledi. Senin emirlerini yerine getirmeleri gerektiğini." dedi.

Kai bu sözlere o kadar şaşırdı ki, ona dönüp baktı. Ziede'nin ifadesi gizemliydi ve Kai, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Sen bayginken, o bedeni aldığını anladıktan sonra," diye açıkladı Ziede. Omzuna hafifçe vurdu ve Kai duvara dönüp aramaya devam etti. Ziede devam etti: "Senin bir açıklayıcı olduğunu düşünerek kimsenin seni öldürmesini istemedi. Ayrıca, uyanıp başka bir mucizevi şey yapmaya karar verirsen seni engellemek de istemedi, bu yüzden onları senin emirlerine tabi kişisel muhafızların yapmak her iki sorunu da çözdü." Biraz kaşlarını çatı. "Başta ona hiç güvenmemiştim. Hala ona ne kadar güvenebileceğimi bilmiyorum ve şu anki durumumuzu göz önüne alırsak, bunu öğrenecek kadar uzun yaşayacağımızdan şüpheliyim. Ama o, sandığımdan daha mantıklı bir insan."

Kai anlamadı. Bashasa onu Cageling Mahkemesi'nden kurtarmıştı, ama Kai'nin seçilmesinin tek nedeni küçük boyutu idi, böylece Bashasa'nın kız kardeşinin vücudu onun yerini alabilirdi. Bashasa'nın ona karşı sorumlu hissetmesi gerekmiyordu. "Rehine Mahkemeleri'nden ayrıldığımızda sarhoştun."

"Biliyorum, ama çabucak ayıldı."

"Evet, ama..." Kai durdu, duvara bakarak, ne demek istediğini unuttu. Tanımadığı bir alfabedeki bir karakter gibi, bloklardan birine kazınmış bir şey görmüştü. Şimdi göremiyordu, ama duvarın ortasında, havuzun tam karşısında olduğundan emindi. İlk aradıklarında oraya baktığını biliyordu, ama şimdi farklı bir bedenin görüşüne sahipti. Bir açıklayıcının görüşü.

Bir elini gözünün üzerine koymaya çalıştı ve soluk bir ışık gördü. Yavaşça duvardan uzaklaştı. Oradaydı, görüş alanının en ucunda. Bloкта bir yazı vardı, Talamines'in tanıdığı ama Kai'nin okumayı bilmediği bir dilden dairesel bir karakter.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Ziede yumuşak bir sesle.

"Bir kelime ya da bir işaret." Etrafına baktı, sonra duvardaki nemli lekelerden birine adım attı ve parmağıyla karakteri çizdi. "Bloкта göremiyor musun?"

"Hayır, benim gözlerime göre orada hiçbir şey yok." Ziede yaklaştı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Talamines biliyor muydu?"

"Daha önce görmüştü, ama okuyamıyor." Kai başını doğru yöne çevirdiğinde, kelimeyi görebiliyordu. Çizmek için kullanılan madde soluktu, çizgiler biraz bulaşmıştı. Mürekkep olmayan bir sıvıydı. En azından Saredi'lerin veya sınır bölgesi sakinlerinin yaptığı türden bir mürekkep değildi, ya da Bashasa'nın haritalarını çizmek için kullandığı mürekkep gibi değildi. *Sıvı ışık gibi*, diye düşündü. Niyet böyle mi görünüyordu? Ya da niyet değil, niyetin işareti. Yazılı bir tasarım mı?

Ziede meraklanmıştı. "Hierarchların anavatanında kimsenin okuyamadığı bir dil olduğunu duydum."

"Hierarchların dili İmparatorluk dili sanıyordum." Kai, işaretli bloğun etrafındaki harcı dürttü ve onu çıkarabileceklerini merak etti.

"Hayır, İmparatorluk dili Sun-Ar'dan geliyor, ki bu Hierarchların kendi topraklarını terk ettikten sonra fethettikleri ilk topraklar olduğu düşünülüyor." Ziede de harcı dürttü. "Eh, çıkaramayız. Keski ya da kazma bulabilsek bile vaktimiz yok..."

Kai bir dürtüyle elini kelimenin üzerine koydu. Avucunun derisine soğuk bir şeyin yapıştığını hissetti. Elini bloktan çektiğinde soluk renkli madde de onunla birlikte geldi, şekli aynı kalmıştı ama hiç de aynı görünmüyordu. Bu açıdan bakıldığında, bir nesnenin çizimi ile nesnenin kendisi arasındaki fark gibiydi.

"Şimdi görebiliyorum," diye fısıldadı Ziede.

Aynı içgüdüyle Kai, niyeti tutmak için elini dikkatlice kase şeklinde yaptı ve göğsüne doğru getirdi.

"Kai, yapma..." diye başladı Ziede acil bir şekilde.

Kai'nin eli son birkaç santimi kırıp ipek tunikasının önüne düzleşti. Niyetin derisinden geçip göğüs kemiğinin üzerine oturduğunu hissetti, dağ nehrinin dibinden çıkan çamur gibi soğuk bir ağırlık.

Ziede'ye baktı. Yüzünde inanamama, hatta dehşete yakın bir ifade vardı. Kai de az önce olanlardan pek memnun değildi, ama niyeti taşımak için bir yol bulmaları gerekiyordu. "Çıkacak mı?" dedi.

"Muhtemelen? Belki?" Kai dudağını ısırdı. "Onu koymak istediğimiz yere ulaşana kadar denemek istemiyorum."

"Kai." Ziede yüzünü ovma için elini uzattı, görünüşe göre zaten mahvolmuş makyajını hatırladı ve bunun yerine ellerini beline koydu. "Bu Hierarch'ı bulana kadar kendini yok etmek için başka benzersiz yollar bulmamaya çalışabilir misin? Yalnız ölmek istemiyorum."

"Peki, deneyeceğim." Kai şu anda herhangi bir söz veremezdi.

Salatel'in haritasını takip ederek saraydan uzaklaştılar, geniş koridorlardan geçtiler, sonra bir rampadan yukarı çıkarak yeni bir kata ulaştılar. Burada dekorasyon daha zengindi, duvarlar buzlu bir kıyıyı kaplayan siyah okyanus dalgalarına benzeyen mermer panellerle kaplıydı. Uzakta bağırışlar duydular ve koridorlarda birkaç ölümlü gördüler, ama kimse onları durdurmaya çalışmadı. Hepsi kaçıyordu ve çoğu onları görmezden gelirken, birkaçı durup Ziede'den yardım istedi. Diğerleri de onlara seslenerek koşmalarını söyledi. Kai hâlâ Bashasa'nın mavi brokar ceketini giyiyordu ve ölümlü gibi görünmek için yüzünü başka yöne çevirmişti. Hâlâ Talamines'in peçesini taşıyordu ama takmaya tereddüt ediyordu; bunun onu bir yorumcu gibi göstereceğini düşünüyordu. Ziede, ölümlüleri Bashasa'nın lejyonerlerle savaştığını bildikleri bölgeden uzaklaştırdı ve onlara devam etmelerini söyledi.

Koridorun duvarları ve tavanının düştüğü ve dar, insan yapımı bir taş kanyonun üzerinden geçen bir köprüye dönüştüğü bir yere geldiler. Üstlerinde pürüzsüz beyaz duvarlar, bulutlu gökyüzünü ve gün ışığını kısaca görebilecekleri bir açıklığa kadar uzanıyordu. Birkaç kat aşağıda, ölümlüler kaldırımında koşuyorlardı, hepsi aynı yöne gidiyordu.

"Burası çıkış yollardan biri olmalı," dedi Ziede, köprüyü hızla geçerken.

Kai, "En azından birileri hayatta çıkıyor," dedi. Köprüyü geçip tekrar içeri girdiklerinde, koridor bir dizi küçük bahçe avlusu boyunca uzanan bir galeriye dönüştü. Her avlu, çiçekli bitkilerle doluydu ve Hostage Courts'taki bakımsız bahçelerden çok farklıydı. Talamines'in hafızasından gelen görüntüler, yaklaştıklarını gösteriyordu. "Sen de gidebilirsin." Ziede'nin gücüyle, açık koridorun zeminine süzülüp özgürlüğe doğru ilerleyen ölümlülere katılmak onun için kolay olurdu.

"Ve ne yapayım, Khalin'e geri dönüp manastırımın yanmış boş kabuğunda tek başıma oturayım mı?" Ziede ona sert bir bakış attı. "Neden sen gitmiyorsun?" Kai, onu boğacak kadar yoğun bir acı hissetti. "Nereye? Saredi klanlarından geriye bir şey kalmış olsa bile, beni bu halde kabul etmezler. Ben artık Enna değilim."

"İçinde bulunduğun bedenin bu kadar önemi var mı? Sen hala bir iblissin." Sonra başını salladı. "Üzgünüm, bir daha sormayacağım."

Önemliydi. Kentdessa'da onu kabul edebilecek tüm ölümlüler ölmüştü. Ya da en azından - ve bu düşünce kalbinde bir kaya parçası gibi duruyordu - iblislerin yaptığı gibi onu reddedeceklerini asla bilemeyecekti.

Bir sonraki dönüş onları, uzun köknar ağaçlarının bulunduğu küçük bir avlu boyunca uzanan bir galeriye götürdü. Kai herhangi bir kavga sesi duymadı, ama Talamines'in hafızasında bir şey parladı ve "Bekle, yaklaştık. Buradan geçebiliriz" dedi. Merdiven yoktu. Ziede korkulukların üzerinden atladı ve aşağı süzüldü.

Kai en yakın sütuna tırmandı ve pürüzlü taş blokların arasında tutunacak yerler buldu. Bu yeni vücuda henüz güvenemediği için son birkaç adımı atarken dikkatli davrandı. Ama Talamines genç ve güçlüydü ve Kai, en azından Arn-Nefa'nın saldırısına karşı gösterdiği dirençten yola çıkarak, Enna'nın bedenini koruyan şeytani özelliklere hâlâ sahip gibi görünüyordu.

Saksı ağaçlarının arasından geçerek bir kemere doğru ilerlediler. Kai, bir figür görünce neredeyse ödü patlayacaktı ve Ziede'nin elleri refleks olarak havaya kalktı.

Bu bir Arike askeriydi ve neyse ki Ziede, çağırdığı hava ruhu kadının bukleli saçlarını karıştırmaktan öteye geçmeden kendini tuttu. "Bu taraftan," diye fısıldadı asker, aksanlı İmparatorluk dilinde. "Şuradan geçin."

Kai sesler, fısıltılar ve hareketin çıkardığı sesler duydu. Askerin talimatlarını izleyerek koridordan geçtiler ve Arike askerleri ve diğer ölümlülerle dolu, yüksek tavanlı geniş bir odaya girdiler. Kai önce Salatell'i gördü,

sonra onun, bir haritayı inceleyen Bashasa'nın yanında durduğunu fark etti. Sanki onların girişini hissetmiş gibi, Bashasa başını kaldırdı ve şaşkın bir sevinçle Kai'nin bakışlarına karşılık verdi. "İşte buradasın!" dedi, sesini alçak tutmaya çalışarak. Tüm kalabalık onlara bakmak için döndü ve Kai'nin tüyleri diken diken oldu. Ama Bashasa, "Çabuk, çabuk, buraya gel! Bir planın var mı?" dedi.

Askerler onlara yol açtı, Salatел yeterince hızlı kenara çekilmeyen bir ölümlüyü dirsekledi. Kai, aniden kararsızlaşarak Ziede'yi takip etti. Odadaki tüm gözler, çalınan ölümlü bedenindeki iblis olan ona bakıyor gibiydi. Artık Bashasa ile aynı boydaydı, bu da ona ne kadar çok şeyin değiştiğini hatırlattı. Ziede, "Salatел, Hierarch'ın nerede olduğunu bildiğimizi düşündüğümüzü söyledi mi?" dedi.

"Evet." Bashasa haritayı sallayarak dönüp işaret etti. Üç geniş kemerin ötesinde, Arike askerlerinin ve diğer silahlı ölümlülerin çoğu, büyük bir parmaklıklı kapının önünde toplanmıştı. "Eğer doğru anlıyorsak, o duvarın öbür tarafındaki avlu, senin gördüğün avlu. Ona Kutsal Avlu deniyor. Hiyerarşinin saklandığını düşündüğümüz oda, galerinin hemen üstündeki katta, en uzak tarafta."

Kai, Bashasa'nın "*beklemek*" yerine "*saklanmak*" kelimesini kullanarak iyimser davrandığını düşündü. "Neden sizi henüz ele geçirmediğinizi biliyor musun?" diye sordu.

"İkinci garnizonlarının buraya gelmesini bekledikleri açık." Bashasa tekrar haritayı işaret etti. "Elbette o kapıları da kapattık, ama güçlerimiz bölünmüş durumda" — omuz silkti — "daha fazla dayanamayız."

Kai, ölümlülerin Bashasa'nın hiçbir şeyden özellikle endişelenmiyor gibi görünmesini güven verici değil de korkutucu bulup bulmadıklarını merak etti. Hepsi çok şüpheli görünüyordu. Biri, "Bunun işe yarayacağına inanıyor musun?" dedi. Bu kişi iri yapılı, çok koyu tenli ve uzun, kalın örgülü saçlıydı. Üzerinde, turnalar ve diğer su kuşları resmedilmiş gümüş grisi bir kaftanın üzerine, zengin mavi-yeşil renkli cüppeler giymişti. Cüppeler, artık bolca kanla lekelenmişti.

Bashasa elini salladı ve onları tanıttı. "Bu Tescai-lin, Enalin'in Yüz Koronellerinin Işığı." Sonra, yakınlarda duran brokar ceketli diğer iki Arike'yi işaret etti. "Oh, bu da Hiranın, Seidel-arık Prensi'nin ilk kızı ve Vrim, Descar-arık Prensi'nin ikinci oğlu." Hiranın yaşlı bir kadındı, yüzünde sert bir ifade vardı ve oyulmuş ve cilalanmış bir koltuk değneğine dayanıyordu. Vrim, Bashasa'nın yaşındaydı ve şüpheli görünüyordu.

Tescal-lin hâlâ Kai'yi izliyordu ve Kai, "bunun işe yarayacağına inanıyorum" sorusunun aslında kendisine yöneltildiğini fark etti. "Biraz hasar verebilirim, onları yavaşlatabilirim, daha fazla insana kaçmak için zaman kazandırabilirim" dedi.

Bashasa Kai'nin omzuna vurdu. Diğer ölümlülerden bazıları irkildi ve ona baktı, ancak Tescal-Lin sadece düşünceli görünüyordu. Bashasa, "Umabileceğimiz en iyi şey bu!" dedi.

Kai sadece bu işi bitirmek istiyordu. Bashasa'nın ona ödünç verdiği paltoyu çıkardı ve Salatel'e verdi, Talamines'in siyah tuniği ve eteği üzerinde kaldı. "Buradan Sanctuary Court'a nasıl giderim?"

Arkasından tanıdık bir ses, "Ben götürürüm" dedi.

Kai döndü. Gelen Tahren'di.

"Hâlâ hayattasın, görüyorum," dedi Ziede. Muhtemelen şaka yapmaya çalışıyordu ama bir şeyler ters gidiyordu. Ziede alaycı olamayacak kadar rahatlamış gibiydi.

Tahren sadece kaşlarını kaldırdı, sonra Kai'ye, "Boyun uzamış," dedi.

Kai, Tahren'in çenesiyle aynı hizadaydı. "Biliyorum, nasıl oldu bilmiyorum," dedi ve içinden, *Komik olmayan şakalar demişken, diye düşündü.* "Gidelim."

Dönmeye başladığında, Bashasa koluna elini koyarak onu durdurdu. Şimdi kaşları endişeyle çatılmıştı. "Dördüncü Prens." Tereddüt etti ve Kai ne söyleyeceğini merak etti. Kai dahil kimse Kai'nin başarılı olacağını beklemiyordu. Kimse bu savaştan sağ çıkmayı beklemiyordu. Saredi, bazı küçük sınır bölgesi liderleri gibi boş laflar etmekten hiç hoşlanmazdı. Sonra Bashasa kolunu sıktı ve "Bunun bedelini ödet" dedi.

Duyguların dalgası Kai'yi hazırlıksız yakaladı. Ne hissettiğinden bile emin değildi. Mesele buydu, değil mi? Hiyerarşilerin aldıklarının bedelini ödemelerini sağlamak. Onları düşerken incitmek, böylece birilerinin bunun imkansız olmadığını bilmesini sağlamak. Sadece "Ödeyecekler" dedi ve Tahren'i takip etti.

Tahren onları köknar ağacı avlusundan geçerek, göze çarpmayan bir merdivenle yukarı ve etrafından dolaştırdı. Kapı kilitlenmişti ve genç bir Arike askeri onu korumak için bırakılmıştı, bu da akıllıca bir önlemdi, çünkü lejyonerler Bashasa'nın güçlerinin tam olarak nerede toplandığını biliyorlardı. Kai, dar merdivenleri tırmanırken Ziede'ye "Gelmen gerekmez" dedi. Onun, izleyen ölümlülerden uzaklaşıp veda etmek için peşinden gelmediğini anlamıştı. "Zaten tek başıma girmek zorundayım."

"Ben bir şeyler yapabilirim..." Cümlesini bitirmedi, muhtemelen şöyle devam edecekti: "*Eğer bu hiç işe yaramazsa ve Hierarch'a yaklaşmadan seni öldürürlerse.*" Tahren'e sordu, "Kardeşin kaçabildi mi, biliyor musun?"

Tahren öndeydi, sırtı gerginlikten düz bir çizgi gibiydi. "Bashasa'nın askerlerinden biri, Dahin ve diğerlerinin planlandığı gibi en yakın çıkışa doğru yola çıktıklarını söyledi." Kai, bunun hepsi olduğunu düşündü; Tahren pek konuşkan biri değildi. Sonra ekledi, "Şehrin saraydan daha güvenli olup olmadığını bilmiyorum."

Ziede, "Çok sayıda insan kaçtı bile. Kalabalığın içinde saklanabilirler ve kimse kaçmaktan başka bir şey düşünmeyecektir. Bashasa'nın adamları ne yapacaklarını bilir." dedi. Alaycı bir şekilde ekledi: "Onunla bu kadar uzun süre dayanabilmişlerse, hızlı düşünen ve yetkin insanlar olmalılar."

Kai, Salatel'i düşündü, itiraz etmeden bir iblisin kişisel muhafızı olma emrini kabul etmişti. "Ve sadıklar," dedi.

Tahren'in cevap vereceğini düşünmüyordu, ama Tahren kısa bir süreliğine arkasına bakıp hafifçe gülümsedi. Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama belki de bu çabayı takdir etmişti.

Tahren merdivenlerin başında durdu ve dinledi. Kai uzaktan gelen hareketler ve sessiz sesler duyabiliyordu. Sonra Tahren onları bir koridordan geçirdi ve boş odalardan oluşan küçük bir labirentten geçerek, Kai'nin mermer zeminleri ve ağır, zengin renkli kumaşlardan yapılmış perdeleri gördüğü kapıların önünden geçti. Dekor, doğu sınır dağlarındaki yüksek rakımlı bölgeler gibi daha serin ve kuru bir iklime daha uygun olurdu. Havadaki nem muhtemelen kumaşları mahvetmişti, ama buradaki herkes çok zengin olduğu için umursamıyor gibiydi. Talamines'in hatıralarından olmasa da haritadan, şu anda Salonlarda nerede olduklarını biliyordu. Bashasa'nın başka bir yönden gelmek için işaret ettiği avlu çevresini dolaşıyorlardı. Yaklaştıkça, muhtemelen lejyonerlerin sesleri gittikçe yükseliyordu. Tahren'i durdurdu ve "Buradan bulabilirim."

Tahren'in ifadesi sertleşmişti, ama kendi gözlerini işaret ederek, "Unutma," dedi.

Kai, Talamines'in siyah peçesini çıkardı ve takmaya çalıştı. Ziede öne çıktı, peçeyi aldı ve saçındaki iğneleri engellemeyecek şekilde yüzünün üst kısmına taktı. İşini bitirince geri çekildi ve nefesini verdi. "Dikkatli olmanı söyledim, ama..."

Kai, peçenin siyah kumaşı arkasından ona baktı. "Bunun yerine 'şiddet kullan' diyebilirsin."

Kai'nin çok kuru bir mizah anlayışı olduğunu düşünmeye başladığı Tahren, omzuna hafifçe vurdu ve "Şiddet kullan" dedi.

Talamines'in tanıma kıvılcımlarını takip eden Kai, geniş bir koridorun girişine ulaştı. Koridora adımını atar atmaz, sonunda ağır, altın işlemeli bir kapıyı koruyan bir grup lejyoneri gördü. Geri çekilip kapıdan geri dönme dürtüsünü bastırdı, bilinçli bir şekilde peçesini tekrar düzeltmemeye çalıştı ve kasıtlı olarak onlara doğru yürümeye başladı.

Lejyonerlerin arkasındaki duvar, Kai'nin az önce geçtiği diğer geçitler ve odalardakinden daha kalın, blokları daha büyük ve daha aşınmıştı. Bir kat aşağıya inen geniş bir rampadan geçerken ve muhtemelen lejyonerler ve sadık Hierarch takipçilerinin, parmaklıklı kapıları kırıp Bashasa'nın isyancılarını alt etmek için emir beklediklerini gösteren mırıldanma ve hareket seslerini duyduğunda, yaklaştığını anladı.

Öndeki lejyonerlerin hepsi Talamines'ten daha uzundu, omuzları ince deri ve oyulmuş metal zırhlarının altında genişti. Hepsi, bazen Erathi ile ticaret yapan uzak güneydeki adalılar gibi soluk tenli ve açık renk gözlüydü. Kai yaklaştığında, kimse bağırmadı veya ona saldırmak için koşmadı. Ama aptal gibi onlara doğru yürüdüğü için, belki de tembelce onun menzile girmesini bekliyorlardı.

Ancak, kısa mızrak mesafesinde durduğunda, subay kuyruğu olan kişi resmi bir selam verdi ve "Expositor, bu taraftan" dedi. Bir diğeri, ağır kapının sol tarafını onun için açtı. O geçtikten sonra, soldaki kişi onun peşinden kayarak öne geçip yol gösterdi.

Kai'nin gergin sinirleri, koridor açık bir avluya açılan bir galeriye çıktığında cildinde karıncalanmaya neden oldu. Üzerinde kısmi bir cam çatı uzanıyordu ve rüzgârla birlikte yeşil bitkiler ve nemin güçlü kokusu geliyordu. Bu, Talamines'in hafızasında kalanları tekrar canlandırdı ve Kai, ilerledikleri kemerin, devasa ve dağınık Yaz Salonları'nın en sıkı korunan kutsal mekanı olan Hiyerarşilerin özel odalarına çıktığını biliyordu.

Her yerde lejyonerler vardı. Kai, bakışlarını yine yere indirdi. Bu cilalı kaldırım taşlarının arasında yabancı otlar yetişmiyordu. Su niyeti göğsünde soğuk bir yanma hissi uyandırdı.

Başka bir lejyoner grubunun yanından geçtiler, galerinin sonunda başka bir korunan kapı vardı, sonra bir tane daha. Zemin artık mermer levhalardan yapılmıştı, beyaz üzerine kırmızı çizgilerle benekliydı. Uzun, dar, sığ ve berrak havuzların arasından yürüdüler. Niyet için çok sığdı, diye düşündü Kai. Buradaki amaç, bu avluyu su basarak lejyonerlerin dikkatini dağıtmak ve geciktirmektir; sadece zemini ıslatmak için kendini dramatik bir şekilde feda etmek istemiyordu.

Hava hala nemliydi ama daha serindi, temiz ve tatlı bir koku vardı. Gözlerini yeterince yukarı kaldırarak duvarlar boyunca dizilmiş lejyonerleri görebildi. Kare sütunlar altın levhalarla kaplıydı ve kırmızı ve siyah emaye ile oyulmuş figürlerle süslenmişti. Zengin, garip ve bu yerde gördüğü diğer her şeyden farklıydı. Belki de Hierarchlar, nerede olurlarsa olsunlar, anavatanlarında böyle yaşıyorlardı.

Kai, yakalandığından beri hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve bedeninden koparılıp ölümlülerin dünyasında başıboş bırakılması kaçınılmaz görünüyordu. Talamines'in bedenini çaldığı için, açıklayıcı olsun ya da olmasın, muhtemelen bunu hak etmişti. Bu konuyu düşünmeyi bırakıp, önündeki hafif esintiye, taş, su ve çiçek kokusuna odaklanmaya çalıştı.

Bir kemerden geçtiler ve Kai rehberi durduğunda o da durdu. Peçe görüşünün çoğunu engelliyordu ve etrafına bakma riskini göze alamazdı. Geniş bir alan hissetti, yüksek tavandan ses yankılanıyordu ve koridordaki sığ havuzlardan umut verici bir şekilde daha derin olan suyun dalgalanma sesi geliyordu.

Buradaki insanlar yumuşak bir şekilde konuşuyor, Kai'ye bakmak için duraklıyorlardı. Onu içeriye götüren lejyoner bir tür selamlama yapıyordu ve Kai, açıklayıcıların Hiyerarşileri nasıl selamladığını bilmediğini fark etti. Beyninde saf bir panik dalgası yayıldı ve neredeyse su niyetine uzanacaktı.

Ama bu sarsıntı Talamines'in hafızasını harekete geçirmiş olmalıydı, çünkü vücudunun belinden eğildiğini, ellerinin sanki bir şey sunuyormuş gibi bir araya geldiğini fark etti, sonra doğruldu ve kendini zorlayarak başını kaldırdı.

Peçe yüzünden odanın çoğunu göremezdi, sadece odanın büyük ve kavisli olduğunu ve duvarlarda parlak emaye altın rengi daha fazla olduğunu fark etti. Sağdan bir esinti ve gün ışığı geliyordu, muhtemelen duvardaki yüksek pencerelerden, dışarıdaki avluya açılan pencerelerden. Kavisli havuz

odanın yarısından fazlasını kaplıyordu. Kai yeterince hızlı ulaşabilirse, bu işe yarayabilirdi.

On adım kadar uzakta, Hierarch alçak bir platformun üstündeki yastıklı bir koltukta oturuyordu. Bu, altın cüppeler giymiş, balık gibi soluk tenli, uzun gümüş grisi saçlı ve Bashasa'nın Tapınak Salonlarında öldürdüğünden daha yumuşak hatlara sahip küçük bir figürdü. Diğer ölümlüler Hierarch'ın ayaklarının dibinde veya yastıklı taburelerde oturuyorlardı, hepsi de zengin renkli paltolar veya cüppeler ve mücevherli peçeler giymişti. Talamines'in hafızasında üçü daha düşük rütbeli yorumcular olarak tanımlanıyordu. Cantenios gibi, Kai'nin Bashasa'nın intihar planının onu ne kadar uzağa götüreceğini bilmeden önce Rehine Mahkemelerinde öldürdüğü yorumcu. Platformun yanında bir heykel gibi duran, Talamines gibi bir yorumcu vardı, altın ceket ve peçeler giymiş hareketsiz bir figür, bu Hierarch'ın Kuyu için odak noktası olmak üzere oradaydı.

Havuzdan uzaklaşan uzun boylu figür, Hiyerarşinin Sesi Raihankana'ydı. Sonra Kai, iki ayakta duran lejyonerin arasında, yerde bir yastığın üzerinde oturan çok daha küçük birini fark etti. Onu tanımak için Talamines'in anılarına ihtiyacı yoktu; o Dahin'di.

Tahren'in küçük kardeşi bir yanağında koyulaşan bir çürük vardı, açık renkli tuniği yırtılmış ve bir omzundan çıkmıştı. Çıplak ayak parmakları pantolonunun kenarından görünüyordu. Korkmuş, hasta ve çok yalnız görünüyordu.

Raihankana dönüp, "Neredeydin, Talamines? Öldüğünü sandık," dedi. Kan kırmızısından daha koyu bir renkte uzun bir tunik ve etek giymişti, ceketini siyah brokar kaplıyordu. Peçe takmamıştı ama koyu renkli kıvrıkcık saçlarını narin bir altın taç tutuyordu.

Kai, "Tapınak Salonlarının dışındaydım," dedi. Talamines'in sesi kaba ve kalın çıkıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu ve Talamines'in hafızasını kurcaladıktan sonra geç de olsa "Hierarch'ın Sesi" diye ekledi. Kai kendini feda etmeyi planlamıştı ama Dahin'i feda etmek bambaşka bir şeydi. Bashasa'nın ev halkının geri kalanı buraya sürüklenmiş miydi yoksa Yaz Salonları'nın dışında öldürülmüş müydü? Yoksa Dahin onları Tahren'i bulmak için terk mi etmişti?

"Sen ne yapıyordun..." Raihankana başladı, sonra sertleşti. Sesi değişti, daha yüksek bir tona büründü ve "Kardeşimiz nerede?" dedi.

Demek Raihankana'ya Hierarch'ın Sesi dediklerinde bu sadece törenle verilen bir unvan değildi. Hierarch aslında onun bedenini kontrol altına almıştı. Kai odada yükselen gücü hissedebiliyordu. Hierarchs' Well'in ardından gelen acı rüzgârın soğuk esintisi gibi, işitme sınırında düşük ve derin bir ses gibi, gözlerinin içinden bir şeyin onu itmesi gibi

gibi. Ses, koku ve hislerin karışımıydı, sanki bunu yorumlayacak doğru duyu organı yokmuş gibi. Talamines için geriye kalan tek şey buydu, ama Kai için bu yabancı ve yanlıştı.

Kai, Hierarchs'ın bu şekilde yorumcuların içine girebileceğini merak etti, bu Hierarch onu bu şekilde kontrol etmeye çalışırsa ne olacağını merak etti. Asla öğrenmemenin daha iyi olduğuna karar verdi.

Ve sonra Kai'nin harika ve korkunç bir fikri geldi. "Efendim Tapınak Salonları'nın yakınında gizleniyor. Efendim beni Küçük Kutsanmış çocuk için gönderdi" dedi.

Dahin'in başı birden yukarı kalktı, gözlerinde yeni bir korku belirdi. Diğer saraylılar arasında şaşkın ve spekülatif bir mırıldanma oldu.

Hierarch, Raihankana aracılığıyla, "Ne amaçla?" dedi.

İyi soru, diye düşündü Kai, ama neyse ki çılgınca koşuşturan düşünceleri Hierarch'inkinden biraz öndeydi. "Ölümsüz Mareşal, kardeşi geri getirilirse isyancıları ele vereceğini söyledi."

Dahin'in bakışlarında şimdi karışıklık ve ihanet vardı, sanki Tahren'in bunu yapacağını düşünmüyormuş gibi. Kai, Tahren'in bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordu ve Hiyerarşi'nin yapacağına inandığı sürece umursamıyordu. Onlar onu Dahin'le birlikte çıkmasına izin verseler bile, Kai yine de niyetini suya atması gerekiyordu. Bu odadaki büyük havuz kafa karışıklığı yaratmak için en uygun yerdı, ama belki de dışardaki avludaki çeşmeler de işe yarayabilirdi. Riskliydi, Kai'nin başlangıçta yapmayı planladığından daha az etkiliydi, ama Dahin'i dışarı çıkarabilirse...

Ölümlülerden biri, "Gerek yok, Efendim. Stios garnizonu geldiğinde, isyancıları aramızda sıkıştırabiliriz," dedi.

Bashasa bunu planlamış mıydı? Kai, Bashasa'nın isyanlarının Tapınak Salonları saldırısından daha uzun süreceğini düşünmediğini düşündü, bu yüzden belki de planlamamıştı.

Başka bir ölümlü, "Ama Efendim, şey..." demeye başladı.

Raihankana elini kaldırdı ve ölümlüler sessizleşti. Yavaşça Kai'ye doğru yürüdü.

Kai hareketsiz kaldı, nefes almaya bile zorlanarak, altın kaplı yorumcunun heykel gibi duruşunu taklit etmeye çalıştı. Bu, plan yapan bir grup insan arasındaki normal bir etkileşim gibi gelmiyordu, bu tür bir grup için bile. *Hiyerarşi sana inanmıyor*, diye düşündü. Dahin'i dışarı çıkarmaya çalışmamalıydı. *Aptal*. Kentdessa Saredi'nin yanan kalıntılarını hatırlamalı ve kimsenin dışarı çıkamayacağını bilmeliydi.

Raihankana bir adım ötedeki yerde durdu ve peçenin arkasından Kai'nin bakışlarıyla buluştu. Raihankana, Hierarch'ın sesiyle, "Kardeşimizin yanından ayrılmamalıydın," dedi.

İlk akıllıca hikaye uydurma girişimi bu kadar kötü sonuçlandığından, Kai bir daha denemedi. Raihankana bir şekilde peçenin arkasını görebiliyorsa, tüm bu yorumcular ve lejyonerler çoktan ona saldırmış olurlardı, diye düşündü. "Ustam beni gönderdi," dedi. Sesi gerginlikten kısılmıştı ama yüzünü buruşturmamayı başardı.

Raihankana arkasını döndü, ama Kai rahatlamadı. Raihankana kendi sesiyle, "Buna değer olabilir. Küçük Kutsanmış Kuyu için yaratılmıştır, daha sonra Ölümsüz Mareşal'den geri alınabilir." dedi.

Raihankana'nın ses tonundaki bir şey Kai'ye, şimdi hikayeyi uyduranın kendisi olduğunu söyledi. *O biliyor, onlar biliyor*, diye düşündü Kai. Sanki kafatasının tepesinden damarlarına buz damlıyordu. *Ne olduğunu veya nasıl olduğunu bilmiyor olabilirler, ama Talamines'in bu odada olmadığını biliyorlar.*

Raihankana, Hiyerarşi'ye doğru yürüdü. Kai, güç akışında bir değişiklik hissetti, yanıcı ve uyumsuz bir şey. Altın kaplı yorumcudan, söndürülmüş bir ateşin ısısı gibi yükseliyordu.

Tahren, Cageling Şeytan Mahkemesi'nde ona yardım etmişti ve o da Dahin'e yardım etmek istiyordu. Ama en azından ikisi de burada ölürse, Dahin asla Kuyu tarafından kaçırılmayacaktı.

Raihankana altın giysili yorumcuyu geçince, Kai öne atıldı. İki adım attıktan sonra sırtına bir şey çarptı, onu yana doğru sendeletmeye yetecek kadar sert bir darbe. Derin bir acı yan tarafını parçalarken şok içinde bağırdı; bu vücutta acı, Enna'nın vücudunda hissettiğinden çok daha fazlaydı. Birinin onu sırtından bıçakladığını, Raihankana'nın arkasında duran bir lejyonere işaret verdiğini biliyordu. Kai doğrulmaya çalıştı, bir şeyin etini çektiğini hissetti. Sert metal kaburgalarına sürtündü. Bıçak çekilirken çığlık atmak istedi ama boğazı düğümlendi.

Raihankana ona dönerek, "Şimdi, ölmeden önce bize söyleyeceksin..." dedi. Kai dinlemeyi bıraktı, çünkü acı artık güç anlamına geliyordu, Talamines'in anılarından öğrendiği tek niyeti kullanma gücü. Elini kaldırdı ve ateşi çağırdı.

Kai'nin önündeki hava alev aldı, platformda kükreyen bir duman ve ateş topu oluştu. Kai'nin yüzüne sıcaklık yayıldı ve ölümlüler dağıldı, çığlık attı. Raihankana geriye sendeledi ve Kai, dumanın içinde Hierarch'ı kaybetti.

Bu durum uzun sürmeyecekti, Kai'nin bu dikkat dağınıklığından yararlanmak için sadece birkaç saniyesi vardı. Kai, açıklayıcıya çarptı, elini altın peçenin altına soktu ve yüzünü yakaladı. Kai, açıklayıcının hayatını elinden alırken elinde bir nefes hissetti. Bu, Kai'ye kemerinden hançeri çıkarıp onu sternumun hemen altına saplamak için ihtiyaç duyduğu anı verdi. Expositor'un en az Cantenios kadar direneceğini biliyordu; uzun bir savaş için zamanı yoktu. Expositor elinin altında gevşedi ve Kai onu itti. Bir lanet kırıcı, onun bulunduğu yerde havada savruldu ve bunun yerine ölmek üzere olan expositor'a çarptı.

Kai döndü, Dahin'in yanındaki lejyoneri kolunun çıplak derisine eliyle düşürdü. Dahin'i tunikinden yakaladı ve havuza doğru koştu.

Dünya karardığı anda havuzun kenarı ayaklarının altındaydı. Sonra yüzüstü suya çarptı. Sıçrayarak, çırpınarak, hala Dahin'in tunikasını ölümcül bir şekilde tutuyordu; lanet kırıcıyla hafif bir darbe almış olmalıydı, ama bu onu sadece bir anlığına bayılttı.

Platformda, ölümlüler çığlık atarak solan ateş bulutundan uzaklaşmaya çalışıyordu, ama hayatta kalan yorumcular çabucak toparlandı. Kai, onların saldırmak için Kuyudan güç çekerken kafasındaki basıncın arttığını hissetti. Ayakları yere değmiyordu ve bu çok korkutucuydu. Ama niyetini göğsünden çıkarıp suya vurdu ve içinde kalan tüm yaşam ve acıyı ona aktardı.

Niyet sadece küçük bir su fiskeyi yaratmış ya da hafif bir yağmur yağdırmış olsaydı, bu hem ölümcül hem de utanç verici olurdu. Ama Ziede, bunun Cageling Mahkemesi'nin su kaynağının arkasındaki duvarda olması ve havuzun içinde olmaması için iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündü. Ve Talamines'ten geriye kalanlar, onun haklı olduğundan emindi.

Havuzdan bir sel gürledi ve su seviyesi o kadar ani düştü ki Kai dibe çarptı ve birden dizlerine kadar suya batmış halde oturdu. Boğazı yanarken, ciğerlerini temizlemek için öksürdü ve yüzündeki peçeyi çıkardı. Dahin, sırlıklam ve gözleri fal taşı gibi açılmış halde yanına kıvrılmıştı. Etraflarında su, kaynayan bir tencere gibi odanın içinden yükselerek, fırtına gibi gürleyen dalgalı bir duvar oluşturunuyordu. Yakınlarda bir yerlerde ölümlüler çığlık atıyordu. Kai, burada hala bir Hierarch ve birkaç yorumcu olduğunu hatırladı, ama umarım boğulmamakla meşgullerdi. Boğuk bir sesle Dahin'e sordu, "Yüzebilir misin?"

"Uh." Dahin başını salladı. "Evet."

"İyi, çünkü ben yüzemem." Kai ayağa kalkmaya çalışırken Dahin'i de kendisiyle birlikte çekti. "Bir pencereye ulaşmamız lazım." Uzak duvarda açıklıklar olduğunu biliyordu

duvarın bir yerinde açıklıklar olduğunu biliyordu, bunları yarı saydam dalgalı kütleden belli belirsiz görebiliyordu. Su hala tavana doğru yükseliyordu ve oraya ulaştığında, niyetin etrafında oluşan dar hava sütununu su basabilirdi.

"Evet, ama... Sen kimsin?" Dahin endişeyle sordu, Kai ile birlikte su duvarına doğru ilerlerken. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Ah, doğru, Kai bu kısmı söylemeyi unutmuştu. Bu konuda Bashasa kadar kötüydü. Gözlerini işaret etti. "Dahin, benim, Kaiisteron. Şu anda bu açıklayıcının vücudundayım."

"Oh!" Dahin ona baktı, sonra boğuk bir kahkaha attı. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum! Beni kurtarmaya mı geldin?"

"Hayır, Hierarch'ın dikkatini dağıtmak ve belki de boğmak için geldim," dedi Kai. Dalgalandıran duvara dokundu ve akan bir dereye elini sokmaktan daha zor olmadığını görünce rahatladı. "Burada olduğunu bilmiyorduk ve kız kardeşin çok kızacak."

"Çok kızacak," diye itiraf etti Dahin. Kai'nin bileğini sıkıca tuttu. "Nefesini tut."

Kai, bir ölümlü kadar nefes almaya ihtiyaç duymuyordu ama vücudunda zaten olan sudan daha fazlasını istemiyordu. Çenesini sıkıca kapattı ve Dahin onu sıvı duvara çektiğinde yüzünü buruşturdu.

Suya iten kuvvetin etkisiyle ikisi de yukarı doğru itildiklerinde ayakları yerden kesildi. Dahin, Kai'yi yaralı tarafındaki kolundan tutmuştu ve çekilmek acı veriyordu, ama devam etmek zorundaydılar.

Kai teorik olarak yüzmeyi biliyordu, ölümlülerin yüzmesini görmüştü ve Dahin'in onları itmesine yardım etmek için serbest kolunu sallamaya ve tekmelemeye çalıştı. Su köpüklerle bulanıktı ama içinde hareket eden şekiller vardı, kaçınılması gereken diğer çırpınan bedenler. Kemerin içinden akan akıntı neredeyse onları yakalıyordu ve Kai, Dahin'in akıntıdan kurtulmasına yardım etti.

Acı verici bir şekilde duvara çarptılar, yukarı doğru itilirken altın oymalara sürtündüler. Kai'nin başı Dahin'in yanında su yüzüne çıktı, Dahin nefes nefese kaldı ve öksürdü. Kai, Dahin'in Küçük Kutsanmış olarak ne tür güçlere veya yeteneklere sahip olduğunu bilmiyordu, ama uzun süre nefes almadan su altında kalmak bunlardan biri değildi. Duvara tırmandı, sonra parmaklarını dağ silsilesi şeklinde oyulmuş bir süslemeye taktı ve diğer kolunu Dahin'in omuzlarına doladı. Dahin ona sarıldı ve Kai ikisini de yukarı çekerek odayı gözden geçirmeyi başardı.

Yükselen suda cesetler yüzüyordu, hiçbiri Hierarch'a benzemiyordu, ancak kırmızı giysili olan Raihankana olabilirdi. Kai emin olmak zorundaydı

bunu kesinleştirmek zorundaydı. Bu fırsatı kaçıramazdı. Yukarı baktı ve tavanı ilk kez iyice gördü. Tavanda ağır ahşap kirişler çaprazlamasına uzanıyordu ve her biri pencerenin biraz yukarısında bu duvarla birleşiyordu. Odanın uzak tarafında, yükselen suyun üzerinde ve püsküren gayzerlerin gizlediğı bir balkon vardı. Kai orada bir şey gördüğünü sandı, hareket eden cesetler olabilecek parlak renkli bir hareket.

Dahin, olan biten her şeyi düşününce garip gelen bir şekilde duvardaki emaye figürlere hayranlıkla bakıyordu. Kai, suyun beynini bozmamış olmasını umdu. "Hadi," dedi ve onları en yakın pencerenin parlak gün ışığına doğru çekti.

Pencere, ikisi için de yeterince genişti ve dışarıdaki avluya açılıyordu. Kai, aşağıdaki avluya dökülen suyun çekimine direnerek taş pervazın üzerine çıkmaya çalıştı. Bir lejyonerin cesedi yanlarında yüzdü ve Dahin çılgınca ona tekme attı. "Bekle," diye tısladı Kai. Sudaki yaşamı boşaltamıyordu ve başka bir silaha ihtiyacı vardı. Eğilip kopmuş bir kolu yakalamak için eğildiğinde, Dahin titredi ve başka yere baktı. Kai, sırtındaki kınından uzun bıçağı çıkarmak için kolu kendine doğru çekti, sonra onu dönen akıntıya itti. Bıçağı kemerine soktu ve pencereden dışarı bakmak için döndü.

"Ne kadar aşağıda?" Dahin nefes nefese sordu.

Mahkeme salonunda iki katlı galeriler ve üzerini kaplayan camdan bir yarım kubbe vardı. En alt katta kilitli kapılar tarafından hapsedilmiş olan su, burayı doldurmuş olmasaydı, bu yükseklik bir ölümlü için çok fazla olurdu. Su oldukça berraktı, su basmış çiçek tarhlarından gelen yapraklar ve diğer enkazlarla doluydu. "Bakma," dedi, ama Dahin kendini pencere pervazına çıkardı, aşağıya baktı ve dehşete kapılmış bir ses çıkardı.

Kai sinirli bir şekilde, "Bir dahaki sefere bakma dediğimde, bakma," dedi. "Sadece derin bir nefes al ve yukarı çıktığında o galeriye doğru yüz." Dahin'in kolunu tuttu. "O yönde devam et."

Dahin başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattı, "Thosaren Kuyusu bizi kutsasın, Thosaren Kuyusu bizi korusun, Thosaren Kuyusu —Bekle, sen benimle gelmiyor musun?" Sonra Kai onu pencereden dışarı ittiğinde çığlık attı.

Kai, Dahin'in su yüzüne çıkıp, su püskürterek çırpınmasını bekledi. Dahin, Kai'yi arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra yukarı bakıp acil bir şekilde el salladı. Kai, karşı galeriyi işaret etti. Kararsızca su sıçratarak yüzen bir dalı iten Dahin, sonunda pes edip

galeriye doğru yüzmeye başladı. Kai ayağa kalktı, pencereye sırtını dönerek çıkıntıda dengede durdu. Sonra çömeldi ve başının üzerindeki kiriş atladi.

Kirişi yakaladı, kendini üzerine çekmeden önce parmaklarıyla pürüzsüz ahşabı kavradı. Talamines'in uzun kolları ve bacakları beklenmedik bir şekilde yardımcı oldu. Fazla zamanı olmadığını bilerek hızla kiriş boyunca tırmandı.

Balkona yaklaşırken, ayakta duran bir lejyon subayı ve parmaklıkları korkuluğun arkasında yarı baygın halde duran üç kişi gördü. İkisi, saçlarındaki süslemelere takılmış peçeler takıyordu, bu da Kai'ye, güçlerinin fısıltısı olmasa bile onların yorumcular olduğunu gösterirdi. Sonuncusu, kısa boylu, altın cüppe giyen, ıslak beyaz saçları kafasına yapışmış biriydi. Hiyerarşi.

Kai karnının üstüne yatıp kiriş boyunca süründü, ölümlü gözlerin onu gölgelerin içinde kaybolmasını umuyordu. Sırlı sıklam giysileri ve saçları arasında kendini böyle sürüklemek kolay değildi; orijinal formunun kıvrımlı vücudunu özliyordu, bir daha asla deneyimleyemeyeceği bir şey daha.

Lejyoner balkonun arkasındaki kapıdan dışarı çıktı. Bir yorumcu Hierarch'ın üzerine eğildi. Kai kendini çömelme pozisyonuna getirdi, boğulan lejyonerin uzun bıçağını çekti ve atladi.

Ekspozitörün sırtına indi ve bıçağı boğazına sapladı. O öne doğru düşerken Kai onu itti ve ikinci ekspozitöre atıldı. Bıçağı adamın çenesinin altına sapladı. Bıçağın gücü ekspozitörü taş korkuluğa çarptı ve aceleyle çektiği niyetinin soğuk gücü nemli havada zararsız bir şekilde dağıldı. Kai bıçağı çıkardı ve eteğinden bir avuç tutarak onu korkuluğun üzerinden aşağıya attı. Adam çalkantılı suya düştü ve zayıf bir şekilde çırpınırken kanı etrafa yayıldı. Kai döndü.

Hierarch kapıya doğru sürünerek ilerledi. Kai, soğuk çamur gibi ağır ama yine de onu boğabilecek bir güç dalgasını hissetti. Öne atıldı ve bıçağı Hierarch'ın sırtına sapladı.

Kai, Talamines'in kanıyla birlikte damarlarında terörün dolaştığını fark ederek Hierarch'ın üzerinde durdu. Nefes almaya çalışmasını, mermer zemine tırnaklarını geçiren ellerini, son nefesini verirken yavaş yavaş batışını izledi. Bashasa bir Hierarch'ı öldürmüştü ve Kai hala bunun mümkün olduğuna inanamıyordu. Ama tüm o gücün altında, onlar sadece etten ibaretti.

Koridordan, yankılanan bir taş çarpma sesi geldi, ardından uzaktan çılgınca bağırışlar duyuldu. Kai ayaklarının soğuduğunu fark etti ve aşağıya baktığında suyun ayak bileklerine kadar yükseldiğini gördü. Su, koridorun aşağısından balkona doğru akıyordu. "Oh. Oh oh," diye mırıldandı. Su... durmayacak mıydı?

Bıçağı çekip Hierarch'ın kafasını kesmek için kullandı. Suyun akışı ve bu iş için tasarlanmamış bıçak nedeniyle, bu çok uzun sürdü. Ölü açıklayıcının peçesini kullanarak kafayı aceleyle sardı ve kemerine bağladı.

Kai parmaklığa tırmandı ve tekrar kirişe atladı. Su, pencerelerden şelale gibi akıyordu. Kiriş boyunca ve odanın karşısına tırmandı, sonra pencere pervazına ulaşmak için suya atlamak zorunda kaldı. Akıntıya karşı tutunmaya çalışırken, dışarıdaki açık avlunun dolduğunu, ağaçların tepesinin su altında kaldığını gördü. En azından Dahin'in cesedi hiçbir yerde yüzmüyordu.

Atlamak için kendini hazırlarken, başka bir çarpışma ve gürültü onu döndürdü. Su duvarı, taş, tahta ve ceset parçalarıyla birlikte ona doğru çarptı. Kai kendini pencereden geriye doğru fırlattı.

ON İKİ

Dahin, korkmaktan çok kırgın bir şekilde baktı. "Sen kimsin? Ne..." Karanlığa gözlerini kısarak baktı.

"Benim." Kai üşüyordu. Dahin'in, su basmış Yaz Salonları'nın yıkıntıları arasında gizlice burada olmasının ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Kai." Dahin onu tanıyamazdı; farklı bir bedendeydi, gözleri beden çalan gulyabani tarafından gizlenmişti, çürümüş bir nehir mavnasında günlerce seyahat etmenin izlerini taşıyan giysiler giyyordu.

"Saçma. Sen hiç de... Bekle, başka bir bedende Kaiisteron olduğunu mu ima ediyorsun? Sen bir iblis bile değilsin." Dahin ona dikkatle baktı. Kai, yakınında Ölümsüz Kutsanmış bir silah olduğundan emindi. Elinin yanında birkaç farklı alet vardı, ama Kai bunların hiçbirini tanımiyordu. Dahin, herhangi bir Cadı veya yorumcudan tamamen farklı bir şekilde tehlikeliydi. "Ölümlü bedenlerde bile, iblislerin gözleri..."

"Bunları beden çalan bir gulyabani'den ödünç aldım." Ramad'ın Dahin'in Nient-arik'in bir yetkilisiyle buluştuğu hakkındaki sözleri aklından geçti.

"Bu iğrenç." Dahin tereddüt etti ve ona ihtiyatlı bir şüpheyile baktı. "Eğer gerçekten Kai isen, sadece senin bildiğin bir şey söyle bana."

İstemedен şüpheyile kapılan Kai, dalgın bir şekilde, "Büyük teyzen Kavinen, Hierarchs savaşının dokuz ciltlik tarihinin sıkıcı ve zaman kaybı olduğunu düşünüyor." dedi.

Dahin yarı gülme, yarı öfke dolu bir nefes verdi. "Evet, ama bunu yüzüme karşı hiç söylemedi. Beni korkuttun, neredeyse altıma sıçacaktım Kai!" Dahin ayağa kalktı ve "Sana ne oldu?" diye sordu.

Kai hafifçe başını salladı. Hiçbir şey olmamış gibi davranma, eski ilişkilerine geri dönme dürtüsüyle mücadele etti. Gerçeği bilmek zorundaydı. Brandanın kenarına doğru adım attı. "Dahin, önce bana neden burada olduğunu söyle."

Aniden kaçamak davranan Dahin, bakışlarını indirdi. "Bir şey üzerinde çalışıyorum." Kampına havada bir hareket yaptı ve dağınık kağıtlarını toplamak için döndü. "Kız kardeşim ve Ziede de burada mı? Ne yapıyorsun? Neden başka bir bedende olduğunu bana söyleyeceksin, değil mi? Bu kişi kim... kimdi?"

Kai şüpheyle mücadele etti. Ne yaptığını söylemek istememesi tipik bir davranıştı; Dahin işleri konusunda her zaman gizemli davranırdı. Kai dikkatsiz davranamazdı, ama Dahin onları gerçekten ihanet etmiş olsaydı, bunu daha iyi yapacağına emindi. "Ne zamandır buradasın?"

Kağıtları mumlu deri bir çantaya koyan Dahin, kaşlarını çatarak ona tekrar baktı. "Bir aydan biraz fazla. Ölü kaplumbağa gibi kokuyorsun; kanal çamurunda mıydın? Buraya nasıl geldin? Neden bana öyle bakıyorsun?" Gözlerini kısarak sordu. "Ne oldu? Ne oldu?"

Birisi suskunluğunu bozup bir soruya cevap vermek zorundaydı. Kai en az bilgi veren soruyu seçti. "Buraya gelmek için çürümüş bir nehir mavnasını canlandırmak zorunda kaldım, bazı kısımları hala sızıntı yapıyordu." Ziede kafasında sabırsızlanıyordu, ne bulduğunu öğrenmek istiyordu. Kız yıkık binanın hemen dışında olduğu için, açıklamak zorunda kalmamak için ona kulaklarını açtı. Dahin'den şüphelenmek istemiyordu, ama ikinci bir görüşe ihtiyacı vardı. "Buraya geleceğini neden bize söylemedin?"

Dahin tedirgin bir şekilde hareket etti, çantanın üzerindeki kiri silkeledi ve kenara koydu. "Sadece... rahatsız edilmek istemedim." Gençken, her zaman açık sözlüydü, etrafındaki herkes duygularını gizlemek için çaba sarf ederken, o gerçek duygularını göstermekten hiç çekinmezdi. Şimdi ise temkinli ve suçlu görünüyordu, ama *ailemi ve arkadaşlarımı ihanet ettim* türünden bir suçluluk değildi. Sinirlenerek homurdandı. "Tahren burada olduğumu bilseydi ne diyeceğini biliyordum! Şimdi bana ne olduğunu anlatabilir misin? Eski bedenim öldü mü? Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

Kai, istemese de kalbinin biraz rahatladığını hissetti. Dahin'i tekrar görmek çok güzeldi. "Ziede ve ben yakalandık. Bizi sualtı mezarına koydular. Yılın büyük bir kısmını orada geçirdik. Sadece birkaç gün önce kaçabildik."

Dahin, Kai'nin bakışlarıyla karşılaşınca başını kaldırdı. Yüzünde şok, dehşet ve korku belirdi. "Ziede nerede? O iyi mi?" Oturdu ve önündeki brandayı okşadı. "Kai, otur."

Kai bir saldırıya hazırlıklı olmalıydı, ama aniden yorgun hissetti. Ve eğer Dahin onlara komplo kuran kişi ise, belki de pes etmenin zamanı gelmişti. Muşamba üzerine oturdu. Muşamba kalın ve kuru kalması için mumluydu, ama altındaki çamurda biraz kayıyordu. "Ziede burada. Dahin, Tahren'in nerede olduğunu bilmiyoruz. Onun hakkında son duyduğumuzda, seni arıyordu."

Dahin, Kai'nin dikkatini dağıtmaya çalışmayı bırakmış ve tüm dikkatini ona vermişti. Elleri gevşemiş, kaşları çatılmıştı. Son yıllarda Dahin'in tüm dikkatini çekmek nadir bir şeydi, ama Kai şimdi bunu başarmıştı. Dahin neredeyse yakıcı bir sesle, "Ama... O... Kimse ona dokunamazdı." dedi.

Kai başını salladı. "Ziede incisini bulamıyor. Koalisyonun yenilenmesi için Benais-arik'e gitmediğini söylediler. Avagantrum'da da değil. Seni aramaya çıktığından beri onu görmemişler."

"Ona zarar verilemez," diye itiraz etti Dahin.

Dahin, kız kardeşi ile kavga ettiklerinde bile, onun her şeyi yapabileceğine inanırdı. Özellikle kavga ettiklerinde. "Bizi kaçıranların arkasında Ölümsüz Kutsanmışlar var," dedi Kai. "Kaçtığımızda peşimizden gelen yorumcu, Ölümsüz Kutsanmışların gemisine sahipti."

Karanlık alanda gölgeler hareketlendi, ama Kai Ziede'yi hissetti. Bir an sonra, arka duvardaki bir kemerden içeri süzülerek girdi ve kirliliğe adım attı. Rüzgâr şeytanları dağılırken, temiz nehir esintisinin kokusunu taşıyan hava hızla geçti. Sesi boğuktu, "Dahin, onun nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

Dahin, çaresizce başını salladı. "Hayır, hayır, Ziede, Avagantrum'dan ayrıldığımdan beri onu görmedim. Beni aradığını bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ondan kaçınıyordum. Ben sadece..." Ziede yaklaşırken, Dahin ona elini uzattı. Sonra kendini tuttu. "Uh, o kim?"

Ramad, Ziede'yi takip ederek lambanın ışığına girdi, yüzünde kapalı bir ifade vardı. Kai, "Bu Ramad, Yükselen Dünya'nın öncülerinden biri. Bize yardım ediyor." dedi.

"Dahin, beni dinle. Kai'nin yok ettiği yerleri gezip onu bulmayı ummuyoruz." Ziede brandanın üzerine diz çöktü, Dahin'in elini tuttu ve ona başından beri olanları anlatmaya başladı. Su çekildiğinde mezarda uyanmak, Menlas, ateş adalarına gidip Büyükannenin, sonra da Aclines ve Saadrin'in yanına gitmek. Kai, Ramad'ın yüzünü, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları izlerken buldu kendini. Dahin'i dikkatle inceliyordu, sanki suçluluk belirtileri arıyormuş gibi. Bu,

Kai'nin tüylerini diken diken etti, ancak yine de kafasından atamadığı şüpheleri vardı.

Ziede konuşmasını bitirdiğinde, Dahin daha az heyecanlı ve daha çok kızgındı, ama bu onun kızgın düşünme yüzüydü. "Stios kesinlikle bir tuzaktı. Saadrin kurmamış olsa bile, sen oraya vardığında, onlar seni bekliyor olacaktı." Kai'ye döndü. "Sen bir bulma taşı için buradasın. Cantenios'un sahip olduğu taş."

"Evet," diye itiraf etti Kai. Açıklama yapmak zorunda kalmamak rahatlatıcıydı. Dahin'in ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. "Bunu başka kimse bilmiyor."

Dahin başını salladı. "Dalış yapıyordum. Onu bulmana yardım edebilirim." Tekrar ayağa kalktı ve eşyalarını çantasına tıktırmaya başladı.

Ziede Ramad'ı tekrar havalandırdı, Kai ve Dahin ise Dahin'in küçük teknesini kullandılar. Kai bulanık ve kirli suyu kürekle geçerken, Dahin dizlerinin üzerine lekeli kurşunla çizilmiş ve karalanmış notlarla dolu bir harita serdi. Kampından ayrılmadan önce, tüm malzemelerini küçük, bakır kaplı bir sandığa koymuş ve onu Ölümsüz Kutsal mührüyle mühürlemişti. Tüm kağıtları, muhtemelen Ölümsüz Kutsal cihazları olan bazı çınlayan nesnelerle birlikte bir çantaya koymuştu. Ramad ve Ziede çoktan dışarı çıkmışlardı ve Kai, "Senin bu kadar çok alet kullandığını hiç görmemiştim," dedi.

Dahin omuz silkti. "Elimdeki tek seçenek buydu."

Şimdi Kai'ye talimat verdi: "Biraz sola dön. İki avlu ötede Ölümsüz Kutsanmışların dua kulesi var. Çok fazla dua edildiği söylenemez, ama Hiyerarşiler, bulma taşlarını kullanarak Ölümsüz Mareşalleri çağırdıklarında, salları indirecek bir yer olması için oraya yaptırmışlardı. Tepesi hala suyun üstünde ve korkarım dalış için en yakın yer orası." Dahin gökyüzüne gözlerini kısarak ışığı değerlendirdi. "Rehine Mahkemelerine girmeyi denemedim. Çoğunlukla Hiyerarşilerin odalarına odaklandım."

Kai kürekleri suya batırdı ve talimatları izledi. "Ama ne arıyorsun? Neden buradasın?"

Dahin haritasına bakarak kaşlarını çattı. "Benden şüpheleniyorsun."

Kai bunu inkar edebilirdi. Dahin'in zayıf noktalarını yeterince iyi biliyordu, Kai'nin ona tam olarak güvenmediğini ima etmekle bile onu hain gibi hissettirebilirdi. Ama Dahin de Kai'nin tüm zayıf noktalarını biliyordu. Aralarındaki bir savaş, yakıp yıkmaktan başka bir şeye yol açmazdı.

En azından Kai, eski Dahin'in zayıf noktalarını biliyordu, ama eski Dahin asla bu perili yere gelip, tek başına bu kadar uzun süre kalmazdı. Kai pes etti ve dürüstçe şöyle dedi: "Öyle olmak istemiyorum. Ama biri beni Benais-arik'te boğdu ve beni ve Ziede'yi sualtı mezarına gömdü. Bashat bunu biliyor olmalı. Saraydaki birçok kişi bunu biliyor olmalı."

Dahin yüzünü buruşturdu. "Sizi ve Tahren'i neredeyse kaybedecektim ve hiçbir fikrim yoktu." Başını salladı. "Üzgünüm. Sanırım size ne yaptığımı söylemeliydim ya da bir yere not bırakmalıyım. Ama..."

"Ama yapmadın, çünkü bizim seninle tartışacağımızı düşündün. Ya da Tahren'e söyleyeceğimizi, onun da seninle tartışacağını düşündün," diye bitirdi Kai.

"Şey, böyle söyleyince kulağa çocukça geliyor." Dahin iç geçirdi ve omuz silkti, sanki emin olmadığı bir yola girmeye karar vermiş gibi. "Hatırlıyor musun bilmiyorum, ama o sarayın duvarında, Hiyerarşilerin yaşadığı sarayın duvarında kazınmış bir harita görmüştük."

Kai kafasını salladı, şaşkın bir ifadeyle. Dahin'in neden bahsettiğini hiç anlamamıştı. "Hangi saray? Ne zaman?"

"Sen açıklayıcıyı öldürdüğün ve Cageling İblis Sarayı'nın niyetini suya koyduğun zamandı. Odanın duvarına yüzdük ve boğuluyorduk," diye açıkladı Dahin umutla.

Bir ölümlü ömrü önce, hep birlikte bu yerden kaçtıkları günden bahsediyordu. "Duvarlar olduğunu hatırlıyorum," dedi Kai. Keskin korkuyu, keşfedilmekten korunmak için tek savunması olan ince peçeyi, çaresizliği hatırladı.

"Yeterli." Dahin, Kai'ye daha sola gitmesini söyledi. Kai, dua kulesine yönelmek için omzunun üzerinden baktı. Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş sallarının iniş yapabileceği sadece üç adet yelpaze şeklinde balkon vardı, her bir katta su seviyesinin üzerinde birer tane çıkıntı yapıyordu. Ziede ve Ramad, bu yöne bakan tek balkon olan en alttaki balkona çoktan uçmuşlardı. Yuvarlak kenar, yüzeyden bir adım kadar yukarıdaydı ve Ziede orada durmuş, karanlık suyu inceliyordu. Kai hala onunla görüşünü ve işitme duyusunu paylaşıyordu ve düşüncelerinin kenarında onun gergin enerjisini hissedebiliyordu. Ramad, endişeli bir bakışla Kai ve Dahin'i izliyordu.

Dahin devam etti: "Haritada çok güzel emayeler vardı, renkler çok parlaktı. İlk başta, çalınan tüm topraklar için sevinçten havaya uçuyorlar diye düşündüm. Yıktdıkları şehirler, öldürdükleri insanlar. Ama Yaz Salonları, Hiyerarşilerin kendileri için inşa ettikleri tek kalıcı yerlerden biriydi ve kesinlikle en büyüğüdü. Taş

ve malzemelerin çoğu, eskiden burada bulunan Sendrinnian tapınak kompleksinden gelmişti. Çok büyüktü ve şehrin şu anda bulunduğu ana kanalın yanındaki küçük bölüm, ondan geriye kalan tek kısımdı. Hiyerarşiler tüm Sendrinnianları öldürdüler ve tapınakları taş taş yıkıp, onlardan Yaz Salonlarını inşa ettiler. Hendeği kazdılar ve çıkardıkları toprağı toprak setleri inşa etmek için kullandılar. Burası, Hierarchların istediğı şekilde görünüyordu." Ellerini pamuklu eteğine sürdü. "Bütün bunları öğrenmem uzun zaman aldı. Olayları gören neredeyse herkes ölmüş ve kitapları boş şehirlerde çürümeye terk edilmişken geçmişı araştırmak zor."

Kai daha yavaş kürek çekmeye başladı. Hiyerarşilerin toprak setleri inşa ettiğini bildiğini ya da varsaydığını düşünüyordu. Bu, çim ovalarda inşa ettikleri geçici toprak set kalelerine çok benziyordu, ancak çok daha büyük ölçekteydi. Hiyerarşilerin Yaz Salonlarını inşa ettiklerini bilmiyordu ya da hiç düşünmemiştii. Şimdi bunu öğrendiğine göre, Dahin'in demek istediğini anladı. "Duvarlarda başka emaye hatırlamıyorum. Ya da haritalar veya bunun gibi başka süslemeler." Hiyerarşiler, Rehine Mahkemeleri'nde fazla zaman harcamamışlardı, ama Tapınak Salonları ve Hiyerarşiler'in mahkemesinde mermer, kaliteli malzemeler ve kumaş perdeler vardı, bir de ganimet salonu.

Sarediler ahşap ve kemiğe resim oyup büyük çadırlarının kanvaslarını boyamışlardı; Arikeler büyük, ayrıntılı resimleri, özellikle festivallerde veya savaşlarda insan gruplarını, hikayeler anlatan sahneleri, mümkün olduğunca büyük boyutta severlerdi; Erathiler her şeye balık, deniz kabuğı ve rüzgar sembolleri koyarlardı; Enalinler doğal manzaralar, ağaclar ve güzel yazı dillerinin karmaşık karakterlerini çizerlerdi. Ölümsüz Kutsallar bile en sevdikleri sanat eserlerine sahipti, çoğunlukla Patriarklarının ve güneş sembollerinin oymaları. Ancak tüm Hiyerarşilerin sanatı giysilerinde veya çaldıkları malların düzenlemelerinde görünüyordu. "Yani harita Hiyerarşiler için özeldi."

"Aynen öyle. O korkunç mahkemede zincirlenmiş olduğun için burayı pek görmedin, biliyorum. Tahren beni Bashasa'ya saklamadan önce epey bir şey gördüm ve gittiğim hiçbir yerde o harita gibi bir şey yoktu. Yani özel ve gizliydi." Dahin'in ağzı büküldü ve boğulmuş harabeyi seyretti. "Bence onların evlerinden bir şeydi. Onun sembolü. Ona geri dönüş yolu."

Kai hâlâ anlamıyordu. "Onların Dünyanın Zirvesi'nden geldiklerini biliyoruz."

"Dünyanın Zirvesi oldukça büyük bir yer, Kai." Dahin burnunu çekti. "Sun-Ar yakınlarında bir yer olduğunu düşünüyoruz, değil mi? Çünkü şu anda Eski İmparatorluk dili olarak adlandırdığımız dil, Hiyerarşilerin kullandığı dildir. Ama savaştan sonra, Enalin kaşifleri Sun-Ar'a gittiler ve kimseyi, hayatta kalan hiçbir şeyi bulamadılar. Orası soğuk çöl düzlükleri ve kaya oluşumlarının olduğu bir yer. Mağaraların içinde bahçeler yetiştiriyorlardı ve yabani koyun sürülerini besliyorlardı. Sun-Ar'da eskiden çadır kulübelere dönüşen hareketli şehirler ve tapınaklar ve mevsimsel toplantılar için kayalıklardan ve dik kayalardan oyulmuş özel saraylar vardı. Şimdi hepsi boş. Hiyerarşiler hepsini öldürdü."

Kai, "Bu olağandışı bir şey değil, herkesi öldürdüler," dedi. Bu tam olarak doğru değildi, ama bazen öyle hissediliyordu. "Neredeyse herkesi."

"Ama bence Sun-Ar'ları, Hiyerarşiler olmadan önce onlarla temas kurdukları için öldürdüler," dedi Dahin. Sesi yoğundu, bakışları karanlık ve ciddiydi. "Rehine Mahkemelerinde bazı Sun-Ar'lar vardı. Bashasa bir keresinde onları görmeye çalıştı, ama diğerlerinden daha sıkı korunuyorlardı, kimse onları görmeye veya onlarla konuşmaya izin verilmiyordu. Kaçış başladığında lejyonerlerin hepsini öldürme emri aldıklarını öğrendim. Hiyerarşiler, herhangi birinin bizimle birlikte kaçmasını riske atmak istemiyorlardı."

Dahin'in çizdiği tabloya kapılan Kai, ne zaman olduğunu bilmeden kürek çekmeyi bırakmıştı. Tekneleri, çürümüş kokulu rüzgârın itmesiyle sürükleniyordu. "Sanırım onları gördüm. En uzak mahkemede. Küçük, açık kahverengi, düz saçlı insanlar?" dedi.

Dahin başını salladı, ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Hierarchların nereden geldiğini bilmiyoruz, Kai. Ölümsüz Kutsanmışlar bile bilmiyor. Güneyden, dünyanın tepesinden geldiler ve önlerine çıkan her şeyi yok ettiler. Hâlâ orada olabilirler. Tekrar gelebilirler." Kaşlarını çatı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü ödüm kopuyor." Kai'nin omurgasından soğuk bir ürperti geçti.

"Bunun yarın gibi yakın bir zamanda olacağını sanmıyorum." Dahin geri adım attı, açıkça onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ya da aslında, bunun hiç olacağını bilmiyorum." Suyun kirle kaplı taşları yaladığı batık harabelere baktı. "Ama bilmem gerek, Kai. Emin olmam gerek." Acı bir sesle ekledi, "Anlıyor musun?"

Kai bunu iliklerine kadar anlıyordu. "Neden Nient-arik'teydin?"

"Ne zaman? Oh, buraya gelmeden önce mi?" Dahin hemen açıkladı, "Arşivlerinde, Prens Hiranın'ın buradayken tuttuğu günlüklerin ve haritaların kopyaları var."

Bunları almak için Seidel-arik'e kadar gitmekten daha hızlıydı. Neden sordun?"

"Seni arıyorduk ve biri senin orada olduğunu söyledi." Kai kürekleri bulmaya çalıştı ve tekrar hareket etmeye başladı. "Bize söyleyebilirdin, Dahin."

Dahin iç geçirdi. "Hâlâ kafamda pek çok düşünce var. Daha tutarlı bir argüman oluşturabilmek için beklemek istedim."

Bu son derece tutarlı ve son derece ikna ediciydi, dedi Ziede Kai'nin kafasında. Küçük aptal, kanıtlarını bir hediye gibi gümüş tepside sunmak istiyordu.

İnsanlar, Hiyerarşilerin geri dönebileceğini düşünürlerse paniğe kapılırlardı. Sanja gibi çocuklar, bunların sadece korkutmak için uydurulmuş eski gölge hikâyeleri olduğunu düşünebilirdi, ama bunların korkunç bir şekilde gerçek olduğunu bilen, boş şehirlerde ve kasabalarda bıraktıkları yıkımın mirasını anlayan çok daha fazla ölümlü ve Cadı hâlâ ortalıkta dolaşıyordu. Ve Yükselen Dünya, Bashasa'nın orijinal vizyonundan ne kadar uzaklaşmış olursa olsun, kökenlerini hatırlıyordu. *Dahin bizden korkmuyordu, diğer herkesten korkuyordu,* diye düşündü Kai, Ziede'ye.

Ziede, *sarayda artık kimse Bashasa'nın yaptığı gibi onu dinlemiyor,* diye ekledi. *Alay edilmek istemiyordu.*

Dahin şöyle diyordu: "Ama şimdi neden haritanın geri kalanını görmem gerektiğini anlıyorsunuz. İşler yavaş ilerliyor. Harita çok büyük, tüm duvarı kaplıyor ve yosunlu otlarla kaplanmış durumda. Emayeleri yerinden çıkarmamak için dikkatlice temizlemem gerekiyor. Ve aletlerim olsa bile su altında çok uzun süre kalamıyorum. Ama ilerleme kaydediyorum."

Teknenin gövdesi, iskeleye ulaştıklarında fayanslara çarptı. Kai tekneye çıkarken Ramad, Dahin'in ona attığı ipi yakaladı. Kai'nin tekneyi alçak korkuluğun oymalarına bağlamasına yardım eden Ramad, sessizce "İyi misin?" dedi.

"İyiyim," dedi Kai, muhtemelen pek inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle. Dahin çantasını çıkarırken, "Sadece eski bir arkadaşla sohbet ediyordum," diye ekledi. Ramad'ın ona inanmasını beklemiyordu ve neden ona söylemediğini tam olarak bilmiyordu. Dahin'in teorisi doğruysa, herkese söylemeleri gerekecekti ve Bashat hala onları öldürmek istese bile, ilk olarak Yükselen Dünya'ya söylemeleri gerekecekti. Ama şimdilik bu, Kai, Ziede ve Dahin arasında kalacaktı.

Bir üst kattaki balkon, yapının yarısını çevreliyordu ve batıya bakıyordu, bir üstündeki balkon ise bir yarım tur daha dönerek güneye bakıyordu.

Bu balkondan kuleye girişi kapatan desenli metal kapı, paslanarak kalıcı olarak açık kalmıştı. Kai içeri girdi, ama burası sadece merdiven boşluğunu koruyan kavisli bir duvarın bulunduğu boş bir odaydı. Taş basamaklar, iki üst kata doğru spiral şeklinde yükseliyor ve kulenin alt kısmını dolduran karanlık suya doğru iniyordu. Zaman ve hava koşulları taşı aşındırmış ve kapı eşiklerini parçalamıştı.

Balkonda, Dahin haritasını kontrol etti ve boyun eğerek suyu inceledi. "İşte, korktuğum da buydu. Bashasa'nın sarayı oradaydı, o yosun matının altında."

Bitki materyali olabilecek ağır siyah kütle düzensiz bir şekle sahipti, karanlık suda kalınlaşarak o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, yüzeyin altında ne kadar uzandığı anlaşılmıyordu. Kai şüpheyle, "Sadece yosun olduğundan emin misin?" dedi.

"Gördüğüm kısımlar altından yosun gibi görünüyor, ama garanti edemem," diye itiraf etti Dahin.

"Onu kesip geçemeyiz mi?" diye sordu Ramad. Her şeyi anlatılmadığını biliyor gibiydi, ama yine de cesurca katılmaya çalışıyordu.

"Denersek, içinde sıkışıp boğulacağımızı düşünüyorum," dedi Dahin. "Denemedim, çünkü burada tek başımaydım ve sıkışırsam beni kurtaracak kimse yoktu. Özellikle de bu yosunların ne kadar derine uzandığını gördükten sonra. Keşfettiğim odanın dışındaki avluda da bir tane var ve şanslıyım ki içeride büyümeye niyeti yok gibi görünüyor. Sanırım ışığa ihtiyacı var." Kai'ye dirseğiyle hafifçe vurdu. "Tapınak Salonları'nın cam çatısını hatırlıyor musun? Orası tamamen bu şeylerle kaplı."

Ziede tısladı ve yüzünü ellerine gömdü. "Burada ölebilirdin Dahin, ve biz bunu asla bilemezdik. Tahren bunu öğrendiğinde seni öldürecek. Ben de ona yardım edeceğim."

Ziede'nin "*öldürmek*" derken kastettiği şey "onunla konuşurken onaylamayan bir bakışla bakmak"tı, ama Kai bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu sadece Dahin'i daha inatçı hale getirecek ve planlarını saklamakta haklı olduğuna daha da ikna edecekti. Dahin'i tek koluyla hızlıca kucakladı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey yapmak istediğinde, gelip beni çağır. Soru sormayacağım, ya da sorarsam, hazır olana kadar cevap vermek zorunda değilsin."

"Peki, tamam o zaman," diye mırıldandı Dahin ve Kai, şimdilik en iyisinin bu olduğunu biliyordu. Dahin, fiziksel yakınlık konusunda sınırına ulaştığı için uzaklaştı. "Ama bence en iyisi buraya, açık olan yere inmek ve Kai'nin koridorlardan geçerek mahkemeye gitmesi."

Kai, göğsünde yerleşen mide bulandırıcı gerginliğe rağmen ifadesini kontrol altında tuttu. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, tüm plan buna bağlıydı, ama şimdi o an geldiğinde, beklediğinden çok daha zordu. Vücudundaki her sinir, o karanlık suyun altına gönüllü olarak dalma düşüncesiyle kaşınıyordu. Ama Dahin'in mahkemeye ulaşip taşı aramak için yeterince uzun süre su altında kalması imkansızdı. Saçlarını geri çekip tutan ipi sıkılaştırmakla meşgul oldu.

Ziede, Kai'ye, sonra da mat'a şüpheyle kaşlarını çattı. "Ben de geleceğim."

"Bu muhtemelen en iyisi, iki kişi daha güvenli olur," dedi Dahin, en azından farkında değilmiş gibi davranarak. "Bir tür hava kabarcığı oluşturacaksın, değil mi?" Çantasını karıştırdı ve dar bir ağ kutuya benzeyen, ortasında küçük bir canlı yıldız bulunan bakır renkli bir eser çıkardı. "Kai, bunu kullanabilirsin."

Kai, Ölümsüz Kutsanmış cihazdan uzaklaştı. "Uzun süre nefes almadan durabilirim..."

"Yeterince uzun değil," diye düzeltti Dahin. "Ve havan biterse, o yosun matının altındayken yüzeye çıkamazsın. Ve Ziede, bir ağırlığa ihtiyacın olacak."

"Dipteki havayı daha ağır hale getirebilirim." Ziede, sorunu düşünerek düşünceli bir şekilde dudağına dokundu. "En azından bir süreliğine."

Kai eteğinin bağcıklarını çözmeye başladı. Başlangıçta, yüzeyden doğrudan Cantenios'u öldürdüğü mahkeme salonuna dalabileceğini düşünmüştü. Bu, kabuk balinasıyla yaptığı kısa yolculuktan çok daha karmaşıktı. Ziede'ye, "Yosun matının içine yüzerken ölebilirsin," dedi.

"Bunu biliyorum Kai." Ziede saçlarını bağlayan eşarbını sıktı. Ramad, "Ben de gelmeliyim..." diye başladı.

"Hayır. Dahin'in yanında kalacak birine ihtiyacımız var," dedi Kai. Pamuklu eteğini çıkardı ve tayt ile kemerli tunikle kaldı. Teleskopik çubuğu iç cebinde tuttu, çünkü enkazları kaldırmak zorunda kalırlarsa işe yarayabilirdi. İsteksizce Dahin'in ona uzattığı cihazı aldı. Deri kayıştan, göğsüne takılması gerektiğini tahmin etti.

"Birisi gelebilir diye mi?" diye tersledi Ramad. "Küçük Kutsanmış Dahin Stargard'ın benim korumama ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, ters takmışsın. Ver, ben yapayım." Dahin cihazı geri aldı ve doğru pozisyona getirdi. Kayışı bağlarken, bakışları

Kai'den Ramad'a kaydı, karanlık ve kararlı bir bakışla. "Ve bu konuda haklısın, öncü."

Ramad nefesini verdi ve kendini kontrolünü geri kazandığı belliydi. Sessizce, "Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin, Kai," dedi.

Bu kez Kai'nin sinirlenmesi sırası gelmişti. "Bunun cevabını hemen mi istiyorsun? Ah, Dahin, ne yapıyorsun?"

Dahin, kulağının etrafına dikenli bir manşet gibi bir şey takmaya çalışıyordu. "Böylece yardıma ihtiyacın olursa birbirimizi duyabiliriz." Kıl gibi görünen bir topak kaldırdı. "Ve bunu burnuna sokman gerekiyor. Suyu yutmamaya çalış. Bu su, cesetleri koruma gibi garip özelliklere sahip. Ayrıca lambalardan, mutfaklardan ve diğer yerlerden gelen zeytin yağı, fındık yağı ve hayvansal yağ gibi şeylerle dolu."

"Bu güven meselesi değil, Ramad." Kai dikkati dağılmışken Ziede tartışmaya girdi ve ses tonuyla bunun son cevabı olduğunu açıkça belli etti. Dahin'den başka bir kulak manşeti aldı ve tiksinti ile yüzünü buruşturdu. "Bu mümkün değil. Kai ve ben tek başımıza bile yeterince zorlanacağız."

Suya bakmamaya çalışan Kai, kulak küpesini yerine taktı ve sivri uç kulağının arkasına batacak gibi görünce yüzünü buruşturdu. Göğsündeki hava cihazı, boyutuna göre garip bir şekilde ağırdı ve boynunu çekiyordu. "Neden Ölümsüz Kutsanmışların her şeyi acı verici olmak zorunda?"

"Ben de kendime sürekli bunu soruyorum." Dahin göğsündeki cihazı ayarladı ve ağ kısmına bir şey yaptı, böylece biraz daha parlak bir şekilde ışık vermeye başladı. "Bu, suya girdiğinde görmene yardımcı olacak. Aşağı inmek veya yüzeye çıkmak istediğinde, ayarlamak için buraya, ağırlığı kontrol etmek için buraya bas. Ziede bu ışığı kullanabilir." Ona kristal takılı düz bir disk uzattı. Geri adım attı. "Gitsen iyi olur. İkiniz de hazır mısınız?"

Cevap olarak Ziede havayı bir kubbeye dönüştürdü, tunik ve pantolonunu çeken minyatür bir kasırga. Rüzgâr şeytanları su altına giremezdi, ama o sınırlı bir süre için etrafındaki hava kütesini tutabilirdi.

Kai, onun arkasındaki Ramad'a baktı. Ramad, "Özür dilerim. Sadece... dikkatli olun," dedi. Kai sinirlenmek istedi, ama nedense sinirlenemedi.

"Sorun yok," dedi. Ne yapacağına çok fazla kafa yormadan önce, kili burnuna soktu ve çatıdan atladı.

Soğuk suya daldı ve ağzına su kaçırmamayı başardı. Göğüs cihazının ağırlığı kontrol eden kısmına bastı ve cihaz onu nazikçe aşağı çekti.

Su, Ölümsüz Kutsal lamba tarafından aydınlatılana kadar karardı. Panik içindeki Kai, kayışları koparma dürtüsünü bastırdı; aşağıya inmek zorundaydı, cihaz sadece onun söylediğini yapıyordu. Nefes almamasına rağmen ciğerlerinde hava varmış gibi hissediyordu; bu, nefesini tutmaktan çok farklıydı. Burnundaki kil için çok memnundu, çünkü dudaklarına ve cildine değen suyun yapışkan hissi yeterince kötüydü.

Ziede, hava kabarcığı karanlık bir korkuluğa çarpmadan önce onun yanında aşağı doğru sürüklendi. Dahin'in ona verdiği el feneri parladı ve giysileri minyatür bir fırtınaya kapılmış gibi dönüyordu. Kai, ona yer açmak için kollarını hareket ettirerek kendini sudan çekmeyi başardı.

İnci aracılığıyla ve bir kalp atışı sonra kulak küpesinden gelen bir fısıltıyla Ziede, "*Kai'nin yüzme becerisinin olmadığını hesaba katmadık,*" dedi.

Hah, tek yapmamız gereken yürümek. Kai, göğüs lambasını dibe doğru yönlendirmek için yarı eğildi, yarı aşağı doğru kıvrıldı. O ve Ziede hala batıyorlardı, ışık huzmesinin kenarında çevrelerini görebiliyorlardı: yosunlu yosunlar, başka bir korkuluğun parçası, taşlaşmış bir ağaç olduğu ortaya çıkan dev bir pençeli el. Açık bir avluya düşmeleri gerekiyordu ama o henüz dibi göremiyordu.

Dahin kulağına fısıldadı: "Kai, o adamla yatıyor musun? Bashasa'nın sana bu kadar sert konuştuğu zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Yarısı eksik olsa bile."

Bu doğru değildi. Kai ve Bashasa tartışmışlardı, ama bunu kimse görmemişti. Bashasa, Kai'nin Arike ve Yükselen Dünya ittifakı içindeki belirsiz konumunun farkındaydı ve bunu daha da zorlaştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bazıları için Kai, Hiyerarşileri yenmek için çok önemli olan Cadılarla olan bağlantıydı. Diğerleri için ise sadece tuhaf ve özellikle tehlikeli bir takılmacıydı. Kai, sivri şeyin inci gibi davranacağını tahmin etti ve Dahin'e, "*Bunu onun duyabileceği bir yerde mi söylüyorsun?*" diye düşündü.

"Hayır, tabii ki hayır. Bunlar zihin zihne çalışır." Dahin'in sesi fısıltıdan yüksek bir yankıya dönüştü, sanki bir kemik huniye bağırıyormuş gibi. "Şimdiye kadar her şey yolunda mı? Güzel." Yine yumuşak bir fısıltıyla ekledi, "Bu benim yüksek sesle konuştuğumdu. Bunun nasıl çalıştığını bilmesini istemiyorum. Her neyse..."

Ziede sözünü kesti, "*Bunu daha sonra halledebiliriz, boğulma endişesi olmadan.*"

Kai aşağıda katı bir kütle gördü ve aşağı doğru hareketini yavaşlatmak için kollarını uzattı. Mahkeme salonunun zemini, dere veya nehir yatağı çamuruna hiç benzeyen, rengi solmuş ve yapışkan bir şeyle kaplıydı. Kai yere indiğinde, bu madde çıplak ayaklarının etrafında alçak bir bulut gibi yükseldi. Ziede'nin balonu, bozulmuş yüzeyin hemen üzerinde durdu. "*Yine buradayız,*" dedi alaycı bir şekilde.

Kai, burada kaybolmanın ne kadar kolay olduğunu çok net hatırlıyordu. Üstelik bu, dar bir Immortal Blessed ışık şeridinin ötesini görebildiği gündüz vaktiydi. Arkalarında duvar olduğu için, en azından hangi yönden başlayacağını biliyordu.

Ziede avluya doğru ilerledi. *Bu taraftan. Sanırım.*

Kai onu takip etti. O, bu avlu ve koridorlardan oluşan labirente ondan çok daha fazla zaman geçirmişti. O, tüm bu zamanı hafızasından silmek isterdi, ama burası hepsiyle tanıştığı yerdı. Ziede, Tahren, Dahin, Salatel, Arsha, Telare, Nirana, Hartel, Cerala. Bashasa.

Burada olmak istemiyorum, çok acı veriyor, diye düşündü ve Ziede'den bir parça sempati hissetti. Dahin, kulak cihazından bir şey duydu ve "İyi misin?" diye sordu.

Hâlâ iyiyim, dedi Kai. *Sadece anılar.*

Dikkatli hareket etmeye çalışsalar da, gömülü kaldırımından çamur ve pislik çıkardılar. Çamur bulutunun içinde Kai, Ziede'nin balonu duvara çarptığında "oof" diye ses çıkarana kadar avludan çıkan kemeri görmedi. Ziede döndü, Kai'nin ışığına yakalandı, tuniği ve eşarbinin uçları etrafındaki hava tarafından hafifçe süzülerek biraz dalgalandı. Ziede açıklığı buldu ve onlar yüzerek ve süzülerek geçtiler, sonra bulanık suyun yüzeyinden gelen az miktardaki ışığı da kaybettiler. Artık hava çok daha soğuktı ve Kai, Ramad'ı getirmemiş olmalarına sevindi; Kai ve Ziede için bile yeterince kötüydü, ama bir ölümlü bu kötü kokulu yağlı çorbada uzun süre dayanamazdı ve bu çorbada ne varsa ona az da olsa maruz kalarak hastalanabilirdi.

Dahin'in Ölümsüz Kutsanmış cihazları olsa bile, Kai Ziede olmadan bunu asla başaramazdı. Bu yerle ilgili anıları onunkinden açıkça daha netti, ama o burada daha fazla zaman geçirmiş, her şeyi riske atarak Bashasa'nın planına yardım etmişti. Kai onu takip etmeye odaklandı, ışığı duvarları, geniş kapıları ve büyük pencereleri aydınlatıyordu. Artık yosun matının altında, ışıklarının ulaşamadığı karanlık mutlak bir karanlıktı. En azından su o kadar zehirliydi ki, yılanlar ve garlarla dolu değildi. "Hala orada mısın?" Dahin

kulağına fısıldadı, sesindeki yankı Kai'ye onun yüksek sesle konuştuğunu belli ediyordu. "Her şey yolunda mı?"

İyi, diye cevapladı Kai. *Karanlık ve düşmanca ortamı seviyorsan.*

Ziede ekledi, *İlk geldiğimiz zamankinden çok da kötü değil.*

"Komik, çünkü şaka yapmadığını biliyorum," diye cevapladı Dahin.

Sonra suda bir değişiklik oldu. Kai bunun duyulabilir bir şey mi, yoksa ıslak giysileri ve donmuş cildinden gelen bir his mi olduğundan emin değildi. Dönüp ışığını etrafa tuttu ve takip ettikleri duvarın kaybolduğunu fark etti. Sonra karanlık ve iskelet gibi bir şey gördü — suda reçine içinde böcek gibi korunmuş başka bir ölü ağaç. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Bashasa'nın rehinelerin tutulduğu odanın girişine yakın açık avludaydılar.

Kai, geride kalma, dedi Ziede. *Neredeyse vardık.*

İki kemerli geçitten geçtiler ve sonunda kapalı bir koridora girdiler. Daha geniş bir alana çıktıklarında ortam hiç aydınlanmadı. Kai'nin lambası bir çeşmeyi, eskiden çiçekliklerin olduğu yerin izlerini ve tanıdık bir kapıyı aydınlattı. Manzara zihninde canlanmaya başladı, çürümenin altında gömülü hayalet şekiller, hatırladığı yere dönüşüyordu. Burası Kai'nin Cantenios'u öldürdüğü açık çeşme avlusuydu. *Ziede, sen harikasin. Buraya kendi başıma gelemedim.*

Bunu bu kadar iyi hatırladığım için şaşırdım, diye itiraf etti, çeşmenin üzerinde süzülürken. *Her şeyi zihnimden silmeyi çok iyi başardığımı sanıyordum.*

Kai çeşmeye doğru ilerledi. *Cesedi bu civardaydı.* Kai onun canını aldığı anda kurumuş, ağır kumaş, deri ve metal süslemelerle bastırılmıştı, Kai onun yüzeye çıkacağını veya uzağa sürükleneceğini düşünmemişti. Dikkatlice hareket ederek yere doğru eğildi. Bu hareket ayaklarını havaya kaldırdı ve tüm vücudu aşağı doğru eğildi. Ölümsüz Kutsanmış solunum cihazına yerleştirilmiş ağırlık, vücudunun orta kısmına odaklanmış gibiydi. Garip ve tuhaftı ama ayakları kaldırım taşlarını kaplayan kalın tabakayı bozmadan elleriyle yere ulaşmasını sağladı.

Çamurlu çamurun içinde dikkatlice ilerledi, ta ki çamurun altında gömülü kemikler gibi yumrulu bir şey bulana kadar. Tam olarak çamurun altında gömülü kemikler gibi. Çok yavaş hareket etmesine rağmen, yüzüne doğru bir enkaz bulutu yükseldi. Ellerini açarak, bulduğu taşı dokunarak aradı. Kemikler

çamurdan ortaya çıktı, metal süs eşyaları, bir bileklik, bir peçe için mücevherli bir iğne. Daha uzağa ilerledi, cesedin etrafında daireler çizdi.

Dahin'in sesi keskin bir şekilde, "Kai, nefes almayı unutma. Nefes almazsan cihaz çalışmaz." dedi.

Burada değil. Kai'nin kalbi karanlığın derinliklerine battı. *Bulamıyorum bulamıyorum.*

Ziede'nin sesi, sadece bir şey

Kai, onu düşürmüş olmalıydı, değil mi? Eğer elinde tutuyorsa.

Arka planda, o tuhaf yankıda, Kai Dahin'in Ramad'a "Bulamıyorlar" dediğini duydu.

Kai, Cantenios'un cesedinden daha da uzaklaşarak çamurda ilerledi. Ziede, balonunun dibinde, yere olabildiğince yakın bir şekilde çömelmiş, ışığını Kai'nin ellerine yöneltiyordu. *Onu atmadı,* diye mırıldandı Kai hayal kırıklığıyla. *Biri onu almış olabilir mi?*

"Su, mahkemeye akarken onu hareket ettirmiş olabilir," dedi Dahin. "Ya da... bizden biri, Arike'lerden biri yanlışlıkla onu tekmelemiş olabilir. Herkesin korkudan deli gibi koşturduğunu hatırlıyorum."

Haklıydı. Kai boğazındaki pis çamur tadını yuttu. *Kortu, çeşmeyi, belki de bitişik odaları aramamız gerekecek.* Yakınlarda değilse, yeterli hava olamazdı.

Tahren'i bulmak için ihtiyaçları olan şeye çok yakındılar. Bu Kai için çıldırtıcıydı ve Ziede için daha da kötü olmalıydı. Ama o sakin ifadesini korudu, düşünürken kaşlarını çatmıştı. *Bir fikrim var,* dedi. *Kaldırımdaki çamuru temizlemeliyiz.*

Bunu yapıp hava kabarcığını koruyabilir misin? diye sordu Kai. Başlarının üzerindeki ağır matın farkındaydı. Ziede boğulmaya başlarsa, korku ona yüzeye çıkmak için bir delik açacak gücü verebilirdi, ama bunu yapmak istemiyordu.

"*Hmm, hayır, maalesef.*" Ziede, topuklarının üzerine oturarak balonunda yüzdü, parmağını dudağına bastırdı ve koyu renkli gözlerini düşünerek kısarak baktı.

Dahin ekledi: "Bunu yapacak hiçbir şeyim yok. Yaptığım tüm işler duvarda ve kalıntıları küçük parçalar halinde temizlemek daha iyi."

Ziede kendi kendine başını salladı. *Yüzeye geri dönersem, yosun matının altındaki suyu hareket ettirecek ve tüm bunları karıştıracak kadar şiddetli bir rüzgar yaratabilirim. Sadece çamuru zeminden uzak tutman gerekir.*

Kai düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırmağa başladı ve son anda ağzını sıkıca kapalı tutmayı hatırladı. Bu bir niyet olmalıydı; burada, su altında bir büyü yapmak imkansızdı. Ve her şey, Hiyerarşilerin Kuyusu'nun etkisiyle ve Kai'nin seli başlatmak için yanlış kullandığı su niyetinin kalıntıları ile kirlenmişti. Ne yaparsa yapsın, bu saf bir niyet olmalıydı. Haliya bir delik açmak için düşündüğü itme hareketinden çok da farklı bir şey değildi. *Deneyeceğiz, dedi.*

Ben yukarı çıkacağım, dedi ona. Dikkatli ol. Bulduğunda, çıkış yolundan emin değilsen, geri gelip seni alırım.

Ben iyiyim, dedi Kai. *Acele et, bu işi bitirelim.* Ziede baloncuğunda döndü ve dışarı süzüldü, yolu artık bildiği için daha hızlı hareket ediyordu.

Yankılanan kulaklık aracılığıyla Dahin, Ramad'a planı açıklıyordu. Kai ayaklarını çeşmenin kenarına dayadı ve niyetini hazırladı, Ziede'nin sağlayacağı su hareketini kullanarak çamuru nazikçe yukarı kaldırmak için bir tasarım oluşturdu.

İncisinden, Ziede'nin paspası geçip yüzeye çıkabildiği anda hissettiği rahatlamayı hissetti. "Seni göremiyorum," dedi Dahin.

Tapınak Salonlarına daha yaklaştım, diye bildirdi Ziede. Hedeften biraz uzaklaşmam lazım.

Kai, tasarımı olabildiğince nazik hale getirmek için tüm konsantrasyonuna ihtiyaç duyduğu için onları dinlemeyi bıraktı. Eğer bunu yanlış yaparsa, burada hiçbir şey göremez hale gelirdi. Sonunda, *"Anladım. Ne zaman hazır olursan," dedi.*

Ziede fısıldadı, *"Şimdi, Kai."* Rüzgâr aniden esmiş olmalıydı; kulaklığından Dahin'in şaşkın haykırışını duydu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum," dedi Dahin.

Kai akıntıyı hissetmeden hemen önce çamur karıştı. Akıntının gücü onu duvara doğru itti. Tortu ve enkaz yerden yükseldi, açık kapılardan dışarı akıp gitti ya da yüksek duvarların üzerinden dışarıya sıçradı. Koridor girişinden daha fazlası içeri akıyordu. Kai günlerdir kimsenin hayatını yememişti ve güç rezervi kalmamıştı. Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaktı. Kendini hazırladı ve ağzını açtı.

Panik, boğulma hissi ve gerçekten korkunç bir tat, niyetine ihtiyaç duyduğu tüm acıyı ona verdi. Çamur ve akan suyun gücü dondu

yerinde dondu, sonra Kai'nin ışığından yukarı doğru, başının üzerindeki karanlığa ve paspasa doğru itildi.

Kai ağızındaki suyu yutmak zorunda kaldı. Midesini kontrol altına almak zordu, ama sıcak bir mide bulantısı geçti. Tamamen eğildi ve ışığını kullanarak artık temiz olan döşemeyi taradı. Daha önce aradığı yerleri tekrar kontrol ederek, cesedin kalıntılarını, çeşmenin kenarını ve içini, en yakın bitki yataklarını inceledi. Döşeme taşlarının karelerini kullanarak ilerlemesini takip ederek arama alanını genişletti.

Sonra batı tarafındaki kapı eşiğinde, Kai'nin ışığı, eşiğin yükseltilmiş kenarına sıkışmış, çamurla kaplı bir yumruyu yakaladı. Suyun ağırlığı hareketini yavaşlatmasına rağmen, Kai atladı ve elini yumruya uzattı. Kirin altında obsidiyen diskin şeklini hissetti. Soğuktu, bu karanlık mağarayı uzun süredir dolduran sudan daha soğuktu. *Dahin, Ziede*, dedi Kai, rahatlamanın kalbini çarptırmasıyla. Onu bulamayacaklarından, bir şekilde kaybolmuş olacağından, Ziede'yi hayal kırıklığına uğratmaktan, Tahren'i kaybetmekten çok korkmuştu. *Burada. Onu buldum.*

Cevap yoktu. Kai hareketsiz kaldı, ikisinden birinin konuşmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini ve ikisinin de bu kadar sessiz kalmasının ne kadar tuhaf, ne kadar alışılmadık olduğunu fark etti. Ziede'nin kalp incisine dokundu.

Cevap yoktu.

GEÇMİŞ: GÖÇ

Enalin'in Tescai-Lin'i yanlışlıkla bir hükümdar olarak düşünülür, ancak bu unvan Arike dilinde kabaca "Büyük Bilge" anlamına gelir. Tescai-Lin, Enalin topraklarında yönetimde bulunan ve kendileri de alkışlarla seçilen sayısız kişinin ahlaki otoritesi ve danışmanıdır. Enalinler, Cadılar gibi genellikle uzun ömürlüdür, ancak ölümsüz değildir. Tescai-Lin'in seçimi, kişinin bu pozisyona doğuştan mı geldiği yoksa bir şekilde mi seçildiği konusunda pek bir bilgi paylaşılmamıştır. Ancak, Enalin karakteri için birincil öneme sahip bir figürdür.

—*Enal ve Eski Nibet Topraklarında Yolculuk*, A Wandering

Songseller

Kai sırt üstü suya çarptı ve suya daldı. Keskin dallara takılıp çırpınırken, selin sular altında bıraktığı bir ağaca çarptığını fark etti. Tekmelerek kurtuldu ve öksürerek ve tükürerek su yüzüne çıktı. Yukarıdaki pencerelerden şelale gibi su akıyordu. Kai, Dahin'in yüzdüğü galeriye doğru çırpınarak ve kürek çekerek ilerlemeyi başardı. Yürüyüş yolu artık suyun altında kalmıştı, su pencerelerin alt kısmına kadar ulaşmıştı. Kai bir pencereden tırmandı ve zeminde bir dere akan geniş bir koridora düştü. Ayağa kalktı ve Dahin'in gittiği yere doğru ilerlemeye başladı.

Ziede ve Tahren'i bıraktığı yere, Dahin'in gittiğini umduğu yöne doğru ilerlemeye başladı.

Bağırışlar ve silahların çarpışması onu, lejyonerlerin Bashasa ve diğer rehineleri saldırmak için bekledikleri geniş merdivenlere götürdü. Merdivenlerin altında, parmaklıklı kapılar menteşelerinden sökülmüştü ve hemen ötesindeki büyük salonda kavga vardı. Sanki uzaklaşıyormuş gibi geliyordu. *Eh, bu bir kestirme yol*, diye düşündü Kai ve merdivenlerden aşağı indi.

Salona inip karşıya geçmeye başladığında, kavga başka bir koridora kaymıştı. Taş döşeli zemin lejyonerlerin cesetleriyle doluydu ve kan ve iç organlarla lekelenmişti, bu yüzden işlerin yolunda gittiğini düşündü. Uzak taraftaki avluya doğru gitti.

Soluk gün ışığına çıkar çıkmaz, tuhaf ölümlüler ona doğru koşular, hepsi açık renkli kaftanlar ve cüppeler giymiş, hepsi kısa mızraklarla silahlanmışlardı. Kai kapıya doğru geri çekildi ve savunma pozisyonuna geçti. Ani bir bağırış saldırganları durdurdu. Mavi-yeşil ve gümüş renkli giysili iri bir kişi kalabalığın arasından geçerek ilerledi ve Kai, Enalin Işığı Tescai-Lin'i tanıdı. İmparatorluk dilinde, "Geri çekilin. Bu Bashasa'nın iblisi" dediler. Diğerleri hemen geri çekildi. Tescai-Lin, "Anladığım kadarıyla başarılı oldun" diye ekledi.

Kai doğruldu ve sıırıslıkla saclarını geriye attı. "Diğer Hierarch öldü." Kemerinden peçeyi çözdü ve kafayı Tescai-Lin'in ayaklarının dibine attı.

Uzun bir süre, Işık sadece ona baktı, ağızlarının kenarları gerginleşmiş dışında ifadesiz bir yüzle. Diğer Enalinler görmek için öne eğildiler, yüzlerinde şaşkınlık, dehşet ve inanamama ifadeleri vardı. Aniden kararsız kalan Kai, bu kafanın sarayda öldürülen herhangi bir ölümlüye ait olabileceğini fark etti. Bir şekilde daha fazla kanıt getirmeliydi, ama ne olabileceğini bilmiyordu. "Bunun bir Hierarch olduğunu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Ben..."

"Hayır, onu tanıyorum." Tescai-Lin'in sesi soğuktu. "Su Dağı'na gelen kişi bu. Sen de aynı fikirde misin kuzen?"

Yanında duran genç adam ciddiyetle başını salladı. "Haklısın kuzen."

Kai rahat bir nefes aldı. Yani kendini kanıtlamak zorunda değildi. En azından bu konuda. "Gitmeliyiz, selin ne zaman duracağını bilmiyorum. Ve Ölümsüz Mareşal Tahren Stargard'ı bulmam gerekiyor. Kardeşi Dahin de buralarda bir yerde."

Tescai-Lin, salondan avluya akan suya bir göz attı. "Bir ara durması lazım."

"Buna güvenmezdim. Bu güçlü bir niyet ve nasıl işlediğini bilmiyorum." Kai'nin bacakları güçsüzleşmişti ve sadece uzanmak istiyordu. Yeni vücudunun Enna'nınki kadar iyi çalışmadığını, ölümlü bir vücutta iblis olmanın kendisine hiç öğretilmeyen bir püf noktası olduğunu düşünmeye başlamıştı.

belki de Enna bedenini doğal ölümle terk etmeye razı olmuşken, Talamines öyle yapmamış ve tutunmak için savaşırmıştı.

Tescai-Lin kaşlarını kaldırdı; saçları tıraş edilip yerine küçük altın çiviler takıldığı için bu hareket ilginç bir etki yarattı. "Kafayı taşıyacak bir şey bul. Arike bu tarafta olmalı," dediler.

Tescai-Lin'in geniş sırtını takip eden Kai, ıslak giysilerinin damlayan izlerini gördü ve Tapınak Salonlarına geri döndüklerini fark etti. Kafa, Enalin'lerden birinin Kai'ye verdiği ipek bir çantanın içindeydi. Görünüşe göre normalde İmparatorluk diline çevrilemeyen kutsal bir şeyi taşımak için kullanılıyordu.

Kaçmak için koşan ölümlü grupların yanından geçtiler ya da onlar Kai'nin yanından geçti, ama lejyonerleri görmediler. Koridorda atılmış lejyoner silahları, zırhları ve giysileri gördüler. Kai bunu anlayamadı. Açıklayıcılar lejyonerlerin bedenlerini görünmez mi yapıyordu, ama zırhlarını görünür mü bırakıyordu? Onları bir şey mi yiyordu? Sonunda, "Lejyonerler neden giysilerini çıkarıyor?" dedi.

Yanında yürüyen Tescai-Lin'in genç kuzeni, "Çünkü biz kazandık" diye açıkladı.

Neyi kazandık? Kai neredeyse soracaktı. Sonra bunun savaşı kastettiklerini anladı. Bu imkansız görünüyordu. Onlar kazanmak için bunu yapmamışlardı.

Sadece Bashasa'nın halkının ve Dahin'in kaçışını örtbas etmek, Hiyerarşilerin dokunulmaz olmadığını göstermek için yapmışlardı. Bu kısmı başarmışlardı, o ve Bashasa her iki Hiyerarşiye de dokunmuştu; çantadan hala damlayan kafa bunu kanıtlıyordu. "Ama..." Tapınak Salonlarına giden zafer ve haraçların sergilendiği caddeye yeni girmişlerdi ki, bir bağırış onu kesintiye uğrattı.

"Sen

hayattasın!"

Biri Tescai-Lin'in yanından geçip gitti ve Kai, Dahin kendini kollarına atmadan önce zar zor hazırlanabildi.

Kai, Hiyerarşilerin Büyük Çalışması gününden, Saredi'nin yıkılıp yakıldığından beri kimse tarafından böyle kucaklanmamıştı. Nasıl tepki vereceğini neredeyse unutmuştu. Neyse ki, bebek gibi ağlama dürtüsüne kapılmadan önce, Dahin onu bırakıp Tapınak Salonları'na giden kemere doğru sürükledi. Ziede ve Tahren, Bashasa ve bir grup Arike ve diğer ölümlülerle birlikte orada duruyorlardı. Dahin onu sürüklemeye devam ederken onlara, "O bir yorumcuyu bıçakladı ve beni pencereden attı!" dedi.

Tescai-Lin onu takip etti ve "Göster onlara" dedi.

Bashasa sevinçle, "Dördüncü Prens, geri dönmüşsünüz!" diye bağırdı.

Ziede ona doğru ilerleyerek, "Kai, biz seni..." dedi.

Kai, "Dahin, bekle," dedi ve kolunu serbest bırakarak çantadan kafayı çıkardı.

Dahin, "O da ne?" dedi ve herkes birden sessizleşti, koridordaki sesler kesildi.

Kai kafayı saçlarından tutarak havaya kaldırdı.

Ziede durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yanındaki Tahren uzun bir nefes verdi.

Bashasa öne çıktı, yüzünde hayranlık ve coşku dolu bir ifade vardı.

Arkasındaki biri, "Bu, Salonlardan gelen..." dedi.

"Hayır." Tahren, sesini duyulacak şekilde düz bir tonda konuştu. "O diğeri." Tescai-Lin, "Bunu onaylıyorum. Onu tanıyorum, kuzenim de öyle." dedi.

Bashasa duymamış gibi görünüyordu. Kai'ye ulaştı, bakışları Hiyerarşinin kafasına kilitlendi. Nefesini vererek, "Nasıl?" dedi.

Kai biraz çaresizce omuz silkti. "Cageling Mahkemesi'nin niyeti odayı aniden suyla doldurduğunda, her şey karıştı. Geri dönersem ona ulaşma şansım olduğunu gördüm." Bu zekice bir hareket değildi, sadece şanstı. Ayrıca hızlı ve acımasız olmasının da etkisi vardı, ama bunu tüm bu ölümlülerin önünde söylemek istemiyordu. Zaten çok fazla kişi iblislerin canavarca yaratıklar olduğunu düşünüyordu.

Bashasa, Kai'nin titrek ellerinden kafayı aldı ve havaya kaldırdı. Diğerlerine döndü. "İkinci Hierarch öldü. Lejyonerler bizden kaçtı. Yaz Salonları bizimdir."

Kai, en önemli bilgiyi vermemiş olduğunu hatırladı. Bashasa'ya yaklaşıp fısıldadı, "Su niyeti her yeri sular altında bırakıyor. Durup durmayacağını bilmiyorum. Şu anda o kadar derinde ki, kimse ulaşp durduramaz."

"Ama irademiz dışında tutulduğumuz burayı terk edip başka bir yerde planlarımızı yapmalıyız," dedi Bashasa tereddüt etmeden. "Dördüncü Prens, burayı sular altında bırakacak ve takipçileri şaşırtacak güçlü bir büyü yaptı. Bu, diğer Hiyerarşilerin Yaz Salonlarını geri almasını da engelleyecek, en azından bir süreliğine. Dinleyecek herkese haber verin, Rehine Mahkemeleri ve köle hücrelerinin boş olduğundan, kimse geride kalmadığından emin olun. Herkes kaçmalı!"

Ölümlüler kararsız, sarsılmış veya inanmaz görünüyorlardı. Ama Tescai-Lin, "Kalan halkımızı toplamak için giderken kuzeydeki Rehine Mahkemelerini arayacağız. Ayrılmadan önce, seninle tekrar konuşmak istiyorum, Bashasa Arike Heir," dedi.

“Ben de seninle, Işık. Ayrılma mahkemesinin dışında buluşuruz,” dedi Bashasa. Tescai-Lin, takipçileriyle birlikte uzaklaşırken Bashasa ekledi, “Hiranan, Vrim ile birlikte güneyi arayacak mısın?”

"Evet," dedi yaşlı prens varisi, elini sallayarak etrafına bir grup Arike askeri topladı. "Dışarıda görüşürüz."

Odadaki diğer ölümlüler ya kararlı bir şekilde hareket etmeye ya da panik içinde dağılmaya başladı. Bashasa geri döndü ve Kai kafayı koymak için çantayı uzattı ve "Hızlı düşündün. Su basması için üzgünüm," dedi.

"Özür dileme." Bashasa, çantanın kapağını ölü Hierarch'ın yüzünün üzerine kapattı. Şimdi somurtkan bir ifadeyle çantayı Kai'ye geri verdi. "Bu yeri tutmamızın imkânı yok ve bunu yapmak için mantıklı bir neden de yok; hemen ayrılmak için bir bahanemiz olması, en azından bir süreliğine birlikte hareket etmemizi ve birlikte hareket etmemizi sağlayacaktır." Ciddi bakışları bir an Kai'nin bakışlarıyla buluştu, sonra Bashasa başını eğdi. "Yaptığın şey... Ben yapamam..."

Ziede öne çıktı ve Kai'nin kolunu sıktı. "Kai, Dahin'i buldun; Tahren hem memnun hem de öfkeliydi."

"Öfkeli değildim," dedi Tahren, sadece bir adım arkasında, Dahin'i bileğinden sıkıca tutarak. "Prens varisi, Ziede Daiyahah Tapınak Salonlarındaki yaralıların tahliyesinden sorumlu olmayı teklif etti. Ona yardım edeceğim."

"Çok iyi. Arava ve ekibini de yanına al," dedi Bashasa, askerlerinden birine işaret ederek. Sesini alçaltarak, "Diğer mesele —sadece güvenli bir şekilde yapabiliyorsan. Bunun için birinin hayatını riske atmayacağım."

"Anlıyorum," dedi Tahren. Ziede kararlı adımlarla uzaklaşırken, Tahren Kai'ye odaklandı. "Kardeşimin hayatını sana borçluyum."

"Onu orada bırakmayacaktım," dedi Kai, bu durumda nasıl nazik davranacağını düşünemeyecek kadar şaşkındı. Çayırlarda, fırsatın varsa diğerlerine bakman gerektiği varsayıldı. Ve yeraltında, ölümlüler gibi bütün şehirleri katleden savaşlar yoktu. Artık bu yerlerin hiçbirine ait olduğunu iddia edemezdi.

Tahren umursamıyor gibiydi. Başını salladı ve dönüp gitmeye başladı. Arkasında sürüklenen Dahin, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tahren kararlı bir şekilde.

Bashasa, Kai'nin omzuna vurdu. "Kadrenle doğudaki Rehine Mahkemelerini kontrol edebilir misin? Buradan uzaklaşmak için ulaşımımızı sağlamalıyım."

"Tamam." Kai çantayı kemerine bağladı. "Kadro nedir?"

Kadro, İmparatorluk dilinde kişisel muhafız anlamına geliyordu. Salatel ve Bashasa'nın Kai bilinçsizken kimsenin onu öldürmemesini sağlamak için görevlendirdiği Arike, aslında şimdi onun kadrosuydu.

Salatel, Yaz Salonlarının yerleşimini Kai'den biraz daha iyi biliyordu, ama doğu Rehine Mahkemelerinin yerini biliyordu. Ayrıca Bashasa'nın ona verdiği palto da hala yanındaydı. Kai, hala nemli olan giysilerinin üzerine paltoyu giydi, umarım bu, onun bir açıklayıcı olmadığını ve kimsenin onu sırtından bıçaklamaması gerektiğini gösterir.

Doğu Rehine Mahkemeleri'nin kapısını bulduklarında, Kai artık taşa işlenmiş ifşa edenleri uyarma niyetini görebiliyordu. Durdu ve Saredi keşif işaretiyle dikkatli olunması gerektiğini belirten el hareketini yaptı, ama onu takip edenlerin bunu bilmediğini hatırladı. Ama mesaj anlaşılmış olmalıydı, çünkü Salatel ve diğerleri hemen durdular. Kai yavaşça ilerledi ve kısmen yapıp yapamayacağını görmek için taştan niyeti çekti. Niyet, parmaklarına esnek, değişken bir ışık ağı olarak geldi. Kai onu yana attı ve karanlıklaşıarak kaldırıma karıştı. "Bu muhtemelen çoktan ölmüş olabilecek birini uyarmak içindir, ama..." Ne yaptığını sadece çok belirsiz bir şekilde bildiğini onlara söylememeliydi; o kadar yorgundu ki, saçmalamaya başlamıştı. Her şey olduğunda Salatel ve bu Arike'ler oradaydı, ama onun gerçek bir yorumcu olmadığını biliyorlardı. Ziede bu fikri ne kadar ilgi çekici bulsa da, o gerçek bir yorumcu olmak istemiyordu.

Ama Salatel, "Dikkatli olmakta fayda var, Dördüncü Prens. Bu korkunç yer, anlamadığımız şeylerle dolu." dedi.

Bu konuda haklıydı. Kai daha sıradan tuzaklar olup olmadığını kontrol etti, sonra içeriye doğru yol gösterdi.

İlk birkaç avluda, sadece çıkış yolunu göstermeleri gereken ya da o kadar korkmuş ya da şok olmuş ki, gitmelerinin sorun olmadığını söylemeleri gereken kafası karışık ölümlüler buldular. Arike onları dışarı çıkardı ve doğru yöne gittiklerinden emin oldu.

Son avluda cesetler buldular.

İlki, giriş avlusuna bitişik koridorda, kırık bir tabak ve kirli çanak çömleklerin yanında kanlar içinde yatıyordu. Açıkça hazırlıksız yakalanmış olan diğerleri, saklanmaya çalışmak için sadece zaman bulabilmişlerdi; yatak odalarının köşelerinde ya da depodaki sepetlerin arkasında toplanmışlardı. Bazıları, eline geçen her şeyi geçici silah olarak kullanarak savaşılmaya çalışmıştı. Arike, hayatta kalanları aramak için dağıldı ve Kai, yaşam belirtisi bulma umuduyla bulduğu tüm cesetleri kontrol etti.

Ama hepsi soğuktu ve çoktan kaskatı kesilmişti, yani her şey başladıktan kısa bir süre sonra öldürülmüş olmalılar.

Merkez avludaki kuru bir çeşmenin yanında, Kai, gri çizgili saçları ve çizgili yüzü olan, artık gevşemiş ve hareketsiz olan yaşlı bir kişinin cesedinin yanında çömeldi. Göğsündeki açık bıçak yarasının etrafında kan kurumuştu. "Neden bu insanlar? Neden diğer avlulardaki insanlar değil?" dedi askerler geri dönüp etrafında toplanırken. Ölüler boyları kısa, en uzununu Enna'dan bir avuç kadar kısaydı ve çoğu ince ve küçük kemikli, ince yüz hatlarına sahipti. Derileri açık bronz renginde, saçları kahverengi tonlarında, çok düz ve yumuşaktı. Saç çizgilerinin kenarları boyunca, Kai'nin hiç görmediği bir dilde, parlak renklerde, semboller veya kelimelerden oluşan küçük, ustaca çizilmiş dövmeler vardı.

"Diğerleri önce mi gitti?" diye sordu askerlerden biri, ağır aksanlı İmparatorluk dilinde. "Öldürecek kimse kalmadı mı?" diye ekledi.

Salatel şüpheli görünüyordu. "Diğer mahkemeler aranmamıştı, geride kalanlar rahatsız edilmemişti. Öldürmeye gelen lejyonerler kimseyi sağ bırakmazdı."

Kai de aynı fikirdeydi, lejyonerler hayatta kalanların olduğu saraylara asla girmezlerdi. "Belki de buradan başladılar ve son Hierarch'a ulaşmamızı engellemek için başka bir yere çağrıldılar." Kafasını sallayarak, son askerler geri geldiğinde ayağa kalktı. "Hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, Dördüncü Prens," diye cevapladı biri. Hayal kırıklığıyla boş kapılara doğru işaret etti. "Çok küçükler, saklanabilecekleri her yeri aradık. Ama lejyonerler de aynısını yaptı."

Kai alnını ovuşturdu. Daha önce böyle ölümlüler görmemişti. Belki de lejyonerler, farklı oldukları için onları öldürmeyi seçmişlerdi.

"Dördüncü Prens, Salatel," dedi biri ve Kai dönüp, avluya açılan kemerli kapıyı gösteren bir askeri gördü. Kaldırım taşları arasındaki boşluktan bir damla su akıyordu. Asker ekledi, "Büyük salondan koridordan geliyor."

"Doğru." Kai, suyun kaldırımdaki olukları bulmasını izledi. "Gitmeliyiz."

Mahkemelerin labirentinden geçip Salatel'in çıkışa giden yol olduğunu fark ettiği geniş sütunlu koridora vardıklarında, su dizlerine kadar gelmişti. Kapalı koridorlar boyunca dizili yağ lambaları, yükselen su üzerinde titriyordu.

Kai daha fazla panik hissederdi, ama yorgunluktan dolayı bu duygu bastırılmıştı.

Daha geniş bir geçide dönüp, geniş bir merdivenin gün ışığına çıktığı sonu görmek rahatlatıcıydı. Kai, Salatel ve diğerleriyle birlikte ilerledi, sonunda burada boğulmayacaklarına sevindi.

Yaklaştıkça, merdiven boşluğu giderek insan yapımı bir geçit gibi görünmeye başladı, duvarları yarım sütunlarla oyulmuş, uzun bir mesafe boyunca yukarı doğru eğimli, Kentdessa Saredi'nin tepesine tırmanmaktan çok daha uzun. Birkaç grup ölümlü önlerinde tırmanıyordu, sonuncular tepenin yaklaşık yarısına gelmişti. Basamaklar nemli ayak izleriyle ve ara sıra kaybolmuş ayakkabı, peçe veya atılmış çantalarla kaplıydı.

Kai, suyla dolu bacaklarını ilk basamağa kaldırırken, "Yeraltında değiliz, değil mi? Salonlar bir..." İmparatorluk dilinde kanyonun karşılığı olan kelimeyi hatırlayamadı. "Bir delikte mi?"

"Evet, Dördüncü Prens," dedi Salatel, uzun tunikasındaki suyu sıkmak için durarak. "Buraya geldiğinizde görmediniz mi?"

"Çantanın içindeydin," dedi Kai. Ve çok hasta ve yarı baygın olduğu için yerin altına taşınırkenki hissini hatırlayamıyordu. "Hiçbir şey göremedim."

Tırmanmaya başladılar ve Kai, askerlerin yorgunluktan bitkin düştüklerini görebiliyordu. Yemek yeme veya birkaç dakika bile olsa hareket etmeyi bırakma fırsatı bulalı saatler olmuştu. Kai, bir ölümlüden daha dayanıklı olduğunu biliyordu ama yorgun düşmüştü, dizleri ve sırtı ağrıyordu. Talamines, Enna'dan çok da büyük değildi ama on mevsimlik bir değişim bile bir ölümlü için çok fazlaydı. Ama kimse şikayet etmedi; su yükseliyordu ve durmak için zamanları yoktu.

Sonunda son birkaç basamağı da tırmanarak çıktılar. Bulutlu gri bir gökyüzü ve son yağmur ve yeşil toprağın kokusunu taşıyan serbest rüzgâr onları karşıladı. Taş bir yürüyüş yoluna çıktılar ve Kai, devasa şehir-kalenin tüm binalarının yüksek bir toprak duvarla çevrili olduğunu gördü. Kai, saatlerce içinde koşturmuş olsaydı, ölümlüler tarafından inşa edilmiş tek bir yapının bu kadar büyük olabileceğine asla inanmazdı. Büyüklüğü kavrayabilmek zordu. Kai, yakalandığından beri ilk kez etrafına bakındı.

Yaz Salonlarının tepesi, şeffaf dağ yamaçları gibi eğimli cam çatılar ve kanyonlar gibi teraslı avluların kare şeklindeki açıklıklarıyla kaplıydı.

kanyonlar gibi görünüyordu. Yakındaki bir kulede, farklı yönlere bakan, farklı seviyelerde yer alan büyük balkonlar vardı. Balkonlar yayılan yelpaze veya belki de istiridye mantarının şapkası gibi şekilliydi. Kai, *bunların Ölümsüz Kutsanmışların eseri olduğunu* fark etti. Her an daha fazlasının ortaya çıkabileceğini bilmek, ensesini kaşındırıyordu. Tahren, kendi halkıyla onlar için savaşacak mıydı? Ya da iki Hierarch'ı öldürmeye yardım ettiğini öğrendiklerinde, ona bir seçenek bırakacaklar mıydı?

Doğuya doğru kıvrılan yolun sonunda başka bir merdiven çıkışı vardı ve bir grup ölümlü, kenarı çevreleyen yürüyüş yoluna çıkıyordu. Rahatlamış bir şekilde sendeleyerek yürüdüler ve sonra en yakın dış yamaçtan aşağıya doğru aceleyle ilerlediler. Burası, Kai ve Ziede'nin kaçan insanlarla dolu kanyon benzeri koridoru geçtikleri yerin yakınıydı.

İki asker en üst basamağa oturmuş, yere çökmüştü. Salatел diğerlerini kontrol etti, omuzlarını tuttu ve yüzlerini okşadı. Kai yürüyüş yolunun kenarına gidip dışarıya baktı. Üç su yolu, toprak setin eğrisiyle aynıydı, en dıştaki su yolu doğuya giden geniş bir kanala bağlanıyordu. Kanalin yanında küçük bir şehir uzanıyordu, alçak taş binalar, ahşap yapılar ve uzun dar kulelerle süslenmiş evler, ağaçlar ve bahçeler, yürüyüş yolları ve arabalar için geniş yollarla iç içe geçmişti.

Salatел onun yanına geldi. "Dördüncü Prens, gitmeliyiz. Veliaht Prens Bashasa bekliyor olacaktır."

Kai sadece başını salladı. Askerlerin, özellikle de kendisinden gelen yardım girişimlerini takdir etmeyeceklerini düşündüğü için, onlar ayağa kalkarken bekledi. Sonra taze rüzgarı bir kez daha ciğerlerine çekti ve Salatел'in öncülüğünde toprak setin dışındaki en yakın merdivenlere doğru ilerledi.

Basamaklar, kenar ile aynı beyaz taştan yapılmış, eğimi bir o yana bir bu yana kesiyordu. Aşağı inmek daha kolaydı ve toprak setin duvarı uzun otlarla kaplıydı, bu sayede düşen olursa en azından yumuşak bir yere düşecekti. Kai, "Hierarchlar burayı kimden aldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Dördüncü Prens," dedi Salatел. Dikkatinin çoğu, merdivenler aşağı doğru kıvrılırken eğimin dibinin görünmeye başladığı ön tarafındaydı. Büyük, duvarlarla çevrili, yarım daire şeklinde bir avlu vardı ve şimdi kaçan ölümlülerle doluydu. Bashasa'nın bahsettiği ayrılma avlusu. "Bu toprakların adı Sana-sarcofa, burada kimlerin yaşadığını bilmiyorum."

"Cadılar olduğunu söylüyorlar," arkalarındaki bir asker dedi. Kai ona dönüp baktı ve kadın yorgun bir şekilde omuz silkti. "Ama birçok yer için öyle diyorlar."

"Cadılar böyle yerler inşa etmezler," dedi Kai. Burası, sınır bölgelerinde gördüklerine hiç benzemiyordu.

"Hizmetçiler, Hierarchs'ın inşa ettiğini söylediler," diye başka bir asker gönüllü olarak bilgi verdi. Hafif bir inanmama ve itiraz sesleri yükseldi. "Öyle dediler," diye itiraz etti kadın.

Daha aşağı inerken Kai, avluda toprak duvara oyulmuş yüksek bir kemerli geçit olduğunu gördü. Oradan binicilik hayvanları, hatta dev duvar yürüyenler ve her türlü tekerlekli araçlar aralıksız bir akışla dışarı çıkıyordu. Burası, ayrılan ya da ayrılmaya hazırlanan insanlarla dolu bir kaos ortamıydı.

Uzak tarafta büyük bir havuz, bir liman vardı ve toprak duvara inşa edilmiş başka bir taş kemerden mavnalar ve yelkenli tekneler çıkıyordu. Her türlü ulaşım aracı hızla insanlarla doluyordu. Yüksek bir taş duvar avlunun dışını çevreliyordu, ancak ağır demir kapıları ve parmaklıklı demir kapısı geniş bir köprüye açılıyordu. Limanı koruyan su kapıları iç hendeğe açılıyordu.

Kai ve kadro avlunun zeminine ulaştığında, Salatel durup yönünü bulmaya çalıştı. Kai bu fırsatı değerlendirerek peçesini tekrar taktı ve gözlerini gizleyecek kadar aşağı çekti.

Salatel, kalabalığın üzerinden görebilmek için parmak uçlarına yükseldi. Bir asker onun kolunu tuttu ve bir yeri işaret etti. "İşte orada," dedi Salatel rahatlamış bir şekilde. "Bu taraftan, Dördüncü Prens."

Kalabalığın içine daldı ve Kai de onun peşinden daldı, ama sadece birkaç adım attıktan sonra bu neredeyse dayanılmaz hale geldi. Çok fazla korkmuş insan, çok fazla gürültü, çok fazla savaş gibi. Kai köprüye doğru koşma dürtüsüyle mücadele etti. Bütün bunlardan sonra, özgürlüğe giden açık bir yolun görüntüsü çok cazipti. Ama Salatel, özür ve saldırganlığın ustaca bir karışımıyla kalabalığın içinden geçip gitti ve aniden Bashasa orada belirdi.

"Dördüncü Prens!" Bashasa Kai'yi memnuniyetle selamladı ve onu kendine çekerek, omzuna güven dolu bir şekilde kolunu attı. "Dördüncü Prens, iblisler adına konuşabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Kai. En azından bu kolay bir soruydu. Etrafta toplananlar Tescai-Lin, Arike Prens varisleri Hiranen ve Vrim ve Tapınak Salonları'nın dışında Bashasa ile birlikte gördüğü diğerleriydi. Ziede, Tahren ve Dahin burada değildi ve kalabalığın içinde onları göremiyordu.

"Ah, Dördüncü Prens iblisler adına konuşamaz," dedi Bashasa gruba, sanki bu beklediği cevapmış gibi. "Ama bu konu

daha sonra ele alınabilir, çünkü Cageling Mahkemesi'nden kurtulan iblisler kesinlikle Hiyerarşiler için savaşmayacaklardır."

"Ne?" Kai anlamadı.

Bashasa omzunu sıktı. "Evet, bugüne kadar, Cageling Mahkemesi'nden alınan iblisler Palm ve Belith Boğazı'ndaki savaşlara getiriliyordu. Açıkçası, bir şekilde zorlanıyorlardı." Yine ölümlülere döndü. "Dördüncü Prens, Cageling Mahkemesi'nde hapsedilmişti ve bunu bilmiyordu."

Kai şoktan sersemlemiş, Tescai-Lin'in bir soru sorduğunu, başka birinin cevap verdiğini, itirazların gürültüsünü zar zor fark ediyordu. Hiyerarşiler, mahkemeden çıkarılan iblislerle bunu yapmışlardı. *Kendi iradeleri dışında*, diye düşündü Kai, göğsünde mide bulandırıcı bir düğüm oluşurken. Kendi iradeleri dışında olmalıydı. İblisler, yeraltı dünyasıyla bağlantılarını kesen, ölümlü ailelerini öldüren ve klan çadırlarını yakan ölümlüler için savaşmayı kabul edecekleri noktaya kadar işkence görmüşlerdi. Bunun doğru olmasını istemiyordu.

Kalabalıktan bir Arike askeri çıktı ve Bashasa'nın dikkatini çekti. "Trenal, buradalar mı?" Onun başını sallaması üzerine, gruba, "Gitmeliyiz. Mesajlarımı Benais-arik'ten göndereceğim, sizinkiler de beni orada bulacak." dedi.

Başka bir ölümlü, takımadaların soluk tenli, uzun boylu bir kişi, "Başarılı olacağımıza gerçekten inanmıyorsun herhalde" dedi.

Bashasa, Kai'yi daha sıkı kavradı. "Umudumu kaybetmiyorum," dedi, sesi aniden düzleşti.

Şaşkın bir sessizlikten sonra, Tescai-Lin sıcak bir sesle, "Buna güveneceğim," dedi. Bashasa anında kendine geldi ve gülümsedi.

"Güvenebilirsiniz."

Tescal-Lin başını eğdi ve arkasını döndü. Diğerleri Bashasa'ya veda edip sözler verirken, Kai Ziede, Tahren, Dahin ve birkaç Arike askerinin avluyu geçtiğini gördü. Tahren, duvar askısı gibi görünen bir şeye sarılmış bir şey taşıyordu... O şey, Cageling Şeytan Mahkemesi'nden getirilen Bashasa'nın kız kardeşinin cesedi idi.

Bashasa, Kai'nin bileğini tuttu ve onu çekerek uzaklaştırdı. Kai kendini çekilmeye bıraktı. Gidecek başka bir yeri yoktu. Bashasa, "Stios'a haberciler gönderildiğini biliyoruz. Orada konuşlanmış lejyonerlere ve yoldaki devriyelere haber verecekler. Onlar gelmeden herkes gitmiş olmalı!" dedi.

"Bizim gitmemizi bekleyip, önümüzü kesmeye çalışmayacaklar mı?" Kai, kaçırılan iblislerin kaç tanesinin Hierarchs için savaşıyor olabileceğini ve Bashasa'yı takip etmeyi reddeden

Cageling Sarayı'ndan Bashasa'yı takip etmeyi reddeden diğerlerine ne olacağına odaklanmaya çalıştı. Arn-Nefa'ya ne olacaktı?

Kai, Tapınak Salonlarına yeterince girip, onlardan herhangi birinin hala orada olup olmadığını görmemişti. Elbette, çoğu ölümlüden çok önce, mümkün olduğunca çabuk ayrılmış olurlardı.

"Elçiler ayrıldığında, bu sadece rehineler arasında küçük bir isyandı." Bashasa omzunun üzerinden bu sözleri söyledi. "Buraya gelip yeri güvenli hale getirecekler ve bunu beklemeyecekler" —serbest eliyle toprak seti işaret etti—"eğer yeterince hızlı hareket edersek, bizi durdurma şansını kaybedecekler." Aceleyle erzak yüklenen arabaları, at arabalarını ve atları geçtiler, kapıdan yürüyerek çıkan insanları geçtiler.

Muhtemelen haklıydı. Kaçan kalabalığın arasında kaçan lejyonerler veya hizmetçi soylular olsa bile, ilk habercilerin çok gerisinde kalacaklardı.

Kai onun haklı olduğunu umuyordu.

Teknelere doğru yöneldiler, ama sonra Kai, Bashasa'nın limandan uzaklaşıp duvar yürüyenlere doğru yöneldiğini fark etti.

Bu canavarlar, uzun boylu bir insanın dört katı kadar yükseklikteydi, uzun bacakları ve pençeli ayakları üzerinde, sert, kertenkeleye benzeyen derilerinin üzerine sarkık, tüylü koyu renkli kürkleri vardı. Kemirgenlere benzeyen kafaları, ağızlarının ne kadar geniş açılabileceğini gösteren uzun bir burunla daralıyordu. Her birinin sırtında, devasa eyer çantaları gibi kargo taşıyıcıları tutan ağlar ve koşum takımları asılıydı. Sırtlarının üstünde, rüzgarı yakalayan tenteler ve perdelerle kısmen kapalı geniş tahtirevanlar vardı.

Bashasa doğruca bir tanesine yöneldi. Kai, etrafında duran Arike'leri Rehine Mahkemelerinden tanıdı. Bunlar Bashasa'nın bakmakla yükümlü olduğu kişilerdi, Dahin'in eşlik etmesi gereken kişiler. Duvar yürüyüşçüsüne binmeye hazırlanıyorlardı.

Kai ayaklarını yere sağlam bastı. Bashasa aniden durdu ve şaşkınlıkla ona döndü. "Ne oldu, Dördüncü Prens?"

Kai kararlı bir şekilde, "O şeye yaklaşmayacağım," dedi.

Salatel ve kadro, kafaları karışmış bir şekilde etraflarında dolaşıyorlardı ve Bashasa onları canavara doğru yönlendirdi. "Haritalara baktım ve bu en hızlı yol. Mümkün olduğunca çabuk orada olmalıyız!"

Arike ve diğerleri duvar yürüyüşçülerine bindiler, bazıları kargo ağlarından yan tarafa tırmandı, diğerleri ise spiral merdivenli süslü ahşap iskeleleri kullanarak

Bu merdiven sayesinde doğrudan en üstteki tahtirevanın içine girebiliyorlardı. Başka binme yerleri de vardı; askerler, koşum takımına bağlı ve yaratığın yanlarına daha alçakta asılı olan küçük bölmelere tırmanıyorlardı. Kai, "Siz ölümlüler, hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" dedi.

Bashasa Kai'yi bıraktı ve ellerini beline koydu. "Tam olarak neye itiraz ediyorsun?"

"Onlar insan yiyorlar." Bu kadar yakın olmak, göğsünde bir şeyler çırpınmasına ve rahatsızlık hissetmesine neden oluyordu. Saraydaki hava birdenbire sıcak ve ince hale geldi, sanki yine o çuvalın içine girmiş gibi.

Bashasa, "Onlar ot ve sebze yerler" diye karşılık verdi.

"Erathi sınırında biri beni neredeyse yiyordu." Bir iblisi yok edecek şeylerden biri, büyük dişlerle çiğnenip dev bir mideye atılmaktı.

Bashasa mantıklı bir şekilde, "O bir savaştı. Muhtemelen sen kışkırttın." dedi.

Ziede, Tahren, Dahin ve onlarla birlikte olan Arike, ikinci bir duvar yürüyüşçüsüne biniyorlardı, arkalarında birçok yaralı ve bazıları iskeleye taşınan bir grup ölümlü vardı. Son askerler ağlara tırmandılar. Ziede ona bağırdı, "Kai, şu lanet şeye bin artık!"

"Hayır!" diye bağırdı Kai.

Bashasa'nın kaşları dehşetle çatıldı. "Bir iblis, ne kadar büyük olursa olsun bir canavardan korkmaz. Sen neden korkuyorsun, Kai?" Kaşlarını kaldırdı. "Buraya böyle mi getirildin?"

Kai o ana kadar bilmiyordu. Yakalanıp Cageling İblis Mahkemesi'nde hapsedilene kadar olanların çoğu bulanıktı. Sözlerini içinde tutmak için neredeyse dudağını ısıırıyordu, ama belki Bashasa bilseydi, sormayı bırakırdı. "Bilmiyordum. Kokusu yüzünden."

Bashasa ona doğru yaklaştı ve Kai bir adım geri attı. Bashasa ellerini kaldırdı. "Kai, burada kalamazsın. Öldürüleceksin. Ya senin ne olduğunu görüp paniğe kapılan biri tarafından, ya da intikam almak için bu civarda saklanan kaçak lejyonerler tarafından."

Kai başını salladı. Mantıklı davranmadığının farkındaydı ama kendini durduramıyordu. "Burada kalmayacağım. Ama öylece gidemem. Yürüyerek gideceğim."

Bashasa bir adım öne çıktı ve sanki perde yokmuş gibi Kai'nin bakışlarını karşıladı. Sesini alçaltarak konuştu. "Benais-arik'te yardımına ihtiyacım var, Kai. İkimiz de Hierarch'ları öldürdük. Ve bir mucize eseri, bunu anlatmak için hayatta kaldık. Düşündüğümden çok daha fazlasını yapabiliriz." Kai

Bashasa'nın ne kadar ikna edici olabileceğini biliyordu, ama o kişiliğin tüm gücü bir anda ona yöneldiğinde başı dönmüştü. Sanki bir Cadı iradesini kullanıyordu. Belki Bashasa'nın ataları arasında bir Cadı vardı. Bu Kai'yi etkilememeliydi, ama Bashasa'nın yaptığı her neyse işe yarıyordu.

Kai hızla boşalan avluya baktı. Bazı ölümlüler zar zor kontrol ettikleri panik içinde kaçarken, diğerleri düzenli gruplar halinde ayrılıyordu. Başka bir duvar yürüyüşçüleri grubu köprüden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Arkalarında açık vagonlar ve çatılı arabalardan oluşan bir konvoy ana kapıdan çıkarken, onları küçük tekerlekli arabalarla veya at sırtında kalanlar takip ediyordu. Diğer Arike Prens varisleri üçüncü bir duvar yürüyüşçüsüne tırmandılar. Tescailin'in adamları bir mavna binmişler ve bir tekne filosunu su kapısından kanalın içine doğru yönlendirmişlerdi. Kaçmıyorlardı, amaçları vardı. Kai bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Tekrar bir amacı olsun ister miydi?

Sanki Bashasa bu düşüncüyü okumuş gibi, yanına yaklaşıp Kai'nin elini tuttu. Kai'ye dokunmaktan hiç çekinmemişti. Bunun aşırı özgüven olduğunu düşünmüştü, ama belki de sadece güvenini göstermenin bir yoluydu. Bashasa, "Eğer dayanamıyorsan, diğerleriyle birlikte gitmek için hala zaman var. Enalinler seni memnuniyetle kabul ederler, sanırım. Gitmek istediğin bir yer var mı, Kai?" dedi.

"Hayır." Sadece açık bir ovada yanık izleri vardı. Onu kabul edecek herkesin öldüğü bir yer. Kai derin bir nefes aldı ve göğsündeki panik düğümünün çözüldüğünü hissetti. "Hayır. Gidecek başka bir yerim yok."

Kai, Bashasa'yı takip ederek canavarın yan tarafına tırmandı ve koşum ağlarına dokunmuş dar merdivenlerden yukarı çıktı. Salatel ve kadro, yaratığın korkunç büyüklükteki pençeli ayağının yanında durarak onları bekliyordu. Bashasa onlara el salladı ve çoğu, canavarın yan tarafına asılı olan küçük bölmelere binerken, Salatel tepeye tırmandı. Kai, kadroyu takip edip etmemesi gerektiğini bilmiyordu ama buradaki koku boğucu ve dayanılmazdı. Durup merdivende asılı kalmak zorunda kaldı, böylece koluna öksürebildi. Bashasa onu beklemek için durdu ve endişeyle aşağıya baktı, ta ki Kai tırmanmaya devam edebilene kadar.

Küçük bir yarım kapı, tepedeki kapalı tahtırevanın içine açılıyordu ve Kai, Bashasa'nın ardından içeri sıkışarak girdi, sonra kendini parmaklığa dayadı. Uzun bölme, perdeleri olan arka duvara kadar ölümlülerle doluydu. Yanlardaki yastıklı bankları doldurmuşlardı ve yere yığılmışlardı. Arike, hizmetkarlar, bakmakla yükümlü oldukları kişiler, bazıları Bashasa gibi broker giyenler karışık bir şekilde duruyorlardı. Hepsi dağınıktı ve çoğunun yaraları vardı.

Birçoğu açıkça başka yerlerden gelmişti, Kai gibi gidecek yerleri olmadığı için Benais-arik'e seyahat etme şansını değerlendiren mültecilerdi. Bazılarının yanında küçük çocukları veya bebekleri vardı. Tahtirevanın arkası minyatür bir revir haline getirilmişti, ölümlüler yerde yatanların etrafında toplanmış, bandajlar ve su şişeleri dolaştırıyorlardı.

Salatel, Kai'nin yanından geçip Bashasa'nın yanındaki iki askere katıldı. Gidecek başka yeri olmayan Kai, tentenin bu köşesini sabitleyen destekler ve kabloların arasına sıkışarak yerini aldı.

Yırtık altın ve mavi brokar ceketin altına geniş pantolon ve uzun tunik giymiş bir Arike, "Bashasa, bu ne? Bir açıklayıcı tutsağın mı var?" dedi. Yüzünde dehşet ifadesiyle, Bashasa ile aynı yaşta görünüyordu, koyu renkli saçlarının bukleleri mücevherli iğnelerle toplanmıştı. Ön taraftaki bankta oturuyordu, yanında daha genç bir Arike erkeği duruyordu.

Kai'nin peçesi tırmanış sırasında yüzüne düşmüştü ve o da onu geri çekmemişti. Bashasa ile işbirliği yapmayı kabul etmişti ve bunun kimliğini gizlemeyi gerektirip gerektirmeyeceğini bilmiyordu. Aslında her iki seçenek de umurunda değildi; sanki hala Yaz Salonlarını dolduran yükselen suyun içindeymiş gibi hissediyordu, sürükleniyor ve yavaşça suya batıyordu.

Bashasa, palanquinin pruvasına eğilmiş, hayvanı kontrol eden kişiyle yüksek sesle konuşuyordu. Kai, başın hemen arkasında küçük bir kabin görmüştü, görünüşe göre sürücüler oradaydı. En azından o açıdan dönüp onları yiyemezdi. Bashasa kadına dönerek, "Hayır, elbette hayır," dedi. Kai'ye elini salladı. "Bu Kaiisteron, yeraltının Dördüncü Evi'nin Prensi. Dördüncü Prens, bu kuzenim Lahshar ve oğlu Dasara."

Kai, artık bir anlamı kalmadığı için peçeyi çıkardı ve kemerine taktı. Lahshar geri çekildi ve Dasara ona öfkeyle baktı. Diğerleri şaşkınlık veya korkuyla tepki gösterdi. Ama çoğu ölümlü sadece izledi veya endişeli konuşmalarına devam etti. Kai onları tanımadı, ama onlar onu tanıdı, muhtemelen Tapınak Salonlarındaki savaştan. Lahshar keskin bir şekilde, "Bashasa, delirdin mi?" dedi.

"Kuzen, ikimiz de bunun cevabını biliyoruz." Bashasa tekrar yana eğildi ve bağırdı, "Onlara Arava ile birlikte ona binmelerini söyle! Evet, ona! Acele edin! Şimdi gidiyoruz!"

Dünya sallandı ve Kai kabloları tutundu. *Deprem*, diye düşündü, korkunç fenomen dağlarında uzak doğuda

imenlikler, toprak sarsıldı ve yeraltındaki yumuşak geçişlerden tamamen farklı, sarsıcı bir şekilde değişti. Bir saniye sonra, duvar yryeninin bir adım attığını ve şimdi açık kapıya ve köprü geçidine doğru döndüğünü fark etti. Bu, düşündüğünden daha da kötü olacaktı ve o zaten bunun korkunç olacağını dşnmşti.

Bir başka sendeleyeyen adım daha attı ve Salatel ile başka bir asker, Bashasa'nın düşmesini önlemek için tunikasının arkasını tuttular. Kai kabloları daha da sıkı kavradı ve bağırmış olan tek kişinin kendisi olmadığına sevindi.

Lahshar ayakta duruyordu, sanki bu harekete alışkını mış gibi sallanıyordu. Çenesi sıkıydı. "Bashasa, kimlerle ittifak kurdun?"

"ok sayıda insanla, kabul ediyorum." Bashasa doğruldu ve arkalarını görmek için dışarı eğildi. Birine acil bir şekilde el salladı ve en yakınındaki asker kafasına çarpmaması için eğildi.

Kai, görüşünün kenarında altın rengi bir parıltı gördü, ama o sadece Ziede'ydi, giysilerini ve saçlarını dalgalandıran bir esinti ile palanquinin pruvasına iniyordu. Tenteye eğildi ve "Vasha, ayrılırsak diye nehrin uzak tarafında kamp kurduğumuzu bildiğini söyledi, ama tam olarak nerede ve hangi nehir olduğunu bilmek istiyor." dedi. Kai'ye kaşlarını çattı. "Kai, iyi misin? Kusacak mış gibi görünüyorsun."

Artık kapıyı geçip köprüden geçiyorlardı. Hız daha dengeliydi, ama koku ve Kai'nin omurgasında hissettiği gerginlik devam ediyordu. Kendini kabloları daha sıkı sarıp, "İyiym" dedi.

Bashasa kuzenine Lahshar'a, "Bunu daha sonra, özel olarak konuşuruz," dedi. Ziede'ye doğru adım attı ve tunikasından bir harita çıkardı.

Ağaçlarla çevrili kanalın uzak kıyısında, alçak taş binalar ve ahşap kuleler, geniş caddeler boyunca parlak renkli tentelerle şehir geçip gidiyordu. Rzgrda odun dumanı, ısın mış metal ve tütsü kokusu vardı. Sokaklarda insanlar dolaşıyordu ve Kai, onların Hierarchs ile birlikte buraya gelip gelmediklerini merak etti. Ya da onlar da Summer Halls'a yardım etmek için burada tutulan tutsaklar mıydı? Ya da Hierarchs gelmeden önce burası onların toprağı mıydı? Diğer lejyonlar gelmeden önce kaçmak zorunda kalırlarsa, gidecekleri bir yer var mıydı? Herkesin gidebileceği bir yer var mıydı?

Bashasa ve Ziede buluşma noktasını kararlaştırdıklarında, köprünün sonuna ulaşmışlardı ve şehirden uzaklaşarak bataklık tarlalar ve teraslı tarlalardan geçen yüksek bir yola saptılar. Ziede havaya geri adım attı ve duvar yryşsne doğru yöneldi. Bashasa eğilip

Kai'ye eğildi. "Artık darboğaz noktasını geçtik." Sesi alçaktı. "Lejyonerler şu anda gelse bile kaçışımızı engelleyemezler."

Kai kalbinin biraz rahatladığını hissetti. Dar geçidi bilmiyordu, Bashasa'nın yeni planlarının ayrıntılarını da bilmiyordu. Hâlâ, ani bir felaketle buradaki herkesle birlikte öleceğini düşünüyordu; orijinal planın amacı buydu. Bashasa omzunu sıktı ve "Dinlenmelisin. Bugün pek çok beklenmedik şey oldu." dedi. Ağzı kıvrıldı. "Bunun büyük bir yetersizlik olduğunu biliyorum."

Kai yarı gülerek, yarı homurdandı. Bu sadece çok yorgun olduğu ve belki de bayılmak üzere olduğu için komikti. "Oturmam gerek" dedi. Küçük kapı ile kablo ankrajı arasında yerde yeterli yer vardı. Kendini oraya sıkıştırdı ve duvar yürüyen, fırtınadaki bir gemi gibi sallanırken kendini bıraktı.

ON ÜÇ

Kai öfkesini içinde tuttu. Bulma taşını kemerinin astarına soktu ve duvardan uzaklaştı, yarı yüzerek, yarı koşarak artık durgun olan suda ilerledi. Niyetini korudu, çünkü mahkeme salonunun üzerinde asılı duran çamur ve enkazın serbest kalmasına izin verirse, asla çıkamayacağı sulu bir kasırga patlayacağını biliyordu.

Ramad olabilir miydi? Hayır, dikkati dağılmış Dahin bile Ramad'ın üstesinden gelmesine izin vermeyecek kadar şüpheliydi. Ziede'yi saymıyoruz bile. Ayrıca, o Tapınak Salonlarına daha yakın bir yerde su yüzüne çıkmıştı. Diğer ikisinin beklediği dua kulesine gitmemiştir.

Hayır, Ramad'ın aniden onlara saldırarak yaratabileceği sorundan daha kötü bir sorunları vardı.

Kai, dallarda asılı çamurun döndüğü ağaçlıklı avluya ulaştı. Koridora açılan kemeri buldu ve sonunda niyetinden vazgeçti. Asılı enkaz akıntıyla birlikte dağıldı. Işığı, avlunun çamurla anında tıkanmış olduğunu gösterdi, sanki sağlam bir çamur duvar gibi, kaldırımları ve iskelet gibi ağaçları örtmüştü.

Kai aceleyle arkasını döndü ve göğsündeki cihazı bastırarak ağırlığını hafifletmeye çalıştı. Koridorda, beceriksizce ama hızlıca yüzdü ve Ziede'nin incisinin yerini bulmaya odaklandı.

Kulaklığı garip bir hışırtı sesi çıkardı ve Kai durdu, kendini dengelemek için en yakın kaygan taşa elini koydu. Ses, konuşma cihazının bir çantada sallanıyor ya da birinin elinde tutuluyor gibi geliyordu. Sonra Ramad'ın sesi, uzak ve yankılı bir şekilde, "Sana söyledim, aşağıdaki kişi sadece bir Küçük Kutsanmış hizmetkar, avcıları peşine takmanın bir anlamı yok..." dedi. Kulaklık cızırdadı ve aniden kesildi.

Demek ki onlara saldıran Ramad değildi. Kai, bunun kalbinden ne kadar büyük bir yük kaldırdığını itiraf etmek istemiyordu. Ziede burada olmadığı için, kendine "*Sen bir aptalsın*" dedi.

Ziede burada olmadığı için bunu söyleyemedi.

Ramad, yukarıdaki kişinin kimliğini öğrenmeyi başarsaydı daha iyi olurdu, ama en acil bilgiyi iletmişti. Kai, *avcılar*ın ne demek istediğini bildiğini hissediyordu.

Dahin'in gösterdiği gibi, göğsündeki cihazın üzerindeki ışığı eliyle kapattı. Birkaç saniye sonra ışık söndü ve onu tam bir karanlıkta bıraktı. Tüm dikkatini Ziede'nin incisine vermeye çalıştı.

İnci, doğuda, yüzeye doğru ilerideydi. Doğru yönde ilerlemek için parmaklarını duvara dayayan Kai, karanlıkta ilerlemeye devam etti. Sonunda, ileride loş bir ışık, boğucu yosun tabakasından arınmış bir avluya açılan bir giriş olduğunu gösterdi.

Işık hareket etti.

Kai bir homurtuyu yuttu ve aceleyle geriye doğru kürek çekti. Ziede'nin incisinden hâlâ cevap gelmiyordu ve bu, Ölümsüz Kutsanmış lambanın serin ışığı değildi. El yordamıyla bir açıklık buldu ve içine girdi, göğsündeki cihazı ağırlığı azalana kadar itti ve kapının tepesine çıkmasına izin verdi. Taş çerçeveye tutundu ve vücudunu kıvrıldı.

Işık koridordan aşağıya doğru geliyordu, yaklaşan kişi zeminde zıplarken veya yüzerken düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Işık kapıdan geçti ve Kai, görebilmek için kafasını dışarı çıkarmayı göze aldı.

Koridorda yüzen, bir açıklayıcının amalgamıydı. Başının hemen üzerinde donuk gri alevler yanıyordu: ısı yaymayan ışık için bir niyet. Büyük ve kütleydi, kasları gövdesinde belirgindi ve kama şekli ve omurgasının sırtı insanlardan çok hayvanlara benziyordu. Üç kolunda çok fazla eklem vardı ve ellerinin yerine çift pençeli kabuklu deniz hayvanları vardı. Suda hareket etmeye alışkın değilmiş gibi beceriksizce çırpınıyordu, ama fiziksel olarak o kadar güçlüydü ki bu tuhaflık onu yavaşlatmıyordu.

Kai, düzensiz alev karanlıkta kaybolana kadar bekledi. Kapıdan geçip kavisli tavana çıktı, sonra onu kullanarak kendini koridorda ileriye doğru çekti.

Sudaki zayıf bir ışık onu koridorun sonuna ve karanlıkta silüeti görünen bir dizi penceresi olan daha büyük bir odaya götürdü; pencerenin ötesindeki su gün ışığıyla aydınlanmıştı. Birazcık bile olsa görebilmek rahatlatıcıydı ve pencereden geçip, korkuluğun çatısını geçerek yolunu bulmaya çalıştı. Yosun matının ağır gölgesi, bu avlunun açık sularına sadece kısa bir

bu avlunun açık sularına uzanıyordu. Ziede'nin incisi ona yakın olduğunu söyledi.

Ziede yanılmamıştı, Kai'nin yüzme becerisi pek de iyi değildi, ama cihazı tekrar aydınlatmak için vurdu ve başı su yüzeyine çıkana kadar yukarı doğru fırladı. Gri gün ışığı bile çok parlaktı ve gözlerini kamaştırıyordu. Gözlerini kısarak, gözleri yaşardı. Küfle kaplı siyah ve yeşil benekli uzun cam çatı, dua kulesini görmesini engelliyordu. Dönüp baktı ve onu gördü.

Az önce çıktığı binanın en üst katındaki balkon, su yüzeyini geçecek kadar yüksekti. Başka bir amalgam Ziede'nin kollarını kavradı ve onu alçak taş süs duvarının üzerinden yukarı çekti. Vücudu gevşekti, bacakları hala sudaydı, hafif pamuklu kumaştan giysileri yosun parçalarıyla dolanmıştı, eşarbi kaybolmuştu ve yaratık onu yukarı çekerken örgüleri çözülmüş ve sırlıslılandı. Bu amalgam daha küçüktü, daha çok talihsiz bir ölümlünün vücuduyla başlamış gibi görünüyordu, ama kafası yoktu.

Kai'nin zihni öfkeyle karardı ve onlara doğru saldırdı. Amalgam onun yaklaştığını hissetti ve birden dikleşti. Derisi balık karnı kadar solgundu, onu oluşturan diğer zavallı yaratığın pullarıyla kaplıydı. Boynunun ve köprücük kemiğinin kütesine rastgele üç insan gözü ve dört kulak sıkıştırılmıştı. Görevine odaklanmış, onun ulaşamayacağını bilen yaratık, Kai balkon duvarına ulaştığı anda Ziede'yi sudan çıkardı. Kai, bir amalgamın sahte yaşamını boşaltamazdı ve niyet etmek için zaman yoktu. Tunikasının iç cebinden çıkmış teleskopik çubuğu çıkardı, duvardaki oyma parçayı kaldıraç olarak tuttu ve çubuğu ateşledi.

Çubuk fırladı ve Kai, bu aptal şeyi doğru yöne doğrulttuğu için bir anlığına sevindi. Ucu amalgamın omzunu deldi, keskin kenarları yarayı genişletti. Ziede'yi balkonun zeminine düşürdü ve Kai'ye sessizce saldırdı. Geriye doğru çekilip kendini kurtarmaya çalışması, çubuğu daha da sıkı sıkıştırdı.

Kai onu bıraktı ve kendini duvara çekerek yukarı çıktı. Amalgam, çubuk balkon korkuluğuna takıldığı için engellenmiş halde Kai'ye pençelerini uzattı. Kai, çubuğu yerinde tutmak için ona yaslandı ve uzanan ellerin altından kaçtı. Bir elini, topuğun olması gereken yerde bir tür toynakla birleşmiş, çoğunlukla insan olan ayağına koymayı başardı. Onu bir arada tutan ve canlandıran desenleri aradı. Parmakları kafasını sıyırdı, delik deşik bedenini çubuğun daha aşağısına doğru itti, ama açılı jiletler kemiğe takılmış olmalıydı.

Kai, kötü bir durumda olduğu ve bu şeyin onu parçalamasına ramak kaldığı gerçeğine değil, canlandırıcı niyete odaklanmaya çalıştı.

Tasarımın kalbini bulup onu parçaladığı anda bir el saçlarını kavradı. Amalgam parçalandı, bacaklar, gövde ve kollar ıslak taşın üzerine düştü. Parçaları kenara iten Kai, Ziede'ye doğru koştu.

Nazikçe omuzlarını tuttu ve sarkmış başını yakaladı. Elleri titriyordu. Eğer kız ölmüşse, yakalayabildiği herkesi öldürecekti.

Vücudu, suyun doğal soğukluğu dışında hala sıcaktı. Alnındaki ve sağ yanağındaki deri, belki de taş düşmesinden dolayı sıyrılmıştı. Nefes almıyordu. Bir an sonra, onun hayatta olduğunu hissetti ve saf bir rahatlama ile boğazı düğümlendi.

Derin bir nefes aldı ve bir niyet aradı, hemen bir tane hissetti. Uzaktan gönderilmiş, durgunluğa neden olan bir şey. Rüzgarı çağırmak için bu çatılardan birinde duruyor olmalıydı, onun için akıntıyı karıştırıyordu ve ansızın vurulmuştu. Havadan mı? Arkadan mı? Suya düşmüştü ve durgunluk onun boğulmasını engellemişti. Onu yarıya kadar döndürdü, kucığında destekledi ve sırtını yokladı. İşte oradaydı, sağ omuz kemiğinin hemen altında gömülü bir niyet. Tasarımın şeklini hissetti ve nazikçe çekti. Kai'nin avucunda havanın hafifçe kalınlaşmasıyla, donuk kırmızı bir parıltı olarak isteksizce kadının bedeninden çıktı. Onu kendi göğsüne koydu, çünkü Ziede'ye bakabilmek için elinden çıkarmak zorundaydı.

Ziede nefesini tuttu ama uyanmadı. Niyet çok güçlüydü; tamamen etkisinden kurtulması biraz zaman alacaktı. Kai, Ziede'nin iyi olduğundan emin olmak için kalbini ve ciğerlerini dinledi, sonra onu balkon kapısından geçip ötesindeki kirli odaya taşımak için zorlukla ayağa kalktı. Onu suyun yakınına getirmek istemediği için merdivenlerden yukarı, iç galeriye taşıdı ve onu yarım duvara yasladı. Rahat olmayacaktı ama onu dik tutacak ve sudan uzak tutacaktı. En kötüsü olursa diye, bulduğu taş aldı ve kadının bileğine sardığı ekstra eşarbin altına sıkıştırdı. Elleri hâlâ titriyordu.

Kai ayağa kalktı ve kendini derin bir nefes almaya zorladı. Hava cihazı bir ara çalışmayı durdurmuştu ve o da ağzından nefes alıyordu. Tekrar suya dalması gerektiğini bildiği için burun tıkaçlarını çıkarmak istemiyordu. Dışarı çıktı ve amalgamın gövdesinden çubuğu çıkardı

ve silahı kompakt haline geri soktu. Silahı tekrar sakladıktan sonra, duvarın üzerinden atladı ve suya geri daldı.

Başını, diğer amalgamın altında bir yerde gizlenmediğinden emin olmak için yeterince uzun süre suya soktu, sonra mahkeme salonunun karşı tarafındaki cam çatı tepesine doğru yüzdü. Suya batmış eğime çarparak dizini çarptı, sonra yukarı doğru yavaşça yükseldi ve silüetini olabildiğince alçak tutmak için vücudunu düzleştirdi. Saçları bağından çözülmüş ve sürüklenen yosunlu ot parçalarıyla dolmuştu, bu da cildini sanki yapışkan karıncalarla kaplıymış gibi ürpertmişti, ancak uzaktan bakıldığında onu bir enkaz parçası gibi gösterecekti.

Çatı tepesine yaklaşırken Kai sesler duydu, ses su üzerinden yayıldığından kelimeler bulanıktı. Dişlerini sıkarak, yeşil pasla kaplı sırtı görebilecek kadar yükseldi.

Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş salı, dua kulesinin en üst balkonuna inmişti. Nehir mavnalarından daha büyük olan sal, parlak, parıldayan bakır rengindeydi ve kenarları kıvrılmış ginkgo yaprağı şeklindeydi. Direksiyon kolonu, arkasında perdeli kubbe şeklinde bir barınak bulunan, düşük kavisli yelpazenin ucunda görünüyordu. Birisi, beyaz ve sarı bir ışıkla tekne hareket etti, ama Kai orada kaç kişi olduğunu veya kim olduklarını anlayamadı.

En alttaki balkonda, suyun hemen üzerinde, Dahin başını eğmiş bir şekilde kıvrılmıştı. Kai, onun bilinçsiz mi olduğunu yoksa başka bir duraklama niyetiyle hapsolmuş mu olduğunu anlayamadı. Ramad onun önünde duruyordu, sanki sakin olmalarını istiyor ya da karşılarındaki insanları yatıştırmaya çalışıyormuş gibi ellerini uzatmıştı.

En az iki yorumcu, ya da bir yorumcu ve bir çırak, diye düşündü Kai. Koyu renkleri Arike olabilir, bu mesafeden anlamak zordu. Pratik gri ve siyah renkli paltolar ve bölünmüş etekler giymişlerdi, parlak ve gösterişli kıyafetler değildi. Hafif göğüs zırhı giyen ve bıçaklı silahlar taşıyan dört ölümlü vardı. Balkonun dört bir yanına dağılmışlardı, hepsi suyu izliyor, saldırıya karşı tetikteydiler. Arkalarında, bir Ölümsüz Kutsanmış, kızgın bir leopar gibi ileri geri yürüyordu. Beyaz tunik, pantolon ve altın tabard, tüm Ölümsüz Kutsanmışların dışarıda giydikleri kıyafetlerdi, ama omuzlarına kadar uzanan açık renkli saçları, onun erkek olduğunu gösteriyordu. Ölümsüz Kutsanmış erkekleri görmek nadirdi; onlar, ölümlüler, Cadılar ve diğer alt düzey yaratıklarla uğraşmak için çok önemliydiler. Platformun kenarında, suya doğru bakan, koyu renkli giysiler giymiş, peçeli bir başka kişi daha duruyordu. Bu başka bir yorumcu ya da köle bir familiar olabilirdi.

Ramad'ın söylediği şey, kimsenin duymak istediği bir şey değildi. Ölümsüz Kutsanmışlar aniden döndü ve Ramad'ın yüzüne bir tokat attı. Kai irkildi; darbe Ramad'ı sendeletti ve Ramad, bir eliyle ve dizini yere koyarak zar zor dengede kalabildi. Ölümsüz Kutsanmışlar bir işaret yaptı ve muhafızlar hızla ilerleyerek Ramad'ı kaldırıp Dahin'i yakaladılar. Onları kulenin içine sürüklediler.

Kai geriye çöktü ve alt dudağını ısırđı. Bu iş zor olacaktı. Onun lehine olan tek nokta, bu insanların Ölümsüz Kutsanmış'ın yükseliş salıyla gelmiş olmalarıydı, muhtemelen Saadrin'i Orintukk'taki gemiye kadar takip eden salın aynısı. Bu, limandan gelmedikleri ve Tenes ile Sanja'nın muhtemelen hala güvende oldukları anlamına geliyordu. Öyle umuyordu.

Kai tamamen suya daldı ve çatıdan itti. Dahin ve Ramad'a ulaşması gerekiyordu. Eğer denemeyi düşünürlerse, amalgamları yaratan açıklayıcılar birinin dağıldığını anlayabilirdi. Onların başka bir şey düşünmesini sağlaması gerekiyordu. Dikkatlerini başka yöne çekmesi gerekiyordu.

Suya batmış çatıdan kurtulduktan sonra, göğüs cihazına bastı ve mahkeme salonunun zeminine battı. Tamamen suya battığı anda solunum cihazı tekrar çalışmaya başladı, bu da bir sorun daha az demektir. Ve bir fikri vardı.

Cantrips suda işe yaramazdı, bu yüzden başka bir niyet olması gerekiyordu. Kendini mahkeme salonunun karşısındaki birinci kat korkuluğuna doğru itti ve göğüs cihazındaki ışığı kapattı. Sürüklenmemek için bir sütuna tutunarak, cihazı tekrar açmak için düğmeye bastı. Ölümsüz Kutsanmış cihazlar başka güçlerin manipölasyonuna izin verme eğiliminde değildi, ama o cihazı kontrol eden çalışmayı değiştirmeyecekti. Cihazı tıklayıp çevirerek, daha parlak ışık vermesi ve ışın demetini daraltması için doğru kombinasyonu buldu.

Kai hızla bir tasarım oluşturdu. Bu, savaş sırasında kullanışlı olan eski bir tasarımdı ve Kai, yeni nesil yorumcuların en azından bu formda onu tanımayacağına güveniyordu.

Hazır olduğunda Kai tereddüt etti ve yüzünü buruşturdu. Bu planın işe yaraması için niyetini yeterince uzun süre beslemek üzere kendi kuyusunu dolduracak kadar acı çekmek için ağzını tekrar açmak zorundaydı. Suyun ne kadar kötü olduğunu artık biliyordu, bu da onu çok daha etkili hale getiriyordu.

Kısa bir süre içgüdüsel kendini koruma duygusuyla mücadele etti ve ağzını açıp kapattı. Kusmak istedi, boğuldu, midesi bulandı.

Ellerini Ölümsüz Kutsal ışığın etrafında birleştirdi, acıyı tasarımına besledi ve onu serbest bıraktı.

Niyet ışığın etrafını sardı ve geçici olarak parlaklığı engelleyecek ve onu çılginca dalgalandıracak kadar yoğun gölge şeritleri oluşturdu.

Kai hava cihazından derin nefesler aldı ve düşündü, *Bu ilk seferkinden bile daha kötüydü.* Işığı ve niyetini serbest bıraktı. Işık, döşeli kortta yuvarlandı ve zıpladı, çamuru karıştırdı ve Kai'nin buraya gelmek için kullandığı koridora doğru ilerledi. İki kort öteye, paspasın lekeli olduğu yere ulaşacak ve sonra yüzeye doğru ilerleyecekti. Dikkatini dağıtan şey yoluna devam ederken, Kai'nin kuyusunda iki tasarım daha yapmak için yeterli acı kalmıştı. Onları oluşturdu ve yeni oluşan formlarını, Ziede'den çıkardığı tasarımın yanına, göğsüne ilaştırdı. Sonra dönüp, kortun karşısındaki karanlık kemer şekline doğru beceriksizce yüzmeye başladı.

Kutsal ışık olmadan, bir sonraki binaya doğru yolunu el yordamıyla bulmak zorundaydı. Suyun içinden, dış kapıların ve pencerelerin şekillerini görebilecek kadar ışık sızıyordu.

Bu, karnında bir ağırlık gibi duran şeyi düşünmesi için ona zaman verdi. Birisi Kai ve Ziede'nin buraya geleceğini bilmekle kalmamış, tam olarak neyi bulmak istediklerini ve bunun nerede olduğunu da biliyordu. İkinci amalgam, Arike Rehine Mahkemelerine doğru gidiyordu.

Kai, o mahkemede bulunan ve Cantenios'u bilen herkesin öldüğünü düşünmüştü. Bundan emindi. Ziede de öyle. İkisi de hayatlarını riske atacak kadar emindiler.

Pencerelerden gelen zayıf ışığın rehberliğinde bir sonraki mahkemeye geçen Kai, merdiven boşluğundan yukarı doğru yüzdü, dua kulesinin uzak tarafındaki bir gözetleme noktasına ulaşmak niyetindeydi. Ancak bir sonraki kapı, yukarıdan garip bir şekilde benekli ışık gelen bir odaya açılıyordu ve Kai, buranın diğerleri gibi küfle kaplı olmayan başka bir cam çatı olduğunu fark etti.

Kai göğsündeki cihazı hafifletip yukarı doğru yüzdü ve çatının altındaki yüzeyi kırdı. İlk nefesini aldığı anda midesi neredeyse ters döndü. Acımasızca onu bastırdı; o acıya ihtiyacı vardı.

Hoş olmayan çabadan gözleri yaşaran Kai, etrafına baktı. Başının üzerindeki cam tepe, rengi bozulmuş, yağlı bir şeyle kaplıydı ve soluk ışıktaki hastalıklı bir renk tonuyla parlıyordu. Ancak, yüzeyin hemen üzerindeki saçaklar boyunca camlar kırılmıştı. Kai, pürüzlü açıklığa doğru yüzdü ve kulenin manzarasını gördü.

Kulaklarından suyu silkeledi ve bağırışları duydu. İki Küçük Kutsanmış, en alt balkonda duruyordu ve iki kat yukarıda demirlemış olan yükseliş salı boş görünüyordu. Işık ve gölge niyeti, Kai'nin hedeflediği açık avluya ulaşmıştı ve biri, bulutlu sudan aralıklı olarak parlayan ışığı fark etmişti. Kai'nin aşağıda bir amalgamla güreşiyor ya da bir şey arıyor gibi görünmesi amaçlanmıştı. İstilacılar ne düşünürse düşünsün, istenen etkiyi yaratmıştı. Ölümsüz Kutsanmış keskin bir hareket yaptı. Açıklayıcılar tartıştılar ve kimin gitmek istediği, kimin istemediği konusunda anlaşamadıkları anlaşılıyordu, ama Ölümsüz Kutsanmış yine tartışmayı kesti. Bir açıklayıcı ve iki koruma Dahin'in teknesine tırmandılar.

Diğer yorumcu ve Kai'nin tanıdık olabileceğini düşündüğü peçeli figür, balkonun kenarında oldukları yerde kaldılar. Kai nefesini tısladı. Bu yeterli olacaktı.

Yine su yüzeyinin altına daldı.

Kai, iniş platformlarının çok altındaki en alt kattaki bir kapıdan dua kulesine girdi. Yüzeyden düşen loş ışıkta, çerçeve, hem süs hem de uyarı olan Ölümsüz Kutsal metalinin hala parlak güneş işaretleriyle parıldıyordu. Alt katlarda pencere olmadığı için içerisi tamamen karanlıktı. Dokunarak yolunu bulan Kai, dairesel merdiven boşluğuna yüzdü, göğüs cihazını aydınlattı ve yukarı çıkmaya başladı.

O kadar uzun süre tam karanlıkta yukarı doğru dairesel hareketlerle yüzdü ki, mevsim değişmiş olmalı, sudan çıktığında buz gibi yağmur ya da fırtına ile karşılaşacakmış gibi hissetti. Kafası aniden yüzeye çıktığında şok oldu. Işıktan gözleri kamaşan Kai donakaldı ve çok hızlı hareket ettiği için sessizce kendine küfretti. Ama kimse sıçrayan su sesini görmek için koşarak gelmedi.

Gözleri alışana kadar gözlerini kırptıştırdı. Açık renkli taş duvarlar, her zamanki gibi sürünen benekli bitkilerle kaplıydı ve son birkaç basamak, sümükle kaplı bir sahanlıkta son buluyordu. Gri ışık, şaftın karşı tarafından geliyordu, burası ilk balkona açılan dış kapının bulunduğu odaya açılıyor olmalıydı. Virajın etrafında merdivenler yukarı doğru devam ediyordu.

Kai, su sıçratmamaya dikkat ederek sudan çıktı ve ellerinin ve dizlerinin üzerinde merdivenleri tırmanarak sahanlığa çıktı. Ağzından nefes alması çok gürültülü geliyordu; burun tıkacını çıkarıp tunikasına soktu. Sonra, göğsünden çıkardığı ilk niyeti dikkatlice aldı

. Onu, merdivenlere çarpan suya dikkatlice koydu, derin gölgeli dalgalı siyah bir nokta.

Platformda bulunan yorumcu ya da onun tanıdığı biri buraya gelirse, onu görecekti, ama Kai'nin onu kulenin ortasına yerleştirmesi gerekiyordu. Rüzgârın onu Ziede'nin bulunduğu yere yaklaştırması ihtimaline karşı, onu dışarıda bırakamazdı. Tasarımına, suyun içinden diğer niyetine, Ölümsüz Kutsal Işığı saran gölge bandına ulaşması için yeterli miktarda acı verdi. Şu anda Rehine Mahkemeleri'nin üzerindeki yosun matının altında yuvarlanıyor ve diğer açıklayıcıyı ve iki korumayı kuleden gittikçe uzaklaştırıyordu. İki tasarım birbirini bulup birleşene kadar biraz zamanı vardı.

Kai, merdiven sahanlığına doğru ilerledi ve alçak bir ses duydu. Yine hareketsiz kaldı, yüzünü buruşturdu, ama alarm çığlıkları yoktu. Açık kapıyı ve ötesindeki yıpranmış odayı görebilene kadar merkezi taş shaftın etrafında süründü. Dışarıdaki hava, sadece biraz daha az nemliydi. Başka bir ses konuştu, ama yine de kelimeleri ayırt edemeyecek kadar alçaktı. Bu katta Dahin ve Ramad'ın hiçbir hareketi, işareti veya sesi yoktu. İkisi de bilincine yaklaşmış durumda olsaydı, konuşuyor olurlardı. Kai kapıdan geçip, alçak bir çömelme pozisyonunda merdivenleri tırmandı.

Bir sonraki dönüşte, seslerin en üst kattan geldiği daha kolay anlaşılıyordu, Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş salının demirlediği yerden. Kai, kelimelerin anlaşılabilir kadar net olduğu noktada durdu.

"Yalan söylüyorsun." Bu, Ölümsüz Kutsal'dı, her zamanki üstünlük tonuyla Eski İmparatorluk dilinde konuşuyordu. "Senin gibiler hep yalan söyler."

"Yalan söylemiyorum." Bu Ramad'dı, sesi biraz kalındı, muhtemelen yüzüne aldığı darbeden dolayı. Bu, Kai'nin göğsündeki sıkı endişeyi biraz hafifletti. En azından Ramad hayattaydı, şimdi Dahin'i duyması gerekiyordu.

Kai merdivenleri tırmanarak sahanlığa çıktı ve karnının üstüne yatarak, çamurlu taşa yapışarak neredeyse hiç ses çıkarmadan ilerledi. Vidraiaenler arasında onun bir yılanı dönüşebileceğine dair bir hikaye vardı; ne yazık ki bu doğru değildi, şu anda çok işine yarardı. Kapı aralığından görebilecek kadar ilerledi.

Oda, kulenin tepesinin tüm iç kısmını kaplıyordu ve çamur ve küften neredeyse tamamen arınmış olacak kadar yüksekti. Dış duvarda, kısa bir merdiven, merdiven sahanlığına açılan bir kapıya çıkıyordu, ancak bu kapı, Kai'ye yükseliş salının parlak tarafını sadece bir anlık görebilmesini sağlıyordu. Kai, odanın tamamını görebilmek için bir kez daha ileri sürünerek risk aldı.

Ramad duvara yaslanmış duruyordu, Dahin ise ayaklarının dibinde yere yığılmıştı. En azından Dahin bilinci yerindeydi ve Ölümsüz Kutsanmış adama bulanık gözlerle bakıyordu. Tunikası, sürüklendiği için göğsünden yırtılmıştı. Çantası yakınında duruyordu, birkaç deri klasör açılmış ve etrafa dağılmıştı. Ramad'ın burnu kanıyordu ve saçları dağılmıştı. Duruşundan, kaburgalarına ve midesine darbeler aldığı belliydi.

Ölümsüz Kutsanmış, Ramad'a döndü, açıklayıcının korumalarından biri arkasında duruyordu ve öfkeyle kaynıyordu. Kai, ölümlü muhafızdan yayılan korku kadar güçlü bir şekilde bunu da hissedebiliyordu. Kai'nin daha önce gördüğü iki Küçük Kutsanmış'tan hiçbir iz yoktu.

Her zamanki gibi inatçı ve ısrarcı olan Ramad, "İkimizi de öldürebilirsin ama bu gerçekleri değiştirmeyecek," dedi.

Ölümsüz Kutsanmış etkilenmemişti. "Gerçekler mi? O zaman bana yine yalan söyle. Buraya bir Hiyerarşinin bulma taşı için geldiğini biliyoruz. Nerede olduğunu söyle." "Burada bulma taşı yok." Dahin'den bir inilti geldi.

Sesi zayıf ve incinmiş gibiydi. Yarı ağlama yarı gülme gibi bir ses çıkardı.

"Ben sadece

. Sizden nefret ediyorum, hepinizi nefret ediyorum."

Ramad tereddüt etmedi. "Safreses ve Kinlat esir alındı ve bildikleri her şeyi anlattılar. Aclines öldü. İmparatorluk yenilenmesi geçti ve Tahren Stargard olmasa bile, Ölümsüz Kutsanmışlarla yapılan antlaşma değiştirilmeyecek. Kaiisteron veya Ziede Daiyahah'a zarar verirsiniz, Bashat bar Calis tüm gücüyle intikamını alacak. Artık bunların hiçbirinin anlamı yok. Gemilerinize binip gitmelisiniz." Kasıtlı olarak ekledi, "Nient-arik'e gitmenizi tavsiye etmiyorum."

Ah, Kai düşündü, *işte bu*.

Ölümsüz Kutsanmış sabırsızlanıyordu. "Kimse benim dahil olduğumu bilmiyor. Bu saçma gecikmeyi bırakın ve bulma taşının nerede olduğunu söyleyin."

"Neden onu istiyorsun ki, Faharin?" Dahin yerden sordu. "Senin aptal ve gereksiz komplona kaç tane Ölümsüz Kutsanmış daha karışmış? Yükselen Dünya'nın onları bulmasından mı yoksa Ölümsüz Mareşallerden mi korkuyorsun?"

Ramad dudaklarını sıktı. "Dahin."

"Hadi ama, bu insanlara mantıklı davranarak hiçbir yere varamazsın, onlar dev egoları olan çocuklar gibiler..." Dahin, Ölümsüz Kutsanmışlar ona tokat atmak için eğildiğinde nefesini keserek sözünü kesti.

Ölümsüz Kutsanmış Faharin, "Küçük mürted, komplo teorilerinden sanki bilmen gerekenden fazlasını biliyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye tiz bir sesle konuştu.

Kai yüzünü buruşturdu. Suyu bıraktığı niyet, sinir uçlarında soğuk bir titremeye neden oldu, çünkü dalları yosun tabakasından geçerek gölge bandına kadar uzanıyordu. Bu dikkat dağınıklığına ihtiyacı vardı. Ama Dahin'in ölüm arzusu söz konusu olduğundan beklemek riskliydi. Kai, Dahin'in dikkatini çekecek kadar kendini yukarı itti. Faharin'e odaklanmış olan Ramad onu görmedi.

Direnebilen bir Ölümsüz Kutsanmış'ı kurutmak kolay değildi, güçlü bir açıklayıcıyı kurutmaktan çok daha zordu. Ama Kai bunun için plan yapmıştı. Bir nevi plan. Çoğunlukla plan. Çoğu şey Faharin'in tepkisine bağlı olacaktı.

Dahin yutkundu, Kai'yi gördüğünün tek göstergesi buydu. Faharin'e öfkeyle baktı. "Ne fark eder ki, bizi yine de öldüreceksin," dedi, sesi acıdan kısılmıştı.

Ölümsüz Kutsanmışlar tartışılmaktan hiç hoşlanmazlardı. "Sessiz ol, aptal çocuk. Bunun için sadece kendini suçlayabilirsin..."

"Kız kardeşim nerede?" Dahin'in sesi öfkeyle yükseldi. "Siz hiyerarşinin yalakaları, ona ne yaptınız?"

Ya bu iyi bir dikkat dağıtma girişimiydi ya da Dahin Faharin'den bilgi almayı bırakmıştı. Kai, iki niyetin birbirine bağlandığını ve planlarını birleştirdiğini hissetti. Dahin'in teknesindeki açıklayıcının tam etkiyi görebilecek kadar yakın olduğunu umarak, iki kat aşağıda suda yüzen yeni niyete acısının neredeyse tamamını boşalttı. Kendini savunmak için daha fazla tutmamak zordu, ama bunun için elinde kalan neredeyse her şeyi kullanması gerekecekti. Sonra kendini bıraktı.

Merdiven boşluğunda bir vınlama ve ardından dehşet dolu çığlıklar yankılandı. Kai, sıcaklık ve yanan su otlarının kokusu boşluğa yayılırken ayağa fırladı. Faharin ve koruması merdiven boşluğuna doğru döndüler. Kai öne atıldı.

Hazırladığı küçük niyet zaten acı ile doluydu; onu omzundan kopardı ve korumaya fırlattı. Niyetin nereye düştüğünü görme şansı olmadı. Faharin o kadar hızlı hareket etti ki, Kai bir adım daha atamadan Kutsanmış bir bıçak göğsünü deldi.

İlk başta bir yumruk gibi hissetti, gerçek acı hala sadece korkunç bir potansiyeldi, açılmak üzere olan zehirli bir çiçek gibi. Kai, momentumunun ve ağırlığının kendisini ileriye taşımasına izin verdi ve Kutsanmış metalin bir santim daha göğüs kemiğine girmesini sağladı. Adamın üst dudağının üstündeki beyaz sarı sakalını

görebilecek kadar yakındı. Faharin'in ifadesi sakindi ve küçümseyiciydi, mükemmel ağzında sadece hafif bir tiksinti vardı. Kai göğsündeki son niyeti kazıdı, öne uzandı ve adamın bileğine vurdu.

Bu, Ziede'yi sersemleten, onu atan açıklayıcı tarafından zaten şarj edilmiş olan güçlü niyetti. Ölümsüz Kutsanmışlar için tasarlanmamıştı, bu yüzden işe yaramama ihtimali vardı.

Ancak Faharin uzun bir nefes alırken donakaldı, Kai'nin kalbi kanla doldu ve göğsünü yırtıcı bir acı sardı. Görüşünün kenarlarında karanlık belirdi. Sonra adamın yüzü gevşedi ve yere yığılmaya başladı.

Kai kurtulmaya çalıştı ama bıçak çok derine saplanmıştı. Onu aşağı çekti ve kesik etini sıyırdı. Faharin ağır bir yığın halinde yere yığılırken, Kai dizlerinin üzerine çöktü. Kai'nin başı dönüyordu, yeni bir güç ona akıyordu ama Kalplerin Kutsanmışı bıçağı kalbine saplanmışken, bununla yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Biri baygın adamı kenara itti ve eller omuzlarını kavradı. Ramad onun önünde çömeldi, gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşetle bakıyordu. "Kai," diye fısıldadı.

Ramad'ın arkasında, ölümlü muhafız zayıf niyetten dolayı bilinci kapalı bir şekilde yerde yatıyordu. Dahin, etrafa saçılmış kağıtlarını ve klasörlerini toplayarak çantasına geri tıktırdı. "Çıkar şunu!" diye bağırdı Dahin. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Kai, "Çıkar şunu" diye tekrarladı, ama sesi neredeyse çıkmıyordu.

"Emin misin?" Ramad'ın sesi hasta gibiydi. Görüldüğünden daha fazla yaralanmış olmalıydı, Kai bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı.

"Evet!" Dahin ayağa kalktı ve çantasını sırtına attı. "Sadece yap şunu!"

"Evet," diye fısıldadı Kai.

Ramad zorlukla yutkundu. Yüzünü sertleştirerek kılıcın kabzasına tutundu ve onu çıkardı.

Rahatlama, acı kadar şok ediciydi. Kai derin bir nefes aldı ve kapanmaya başlayan yarayı elleriyle kapattı. Eğildi ve hasarlı vücudu kendini onarmaya çalışırken, kendi acısının yarattığı güç dalgasını kontrol altına almaya çalıştı. Acı, derisinin altında yıldırım çarpması gibi vızıldayarak kuyruğuna doğru akıyordu. Görüşü karardı, midesi ters dönmek istiyordu. Kendi acısının kuyruğuna akmasının neden iyi bir fikir gibi görüldüğünü hatırlayamıyordu.

Yorumcular

manyaklardı. Cantrips daha kolaydı, iblis olmak daha kolaydı. Ölü olmak daha kolaydı, ama o bunu asla kabul edememişti.

İlk ezici dalga geçtikten sonra, Kai'nin ciğerleri yeniden şişti. Kalbi tekrar atmaya başladı. Oturdu, ışığa gözlerini kısarak baktı ve hırıltılı bir sesle, "Daha iyi. Ramad, teşekkür ederim," dedi.

Ramad'ın ağzı açık kaldı. Dahin, elinden bıçağı almak için üzerine atladı, şaşkın Faharin'in yanına gitti ve bıçağı onun kalbine sapladı.

"Dahin!" Kai'nin hasarlı ciğerleri hala iyileşiyordu ve sesi cırtlak çıktı. "Ne yaptın sen..."

"Marshall'lar onu zaten öldürecekti!" diye bağırdı Dahin, silahı çevirerek yarayı genişletip adamın öldüğünden emin oldu.

Ramad, Kai'nin kolunu tuttu ve şaşkınlıkla Kai'ye, sonra Dahin'e baktı. Artık çok geçti; Kutsal metal ile kalbi yok etmek, Ölümsüz Marshall'ı bile öldürmenin kesin yoluydu. Adamı esir alsalardı, Ramad onu Benais-arik'e götürüp Kutsal komplocuların geri kalanını ifşa edebilirdi. Kai çaresizce, "Onu öldürecekse, ben onun kanını çekebilirdim." dedi.

"Her şeyi düşünemem!" Dahin silahı çekip aldı ve merdivenleri tırmanarak yükseliş salına çıktı. "Hay aksi, Saadrin Teyze burada! Onu kabinde bağlamışlar!"

"Onu bıçaklama!" diye bağırdı Kai, yarı düşmüş halde, ayaklarını yere basmaya çalışıyordu. Dizlerinde keskin bir acı hissetti. Ramad nefes nefese kaldı ve sersemliğinden kurtulmuş gibi görünüyordu. Kai'nin kolunu omzuna aldı ve onu ayağa kaldırdı. Birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp platforma çıktılar.

Sıcaklık ve yanan çamurun kokusu havayı boğuyordu. Koyu duman bulutları, aşağıdaki platformları ve etraflarındaki çökmüş çatıları kaplıyordu. Sislerin arasından, yosun örtüsünün üzerinde ateş dalgaları yayılıyor, daha fazla duman yükseliyordu.

"Nasıl... Ne yaptın... Suyu ateşe mi verdin?" Ramad, sanki bu ona fazla gelmiş gibi, çaresizce konuşuyordu. Kai, kafasına aldığı darbenin burnunu kırmaktan daha kötü bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Buradan çıktıklarında Dahin'den yardım isteyebilirlerdi. "O kadar çok yağ mı vardı?"

"Onlar niyetler, yanmak için yakıtı ihtiyaçları yok," dedi Kai. Yakıt kesinlikle işe yaradı, ama gerekli değildi. "Göründüğünden daha kötü." Sadece kulenin etrafındaki ve kule ile diğer niyet arasındaki su

aslında yanıyordu, Yaz Salonlarının tamamı değil. Ancak dua kulesinin tepesinden bunu anlamak zordu.

Ramad şokunu atlatmış gibiydi. "Ne kadar süre yanacak?" Kai'ye yükseliş salına kadar yardım etti, salın yan tarafında küçük bir kapı açıldı. İçerisi bir düzine veya daha fazla kişinin sığabileceği kadar büyüktü, zemin raylar boyunca banklar oluşturacak şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu. Beyaz perdeler, arkadaki kubbeli kabinin kapısından çekilmişti ve birkaç minderli kanepeler ile Saadrin'in duvara yaslanmış yarı uzanmış hali görünüyordu. Bilekleri ve ayak bilekleri altın metal bağlarla bağlanmıştı ve ağzına küçük bir plaka gibi bir şey takılmıştı, bu da onun konuşmasını engelliyordu. Bilinci yerindeydi, gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Ne kadar süre yanacak?" Dahin güldü. Teyzesini görmezden gelerek çantasını kabindeki bir bölmeye tıktırdı. "Burası ne zamandır su altında?"

"Ne yaptığımı biliyorum, Dahin," diye tersledi Kai. Dahin'in böyle davranmasından nefret ediyordu. Bacakları hâlâ titriyordu ama Ramad'dan uzaklaştı. "Birkaç saat içinde sönecek." Ziede'nin incisinden gelen tereddütlü bir dokunuş hissetti ve ona, "*İyi misin?*" diye sordu. Cevabı bir homurtuydu. Huysuzluk yapacak kadar bilinci yerindeyse, iyi olacaktı. Rahatlayarak korkuluğa yaslandı. "Gitmeliyiz. Ve teyzeni bıçaklama!"

"Tamam, peki, tamam." Dahin kutsanmış kılıcı düşürdü ve direksiyon kolonuna döndü. "Bizi buradan çıkaracağım."

"Ziede Daiyahah'ı bulmalıyız." Ramad, Kai'ye, "Salı görmeden önce bir şekilde bayılmış." dedi.

"Onu buldum, yeni uyandı." Kai, Ziede'nin incisi aracılığıyla ona daha anlaşılır cevaplar verene kadar bağırmaya odaklandı. Anladığından emin olduğunda, *limanda buluşalım*, dedi ona. *Dikkatli ol*. Duman, uçmayı zorlaştıracak kadar yoğun ve kaç tane koruma ve yorumcunun hayatta kaldığını bilmiyordu. Şanslarına bakılırsa, çoğu hayatta *kalmıştı*. *Biz Ölümsüz Kutsal yükseliş salındayız*.

Nasıl... Boş ver. Sonunda tamamen uyanık görünüyordu. *Şimdi gidiyorum*.

"Liman'da bizimle buluşacak," dedi Kai.

Dahin, direksiyon kolonu ile boğuşurken, ona tepki vermesini sağlamaya çalışırken, dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. Kai, Thosaren Kuyusu salın içinden akarken yüzünü buruşturdu. Yabancı güç çok yakındaydı, boğazının derinliklerinde bir kaşıntı gibi sinir uçlarını aşındırıyordu.

Sal platformdan kalkarken güverte ayaklarına bastırdı. Kule tepesine doğru eğildi, sonra uzaklaşarak döndü. "Pratik yapmadım," diye mırıldandı Dahin.

Ramad tökezledi ve korkuluğa tutundu. Akıllıca, Dahin'in direksiyon becerisi hakkında yorum yapmadı. "Bu aracı takip edebilirler, değil mi?"

Boğucu bir duman bulutu salı sardı ve cevapları kesintiye uğrattı. Sonra açık havaya çıktılar, başlarının üstünde gri bir gökyüzü vardı, sal Summer Halls toprak setinin kenarına doğru yönelmişti. Kai öksürdü ve koluyla ağzını sildi. Ramad'ın yüzü gergindi; yükseliş salında kusacak ilk ölümlü o olmayacaktı. Kai, "Zamanı geldiğinde, Dahin herhangi bir Kutsanmış'ın salı bulmasını engelleyebilmeli," dedi. Sonra, öfkeyle bakışlarını diken kabinin sakiniyle göz göze geldi. "Oh, bir de Saadrin var." Onu esir alan Kutsanmış'a yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu. Bu, onunla anlaşmak için işleri kolaylaştıracaktı. "Biz...

Bir şey salı sarsarken, karanlık bir şekil korkuluğun üzerinden atladı. Ramad'ı kenara itti ve o da bankın üzerinden sıçrayarak güverteye düştü. Bu, ikinci amalgamdı, hem ölümlü hem de hayvan parçalarından yapılmış, çok fazla kolu ve ellerinin yerine kabuklu deniz hayvanı pençeleri olan büyük olanıydı.

Salla, beklenmedik ağırlığıyla sallandı ve Dahin'e doğru daldı. Kai kendini ona attı ve göğsünü koruyan sert kabuklu plakaya vurdu. Bu, onu incitmekten çok korkuttu, ama Dahin'e salla döndürmek için bir saniye zaman kazandırdı. Amalgam geriye doğru sallandı ve Kai, onu kenara atmak için yarı oluşmuş bir düşünceyle itti. En büyük pençeli kol ona doğru sallandı ve darbe onu korkuluğa geri attı.

Kai güverteye düştü, nefesi kesilmişti, başı çınlıyordu. Sağ gözü kararmış ve yüzünden sıvı akıyordu. Görmeye çalışmak için gözünü tırmaladı ve elinde yumuşak bir şey kaldı. Aptal ghoulların gözü çıkmıştı. Onu attı ve yukarı baktı. Amalgam onun üzerinde duruyordu, pençesi başka bir darbe için kaldırılmıştı. Büyü yapmak için zaman yoktu, niyet etmek için zaman yoktu.

Ramad aniden pençeli uzvu kollarıyla sardı ve geriye doğru çekti. Sal tekrar sallandı ve düştü, Dahin çılgınca küfrediyordu. Gövde sert zemine sürtünce metal gıcırdadı; toprak setin kenarından geçip yokuş aşağı kayıyorlardı. Amalgam Ramad'a doğru döndü ve başka bir pençeyle kafasını yakaladı. Kai tunikasıdan teleskopik çubuğu çıkardı ve güverte eğimini kullanarak öne atıldı ve

yaratığın bacaklarına kaydı. Çubuğu kabuğundaki bir boşluğa sıkıştırdı ve tetikledi.

Amalgam ağız olmadan kükreyemedi ama Ramad'ı bıraktı. Çubuğun uzayan ucu kabuğunu deldi ve tüm kollarıyla Kai'yi pençelemek için eğildi. Çubuğu daha sert bir şekilde sıkıştırdı ve çevirdi.

Ramad, Kai'nin yanındaki güverteye düştü ve bir şey arıyordu. Sonra ayağa kalktı, elinde Dahin'in attığı Ölümsüz Kutsanmış kılıç vardı. Kılıç, amalgamın kabukla kaplı göğsünü suya batırılan bıçak gibi deldi.

Kai, amalgam parçalara ayrılırken kolunu başının üzerine attı. Ramad sendeledi, zor nefes alıyordu ve dizlerinin üzerine çöktü. Kai, amalgamın uzuvlarını ve gövdesinin bir bölümünü kendinden uzaklaştırdı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Sol gözü de kararmıştı. O taraftan biri onu ittiğinde, Dahin olduğunu sandı.

Sonra niyetini anladı.

Amacım, onun uzuvlarını birbirine dolandırmak ve dondurmaktır. Kai'nin kalçası, güverte kafasının yan tarafına çarpmadan hemen önce kavisli metal bankın üzerine çarptı. Soğuk güç, tunikasının nemli pamuğunu yakıp derisine kadar ulaştı. Dahin, tiz ve öfkeli bir şekilde bağırdı. Her şey bulanık ve kafa karıştırıcıydı, ama Kai'nin uzattığı elinden bir adım ötede, Ramad tekrar güverteye yığıldı. Bir saniye önce olduğundan daha fazla botlu ve sandaletli ayak, çok fazla ayak, salda duruyordu. Sonra her şey karardı.

ON DÖRT

Niyet, Kai'yi soğuk bir ağa sardı, kanını dondurdu, vücudundaki her damarı izledi ve yeni onarılmış kalbine bir buz bloğu yerleştirdi. Etrafında bağırışlar ve hareketler vardı, ama o tüm dikkatini içe çevirdi.

Yırtık etinden kalan acıyı kullanarak tasarımı çözdü ve pençelerini soğuk parçalar halinde içinden çıkardı. Ziede'ye olan hissi geri döndü ve onun korkusu, kendi korkusuyla karışarak kafasını doldurdu. Ona bir şey olduğunu anlayabiliyordu ama ne olduğunu bilmiyordu ve Kai de henüz bunu açıklayacak kelimeleri bulamıyordu.

Kai gözlerindeki buzu çıkardığında, her şey bulanık ve yarı karanlıktı, gri gökyüzü tuhaf gölgelerle kaplıydı. Ramad'ı tanıdı, baş aşağı ve ona doğru eğilmişti. Kai yatıyordu, muhtemelen salın rayının altındaki bankta, ve başının altında Ramad'ın uyluğunun olduğunu oldukça emindi. Ramad omzunu sıktı ve "Dikkatli ol" diye fısıldadı.

Doğru, yakalanmışlardı, biri onları dinliyordu. Yakınlarda çok güçlü bir açıklayıcı vardı ve bu çok, çok kötüydü. Kai'nin başı ağrıyordu, göğsü ve sırtı sanki bir duvar yürüyen tarafından ezilmiş ve belki de biraz toprağa sürtülmüş gibi hissediyordu. Hareket etmeye çalıştı ve Ramad, oturmasına yardım etmek için omuzlarını tuttu.

Eski İmparatorluk dilinde, Kutsanmış aksanıyla konuşan biri, "Onu baygın tutacağını söylemiştin" dedi.

Kai'nin görüşü hala bulanık ve gölgeli idi. Sal hareket etmiyordu ve içinde pek çok düşmanca insan vardı. *Oh, diğer aptal ghoul gözü,* diye düşündü Kai sinirle. Onu çıkardı ve uzağa fırlattı. Birisi dehşetle tiksinti dolu bir haykırış attı ve yanında Dahin, "Igh, Kai," diye mırıldandı.

Gözlerini kırıp sildi ve bulanık görüntü netleşti. Düşündüğünden daha kötüydü.

İki Küçük Kutsanmış. Alt platformda bulunan korumalar, bazılarının giysileri yanmış, kolları ve bacakları yanmıştı. Biri, sülfürlü uzuvları salın rayından aşağı atıyordu. Peçeli familiarı olan açıklayıcı da teknedeydi. Sal eğimliydi ama çok dik değildi, bu yüzden toprak setin üst yamacında olmalıydı, belki de çalıların üzerine sıkışmıştı. Havada dumanlı bir sis vardı, bu yüzden Yaz Salonları hâlâ yanıyordu.

Kai'nin sağında, Dahin bankta çömelmiş, kafasındaki kesikten kan akıyordu, dişlerini göstererek, engellenmiş bir avcı gibi bakıyordu. Kai, Ziede'ye sessizce, "*Bizi yakaladılar, saklanmaya devam et,*" dedi. Ona kendi gözlerinden görmesini sağladı ve onun dehşetle inlediğini hissetti.

Jiletli çubuk ve Ölümsüz Kutsanmış kılıç ortada yoktu, ama Kutsanmışlardan biri çok daha ölümcül bir silah tutuyordu. Enalin arbaletinin dipçiğine benziyordu, ama Thosaren Kuyusu'ndan güç alarak kısa menzildeki herkese zayıflatıcı bir güç uyguluyordu. Bir ölümlüye yeterince uzun süre yöneltirse onu öldürebilirdi. Savaş sırasında Kai ve diğer Cadılar, onu durdurabilecek bir niyet veya büyü bulamamışlardı. Menzili sınırlıydı, ama bu salda köşeye sıkıştıklarında bu durumun bir faydası yoktu.

Küçük Kutsanmış, Kai'ye tiksintiyle bakıyordu ve ölümlü muhafızlar da temkinli ve dehşete kapılmıştı, ama bunun nedeni muhtemelen atılmış gözdü. Şimdi kontrolü Küçük Kutsanmış mı yoksa Kai'yi o güçlü niyetle ele geçiren yorumcu mu ele geçirecekti? Hayır.

Kai, peçeli tanıdık kişinin duruşunu, omuzlarının duruşunu inceledi. Açıklayıcının karanlık gözlerinin boş olduğunu, Kai'ye değil, onun ötesine, uzağa baktığını gördü. Niyet o kadar güçlüydü ki, o kadar etkiliydi ki, bunca zaman geçmesine rağmen Kai'nin hala yeraltında olan kısımlarına kadar ulaşmıştı. Hiçbir açıklayıcı daha önce bunu başaramamıştı, en azından bu şekilde.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, kim olduğunu bilmiyordu, ama içini kötü bir his kaplamıştı... *Kai*, Ziede kafasının içinde fısıldadı. Duygularına karışmış olan Ziede, onun ne düşündüğünü biliyordu. *Bir Cadı olabilir.*

Cadı değil, dedi ona. *Bu imkansız, anlamıyorum.*

Kai, örtülü figüre bakarak, "Peki, tüm bunlar ters gittiğinde, sence ilk kim yenilir?" dedi.

Bir Lesser Blessed yüzünü buruşturdu ve gardiyanların arasında gerginlik dalgası yayıldı.

Bu bir cadı değil, diye onayladı Ziede.

Peçeli kişi öne çıktı ve Kai'nin göz hizasına gelmek için diz çöktü. Ellerini kaldırıp koyu renkli gazlı bezi geri çekti. Gözleri onunki gibiydi, beyazsız, mat siyah.

Ne kadar hazırlıklı olursa olsun, imkansız sezgisinin doğru olduğundan ne kadar emin olursa olsun, bu yine de bir şoktu.

Kai yüzü tanımadı, ama onlar da onun yüzünü tanımazlardı. Yüz hatları düzenli, dudakları ince, tenleri açık kahverengi, koyu saçları peçenin altında sıkıca örülmüştü. Koyu renkli ceket, tunik ve eteklerin altındaki vücut çok zayıf görünüyordu. Hafif, düzgün bir sesle, "Buraya kanaldan geldiğini biliyorum. Geldiğini gördüm," dediler.

Kai yüzünde beliren korkuyu belli etmedi. Tenes ve Sanja'yı biliyorlardı. Onların peşine muhafızlar ve mufazakarlar göndermiş olmalılar. "Bizi takip ettiğiniz için mi, yoksa beni çok iyi tanıdığınız için mi?" dedi, sonra Ziede'ye sessizce, "*Bize yardım edemezsin, diğerlerini alıp gitmelisin*" dedi.

Seni bırakmayacağım, diye cevapladı kız. Kızın havada hareket ettiğini, limana doğru yokuş aşağı çoktan uzaklaştığını hissetti.

"Sanırım seni hiç tanımamışım," dediler, yüzeyde sakın, ama içlerinde bir ateş titriyordu. "Senin bir çocuk olduğunu, masum olduğunu, kolayca ölümcül yozlaşmaya kapılacağını sanmıştım. Ama sen ne yaptığını çok iyi biliyordun."

Kai, Dahin'in hareketsiz kaldığını, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark etti. Ramad yumuşak bir sesle, "Kai, bu kim?" dedi.

Kai'nin boğazı kurumuştu. "Bu, Hierarchs yeraltına giden geçidi kapatmadan önce buraya gelen, ölümlü bir bedene sahip bir iblis." Beklenmedik bir öfke sesini kalınlaştırdı. "Ama kesinlikle daha önce tanıştığım biri değil, çünkü senin yetenekli ölümlü bedenini terk edip başka bir bedeni ele geçirmek çok korkunç bir suçtur. Bir ölümlü prensin bir Hierarch'ı öldürmesine neden olan bir kaza olsa bile."

Kafalarını eğdiler, hafifçe gülümsediler, gözleri eski küçümsemeyle kısıldı. "Bunun bir kaza olduğuna asla inanmayacağım, Kai-Enna."

Artık ona ait olmayan ismi söyleme şekli, onun kim olduğunu anlamasını sağladı. "Arn-Nefa. Hiyerarşilerle savaşmanın anlamsız olduğunu düşündüğün için ölmeye gidiyordun." Kai öne eğildi. Onun boğazını ısırarak istedi. "Bizi orada bıraktın. Beni orada bıraktın."

Bir Küçük Kutsanmış, sabırsız ya da tedirgin bir şekilde kıpırdadı ve "Onu zapt etmeyecek misin? Kutsanmış zincirlerimiz var." dedi.

gençliğini yansıtan bir şey vardı, sarı ve beyaz ipek cüppesinin sırık gibi vücuduna tam oturması gibi.

Arn-Nefa ona bakmak için dönmedi. "Kendin zincirle."

Kai Küçük Kutsanmış'a, "Devam et," dedi. Bileklerini uzattı. "Buraya gel." Arn-Nefa duygusal davranmıyordu; daha önce onu kurutmaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. O da onu kurutamayacağını biliyordu. İblisler, yeraltından çıktıklarında kazandıkları gücü kullanarak ölümlü dünyada birbirleriyle savaşmak için yaratılmamıştı.

Küçük Kutsanmış'ın dudağı kıvrıldı. Kai'nin kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu ve her iki Kutsanmış da onu kontrol altında tutmanın en iyi yolunun Kuyu silahı olduğunu biliyordu.

"Ona bulma taşını vermesini sağla, Expositor Arnsterath," dedi diğer Küçük Kutsanmış. O daha yaşlıydı, saçları uzundu ama daha düşük statüsünü göstermek için arkaya bağlanmıştı. "Ölümsüz Patriark onu istiyor, bu iğrenç yaratıkların eline geçmesini önlemek için. Ve şimdi onurlu Fahren'in öldürülmesine izin verdiğin için onu daha da çok isteyecek."

Dahin acı bir kahkaha attı. "Bu komplonun arkasında Ölümsüz Patriark mı var? Bu çok açık olmalıydı." Arn-Nefa'ya sordu, "Kutsanmışları müttefik olarak seçtiğine pişman oldun mu? Bilmeniz gereken bir şey varsa" — iki Küçük Kutsanmış'a işaret etti — "bunlar Narrein ve Shiren, uzun zamandır Fahren'in cüppesine yapışıp kalan küçük pislikler olarak biliniyorlar. Görevleri şüphesiz, komplonun geri kalanında ona göz kulak olmak, çünkü o kadar kendini beğenmiş ki beyni çalışmıyor. Oh, pardon, kendini beğenmişti, çünkü artık öldü."

Narrein'in ifadesi daha da soğudu ve Shiren tısladı, "Küfretmeyi kes, seni cadı sever."

Dahin tekrar güldü. "Ne? Cadı sever mi? Aklına gelen tek şey bu mu? Yaptığım onca şeyden sonra mı?"

"Seni bir açıklayıcı mı sanıyorlar?" Kai, çoğunlukla herkesin dikkatini Dahin'den başka yöne çekmek için Arn-Nefa'ya sordu. Narrein'in öfkelenip ona sakinleşmesini söylemesinden korkuyordu, bu da ateşin üzerine damıtılmış palmiye likörü dökmek gibi bir şey olurdu. "Senin ne olduğunu bilmiyorlar mı?"

"Biliyorlar," diye onu temin etti. Başını, arkasında ve bir yanında duran, yanını koruyan açıklayıcıya doğru eğdi. Arn-Nefa bir açıklayıcıyı familiar'a dönüştürmüştü, bu beklenmedik bir şekilde korkunçtu. Genç bir Arikeydi, altın bir saç bandıyla sıkıca kıvrılmış saçları vardı, ifadesi hala boş, ilgisizdi. Boynunda deri bir kordon vardı,

üzerinde asılı olan kolye, koyu mavi tunikasının ince kumaşının altına gizlenmişti. Kai, onu Arn-Nefa olarak düşünmekten vazgeçmek zorunda kaldı; Nefa ve Kanavesi Saredi'nin izleri çoktan yok olmuştu.

Ramad açıkça bu durumdan daha az ölümcül bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. "Ölümsüz Kutsal Faharin'e söylediğim gibi, Yükselen Dünya Nient-arik komplosunu biliyor. Bize zarar vermek size yardımcı olmayacak. Bulma taşı Yükselen Dünya'ya gidip Ölümsüz Mareşallere teslim edilecek." diye ekledi. "Şimdi, yapabiliyorken gitmelisiniz. Güvenli bir yer bulun."

"Gidemezler," dedi Dahin, büyük bir memnuniyetle. "Birincisi, çok aptallar. İkincisi, koruyucuları Faharin'i kaybettiler. Çalıştıkları Patriark, kendini kurtarmak için ilk fırsatta onları Mareşallere teslim edecektir."

Ramad'ın yüzü gerildi. Kai onun ne düşündüğünü biliyordu ve Dahin'i susturmanın bir yolu olmasını diledi. Ama ne yazık ki Dahin haklıydı, Ramad'ın mantıklı davranma çabaları işe yaramayacaktı.

Arnsterath, sanki bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyormuş gibi, kolundan düşen külleri silkeledi.

Narrein, "Tek istediğimiz bulma taşı. Bir anlaşılmaya varabiliriz," dedi.

Yalan söylüyor, diye düşündü Kai, Ziede'ye. *Buraya tanık istemediği için geldiler.* Blessed'ın bu komplosu, Bashat ve Benais-arik'i destekleyen Patriarklara karşıydı ve karşılaşacakları cezayı biliyorlardı. *Taşı al, Tahren'i bul ve hep birlikte geri dön.*

Hayır, Kai. Geri döndüğümüzde, o kendini beğenmiş pisliğin sana ne yapacağı belli olmaz. Onun etrafındaki liman mağarasının nemli ve sessiz olduğunu, Tenes'in endişeli varlığını hissetti.

Öfkeli ve sinirli olan Shiren, "Ona bulma taşını vermesini söyle, yoksa öncülerini öldüreceğiz," dedi.

Arnsterath tepki göstermedi, hala o kadar çok nefreti gizleyen hafif gülümsemesiyle. "Onda yok. Ziede Daiyahah'da."

Kai'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, kendini tutamadı. İçinde kötü bir his vardı... Shiren şüpheleniyordu. "Diğer yaratığının onu bulduğunu ve onun elinde olmadığını söylemiştin."

"Şimdi onda." Arnsterath ayağa kalktı. "Onu bulmuş ve ona bırakmış olmalı."

Kai çenesini sıktı. Arnsterath inciye duyabiliyordu. "Nasıl?" sözcüğü neredeyse bir hırıltı gibi çıktı. Ramad ve Dahin ikisi de onu şaşkınlıkla izlediler.

Arnsterath, katlanmış bir ipek parçası kolundan çıkardı ve onu havaya kaldırdı. Üzerinde çok hafif bir pas rengi leke vardı, ama o izlerken bile, değişen karanlığın altında kayboluyordu. "Bir cadı kanına daha dikkatli olmalı," dedi.

Kahretsin, diye fısıldadı Ziede, *kahretsin,* kahretsin... Kai'nin düşüncelerinden çekilip zihnini kapattığında sesi kesildi. Orintukk'taki geminin güvertesinde, tükürük ve kanla bulma büyüsü yapmıştı. Bir damla güverteye fark edilmeden düşmüş olmalıydı, ama sadece bir iblis onu koklayabilirdi; ölümlü bir yorumcu onu asla bulamazdı. Arnsterath, o kanın çekimini bir mıknaş gibi hissederek, onların buraya geldiklerini bu şekilde anlamıştı. Ve yakın mesafeden, Yaz Salonları tarafından iyi şekillendirilmiş güçle, Ziede'nin incisini duymasına izin vermişti.

Narrein, "Nerede?" dedi.

Bir ömür önce Arn-Nefa olan kişi gülümsedi. "O limanda."

Shiren hala Kuyu silahını tutarken, Küçük Kutsanmış Narrein direksiyon kolunu aldı ve yükseliş salı havalandı. Sal dönerek yükselirken, Kai Yaz Salonlarını son bir kez gördü. Kabarcıklanan dumanın arasından, alevlerin titremesi yosun matlarının üzerine yayılıyordu. Niyeti taşı yakalamak değildi, yüzeyin üzerinde çıkıntı yapan kısımları bile, ama kıvılcımlar cam tavanda sıçrayarak yanacak bitki maddesi arıyordu. Arnsterath'a döndü. "Nereye gittin?"

Bu özel bir konuşma değildi: Dahin ve Ramad onun iki yanında duruyorlardı, muhafızlara ve Shiren'e bakıyorlardı, hepsi de açıkça dinliyordu, aynı zamanda kök sebze kadar özgür iradeye sahip gibi görünen, tanıdık haline gelen açıklayıcı da.

Ama Arnsterath umursamıyor gibiydi. Parmaklığa yaslanarak, sanki başka kimse önemli değilmiş gibi, Kai'yi soğukkanlı ama tam bir dikkatle izliyordu. Soruya, pürüzsüz alnı hafifçe kırıştı. "Gidecek yer kalmadığında nereye gittim? Neden ölümlü bedenimi bırakıp hiçliğe sürüklenmedim, demek istiyorsun?"

"O da var." Kai eklemeyi edemedi, "Hepiniz ölümlüler için savaşmanın yararsız olduğundan emindiniz."

"Belki de seninle kalmalıydım," dedi, yıllar önce Tapınak Salonları'ndan bahsederek. "Ama o zaman tek kişi sen olmazdın. Kahraman Arike Prensi'nin evcil iblisi. Cadı Kral."

Kai, Ramad'ın dikkatinin tamamen ona odaklandığını hissetti. Artık bunu umursamıyordu. Hepsi ölürse, en azından Ramad tarihçi ruhunun arzuladığı bazı cevapları alacaktı. "Bir yorumcunun bedenini aldın." *Bana söylediklerinden sonra, beni terk ettikten sonra.*

"Yapmam gerekeni yaptım," dedi.

Dahin burnunu çekti. "Keyfini çıkar Kai. Bu, bilinen tarihin en büyük 'söylemişim'i."

Shiren ona küçümseyen bir bakış attı. "Seni burada görmek sürpriz değil, mürted. Yozlaşmışlığıyla ilgili hikayeler efsanevi."

"Siktir git," dedi Dahin.

Shiren'in çenesi gerildi. "Eğer muhafızlara seni dövmelerini söylersem..."

"Bu bir hata olur," dedi Kai, düz ve sakin bir sesle. Shiren, Kuyu silahına sahipti, ama omuzlarındaki gerginlikten, bunun, Küçük Kutsanmışların bile hayatta kalamayacağı bir katliama dönüşmesini engelleyen tek şey olduğunu bildiğini anlayabilirdi.

Muhafızlar onun bakışlarından kaçındılar, güverteye ya da Narrein'e baktılar. Muhtemelen Nient-arik komplocularının gönderdiği mufazzelere aitti; en az ikisi yangın niyetinde ölmüştü ve Kai, Tenes ve Sanja'nın peşine başkalarının gönderilip gönderilmediğinden emin değildi. Shiren, Arnsterath'a müdahale etmesini beklemişçesine ona baktı. Arnsterath hiç tepki vermedi.

Sal yavaşladı ve liman meydanına inen son kaya basamaklarının üzerinde döndü. Kanal, bir zamanlar köprünün bulunduğu yerde kırık taş bloklarda büyüyen su yosunları arasında yavaşça akıyordu. Ramad tekrar denedi. "Gitmelisiniz. Zararınızı azaltın. Nient-arik size kesinlikle yardım etmeyecektir." Bu açıkça Küçük Kutsanmışlara yönelik bir sözdü.

Direksiyon kolunda duran Narrein ekşi bir sesle, "Bundan o kadar emin misin?" dedi.

"Eğer emin değilsen, Nient-arik'i pek iyi tanımıyorsun demektir," dedi Ramad, açık bir alaycılıkla. "Bu, Yükselen Dünya'nın yönetimini ele geçirmek için yaptıkları ilk girişim değil."

Sal, kapalı avluya doğru alçaldı. Kanal havzasının kenarına bir sarsıntı ve bir gürültüyle indi. Hiçbir yerde hareket yoktu, sazlıkların arasından esen rüzgârın sesi dışında hiçbir ses yoktu, Ziede, Sanja veya Tenes'ten hiçbir iz yoktu. Ahır ve liman mağaralarına açılan büyük kapılar hâlâ kapalıydı.

Shiren avluyu tararken kaşlarını çatı. "Cadı nerede? Taşı alıp kaçtılar mı?" diye sordu.

"Burada," dedi Arnsterath ve çenesini ahır kemerine doğru salladı.

Kai dönüp baktı. Kemerin gölgeli köşesinde üç ceset yatıyordu. İki ölü muhafız ve Enalin tarzı kaftan giymiş bir kişi. Beklenmedik bir şey değildi, ancak bu mesafeden onları öldürenin Tenes mi yoksa Ziede mi olduğunu anlamak zordu. Dahin, herkesin baktığı şeyi görmek için dik oturdu ve güldü.

Arnsterath, "Kaiisteron olmadan gitmeyecek," diye ekledi. Sesi her zamanki gibi sakindi, ama tonunda karanlık bir şey vardı, Kai'nin tanımlayamadığı bir duygu.

Shiren'in ağzı sertleşti ve Narrein daha da kasvetli bir hal aldı. Arnsterath bir hareket yaptı ve bir niyetini ortaya koydu. Kai gerilemeden önce, familiar'ı dönüp saldan atladi. Kapalı ahır kapılarına doğru yürüdü.

Kendi iradesi olmayan birine hiç benzemeden, akıcı hareketler yapıyordu. Kai, bir açıklayıcı ile bir familiar arasındaki bağı, onu kırmak için bilmesi gereken az miktardaki bilgi dışında hiç anlamamıştı. Arnsterath, ona uymak zorunda olduğu emirler verebiliyor olmalıydı; onun hareketlerini kontrol ediyormuş gibi dikkatinin dağılmış görünmüyordu. "Arkadaşını nereden buldun?" diye sordu Kai.

"Nient-arik'ten bir hediye. Adı Viar." Arnsterath bakışlarını ahırın kemerine dikti. Viar yavaşça ona doğru yürüdü, bazen durup lekeli döşemeyi kazıyarak, tuzak olarak yerleştirilmiş desenler veya büyüler aradı. "Tabii ki, beni ona vermek istediler. Ama planladıkları gibi olmadı."

"Kapıları açabilecek mi?" diye sordu Shiren, sesi gerginlikle titriyordu.

"Deneyecek." Arnsterath ona baktı. "Ona yardım edebilirsin."

Shiren ve Narrein birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar. Narrein ona, "Sen burada kal. İblis hareket ederse, silahı kullan. Gerekirse, mürted'i öldür." dedi.

Dahin sinirli bir nefes verdi. Narrein saldan ayrılmak için döndü ve muhafızlara onu takip etmelerini işaret etti. "Kendini işe yarar hale getir, öncü," diye ekledi.

Ramad, Kai'ye baktı, kaşlarını kaldırdı. Her şey Ziede ve Tenes'e bağlıydı, ama Ramad'ın Arnsterath'tan uzak olması daha iyiydi. Kai bir kez başını salladı.

Ramad, açıkça bir acı ifadesini bastırarak ayağa kalktı ve kaburgaları ağrıyormuş gibi hareket etti.

İsteksiz muhafızları takip ederek saldan indi, Narrein de peşinden geldi.

Viar, döşemede herhangi bir tuzak bulamadı ve ağır metal kapılara ulaştı. Kapılar, kemerin geniş alanını dolduruyordu, metal üzerlerinde yeşil pas izleri vardı ve alt kısımları kısmen aşınmıştı. Narrein, Viar kapıları dikkatlice incelerken ve ortadaki kilit mekanizmasını kontrol ederken geride bekleyen ölümlü muhafızlara bir şeyler söyledi.

Kai, Arnsterath dinliyor olsa bile, Ziede'yi uyarmak için can atıyordu. Ama o ve Tenes açıkça bir şeyler planlıyorlardı. Arnsterath hala bir iblisti ve Tenes'in çiçek büyüsü, Tenes ona yeterince yaklaşıp büyü yapabilse bile, ona sadece hafif bir rahatsızlık verebilirdi. Arnsterath, Ziede'nin bir planı olacağını biliyordu ve her ne olursa olsun buna karşı koyabileceğinden emindi. Kai, Arnsterath'ın yetenekleri ve Shiren'in Kuyusu silahı arasında, onun haklı olduğundan korkuyordu.

Kapı açılmıyordu. Narrein, tabardından metalik bir şey çıkardı, Ölümsüz Kutsanmış bir alet, ve kilidi açmak için öne çıktı.

Kai'nin Dahin'i öldürmeden yapabileceği tek şey Arnsterath'ın dikkatini dağıtmaktı. Onun tekrar kendisine bakması için yeterli olacak kadar hareket etti. "Neredeydin? Bunca zaman boyunca."

Bakışları, hatırlamaya çalışıyormuş gibi belirsizleşti. "Diğerleriyle birlikte ayrıldım, ne yaptıklarını bilmiyorum. Umurumda değildi. Eve gidiyordum."

Bunca zaman sonra, bu hala çıldırtıcıydı. "Çayırlarda gereksiz yere ölmek için."

"Evet," dedi, "ama burada toplanmaları emredilen lejyonerler vardı. Onları geçemedim, yolun götürdüğü yere gitmek zorundaydım. Bir açıklayıcının bedenini aldım. Senin yaptığın gibi. Savaşmak için Hiyerarşilerin Kuyusu'nu kullandım. Senin yaptığın gibi."

Dahin başını çevirdi, kaşlarının eğiminde şaşkınlık vardı, Kai'nin bakışlarını yakalamaya çalışıyordu.

Kai, "Ben Kuyuyu hiç kullanmadım. Hiç." dedi. "*O zaman gerçekten iğrenç bir yaratık olurdum.*" demekten kendini alıkoydu. Kız, ona ne yaptığının farkındaydı.

Mahkeme salonunun diğer tarafında, Narrein geri adım attı ve bir işaret yaptı. Ölümlü muhafızlar ve Ramad isteksizce kapıları açmak için yaklaştılar.

Kai, Arnsterath'ı konuşturmaya devam etmek zorundaydı. "Neden Nient-arik komplocularıyla birliktesin?"

"Beni özgürleştirdiler. Hapsedilmiştim." Bu anı hatırlayarak biraz kaşlarını çattı, pürüzsüz alnı tekrar kırıştı. "Güneye gitmeye çalıştım, ama

Nahar tarafından bulundu. Onlar için savaştım, ta ki... benden kurtulmak isteyene kadar."

Kai, bu ismi hatırlamak için bir an şaşkınlık yaşadı. Nahar, Nient-arik'i direniş göstermeden teslim etmek için Hierarchs ile işbirliği yapan aileydi. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında, Kai bunun korkunç bir durumdan kurtulmak için muhtemelen en iyi yol olduğunu düşündü. Ama o zamanlar, diğer Arike ve koalisyon için bu, en büyük ihanetti.

Nahar ailesi, sonunda diğer Nient varisleri olan ailenin Reharan koluyla olan mücadelede yenilgiye uğramıştı. Bütün bunlar, savaş sırasında ve hemen sonrasında, altmış yıldan fazla bir süre önce olmuştu. Kai, Arnsterath'a inanıp inanmadığını bilmiyordu. Anlamak isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Ama şöyle dedi: "Nahar ailesi savaştan beri yok. Ne kadar süre hapis yattın?"

Arnsterath, zamanı kavramak çok zormuş gibi başını hafifçe salladı. Ya da Viar'dan aldığı mesajın dikkatini dağıttığı için. Kapı açılmıyordu ve Narrein, Ölümsüz Kutsanmış aletini kullanarak kilidi kesiyor ya da ona bir şey yapıyordu. Kai hâlâ Ziede'yi hissedemiyordu. Sonra Arnsterath, "Bu Nient-arikler beni serbest bırakana kadar," dedi.

Bu şok ediciydi. Kai, ifadesinin çok fazla şey ele verdiğini biliyordu. "Yoksa sen..."

Arnsterath'ın gülümsemesi geri döndü. Kai'nin şaşkınlığından zevk alıyordu. "Yedi Soğuk Rüzgâr önce, beni dışarı çıkardılar. Buradaki kışa ne dediklerini hatırlamıyorum."

Yani Arike'nin hesaplamasına göre en az elli küsur yıl hapis yatmış.

Kemerli geçitten gelen bir bağırışla Dahin endişeyle arkasını döndü. Kapılar arasında bir boşluk açılmıştı, bir muhafızın geçmesi için yeterli değildi. Kai, ölümlülerin grubunun kenarında duran Ramad'a baktı. Yüzünde zorlukla bastırıldığı bir endişe vardı.

Narrein ahırın içinden gelen birinin sesini dinledi. Sonra dönüp Shiren'e seslendi: "Dikkatli ol. Bir ölümlü hizmetçi bir mesajla dışarı çıkıyor."

Kai, Ziede ve Tenes'in ne planladığını bilmiyordu, ama açıkça daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. "O sadece ölümlü bir çocuk," dedi.

"Çocukları öldürmeyiz," dedi Shiren, kararlı bir tavırla.

Arnsterath'ın ağzı eğlenerek kıvrıldı, acı verici derecede tanıdık bir ifade. "Küçük Kutsanmış, umursuyormuş gibi davranma."

"Ölümlü vahşiler arasında yaşamaya çok alışmışsın," dedi Shiren.

Dahin ekşi bir sesle, "Evet, Ölümsüz vahşiler çok daha iyidir," dedi. Shiren dişlerini sıktı. "İblis, mürtedlere söylemelisin..."

Kai şu anda Ölümsüz Kutsanmışlardan bıkmıştı. Kasıtlı olarak, "Onu bu hale getiren sizlersiniz, biz değil," dedi.

Shiren ona öfkeyle baktı, ama tam o anda Sanja kapıların aralığından dışarı süzüldü.

Etrafına bariz bir korkuyla bakındı. Biraz fazla barizdi; Kai, Sanja'nın korktuğunu görmüştü ve bu, görüldüğü gibi değildi. Yaralanmış gibi görünmüyordu; tuniği ve pantolonu buruşuk ve lekeli idi, ama bu, tekne yolculuğundan ve muhtemelen kirli, terk edilmiş liman ve ahırlarda dolaşmaktan kaynaklanıyordu. Duyulmayacak kadar alçak bir sesle konuştu.

Narreïn dinledi, sonra salın yanına döndü. "Şeytanı ve mürted'i buraya getirin."

"Saadrin ne olacak?" dedi Kai. Bu, o taraftan yardım almak ya da en azından dikkatlerini başka yöne çekmek için son bir çaba idi.

Shiren, Saadrin'in hala bağlı ve öfkeli olduğu kabine geri baktı. Diğer esirlerini hatırlatılmaktan hoşnut görünmüyordu. "O olduğu yerde kalacak." Shiren, Kuyu silahıyla keskin bir hareket yaptı.

Arnsterath omuz silkme gibi bariz bir hareket yapmadı, ama başını eğerek Kai'nin gitmesi gerektiğini işaret etti. Kai ayağa kalkarken Dahin'in elini tutup onu da yanında sürükledi. Saldan indiler ve kemere doğru yürüdüler.

Kulak mesafesine geldiklerinde Shiren, "Orada durun," dedi.

Sanja gözlerini yere indirdi, kimseye bakmaya korkuyormuş gibi bir izlenim verdi. Narreïn, "Devam et, çocuk, konuş" dedi.

Sanja kaldırım taşlarına dönerek, "Cadım, önce Tahren Stargard'ı bulup serbest bırakmak için bulma taşını kullanmasına izin vererseniz, onu arkadaşlarının hayatları karşılığında takas edeceğini söylüyor." diye ekledi. "Kaiisteron'dan lütfen işbirliği yapmasını ve Yaz Salonlarını birlikte terk ettiğimizi hatırlamasını istiyor."

Kai'nin zihni hızla çalışıyordu. İşbirliği. Olanları durdurmaya çalışmamak, Ziede'ye - ve Tenes'e ve Sanja'ya? - halletmelerine izin vermek. Yaz Salonlarını birlikte terk ettiğimiz gibi. *Bir duvar yürüyüşçüsüyle mi? Bashasa ile mi? Ziede ve Tahren Dahin ile ayrı ayrı gittiler, ben Salatel ve kadro ile çıktım...* Bu mantıklı değildi; onun ne demek istediğini anlamıyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Shiren, "Ona güvenemeyiz. Bulma taşını şimdi almalıyız," dedi.

Hâlâ başı eğik olan Sanja, ağlamak üzereyken burnunu çekti. "Sana sadece onun söylediklerini aktarabilirim. Tahren Stargard onun karısı, onu kurtarmak zorunda."

Narrein, "Bulma taşını bize verdiğinde Düşmüşleri serbest bırakacağız," dedi.

Bu açıkça bir yalandı. Kai, Shiren'in yüzündeki ifadeyi görmesine gerek kalmadan bunu anlayabilirdi. Arnsterath, Sanja'yı dikkatle izledi. Bakışları bir an Viar'a kaydı, onun hala tuzaklara karşı tetikte olup olmadığını kontrol etmek için.

Ziede ahırın içinde bir fırtına hazırlıyor muydu? Hava durgundu. O ve Tenes yıkıcı bir büyü hazırlıyor olabilirdi, ama Arnsterath muhtemelen önceden hazırladığı niyetleriyle buna karşı koyabilirdi. Viar da onun için niyetler taşıyacaktı. Bir cadı familiarından çok, bir expositor familiarı bu iş için çok daha kullanışlı olurdu.

Ziede, Kai'den zihnini kapatmak zorunda kalmadan önce salda gördüklerinden bunu biliyordu. Arnsterath da onun bunu bildiğini biliyordu. Tabii Tenes beklenmedik bir şey düşünmemişse. Karşı konulamayacak bir şey.

Tenes'in yakınlığı yer ruhlarıyla idi, denizde veya kanallarda pek bir işe yaramazdı. Ama burada durum farklı olacaktı. Arnsterath, Tenes hakkında çok şey biliyor muydu? Aclines, kendisinin veya familiarının güçlü bir iblisin yakınında olmasını ister miydi? Kesinlikle onunla hiçbir bilgi paylaşmazdı.

Sanja cevap vermedi ve Narrein ekledi, "Git ve ona söyle, önce bize bulma taşını vermesi gerektiğini."

"Oh." Sanja başını kaldırdı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve omuzları ile başının açısı, zaten genç olan yaşını en az iki yıl daha genç göstermişti. Dikkatini kaybetmiş olsa da Kai etkilenmişti. "Ben... Ama... o benim ustam, o..."

"Git ve ona söylediklerimizi söyle." Narrein sabırsızlanıyordu. "Bulma taşını bize verdiği anda, Tahren Stargard özgür kalacak."

Sanja'nın ağzı titredi ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Korkarım, geri dönüp ona hayır dediğinizi söylersem, bana zarar verecek."

Shiren'in dudakları inceldi, ama öfke duymadan şöyle dedi: "Çocuk, seni müzakereye gönderdi, git ve ona söyle..."

Sanja'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bana burada kalmamı söyledi. Korkuyorum. Lütfen..."

Ziede'nin Sanja'ya burada ihtiyacı var. İçeride olacaklar yüzünden,
diye düşündü Kai. Ziede, Sanja'yı buraya göndermişti çünkü bu,

Çünkü içeride Tenes'le birlikte yaptıkları Şeyden daha az tehlikeliydi. "ocuk..." Narrein tekrar denedi.

"Kutsal hanımefendi, lütfen beni kurtarın!" Sanja, Shiren'i duygusal davranmaya en yatkın, en kolay hedef olarak belirlemiŐti. Boş ellerini uzatarak birkaç adım sendeleyerek ilerledi ve sonra dizlerinin üzerine oktu. Bu onu Kai'ye yaklaştırdı. "Lütfen!"

Kai kaldırımında hafif bir titreŐim hissetti. Arnsterath başını kaldırdı, aniden uyanık hale geldi. Kai bir adım ne çıktı ve Şüpheli bakışları tekrar ona döndü. Küçük Kutsanmış gerginleŐti, onu ihtiyatla izledi. Kai, "Ziede makul biri olarak bilinmez. Ve sana güvenmesi imkansız." dedi.

Shiren küçümseyerek çenesini kaldırdı. "lmller ve mrtedlerden farklı olarak, biz yalan söylemeyiz..."

Dahin burnunu çekip yanlara doğru sendeleyerek Kai'ye çarptı. "Yalan söyleme, hah! Sen Yükselen Dünya'yı ele geçirmek için kurulan komplonun bir parasıydın! zgnm, bu yalan söylemeyi gerektiriyordu."

Ramad da ekledi, "Ve bir kohort ile bir subayın yakalanması." İki de açıkça oyalamak için mesaj almışlardı.

"O da var," diye onayladı Dahin. "Ve neden biri sana inansın ki..."

Kai'nin ayaklarının altındaki toprak titredi. Hava değişti, kanalın her yerde hissedilen kokusu, Gad-dazara'ya benzeyen, fırtınanın ardından hissedilen bir kokuyla bastırıldı. O anda Kai, Ziede'nin ne demek istediğini anladı. Yaz Salonlarını birlikte terk ettiğimiz zaman. *Selden kaçarken.*

Arnsterath ona dönmedi. Kolunu uzattı ama Kai ne atıldı. Attığı tasarım, onu ıskalayarak Kai'nin duyularının sınırını sıyırdı.

Sanja'yı yakaladı ve Ramad'a attı. Shiren Kuyu silahını ateşledi ama Dahin araya girerek Kai'yi etkinin kenarından başka her Şeyden korudu. Arnsterath'ın eli başka bir niyetle doldu, muhafızlar onlara döndü, Dahin çökmeye başladı, Kai Viar'dan bir niyet sezdi.

Ahırın içinden bir kkreme sesi geldi. Metal kapılar açıldı ve gri-yeşil bir su duvarı, çöken bir dağın gücüyle dışarıya döküldü.

Kai düşünmeye vakti yoktu, sadece harekete geçmeliydi. Dahin Kuyu silahının gücüyle yere düştüğünde, Kai onun ceketini yakaladı. Sonra sel, fırlatılmıŐ bir kaya gibi çarptı.

Su ilk temas ettiğinde, Kai'nin Kutsanmış solunum cihazı tekrar çalışmaya başladı, ancak selin ağırlığı ve gücü karşısında bir faydası olmadı. Elini Dahin'in paltosuna sıkıca tutturmaya ve ağzını kapalı tutmaya odaklandı. Keşke o aptal burun tıkacını takmış olsaydım diye düşündü.

Kayalık ve acı verici bir şeyin üzerinden yuvarlandılar, sonra metal bir korkuluğa çarptılar. Bu darbe bir ölümlü için sersemletici olurdu; Kai, Ramad ve Sanja'ya çabucak ulaşması gerektiğini biliyordu. Dahin'i kendine yaklaştırdı, kolunu göğsüne doladı ve kendini metal korkuluğa çekti.

Yüzeye çıktılar. Kai'nin rahatlamasına neden olan Dahin, zayıf bir şekilde mücadele ederek su tükürmeye ve öksürmeye başladı. Bir korkuluğa tutunarak, "Bunu daha önce yapmamış mıydık?" diye soluk soluğa sordu.

"Bu sefer bunu kasten yaptık," dedi Kai. Sel, onları mahkeme salonunun karşısındaki, bir zamanlar köprü'nün bulunduğu kapalı dış kapıya kadar sürüklemişti. Paslı parmaklıklara çarpmışlardı.

Sel, geniş açık su kapısından kanalın içine, ahır kemerinden hiç azalmadan akıp gittiği kadar hızlı bir şekilde döküldü. Liman kapıları hala dayanıyordu ve suyun ilk gücünü yoğunlaştırıyordu; iç kısımda rıhtım kalıntıları ve kırık teknelerle sıkışmış olmalılar.

Kai, sallanan bedenler ve çalkantılı suyun yarattığı kargaşada Ramad ve Sanja'yı göremiyordu. Yükselen sal, dönen akıntıyla birlikte dönüyordu. Devrilemeyecek kadar yüzdürücüydü, ancak mevcut rotasını sürdürürse, su kapısından dışarı sürüklenecekti. Tam yanlarından geçecekti. Ama sallağılarken Kai, Arnsterath'ın içinde olduğunu gördü, giysileri sırlıklamış ve korkuluğa yaslanmıştı. Tanıdık Viar'ın sallağın kenarına tutunurken ona yardım etmeye çalışıyordu. Tuzağı fark eder etmez koşmuş ve Viar'a kendisine gelmesini emretmiş olmalıydı.

Dahin, "O sal bize lazım," diye homurdandı.

"Hazır ol." Kai onu bıraktı ve kapının daha yüksek bir yerine tırmandı, ayaklarını çapraz demire dayadı.

Dahin onun peşinden tırmanmaya çalıştı. "Beni merak etme, sen git." Sal yaklaşırken Kai atladı.

Güverteye indi. Arkasında, Dahin kenara çarptığında bir çığlık duyuldu. Arnsterath, Viar'ı salın içine çekti, onu bıraktı ve Kai'ye doğru döndü.

Ama Kai ona saldırmamıştı.

Viar, selin şiddetiyle güverteye yığıldı. Saçındaki altın file, zihnini ve bedenini Arnsterath'a köle eden güçlü niyetin simgesi olabilirdi

ama paltosunu kaybetmişti ve boynundaki kolye ipi artık tunikasının içinde gizli değil, üstünde duruyordu. Kolye, Kanavesi Saredi düzlük kurtlarının amblemiyle oyulmuş eski bir tahta iğneydi.

Kai, Arnsterath yerine Viar'a daldı. Kanavesi iğnesini yakaladı ve hafif ahşabı yumruğunda ezdi. *Eğer bu konuda yanılıyorsam...* Ziede ve Tenes'in Ramad ve Sanja'yı bulabilmelerini umuyordu.

Viar geri çekildi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, farkında ve öfkeli bir şekilde yukarı baktı.

Bir niyet Kai'nin omzuna çarptı, yanan kömür derisine batmış gibi kolunu yakıp kül etti. Geriye sendeledi, onu içinden çıkarmak için mücadele etti ve arkaya doğru bankın üzerine düştü.

Ama Viar Arnsterath'a doğru atıldı. Göğsünden, ona taşıması için verdiği niyetleri kopardı ve ona fırlattı. Arnsterath geriye doğru sendeledi, eli sallanırken Viar'a bir niyet fırlatmayı başardı. Viar sendeledi, ama çok öfkeli ve çaresizdi, durmak için. Arnsterath'a saldırdı ve boğuşmaya başladılar. Her dokunuşunda, Arnsterath'ın niyetlerini ona aktarırken, Arnsterath da diğerlerini ona geri itiyordu.

Kai ayakta duramıyordu. Bu niyeti kalbine ulaşmadan vücudundan çıkarmak zorundaydı. Viar mı Arnsterath mı kazanırsa kazansın, hayatta kalan Kai'nin peşine düşecek ve Kai ya ölecek ya da bir familiar olacaktı. Sonra Dahin kendini salın kenarına sürükledi, güverteye çarptı ve hızla kabine süründü.

Kai, damarlarında daha fazla ateş dolaştıkça ikiye katlandı. İçine odaklandı ve ekstra acı ve çaresizlik patlaması, tasarımı kavramasına izin verdi. Onu pazısından çıkardı ve bedeninden ayrılırken dağıldı.

Saadrin kabinden fırladı ve ağzındaki metal tıkaçları çıkardı. Arnsterath ve

Viar hala mücadele ederken, korkuluğa doğru geriye doğru savruldu.

Saadrin'in ifadesi öfkenin ötesindeydi, ama tereddüt etti, açıkça iblis ve açıklayıcının etrafındaki niyet bulutunun farkındaydı. Kai'ye baktı. Vücudunu saran ısıdan boğazı neredeyse kapanmıştı, ama itme hareketi yapmayı başardı.

Saadrin sertçe başını salladı ve ileriye doğru yürüdü. İkisi tekrar raya çarptı ve boğuştu, Viar'ın sırtı Saadrin'e dönüktü. Saadrin onun ayak bileklerini yakaladı ve tek bir hareketle kaldırıp itti. Viar çığlık attı ve Arnsterath hırladı. İkisi de yan taraftan suya düştü.

Dahin, direksiyon kolonuna doğru sendeledi ve onu çevirdi. Sal, sudan yukarı doğru fırladı. Kai, bankta yere yığıldı. Sadece

Saadrin'in onu da atmaya karar vermeyeceğini umuyordu. Çılgınca korkuluğa tırmandı, sonra Ramad ve Sanja'yı gördü.

Liman girişinin yanındaki toprak setin üzerine tünemişlerdi, ikisi de sıırıslıklamdı ama akan suyun üstündeydi. Sanja, Ramad'a onları selin ana akıntısından uzaklaştırması için yeterince uyarıda bulunabilmiş olmalıydı ve onlar da güvenli bir yere tırmanmışlardı. Kai parmağıyla işaret etti ve "Orada!" diye bağırdı.

Dahin, "Görüyorum! Saadrin teyze, lanet olası kuyu için, aşağı in! Sen dev bir hedefsin!" dedi.

"Bana küfür etme, çocuk!" Ama Saadrin eğildi. Dahin salı döndürdü ve sal yana doğru sarsıldı. Kai, yarı oluşmuş bir tasarımın onları kıl payı ıskaladığını hissetti. Ziede'nin incisine dokundu: *Ziede, çık dışarı, salı aldık. Arnsterath, familiarityyla birlikte suda.*

Geliyorum, diye cevap verdi. Onun sesini duymak çok güzeldi. Kai gülmek istedi ama boğazı çok ağrıyordu.

Toprak set yaklaşıyordu. Dahin salı neredeyse eğime çarptı, çalılar Kutsal metale sürtünüyordu. Kai kalkıp yardım etmeye çalıştı ama Sanja korkuluktan düştü ve Ramad onun yanına atladı. Dahin salı kaldırıp kanala doğru yönelirken Kai, "Yere yatın" diye bağırdı.

Sanja titreyerek ama sırtarak yere çöktü. Ramad eğildi ama salın diğer tarafına geçerek Kai'nin oturduğu bankın yanına geldi. "İyi misin?" diye sordu. "Nerede..."

Ziede, baygın Tenes'i kollarında tutarak salın içine atladı. Kai yere kaydı, böylece Ziede Tenes'i kucağına bırakabildi. İkisi de sıırıslıklamdı ve Tenes'in kolları dirseklerine kadar çamurla kaplıydı.

Sal, doğruya doğru hızla uzaklaştı. Kai, yıkılmış köprünün üzerinden ve terk edilmiş şehrin yanından geçen eski rotayı takip ederek eşmerkezli hendeklerin üzerinden geçtiklerini biliyordu. Bu sefer Kai, Tenes'i uyandırmak için yüzünü nazikçe okşarken, Yaz Salonlarına bakmaya tenezzül etmedi.

Dahin, hiç acı çekmeden, yüksek sesle ve özgürce güldü. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Saadrin, direksiyon kolonunun yanında çömelmiş durumdan ayağa kalktı. Açık sarı tabardında kan lekeleri vardı ve yüzünün sağ tarafında hala solmuş bir morluk vardı. Ölümsüz Kutsal Faharin'le ve muhtemelen Narrein ve Shiren'le de savaşmış olmalıydı. "Biri bana bunun ne anlama geldiğini, Kutsal Thosaren adına, söyleyecek mi? Bir tür ölümlü komplosu mu?" dedi.

Ziede cevap verme zahmetine girmedi. Tunikasından bulma taşını çıkardı ve "Şimdi Tahren'i bulacağız" dedi.

Sanja dizlerinin üzerine oturdu ve Ziede'nin yanındaki bankın kenarına yaslandı. "Bunu çalıştırabilir misin? Özel bir büyü gerekiyor mu?"

"Herkes çalıştırabilir," dedi Kai, Tenes'ten gözlerini ayırmadan. "Bu yüzden Ölümsüz Kutsal'lar için bu kadar tehlikeliydi."

"Bu taşları bizi kontrol altında tutmak için kullandılar," dedi Saadrin. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, Dahin bile ona dönüp baktı. "Hiyerarşiler. Size yalan söyledim, Conventiculum'da hiçbiri saklanmıyor. Hepsinin yok edildiğini sanıyorduk. Hala bir tanesinin varlığından haberim yoktu. Bu, Faharin ve onun hizmet ettiği Patriark'a büyük bir güç verirdi."

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi Ziede. Kaşlarını çatarak taşı inceledi. Kai, bilincinin kenarında başka bir yabancı kaşıntı hissetti, yükseliş salından farklı bir tür tahriş. "Ben işimi bitirince alabilirsin. Dahin, doğuda kal."

"Evet, kimse seni bulmak istemiyor, hepinizin gitmenizi istiyoruz," dedi Dahin Saadrin'e.

Saadrin cevap vermedi, endişe ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona baktı. Kai, Dahin ile konuşmayı denemeli, ama önce Tenes ile ilgilenmeliydi. Bashasa'yı düşündü ve yine derin bir kayıp hissi duydu; Bashasa her zaman aynı anda yüzlerce şeyi yapabiliyormuş gibi görünürdü; korkmuşları sakinleştirir, öfkeliyle pazarlık yapar, planlar yapar, stratejiler geliştirdi. Hepsi burada sırlıslıkla giysilerle, yiyecek ve su olmadan oturuyorlardı ve Kai bu saçma salda yararlı bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu.

Ve ulaşılabilir bir çözüm olduğunu düşünmeden edemiyordu. Eğer Küçük Kutsanmışlar, Ziede'nin Tahren'i bulmak için taşı almasına izin verseydi. Eğer altmış yıl önce Arnsterath'ı veya diğer kayıp iblisleri aramayı düşünseydi.

Ramad ıslak koluyla yüzünü silmeye çalıştı. "Gerçekten Yaz Salonlarının iç duvarını mı deldiniz? Toprak setin içinden tünel mi açtınız? Nasıl yaptınız?"

Sanja memnuniyetle açıkladı. "Sen gittiğinde keşfe başladık. Çoğunlukla teknelerin bulunduğu yerin yanındaki büyük ahırda. Tüm bu odalar tepenin yanına doğru uzanıyordu, ama çöp dışında boşlardı. En arkada taş duvarlı bir yere vardık, ama orası ıslaktı. Tenes, bu yerin birkaç yıl daha dayanacağını sanmadığını, diğer tarafta bir sorun olduğunu ve suyun

sonunda içeri gireceğini söyledi. Yani, kullandığı bazı kelimeleri anlamadım, o yüzden biraz rol yapması gerekti, ama temel olarak öyleydi.

"Sonra o insanları duyduk, biz arkada dururken rıhtımı arıyor olmalılar, ve Tenes onlara çiçekler kusturdu. Yukarı çıkıp sizi uyarmaya gidecektik ama sonra Ziede geldi ve Tenes, toprak ruhlarını çağırıp sızıntı yapan duvarın arkasındaki delikleri büyütebileceğini söyledi."

Tenes gözlerini kırptı, nefesini tuttu ve Kai'nin kolunu sıktı. "İşe yaradı, bizimlesin," dedi.

Kaşları çatıldı, ama bakışlarındaki çılgınca karışıklık yerini rahatlamaya bıraktı ve kolunu tutan eli gevşedi.

"Hala doğuda mısın, Ziede?" diye sordu Dahin.

"Evet." Sesi tuhaftı ve Kai başını kaldırıp onun taşa kaşlarını çatarak baktığını gördü.

Dahin güldü. "Benais-arık'e doğru gidiyor olsaydık ne kadar ironik olurdu! İlk kez buradan kaçtığımızda Bashasa'nın bizi götürdüğü yere gitmek."

"Evet," dedi Ziede somurarak, Kai'nin bakışlarına karşılık verdi. "Bu ironik olurdu."

GEÇMİŞ: YOLCULUK

Arike şehir devletlerinin veliaht prensleri her zaman güçlü ailelerden seçilirdi, giderek kaybolan bir savaş geleneğinin mirasçılarıydılar... Bu ailelerin soyundan gelenler, zanaatkarlar ve tüccarların konseyinin onayı, diğer rakip ailelerin desteği ve şehir halkının alkışları ile veliaht prens statüsüne yükselebilirdi. Adaylar tanınmış, hayır işlerinde ve şehirlerinin işlerinde aktif olmalıydı ve başarılı prens veliahtları birkaç yıl görev yapardı. Bu sistem manipülasyona çok açıktı ve uygun aileler arasındaki rekabet yoğun olabilirdi, ancak şiddet nadirdi ve hoş karşılanmazdı...

... Arkai'deki toplu katliamdan sonra, Hiyerarşiler, Arik'in ticaret yolları üzerindeki hakimiyetinin ve zanaatkârlarının ve çiftçilerinin ölü olmalarından çok canlı olmalarının daha yararlı olduğuna karar verdiler. En azından bir süre için.

—Seidel-arik'in merhum Prens varisi Hiranen Desal'ın günlüğü

Kai, kasılmış ve terli bir şekilde uyandı. Hareketin aniden durması, kaburgalarına bir tekme gibi onu uykusundan uyandırmıştı. Geceydi, sadece yıldız ışığı ve yarım ay aydınlatıyordu ortalığı ve o, hala pruvaya sıkışmış halde, tahta zeminde kıvrılmış yatıyordu. Palanquinin geri kalanından uykulu sesler, şikayetler, acı dolu inlemeler geliyordu. Etrafta hareket eden kişinin Bashasa olduğunu fark etti. "Ne oldu?"

"Nehri geçtik," dedi Bashasa, gece gökyüzüne karşı silueti belirirken kabloları uzanıyordu. "Kamp kurmak istiyoruz, ama köprüyü yıkmamız gerekiyor, böylece bizi kaçınılmaz olarak takip edecek lejyonerler nehrin daha aşağısından geçmek zorunda kalacaklar."

"Zamanımız var mı? Ne kadar gerimizde kaldılar?" Kai kendini yukarı kaldırdı. Giysileri, vücudu ile palanquinin zemini arasında sıkışan kısımlar hariç her yeri kurumuştı ve yan tarafı rahatsız edici bir şekilde nemliydi. Gözlerini kırıp durarak, karanlıkta görme yetisinin düzelmesini bekledi. Sonra bunun olmayabileceğini fark etti.

Yanlış bedendeydi ve bir Hierarch'ı öldürmüş, ikincisinin öldürülmesine yardım etmişti ama bu hiçbir şeyi düzeltmemişti. Kentdessa hala ölmüştü ve o bir daha asla Saredi olamayacaktı. Yaralı bir hayvan gibi kıvrılmak istedi ama bu da hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Ama tüm bunlara rağmen, duvar yürüyüşçüsüne binmeden öncekinden daha iyi hissediyordu.

"Ziede keşif yapıyordu ve henüz takip eden kimseyi görmedi." Bashasa Kai'nin üzerinden atlamaya başladı. "Bu da demek oluyor ki haklıydık ve Stios'taki lejyonerler daha iyi bir emir almadıkları için önce Yaz Salonlarına gittiler."

Birçok kişi yerde uyuyordu ve şimdi şaşkınlıkla uyanıyorlardı, hareket edecek yer yoktu. Kai, Bashasa'nın bacağını tuttu, çünkü tutmazsa Bashasa palanquinden inecek ve cevap almak için onu kovalamak zorunda kalacaktı. "Köprüyü nasıl yok edeceksin?"

Bashasa kurtulmak için kıvrandı. "Hiçbir fikrim yok! Aramızda ateş tozu olan kimse olduğunu sanmıyorum. Diğerleriyle görüşmem gerekecek."

Kai, Bashasa'nın onu oturur pozisyona getirmesine izin vererek, palanquinin kapısına ulaşmaya çalıştı. "Köprü tahtadan mı yapılmış?"

Bashasa durdu, sonra eğilip ona baktı. Salatel sırtına çarptı. Etrafta manevra yapıyordu, kimseye çarpmadan diğer askerleri tekmelerek uyandırmaya çalışıyordu. Bashasa, "Kısmen. Ne düşünüyorsun, Dördüncü Prens?" dedi.

"Köprünün yıkılmaması için o kısımlara ihtiyacı var," dedi Kai.

Kai, duvar yürüyüşçüsünden inmek için tırmanmaktan çok daha istekliydi ve sıkışmış bacaklarını açmayı başardığında, ağılı taraftan kolayca aşağı sallandı. Bashasa küçük merdivenleri kullandı. Salatel, diğer askerler alt bölmelerden dökülürken onu takip etti ve hepsi aynı anda yere ulaştı.

Duvar yürüyenler, seyrek çim ve çakıllı topraklı bir tarlada durmuşlardı. Uzun ağaçlar, gece gökyüzüne karşı sadece karanlık silüetler olarak görünüyordu. Gece kuşları, üç duvar yürüyen ve bir sürü yorgun ölümlünün gelişinden rahatsız olarak, başlarının üzerinde cıvılayıp süzülüyorlardı. Soğuk havada su ve nehir çamurunun kokusu ağırdı. Kai'nin gece görüşü burada biraz daha iyiydi

ama palanquinin çatısı ay ışığını engellemiyordu. Bu, olabileceğinin en iyisiydi. Karanlıkta görme yeteneği, Enna ile birlikte geride bırakılmış şeytani doğasının bir parçası olabilirdi.

Bashasa dönerek karanlıkta yönünü buldu. "Bu tarafa!" Salatel ve askerler, ağaçların olduğu yere doğru ilerleyen Bashasa'nın peşinden koşular.

Kai de onu takip etti. Duvar yürüyenin arkasına geldiklerinde, geniş kare bir taşa takıldı. Demek yol buradaydı. Yüzünü buruşturarak, sıyrılan ayağını esnetti. Buna alışması gerekecekti.

Grup, nehre ve akan suya doğru yolu takip etti. Ağaçların arasındaki boşlukta daha fazla kişi bekliyordu ve Tahren'in uzun boylu silüetini, ay ışığının saçlarında parıldadığını fark etti. Nehir, gümüş lekelerle kaplı geniş bir karanlık alandı. Arike'de bir dizi ses tartışıyordu, neredeyse sazlıklardaki kurbağaların korosunu bastırıyordu. Ziede'nin sesi, duyulacak şekilde yükseldi ve İmparatorluk dilinde, "Ne yaptığımızı biliyor muyuz?" diye sordu.

Ani sessizlikte Bashasa, "Dördüncü Prens'in bir fikri var," dedi.

İleride, yolun kıyı şeridiyle birleştiği yerde, köprü yukarı doğru eğimliydi ve parıldayan su şeridinin üzerinde geniş bir gölge oluşturunuyordu. Köprü, taş kazıklar üzerinde yüksekte duruyordu, ancak kemer veya korkuluk yoktu, sadece düz bir ahşap yüzey vardı. Kai, Erathi ve sınır bölgelerindeki savaşlarda birçok köprü görmüştü ve daha dekoratif veya daha geçici bir şey düşündüğünü itiraf etti. Kesinlikle bu kadar sağlam ve açıkça kalıcı olması amaçlanan bir şey düşünmemişti. O zaman bile, köprüleri yıkmakla görevli olanlar yaşlı iblislerdi.

Kai rampanın kenarına yürüdü ve eğilip tahta kalasları ve metal cıvataları elledi. Bashasa ateş tozu olmadığını söylemişti. Sesini yükselterek sordu: "Bu köprü hakkında bilgisi olan var mı? Ya da buna benzer köprüler? En zayıf noktası?"

"Kombineler mi?" diye bir Arike sesi önerdi.

Kai, birleştiricinin ne olduğunu bilmiyordu. "Gelip bana gösterin" dedi.

Bu, Kai'nin umduğu kadar basit olmayacaktı. Bilgili Arike askeri Nirana, birleştiricinin köprüyü nasıl desteklediğini anlatmaya çalışırken, biri koşup onlara ışık sağlamak için lamba getirmeliydi. Ancak Arike'lerden hiçbiri, Kai'nin anlayabileceği İmparatorluk dilinde kelime dağarcığına sahip değildi. Yakınlarda kağıt veya çizim yapabilecek bir şey olmadığını çabucak anladılar

ve diğer askerlerle insan vücudu şeklinde bir şema çizmenin, Nirana kaç kez kollarını açıp Hartel'e "Böyle" diyerek kafasını kollarının arasına sokmaya çalışsa da, hiçbir işe yaramayacağına karar verdiler. Kai vazgeçti ve onlara, "Oraya tırmanıp bakacağım" dedi.

Bu noktada Bashasa, yolu gözetlemek için bir grup keşif eri köprüden karşıya göndermişti ve sonra o, Tahren, Ziede ve diğerleri, lejyonerlerin onları bulmasını engellemek için başka bir şey yapmayı umarak oradan ayrılmışlardı. Kai, Salatel ve onun grubu ile Dahin'le baş başa kalmıştı. Dahin, önerilerde bulunmaktan vazgeçmiş, köprünün kenarında oturmuş bacaklarını sallıyordu. "Yapabileceğim bir şey varsa söyle," dedi esneyerek.

Kai, tırmanışı kolaylaştırmak için ceketini ve eteğini çıkardı. Hâlâ tunik ve tozluk giymiş olmasına rağmen, bu durum askerleri skandal gibi etkilemiş, hepsi hızla başka yere bakmış ya da sırtlarını dönmüşlerdi. Rahatsız edici mırıldanmaları görmezden gelerek, köprünün kenarından aşağıya, altındaki taş yığınları ve tahta desteklerden oluşan labirente tırmandı. Hartel eğilip ona tel askılı bir kil top lambası uzattı ve o da onu dikkatlice bir kirişin ucuna yerleştirdi.

Çapraz bir desteğin üzerine çömeldiğinde, Nirana'nın anlatmaya çalıştığı şeyi gördü. Destekler birbirine öyle bir şekilde oturmuştu ki, birinin ucu çökerse kiriş kayacak ve düşebilirdi. Nirana bunun bir sandalyeye benzediğini söyleyip durmuştu, ama Sarediler bu tür bir yapı kullanmıyordu. Sandalye de kullanmıyorlardı.

Kai uzanarak elini kirişin ucuna koydu ve bir yaşam belirtisi aradı. Yaprakta işe yaramıştı, bir parça tahtada da işe yaramalıydı. İkisi de ağaçlardan geliyordu ve ağaçlar açıkça canlıydı.

Ama geriye kalan tek yaşam, hatırlanamayacak kadar soluk ve uzak bir anı gibiydi, yokluğuyla hatırlanabilen soluk bir anı gibi.

Kai içinden inledi. Tüm köprüyü yıkacak ve belki de varlığını sürdürmesi konusunda kendini daha iyi hissettirecek dramatik bir hamle umuyordu.

Ziede, onun artık bir şeytan olduğu kadar bir yorumcu da olduğunu söylemişti.

Talamines'in bildiği ateş niyetine odaklandı, bu bedende hâlâ var olan acıyı, Cageling Şeytan Mahkemesi'nin zihninde bıraktığı dipsiz kuyuyu kullanarak. Alev, Tapınak Salonlarında olduğu gibi avucunda parladı. Onu kirişe bastırmaya çalıştı. Alev söndü ve ahşapta hiçbir iz bırakmadı.

Kai dudağını ısırdı. *Bu iş zor olacak.*

Lambayı Hartel'e uzattı, sonra tekrar yukarı tırmandı ve "Kelime *birleştirmek* değil, *birleşmek*" dedi. Ama köprünün diğer ucundan koşan ayak sesleri geldi ve Arike dilinde sesler duyuldu. Kai köprüye çıkıp askerlerin bir kişiyle yüzleştiğini gördü. Genç, kısa boylu, karışık koyu saçlı ve kehribar tenli, kaba, pratik pamuklu giysiler giymiş, taytların üzerine uzun bir tunik giymişti. Onlar da Yaz Salonlarından gelen başka mülteciler olabilirdi, ama Kai, duvar yürüyenlerin yürüyenlerin ayaklarının yetişemeyeceği kadar hızlı hareket ettiklerinden emindi.

Hartel alçak sesle, "Dördüncü Prens, keşifçiler onun geldiğini görmemişler," dedi. Sesi endişeli geliyordu. "Mülteci olduğunu söylüyor."

Dahin ayağa kalkarak kişiye sordu, "Nehir kenarından gitmeyi tercih etmez misin? Bizi takip etmek güvenli değil, lejyonerler bizi arayacak."

"Büyüklerim bu gece geçmemizi söyledi," dedi kişi, aksanlı İmparatorluk dilinde. Terli ve tozluydular, geniş alınları endişeyle kırıkmıştı. "Gitmek zorundayız. Suda bir mesaj var."

Dahin ve Salatel şaşkın görünüyorlardı. "Mesaj mı?" diye tekrarladı

Dahin. Kai, "Bu ne?" dedi.

Kişi ona döndü. Kai, palanquinin zemininde bir yerde peçesini kaybetmişti ve alışmaya başladığı tepki, yani şaşkınlık, korku veya tiksinti için kendini hazırladı. Ancak kişi, rahatlamış gibi biraz nefesini tuttu ve "Lütfen, araba bozuldu. Diğerleri yaya geliyor. Onlara geçmeleri için zaman verin," dedi.

Salatel Kai'ye baktı ve Kai, onun kendisinden izin istediğini anladı. Artık köprünün sorumluluğu onda mıydı? Bu parlak fikir kimin fikriydi? Muhtemelen Bashasa'nın. Kai ona, "Köprüyü yıkmak biraz zaman alacak," dedi.

Salatel düşündü. "Buraya koşun mu?" diye sordu kişiye. "Arkadaşların çok geride kalmış olamazlar."

"Hayır, ben..." Tereddüt ettiler, emin değillerdi. Sonra Kai'ye baktılar. Elleri Cadı Diliyle hareket etti: *Hızlı seyahat ettim*.

Klan çadırları yandığından beri Kai, Ziede dışında başka bir Cadı görmemişti. *Hepiniz Cadı mısınız?* diye işaret diliyle cevap verdi.

Kamp'tan daha fazla Arike köprüden geliyordu, ama Kai'nin dikkati o kişinin ellerindeydi. *Hepimiz değil, birkaçı. Gemimiz yok edildiğinde bu bölgede mahsur kaldık ve boş arazilerde saklandık. Yaşlılarımız akarsuyu okudular ve Yaz Salonları'nın öldüğünü söylediler. Bize geleceği görmek için bu yolu doğuya doğru takip etmemizi söylediler. Lütfen bekler misiniz?*

Bekleyeceğiz, diye işaret diliyle cevap verdi Kai. Halkınızın buraya gelmesi ne kadar sürer, söyleyebilir misiniz?

Ellerini, Kai'nin İmparatorluk hesaplamasına dönüştürmesi gereken bir Cadı Dili işaretiyle hareket ettirdiler. Daha fazla Arike gelmişti, askerler ve birkaç kişi daha. Salatel, Bashasa'nın kuzeni Dasara için kenara çekildi. "Bu nedir?" diye sordu Dasara.

Kai ona, "Diğerlerinin yetişip karşıya geçmesini beklememiz gerekiyor. Birkaç saat sürer," dedi.

Dasara keskin bir hareket yaptı. "Hayır. Köprüyü hemen yıkın."

Kai nefesini tıslayarak çıkardı ve Dasara'nın yüzünü tutup canını almadı. Bu aptal genç ölümlü, Bashasa'nın kan bağıyla akraba olduğu için onu öylece öldüremezdi. Bashasa, Kai'yi kendi amaçları için kullanıyordu, ama şimdiye kadar ona karşı nazik davranmıştı. Bu, Kai ile tüm Arike arasında bir kavga başlatırdı ve Kai bu kavgayı kaybederdi. Bu da Ziede, Tahren, Dahin veya hayatları için kaçan diğer çaresiz insanlara hiçbir fayda sağlamazdı.

Ve Kai'nin şu anda yapabileceği en son şey, köprüyü yok edebileceğinden emin olmadığını itiraf etmek de dahil olmak üzere, herhangi bir zayıflık göstermesiydi.

Salatel'in yüzü ifadesizleşmişti ve kadrosu tedirgin ve temkinliydi, önümüzdeki birkaç dakikayı korku ve endişeyle bekliyorlardı. Dahin bir adım geri attı, sonra bir adım daha, sonra dönüp köprüden aşağı, orada nöbet tutan askerlerin yanına koştu. Muhtemelen Tahren'in yanına gidiyordu, Kai Arike'leri öldürmeye başlarsa onu durdurmaya yardım etmek için.

Kai hemen cevap vermedi ve Dasara inatçı ve sabırsızdı.

"Beni duydun!" dedi.

Kai onu gayet iyi duymuştu. "Neden?" dedi.

Dasara belli ki bir cevap bekliyordu, ama bu cevap değildi. Ağzını açtı, sonra "Neden ne?" diye sordu.

"Neden beklemiyoruz? Cadıların savaşımızda bize yardım edemeyeceğini mi düşünüyorsun?" Kai ellerini beline koydu, durumu kontrol altında tutuyormuş gibi görünmeye çalıştı ve anlamsız bir savaşa girmeden bir çıkış yolu bulmaya çalışırken zaman kazanıyormuş gibi görünmemek için çabaladı.

Dasara sert bir hareket yaptı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Zaman yok."

Bu daha sağlam bir zemindi. "Bashasa zaman olduğunu söyledi. Ziede havadan keşif yapıyor, lejyonerler henüz gelmedi."

Arkadan biri Arike dilinde bir şey söyledi. Kai, Dasara'nın adını ve imparatorluk dilinde "iblis" anlamına gelen kelimeyi duydu.

Dasara onları görmezden gelerek yaklaştı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Kai, Dasara'nın ne yaptığını Kai'den daha iyi bilmediğinden emin olmasaydı, bu daha korkutucu olurdu. O, potansiyel bir zayıflık anı görmüş ve bunu kullanmak isteyen sıradan bir prensçeydi. Kai gülümsedi. "Köprüyü yok edebilecek tek kişi."

Dasara'nın çenesi gerildi ve öne eğildi. Kai bundan sonra ne olacağını bilmiyordu ve Dasara'nın da bilmediğinden oldukça emindi.

"Dasara!" Bashasa köprüden koşarak geldi, arkasında da askerleri ve Dahin vardı. Diğer Arike'ler aceleyle ona yol açtılar. "Dasara, bu karmaşık bir durum değil. Arava'yı bir duvar yürüyeniyile geri gönderiyorum, bu Cadıları daha çabuk getirmesi için. Dördüncü Prens, köprüyü yok etmeden önce onların geçmesini bekleyecek."

Dasara ona döndü. "Hepimizi yakalatacaksın." Sesi telaşlıydı, ama daha da kararlıydı, bu da Kai'nin onun gerçekten o kadar aptal olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Akli başında herhangi biri bu çıkmazdan kurtulma fırsatını sevinçle karşıladı.

Bashasa birkaç adım ötede durdu. "Seninle tartışmıyorum, Dasara. Çevreyi korumak için kadrına ihtiyacım var, git ve bununla ilgilen." Sesi her zamanki gibi sakin ve dostçaydı. Dahin'in omzuna vurarak döndü. "Kız kardeşin, sorun aramayı bırakmanı istiyor. Belki Okosh'a çadır kurmasında yardım edebilirsin."

Dahin şaşırdı. "Ama ben bunu daha önce hiç yapmadım."

"Öğrenmenin zamanı geldi." Bashasa onu köprüden aşağı inmeye başlaması için hafifçe itti. Dahin gitti, ama geriye doğru yürüyordu, hala çatışmayı izliyordu.

Dasara kıpırdamamıştı ve Kai, onun ifadesinde bir hesaplama izi gördüğünü sandı. Dasara, kendinden daha emin bir sesle, "Katılmıyorum kuzen. Bence pervasız davranıyorsun ve hepimizi öldürebilirsin." dedi.

Kai, içini bir sıkıntı kapladı ve "Oh, şimdi de Bashasa ile çatışmaya zorluyor" diye düşündü. Tereddüt etti, dikkatleri kendine çekmekle, bunun Dasara'nın ekmeğine yağ sürmek olup olmayacağını bilmemek arasında kaldı.

Sonra Bashasa geri döndü ve Dasara'nın bakışlarıyla karşılaştı. Kai, her engeli şaşkın bir kertenkele kadar hızlı bir şekilde aşmak için taktik değiştiren, yakışıklı, biraz sersemlemiş Bashasa'nın, ifadesinin düzleşmesiyle ortadan kaybolmasını izledi.

Bashasa, "Öyle mi düşünüyorsun, Dasara?" dedi. Sesi nazik ve sakindi, sanki bu gerçekten cevabını öğrenmek istediği ciddi bir soruymuş gibi. "Peki bu konuda ne yapmalısın?"

Askerlerin, izleyenlerin, hatta Dasara ile birlikte gelenlerin içinden bir şey geçti; gerginlikleri kayboldu ve sessizce beklediler. Bundan sonra ne olacağı onlara bağlı değildi.

Dasara çenesini kaldırdı, ama ağzından çıkan tek kelime "Anneme rapor etmeliyim" oldu.

Komik bir durum olabilirdi, ama buradaki herkesin kendini koruma içgüdüsü çok güçlüydü, kimse gülmedi. Bashasa'nın gözleri parladı ve "Tabii ki!" dedi. Dasara'nın omzuna vurdu ve onu bir şekilde döndürüp doğru yöne yönlendirdi. "Onu haberdar et! Ben hemen dönerim."

Dasara köprüden uzaklaşırken, takipçileri onun peşinden aceleyle ayrıldılar.

Bashasa ellerini çırpı ve Kai'ye döndü. Kai'nin başının biraz üstünden bakarak onun bakışlarından kaçındı. "Dördüncü Prens! Burada her şey yolunda mı?"

Kai, şüphelerini dile getirerek bu anı mahvetmek istemiyordu. "Her şey yolunda. Köprüyü nasıl yıkacağımı biliyorum, ama biraz zaman alacak."

Bashasa, hala göz teması kurmadan keskin bir şekilde başını salladı. Yüzü biraz kızarmıştı ve Kai, Dasara ile olan tartışmadan utandığını düşündü. Nazik görünüşünün altında ne kadar sert bir karakter olduğunu göstermek zorunda kaldığı için utanmıştı. "Cadı İmparatorluk dilini konuşabiliyor mu? Arava'yı geride kalanlara götürmesi için biri ona yol göstermeli ki onları buraya getirebilsin."

Cadı, Kai'nin arkasına saklanmıştı. Kai, onları Bashasa'ya doğru itti. "Evet, konuşabilirler."

"Güzel, güzel." Bashasa Cadıya işaret etti. "Hadi, benimle gel. Bir duvar yürüyeni senin adamlarını almaya göndereceğiz."

Cadı Kai'ye baktı, Kai ise "*Ona güvenebilirsin*" işareti yaptı. Bu kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına şaşırdı. Bashasa'ya güveniyordu. Bu beklenmedik ve biraz da korkutucuydu.

Cadı, "*Teşekkürler*" işareti yaptı ve Kai'nin tanımadığı bir işaret daha ekledi. Bashasa'yı takip ettiler, o çoktan köprüden aşağı koşmaya başlamıştı.

Kai, Salatel ve kadro, lamba ışığının dairesinde kalakaldılar, tek ses aşağıdaki suyun akışıydı.

Salatel, "Lütfen kıyafetlerinizi giyin, Dördüncü Prens. En azından..." dedi. El hareketiyle Hartel'e işaret etti ve Hartel eteğini uzattı.

Kai iç geçirdi ve eteği tekrar giydi. En azından askerleri mutlu etmiş gibi görünüyordu. Salatel'e, "Beklememiz iyi oldu. Bir niyet belirlemem gerekiyor ve... bu biraz zaman alacak" dedi. Su niyeti diğer tüm yorumcuların işiydi ve alev niyeti görünüşe göre bebek yorumculara öğrettikleri ilk şeydi. Kai, Talamines'in anılarını araştırmak zorunda kalacaktı ve bu kolay olmayacaktı. Köprü'nün kenarına oturdu, sırtı sütunlardan birine yaslandı. "Yardıma ihtiyacım olursa diye birini burada bırakın, diğerleri uyuyabilir," dedi Kai, Salatel ve diğer kadro üyelerine.

Onun emri tartışmadan kabul etmesini bekliyordu; şimdiye kadar ona söylediği her şeyi yapmıştı. Salatel, "Hayır, Dördüncü Prens. Biz sizin kadreniziz, sizi koruruz," dedi.

Bu, zaman kaybı gibi görünüyordu. "Bashasa yanılıyorsa ve lejyonerler gelirse, sayınız yetmez."

Salatel kaşlarını kaldırdı. Diğer askerlerin ifadelerine bakılırsa, Kai naif bir şey söylemişti. Salatel, "Sizi koruduğumuz kişiler lejyonerler değil," dedi.

Ah, diye düşündü Kai. Dasara ile yüzleşmeden sonra bunu düşünmeliydi. Hiçbir Arike'yi öldürmek istemiyordu, bu Bashasa'nın planlarını bozardı. "Doğru. En iyi olduğunu düşündüğünüzü yapın" dedi.

Salatel, duvar yürüyen geçip giderken askerlerini nöbet pozisyonlarına yerleştiriyordu. Lambanın ışığında, çoğu görünmüyordu, sadece pençeli ayaklar ve devasa tüylü bacaklar geldikleri yöne doğru ilerliyordu. Kai, geniş köprüde bolca boşluk olmasına rağmen, sütunun yanına kıvrıldı. Duvar yürüyen geri dönene kadar bunu yapmak için zamanı vardı. Derin bir nefes aldı ve karanlığa gömüldü.

Kai, ilk akla gelen çözümü kabul edip daha sonra çok daha iyi bir yol olduğunu fark etmek istemiyordu. Ama sana ait olmayan, soluk ve belirsiz anıları sıralamak kafa karıştırıcı ve yorucuydu. Nefes almak ve bir canlı olduğunu, bunun hala kendisi olduğunu hatırlamak için iki kez transından çıktı, bu vücut onun doğduğu vücut ya da kendisine bahşedilen vücut olmasa da. İlk seferinde Salatel ve Cerala endişeyle onu izliyorlardı ve o, "Ne var?" diye sordu.

Salatel dudaklarını sıktı. Cerala, "Yüzün acı çekiyormuş gibi görünüyor" dedi.

Bu... sürpriz değildi. Askere alınan yorumcuların aldığı eğitim, bu düzensiz, bozulan görüntülerde bile, hiç de nazik değildi.

İkinci sefer, askerler daha geride duruyorlardı ve biri elinin yanına tahta bir su matarası koymuştu. Biraz su içti, yüzüne bir avuç su sürdü ve içeri geri döndü.

O, su niyeti gibi, önceden tasarlanmış ve kullanıma hazır bir şey istiyordu, ancak belki de amacını yerine getirdikten sonra onu durdurmanın bir yolunu da içermeliydi, böylece nehrin iki yakasını, tarlaları ve tüm dünyayı yakmaya çalışmasın. Ama zihninden çıkarabildiği anı parçaları, niyetlerin nasıl oluşturulduğunu, yeni bir niyet nasıl tasarlanacağını ona anlatıyordu. Daha fazla zorladı; ihtiyacı olan şey küçük alev niyetiydi, ama ısı, yanma ve daha büyük, ama yine de belirli bir nesneyle sınırlı olan bir niyet.

Köprü altında titredi ve Kai bir sarsıntıyla gözlerini açtı. Uzakta, karanlığın içinden bir duvar yürüyen ortaya çıktı. Kai ayağa kalkarken, Salatel yanına geldi. "Arava geri dönüyor, Dördüncü Prens. Diğer taraftaki keşifçiler işaret verdi."

"İyi." Kai, tunikasının arkasının terle ıslandığını, dizinde bir ağrı hissetti. Gece ilerlemişti, zamanları azalıyordu. "Keşifçileri geri çağır, oraya giden herkesi."

Canavar uzun bacaklarıyla mesafeyi hiç önemsemeden yanlarından geçti. Kai, palanquinden aşağıya bakan yüzleri gördü, Arike'nin köprüye yerleştirdiği lambaları yakaladı. Küçük bir el sallandı, Kai de karşılık verdi.

Cadılardan yardım isteyebileceği aklına gelmişti. Ama onların yeteneklerinin belirli ruhlarla bağlantılı olduğunu biliyordu, tıpkı Ziede'nin havayı kontrol etmesi gibi. Ama bunu başkalarından istemek zorunda kalırsa, Dasara ve diğer Arike'ler Bashasa'nın iblisinin güçsüz olduğunu anlayacaktı. Kai, onların onu öldüreceğinden endişelenmiyordu; ölmek istemiyorsa, şimdi karanlığa doğru yürüyüp gidebilirdi ve Arike'ler onu asla yakalayamazdı.

Bunu yapmak istiyordu. Hiyerarşilere yıkım konusunda bir ders daha vermek istiyordu.

Duvar yürüyen geçtikten sonra, Salatel köprünün ortasına yürüdü ve bir lambayı kaldırarak hızlı bir şekilde hareket ettirdi.

Nehrin uzak tarafındaki karanlıkta daha fazla lamba parladı: keşifçiler sinyali geri gönderiyorlardı. Kısa süre sonra, Arike askerleri köprüden onlara doğru koşular.

Kai, son keşif erleri geçene kadar elini eteğine silerek volta attı ve Salatel, "Hepsi bu kadar, Dördüncü Prens," dedi.

Kai derin bir nefes aldı ve köprünün ortasına adım attı. "Hepiniz geri çekilin."

Salatel kaşlarını çattı ama diğer kadroya itaat etmeleri için eliyle işaret etti. Kai geri çekilmelerini bekledi. Çömeldi ve ellerini geniş bir tahtaya koydu. Kaya kadar sağlamdı. Talamines'in vücudundaki acıyı, Kai'nin elinde ölümünü, askere alınması ve eğitimi ile ilgili zayıf anılarını çıkardı ama bu yeterli değildi. Nefesini tıslayarak verdi. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Elini uzattı. "Bir bıçağa ihtiyacım var."

Köprüde sessiz bir adım attı ve Salatel oradaydı. Eline bir bıçağın sapını koydu. Kısa, pratik bir bıçaktı, silah değil, alet olarak kullanılırdı. Muhtemelen onunla bir şey kesmesi gerektiğini düşünmüştü. Evet, kesmesi gerekiyordu. Kai tunikasının fermuarını indirdi ve fazla düşünmeden bıçağı göğsüne sapladı.

Sonraki kısım neredeyse daha zordu. Derin bir nefes aldı ve bıçağı çıkardı. Salatel'in, acıdan kıvrılarak öne doğru eğilirken nefesini tuttuğunu duydu. Serbest elini tahtaya vurdu ve tüm acısını ateş niyetine aktardı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Yara kapanıyordu, bıçaktan biraz kan damlıyordu. Sonra Kai'nin elinin hemen altında, koyu renkli ahşap kiraz kırmızısı bir parıltı yaydı.

Bu yetmez, diye düşündü. Ama sonra kırmızı parıltı siyaha döndü, kenarlarından ufalanmaya başladı ve yayılmaya başladı.

Kai'nin eteğinin kenarına değdi ve kumaş yanmaya başladı. Kai'nin aklı başına geldi ve ayağa kalkarak geriye doğru sendeledi. Salatel onu dengelemek için kolunu tuttu. Parlaklık daha da yayıldı. Alevler aniden aşağıdan, ağır desteklerden yükseldi. Kai, "Koş. Koş!" dedi ve Salatel ile birlikte köprünün sonuna doğru koştular.

Rampadan aşağıya inene kadar, ayaklarının altında ahşap yerine taş yol olana kadar hızını kesmedi. Geri kalan kadro, keşif erleri ve dağınık halde duran diğer askerler orada bekliyorlardı, lambaları ellerinde, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş halde. Açıkça su basmış Yaz Salonlarını düşünerek, Salatel endişeyle sordu, "Durur mu?"

"Uh, muhtemelen." Kai, ahşap üzerinde su gibi akan kırmızı alevlere baktı. Tasarımı köprünün sadece orta kısmıyla sınırlamıştı. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Ve Talamines'in zihninde suyla ilgili niyetlerini aramak için

Talamines'in zihninde su niyetleri olup olmadığını araştırmak için zaman ayırmış olmayı diledi. Sadece biraz su niyeti. Cageling şeytan Mahkemesi'nin niyetinin toprak seti taşırıp tüm dünyayı su basmasına neden olup olmayacağını merak etti. Ya da kapalı bir alandaki havuz yerine nehre düşürseydi ne olurdu? Muhtemelen öyle çalışmıyordu, yoksa Hiyerarşiler bunu bir yerlerde tüm vadileri su basmak için kullanırlardı. Ama belki de bir yerlerde yapmışlardı, Kai ne bilebilirdi ki?

Muazzam bir çatlak sesi onu irkiltti. Köprünün alt kısmında bir şey kırıldı ve kirişler taş kazıklardan ayrılınca orta kısım yana doğru çöktü. Bir asker Arike dilinde neşeyle bir şeyler mırıldandı. Kai, Salatel'e baktı. O, gergin ve endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. Kai, tavırlarının güven vermediğini tahmin etti. Salatel, "Kampı uyarmalı mıyız?" dedi.

Bu fena bir fikir değildi. Ateş, acımasız bir sıvı yoğunluğuyla hala tahtadan tahtaya yayılıyordu. "Belki..." diye başladı Kai.

Bir başka yüksek çatırtıyla daha fazla kiriş yerinden çıktı ve alevler içindeki orta kısım yana doğru devrilerek suya çakıldı.

Kai, sazlıkları sıyrarak ileriye, sığ sulara doğru koştu. Kıvılcımlar ve buharlar arasında, tahtalar ve çatlamış kirişler suya battı. Hala ayakta duran iki bölümdeki yangın aniden söndü. Talamines'ten gelen bir kesinlikle, ilk tasarımın yerleştirilmesinden ayrıldığında yangının öfkesini ve gücünü kaybettiğini biliyordu. Ama işe yaramıştı: Köprünün orta kısmının büyük parçaları nehirde sürükleniyordu ve hayatta kalan iki bölüm arasındaki boşluk, hızlı hareket eden lejyonerlerin kendi başlarına onaramayacakları kadar genişti. Mühendisler, iskeleler ve malzemeye ihtiyaçları olacaktı. Bu da onları yavaşlatacaktı.

Kai yüzünü ovmak için elini uzattı ve yüzünü buruşturdu; göğsü ve sağ kolu ağrıyordu, muhtemelen bütün gece ağrıyacaktı. Dün aldığı mızrak yarasından dolayı sırtında hala ağrı hissediyordu.

Döndü ve kıyıya doğru sıçrayarak yürüdü, kadro Arike dilinde yüksek sesle konuşarak ve birbirlerinin sırtlarını sıvazlayarak rahatladıklarını ifade ediyorlardı. Salatel, "Dördüncü Prens, neden kendini bıçakladın?" diye sorduğunda sessizleştiler.

Kai onlara anlatabilirdi. "Ben bir yorumcu değilim. Olmak da istemiyorum. Hiyerarşilerin Kuyusunu kullanmak beni... onlara benzetir. Bunun yerine acıyı kullanıyorum. Kendi acımı." Hepsi ona bakıyordu ve o, Salatel'in bakışlarında

görmek istemiyordu; korku ya da daha kötüsü, sempati; bu çok fazlaydı. "Gidip Bashasa'ya işin bittiğini söyleyelim."

Salatel öne geçmek için döndü ve yol boyunca yürüdüler. Keşifçiler dağıldılar ve nehir boyunca gözetleme pozisyonlarına geçtiler.

Bazı lambalar köprüyle birlikte yıkılmıştı, ama Nirana ve Telare birkaç tane kapmışlardı, kampa ve duvar yürüyüşçülerine giden yolu aydınlatmaya yetecek kadar. Odun dumanının kokusu, kızarmış soğan gibi bir şeyle karışınca Kai'nin midesi kramp girdi. Bu bedenin Enna'nınkinden daha sık beslenmeye ihtiyaç duyacağına dair kötü bir hisse kapıldı.

Bashasa'nın arkasını birinin kolladığını umuyordu.

Böceklerin korusu yeniden başlamıştı. Çayırlarda veya tepelik sınır bölgelerindekinden farklı böcekler, tanıdık ama tanıdık olmayan bir şarkı. Taş döşeli yoldan tarlaya çıktılar, uzun otlar Kai'nin eteğine takılıyordu. Biraz uzakta, duvar yürüyenler karanlıkta beliriyor, ayakta uyuyor, rüzgarla dolu mağaralar gibi nefes alıyorlardı. Üç büyük çadır kurulmuştu, lejyonerlerin geçici toprak surlarda kullandıkları türden yüksek kubbeli yapılar. Loş lamba ışığı karanlık kanvasın içinden parlıyordu. Duman ve yemek kokusundan, ateş yakılmış ama ışığın uzaktan görülmemesi için düşük tutulmuş ve gizlenmiş olduğu anlaşıyordu. Salatel, "Bu duvar yürüyüşçüleri, bir Hierarch Yüksek Asilzade'nin bir yere götürmesi için yüklenmişti. Bu yüzden çadırlar, yatak takımları ve yiyecekler vardı" diye açıkladı.

Kai bu ışıktaki ölümlüleri birbirinden ayırt edemiyordu, ama karanlıkta dolaşan şekillerin hiçbirisi absürt derecede uzun değildi. "Ziede ve Tahren'in, Ölümsüz Mareşal'in ve kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Salatel, Arike'deki birine yumuşak bir sesle seslendi, sonra "Ya keşif yapıyorlar ya da çevreyi koruyorlar. Genç Küçük Kutsanmış'a, bizim bakmakla yükümlü olduğumuz kişilerle kalması söylendi, sanırım" dedi. Sonunda bulunan çadıra doğru yöneldiler. Çadırın kapısının iki yanında duran, tanımadıkları iki Arike askeri, bir lambanın ışığıyla aydınlatılıyordu. Kuşakları özenle katlanmış, tunikleri Bashasa askerlerinin tuniklerinden daha fazla nakış ve süslemeye sahipti. Kai'nin arkasında, Arsha eleştirel bir şeyler mırıldandı ve Cerala onu susturdu.

Salatel onlara ulaştığında durdu ve "Dördüncü Prens, Veliht Prens Bashasa'ya rapor vermesi gerekiyor" dedi. Bir muhafız Arike dilinde cevap verdi. Ses tonu o kadar agresifti ki Kai dişlerini gıcırdatmak istedi. Salatel düz bir sesle, "İmparatorluk dilinde konuş ya da hemen kenara çekil" dedi.

İkinci muhafız, "Rahatsız edilmek istemiyorlar" dedi. Sesinde, bunun bir emir yanlışı anlaşılması olmadığına dair bir memnuniyet vardı.

Kai, Salatel'in boynunun arkasındaki tendonların gerginlikten şiştiğini gördü. "Veliaht Prens Bashasa, Dördüncü Prens'in işini bitirince rapor vermesini istedi" dedi.

İki muhafız da kıpırdamadı. İlki dudaklarını kıvırdı ve "O şeyden emir almayız" diye ekledi.

Dasara gibi yine zorluyorlardı. Kai, Arike'ler arasında hiçbir önemi olmayabilirdi ama Salatel'in vardı ve bu, Bashasa'nın tüm halkına bir hakaretti. Salatel'in yanına yaklaştı ve Arike dilinde "Çekilin" dedi. Bu kelimeyi öğrenmesi kolaydı; insanlar son bir gündür sürekli birbirlerine bu kelimeyi haykırıyorlardı.

Bir muhafızın gözleri büyüdü, diğeri ise elini kemerindeki silaha doğru uzattı. Kai, onlara ulaşabilecekleri mesafeye kadar bir adım attı ve onlardan korkmadığını açıkça gösterdi. Onlar istese de istemese de çadıra girebilirdi, ama işin püf noktası, onların ona izin vermesini sağlamaktı. İmparatorluk dilinde, "Beni bıçaklamak beni durdurmaz, ama beni kızdırır" diye ekledi.

Salatel tekrar onun yanına gelerek durdu. Sesi artık rahat ve sakin, ama küçümsemeyle doluydu. "Aptal olma. Veliaht Prens Bashasa raporumuzu istiyor. Dördüncü Prens'i reddedersen ve o da seninle savaşmak zorunda kalırsa ne olacağını sanıyorsun? Bunun bedelini kim ödeyecek?"

İlk başlayan muhafız pes etti ve kenara çekildi. Gözlerini kaçırıp ve karanlığa bakakaldı. Diğeri tereddüt etti, telaşlandı, sonra yüzünü buruşturdu ve "Devam et" dedi.

Salatel ilk harekete geçti, onu omzuyla kenara itti ve Kai için çadırın girişini kaldırdı.

Kai, karanlık renkli perdeler ve tül perdelerle çadırın geri kalanından ayrılmış, büyük, lamba ışığıyla aydınlatılmış bir alana adım attı. Bu, ona beklenmedik bir ürperti verdi; kumaşın zenginliği ve renkleri, Raihankana ve Hiyerarşi'yi bulduğu odayı andırıyordu. Ancak perdenin arkasından Arike dilinde konuşan sesler geliyordu, heyecanlı bir tartışma. Kai sesini yükselterek, "Bashasa, burada mısınız?" dedi.

Tartışma aniden kesildi ve Bashasa perdeli kapıdan dışarı fırladı. "Dördüncü Prens! Başarılı olduğunuzu duydum!"

İyi görünmüyordu. Cildi solgunlaşmış, bakışları bulanıktı. Sendeledi ve Kai öne çıkıp onu yakaladı, Bashasa'nın

Kai endişeyle, "İyi misin?" diye sordu. Kai ve diğerleri uyumayı başarmışken, Bashasa buraya kadar olan uzun yolculuk boyunca uyanık kalmış olmalıydı.

Endişelenen Kai, "İyi misin?" diye sordu. Bashasa buraya kadar olan uzun yolculuk boyunca uyanık kalmış olmalıydı, oysa Kai ve diğerlerinin çoğu uyuyabilmişti.

"İyiyim," dedi Bashasa, Kai'nin saçlarına mırıldanarak.

"İyi görünmüyorsun," diye itiraz etti Kai, perde kenara çekilip veliaht prenses Lahshar yüzünde tiksinti ifadesiyle dışarı çıktığında. Arkasında, odaya halı ve oturma minderleri serilmişti ve yuvarlak bir tepside metal tabaklar, bardaklar ve yemek artıkları vardı. Etrafında Dasara ve Kai'nin tanışmadığı birkaç Arike asili oturuyordu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Lahshar, "O burada ne arıyor?" diye sordu.

Açıkça Kai'den bahsediyordu ama ona değil, onunla konuşacak kadar önemli olmadığını ima ediyordu. Ama bu onun sorunu, Kai'nin değil. Kai, "Bashasa köprünün ne zaman yıkıldığını bilmek istedi" dedi.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Çık dışarı."

Bashasa başını kaldırdı ve sesi birden sertleşti. "Müttefiklerime emir verme, Lahshar. Diplomatik yeteneğin öfkeli bir keçininkinden farksız."

Bu hoşuna gitmedi. Kai'ye Dördüncü Hanenin Efendisini hatırlatan bir şekilde dişlerini gösterdi. "Hizmetçilerin önünde bana hakaret etme, kuzen."

Bashasa karşılık verdi, "Oh, beni seninle sözlü kavgaya girmeye zorlama kuzen. Bir kez başladığımda durma isteğimi kaybederim, işler çığırından çıkar. Emekli olmalısın." Serbest eliyle havada bir hareket yaptı ve neredeyse askerinin yüzüne çarpıyordu. "Emekli olmalıyım."

Bu, Bashasa'nın o ana kadar söylediği en mantıklı şeydi. Kai askere sordu, "Nerede uyuyacak?"

Perdeyle örtülü başka bir bölümü işaret etti ve Kai, Bashasa'yı o yöne doğru çekti. Salatel aceleyle öne çıkıp perdeleri kaldırdı.

İçeride asılı bir lamba ve neredeyse diz boyu kalınlığında yastıklı bir yatak vardı. Kai, bu alanın bir Hierarch'ın hizmetçisi ve yardımcıları için tasarlanmışsa çok daha lüks olması gerektiğini düşündü, ancak Arike çadırın donanımının sadece en azını açmıştı. Ayrıca, üzerine bir dizi harita ve deri çanta yığılmış, ince oyulmuş ahşap bir kutu ve Kai'nin ayrılmadan önce Tahren'in taşıdığını gördüğü aynı uzun sarılmış paket vardı. Bashasa'nın kız kardeşinin cesedi.

haritaların yığıldığı ince oyma ahşap bir kutu, bir deri çanta ve Kai'nin ayrılmadan önce Tahren'in taşıdığını gördüğü aynı uzun sarılmış paket vardı. Bashasa'nın kız kardeşinin cesedi.

Kai, Bashasa'yı yatak rulosuna doğru yönlendirdi, ancak Bashasa tökezledi ve Kai, ona oturmasına yardım etmeye çalışırken yarı bayıldı. Kai'yi bırakarak, Bashasa geriye doğru yığıldı. "Ah, teşekkür ederim, Dördüncü Prens." Sesi yorgun geliyordu.

"Bana Kai diyebilirsin, unutma." Kalkması gerektiğini düşündü, ama eteği Bashasa'nın bacağının altında sıkışmıştı. Ve yatak örtüsü görüldüğü kadar rahattı, ağırlığıyla içine gömüldü.

Belli ki rahatsız olan Salatel, perdeyi yerine çekip, Bashasa'nın askerine alçak sesle sordu, "Trenal, geri kalan kişisel kadrosu nerede?"

Trenal harita kutusuna doğru başını salladı. "Veliaht Prens Bashasa buraya haritalarını incelemek ve rotamızı planlamak için geldi ve Veliaht Prens Lahshar kadroyu gönderdi." Trenal, yüz ifadeleriyle Salatel'e başka bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi. "Veliaht Prens'in gece için eşyalarını getirmekle meşguldüm ve o da bana onlarla gitmemi emretmeyi ihmal etti." Bashasa'ya endişeli bir bakış attı. "O sorun olmadığını söyledi."

"Ve sorun yoktu," diye ekledi Bashasa, bir kolunu omzuna atarak.

Salatel'in çenesi gerildi. Kai, Arike'nin işleri nasıl yürüttüğünü pek bilmiyordu ama Bashasa'nın kadrosunu kendisinden uzaklaştırmanın kurallara aykırı olduğunu bile o anlayabilirdi. Ayrıca bu koşullar altında bu çok kötü bir fikirdi. "O burada güvende mi?" diye sordu.

"Hepiniz gereksiz yere endişeleniyorsunuz." Bashasa dirseğiyle doğruldu. Hâlâ biraz bulanık bakışları Kai'ye düştü. "Cadı Kardeş havada keşif yapıyordu. Uçabildiğini biliyor muydun? Süzülebildiğini biliyordum, ama uçabildiğini bilmiyordum. Bu, bir tür hava veya rüzgâr yaratıklarıyla iletişim kurmayı gerektiriyor."

"Cadılar böyle çalışır," dedi Kai. Bashasa'nın gerçekten uyuşturulmuş mu olduğunu, yoksa ayakta duramayacak kadar yorgunken o korkunç, kokuşmuş meyve liköründen içip içmediğini ve bunun onu kötü etkilediğini anlayamadı. "Neden uyumuyorsun?"

"Hayır, onun istihbaratıyla geri dönmesini beklemeliyim," diye itiraz etti Bashasa, sesi daha uyanık geliyordu. "Güneydoğuya giden yolun açık olup olmadığını bilmeliyim. Ölümsüz Kutsanmışlar onunla gitmedi." Biraz daha doğruldu. "Ölümsüz Kutsanmışlar kuşlar gibi uçar mı? Hızlı seyahat edebildiklerini biliyorum."

"Kendi başlarına uçtuklarını sanmıyorum," dedi Kai. Dikkatinin bir kısmı, ikisi de daha az gergin görünen Salatel ve Trenal'a odaklanmıştı. Kai,

köprüde olduğu gibi, bir şekilde sorumluluk verilmiş olduğundan şüpheleniyordu. Lahshar veya Dasara üzerinde hiçbir yetkisi olmadığı ve Arike soyluları arasında bir kavga çıkarsa Salatel'in kadrosunun bile onu destekleyip desteklemeyeceğini bilmediği için, bu durum ideal değildi. Yine de Cageling Şeytan Mahkemesi'nde olmaktan iyiydi. "Güçlerini aldıkları Kuyu ile ilgili bir şey."

"Ahh, anlıyorum." Bashasa Kai'ye kaşlarını çattı ve tunikasının yakasına dokunmak için elini uzattı. "Bu kan daha önce burada değildi."

"Köprüyü yıkan niyetten kaynaklanıyor." Yüzleri birbirine yakındı ve Kai, kıyafetlerine sinmiş ölümlü kanının ve duvar yürüyeninin kokusunu alabiliyordu. En son ne zaman birinin kendisine bu kadar yaklaştığını hatırlamaya çalıştı. Adeni'yi öldürttüğünden beri belki. Saredi ailesinin kendisinden uzaklaştığını düşünmüyordu. Ama belki de kendisi onlardan uzaklaşmıştı. "Ziede geri dönene kadar uyumalısın."

Bashasa da çok yakın olduklarını fark etmiş gibiydi. Geri çekildi. "Hayır, onun ne dediğini duymam lazım..."

"Planlarını değiştirebilecek bir şey bulursa, seni uyandırırım. Ya da o seni uyandırır." Kai ekledi, "Ziede sana bir şey söylemesi gerektiğinde seni yataktan kaldırmayacağını mı düşünüyorsun?"

Bashasa gülümsedi. "Bu... iyi bir noktaya değindin." Yatağa geri uzandı. "Sanırım haklısın, Dördüncü Prens. Kai."

Kai kıpırdamadı, Salatel ve Trenal da hareketsiz kaldılar. Birkaç dakika sonra Bashasa'nın nefesi derinleşerek uykuya daldı.

Salatel, Trenal'a yumuşak bir sesle sordu, "Hizmetçileri nerede?"

Trenal, Salatel'in tepkisini tahmin ederek yüzünü buruşturdu. "Veliaht Prens Lahshar onları diğer hizmetkarlarla birlikte çadıra gönderdi, dinlenmeleri için."

Salatel öfkelenirken, Kai sordu: "Bir şey yedi mi, içti mi?"

"Evet, gördüğüm kadarıyla biraz," dedi Trenal. Onun ne sorduğunu tam olarak anladığını kanıtlayarak, "Ama zehirli değildi, canavarın üzerinde saklanan erzaklardan geldi. Ben kendim getirdim ve diğerleri de yedi," diye ekledi.

Çadırın önünden sesler geldi, Lahshar ve başka biri.

Salatel tekrar gerildi, ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Trenal tedirgin bir şekilde kıpırdadı.

Perde açıldı ve Salatel, Hiranın için kenara çekildi. Yaşlı veliaht prens, koltuk değneğine dayanarak ortamı inceledi. Yorgun görünüyordu, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da derinleşmişti. Lahshar arkasında durmuş, ince dudaklarıyla öfkeyle Kai'ye bakıyordu.

Ayağa kalkmak, Bashasa'yı eteğinden çekip çıkarmak ve sonra muhtemelen çok yumuşak yatak örtüsünden yere kaymak anlamına gelecekti, bu yüzden Kai kalkmadı. Hiranan'ın ifadesi şüpheli bir şekilde eğlenceli görünüyordu. Bashasa'nın nefesi sertleşerek yumuşak bir horlamaya dönüştü. Kai gereksiz yere, "Uyuyor," dedi. Bashasa'nın elleri seğirdi ama uyanmadı.

"Öyle görünüyor," dedi Hiranan kuru bir sesle. Salatel'e sordu, "Bashasa onu çağırıyor mı?"

Salatel'in duruşu sertleşti ve Lahshar'a sert bir bakış attı. "Yeraltının Dördüncü Prensi Kaiisteron, köprünün yıkılmasıyla ilgili olarak Veliaht Prens Bashasa'ya rapor verecekti, ancak Veliaht Prens Bashasa'nın önce dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündü ve Veliaht Prens de buna katıldı, biz de onu yatağa yatırdık. Ben, Veliaht Prens Bashasa'nın atadığı Dördüncü Prens'in kadrosunun başıyım."

Hiranan kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum."

Kai'nin yorumlayamadığı, ses tonunda ince bir değişiklik oldu. Salatel, Kai ve kendi adına kırılmıştı, ama Kai bunun nedenini tam olarak anlayamadı. Ancak Hiranan doğrudan ona seslendi: "Nöbetçilerim köprünün halledildiğini bildirdi. Bu senin işin miydi?"

Kai cevap veremedi Lahshar araya girdi: "Hiranan, sana söyledim..."

"Lahshar, bir rapor alıyorum." Hiranan'ın sesi sakindi ama memnun görünmüyordu.

Kai, "Ortadaki kısmı yakabildim. Buraya gelen herhangi bir lejyoner onu onarabilir, ama hızlı bir şekilde değil ve muhtemelen doğru ekipman ve malzemeleri beklemek zorunda kalacaklar. Bashasa'nın haritalarına bakmak istedim, ama ona sormadan uykuya daldı. Yakınlarda başka bir geçiş yolu olmadığı doğru mu?" Ulaşılabilir mesafede başka bir köprü varsa, Kai'yi oraya ulaştırmak için bir duvar yürüyüşçüsü kullanmak gerekse bile, onu da yıkmak akıllıca olurdu.

Hiranan, "Hayır, Bashasa rotamızı iyi seçti, bir süre başka geçiş yok. Hierarchs, bu bölgeyi ele geçirdiklerinde bu nehir üzerindeki diğer köprüleri de yıkmışlar. Kaçışımız için bize zaman kazandırdın." dedi. Başını eğdi, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Peki, iyi geceler dilerim, Dördüncü Prens. Sabahleyin, ayrılmadan önce Bashasa ile konuşacağım."

Perdenin arkasından geri çekilirken, anlamlı bir şekilde, "Gel, Lahshar," dedi.

Kai, adımları ve sesleri uzaklaşana kadar bekledi, Lahshar itiraz ederek sesini yükseltti. Arike dili konuşuyorlardı, bu yüzden anlayamıyordu.

Salatel'e sordu: "Ona güvenebilir miyiz?" Aslında "Ona güvenebilir miyim?" diye sorması daha doğru olurdu, ama saat çok geç olmuştu ve Kai, bu yabancı insanlar arasında siyasi manevralar yapmaya pek uygun olmadığını biliyordu.

Salatel rahat bir nefes aldı, omuzları biraz çöktü. "Bilmiyorum," diye itiraf etti ve bu, Kai'nin ona daha fazla güvenmesini sağladı. "Prens uyanınca öğrenecek." Daha sert bir tonla ekledi: "Ben de onun kadrosunu ve hizmetkarlarını bulup buraya dönmelerini ve onun bakımı için vardiyalar atamalarını isteyeceğim."

"Onlar gelene kadar onunla birlikte bekleyeceğim." Kimse Kai'nin Bashasa'yı güvende tutma yeteneğini sorgulamadı, bu da onu memnun etti. Kai harekete geçmek için daha uzun süre beklerse, Bashasa eteğini çıkarma çabası sırasında uykuya dalma olasılığı daha yüksek olurdu. Ayrıca gidecek özel bir yeri de yoktu, ancak muhtemelen kıvrılıp yatabileceği nispeten yumuşak bir çim parçası bulabilirdi. Enna'nın vücudundayken sık sık yaptığı bir şeydi bu, ancak artık Talamines'in o kadar esnek olmadığını biliyordu. "Sen ve kadro şimdi dinlenebilir misiniz?"

Salatel başını salladı. "Evet, Dördüncü Prens. Vardiyaları da ayarlayacağız. İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Biri haritaları buraya getirebilir mi?"

Salatel, katlanmış ellerinin üzerinde eğilerek resmi bir hareket yaptı. "Emrinizle, Dördüncü Prens," derken Trenal harita sandığını taşıdı.

Perdenin arkasından çıkarken Kai sandığı kendine yaklaştırdı ve üstteki haritaları çıkardı. Arike'yi okuyamaması, hatta alfabeyi oluşturan karakterleri tanıyamaması onu zorluyordu. Hepsi küçük çubuk gibi işaretlerdi, Saredi, Erathi veya İmparatorluk dillerine hiç benzemiyordu. Ama en üstteki haritada nehir, yol ve köprü vardı ve zarif mürekkepli çizgilerin üzerine kabaca eklenmiş bazı eklemelerden Bashasa'nın eserini tanıdı.

Kai, diğer gevşek haritalarda Summer Halls'a giden rotalarını izledi. Önemli noktalar küçük çizimlerle gösterildiği için, toprak setin içine gömülü eğimli çatılar ve etrafını çevreleyen kanalların görüntüsünü karıştırmak mümkün değildi. Kai, oradan çıkabildiklerine inanamıyordu. Yanında horlayan Arike Prensi'nin varisiyle birlikte yumuşak bir yatak üzerinde oturduğuna inanamıyordu. Belki de hâlâ Cageling İblis Sarayı'ndaydı ve vahşi rüyalar, bedeninin çürüdüğünde ve seni geri çekecek bir yeraltı yolu olmadan serbestçe sürüklendiğinde görülen rüyalar. Bu görüntüyü kafasından atmaya çalışarak, güneydoğudaki bölgeyi gösteren başka bir harita çıkardı.

Çadırın önünden ara sıra sesler duyuyordu, önce Salatel, sonra Trenal ve birkaç kişi daha. Sonra Ziede'yi duydu. Kai,

Bashasa'yı uyandırmayacak kadar yüksek sesle, "Ziede, buradayım."

Bashasa homurdandı ama uyanmadı. Ziede perdeyi kenara çekti, manzarayı gördü ve kaşlarını kaldırdı. Yumuşak bir sesle, "Uyuyor mu?" dedi.

"Evet. Kadrosu dışarıda nöbet tutuyor mu?" diye sordu Kai. Makyajını tamamen silmişti ve garip bir şekilde savunmasız görünüyordu. Ve yorgun.

"Evet." Kaşlarını çattı ve perdeyi arkasına düşürdü. "Neden? Bir sorun mu var?"

"Lahshar onları gönderdi."

Ziede sinirlendi. "Kaçışımızı tamamlayana kadar bekleyip sonra birbirlerinin sırtına bıçak saplasalar iyi olurdu."

Kai gülmek istedi ama Bashasa'yı uyandırmak istemedi. "En son ne zaman güzel bir şey oldu?" Ziede bu retorik soruya cevap vermek için yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmadı. Ona sordu, "Bir şey buldun mu?"

"Güneyde bir hareketlilik var, ama bu tarafa doğru gelmiyor. Sabah şafak vakti, ayrılmadan önce tekrar yukarı çıkıp kontrol edeceğim." Ekledi: "Köprüde iyi iş çıkardın. Alevlerin yayılmasını durdurmakta zorlandın mı?"

Kai muhtemelen yalan söylemeliydi, ama buna gönlü el vermedi. "Ağaçların, tarlaların ve kampın yanacağından korktuğum bir an oldu... Ziede, ya yanmış olsaydı?"

Ziede'nin yüzündeki acı ifadesi daha da derinleşti. "Bu sorunu çözmemiz gerekiyor." Ona işaret etti.

"Nasıl?"

Yavaşça başını salladı, ama "Sana bazı sınırlama büyülerini öğretmem gerekecek. Bunları, Hierarchs' Well'den yararlanmadan, açıklayıcının yeteneklerini kullanmak için yaptığın şeyle birleştirebilirsin." dedi. Kai'ye, sonra Bashasa'ya eleştirel bir şekilde kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Tabii." Kai, rotalarının yazılı olduğu haritayı çıkardı. "Bunu gördün mü?"

"Özellikle görmedim." Ziede, Kai'nin ayaklarının dibindeki halıya oturdu, sorunu görünce yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Dizlerinin üzerine oturdu ve Kai'nin sıkışmış eteğini nazikçe çekti. "Neye bakıyorsun?"

"Onu uyandırma," diye uyardı Kai. "Benais-arik'i bulmaya çalışıyordum, ama bu sembollerin bazılarının anlamını çözemiyorum." Kai, Ziede'ye yer açmak için kenara kaydı ve Ziede yorganı aşağı itip Kai'nin eteğini gevşetmeyi başardı.

Eteğini gevşetmeyi başardı. Ellerini dolgu malzemesiyle doldurulmuş üst katmanın altına kaydırđı ve Kai yere düşerken onu sabit tuttu. "Teşekkürler."

"Hangi semboller?" dedi haritayı alırken. "Bunlar mı? Arike dilinde anlamı... Hmm, İmparatorluk dilinde '*ıssızlık*' demek, ama tam olarak doğru değil. Boş şehirleri böyle işaretliyorlar."

"Boş mu? Ölü şehirler mi? Hiyerarşiler tarafından yok edilmiş mi?" Kai haritayı geri aldı. Bashasa'nın kesilmeyeceklerinden bu kadar emin olmasına şaşmamalı.

"Evet." Ziede haritayı çevirdi. "İşte Benais-arık, bu daha kalabalık bölgenin kenarında. Arike şehir devletleri istila sırasında çok da kötü durumda değildi, ama bunun nedeni ele geçirilmeleri veya sızılmalarıydı. Çoğu yerde direnmediler."

Kai kaşlarını çatarak, Arike şehir devletlerinin tümünün kapalı yumruğundan daha küçük olduğu büyük haritaya geri döndü. Erathi, tekneyle kaçan mültecilerin, Hiyerarşilerin tüm güneyi ve doğuyu fethettiğini ve yok ettiğini iddia ettiklerini söylemişti. Kai, bunun ne kadar büyük bir ölçekte olduğunu ilk kez anlıyordu. Burada, şehirlerin tamamından daha fazla *yıkım* izi vardı. Ve şehrin hala haritada olması, sadece geçici olarak ele geçirilmeden kurtulduğu anlamına geliyordu.

Yıkım güneyde, dünyanın tepesine kadar yayılmış mıydı? Kai burada ne yaptıklarını bile anlamıyordu.

Ziede'ye baktı. "Bashasa ne istiyor? Bir ittifak kurduğunu biliyorum, ama kendi kuzenleri bunu istemiyor. Ve..." Haritaya çaresizce işaret etti. "Bunun anlamı ne?"

"Anlamı, Hiyerarşilerin işi bitmedi. Onların öldürecekleri çok sayıda insan kaldı," dedi Ziede sessiz bir yoğunlukla. "Ve her şey, onların devam edeceklerini gösteriyor." Tereddüt etti ve itiraf etti, "Onları durdururuz ya da ölürüz."

Kai yatağa yaslandı. Bashasa'nın hala Yaz Salonları'nda söylediği şeyi istediğini düşündü: Hiyerarşileri mümkün olan her şekilde incitmek. Bakışları çadırın duvarındaki sarılmış bohçaya düştü. Koku yoktu, ama bedeni korumak için büyü kullandıklarını biliyordu. "Bu onun kız kardeşi mi?"

"Evet." Ziede atılmış haritaları katlayıp kaldırdı. "Seninki, Enna'nınki, hala duvar yürüyüşçüsünde paketlenmiş durumda."

Kai bakakaldı. Ziede ona tokat atmış olsaydı bile bu kadar şaşırmazdı. "Arike'nin tüm ölülerini götürdüler mi?" diye sordu.

"Hayır. Onları geride bırakmak zorunda kaldılar." Sarılmış bohçayı işaret etti. "Askerler, onun kız kardeşinin cesedini götürmek istediğini biliyorlardı. Yeni planının bir parçası, Benais-arik'teki Arike liderlerine, Hiyeaşıların bir prens-varis rehineyi öldürdüğünü göstermek. Herkes Hiyeaşıların antlaşmalarının değersiz olduğunu bilir, ama bu dramatik bir kanıt. Ve ona nasıl öldürüldüğünü göstermesi gerekecek." Kai'nin bakışlarını karşıladı. "Enna'nın cesedini götürdüğünü kimseye söylemedi. Tahren'den onu getirmesini istedi."

Kai'nin Tahren'in Salonlardan taşıdığını gördüğü paket Enna'ydı, Bashasa'nın kız kardeşi değildi. "Onunla bir şey yapabileceklerini mi sanıyorlar? Enna ile mi?" Çayırın dışındaki ölümlüler iblisler hakkında türlü türlü tuhaf şeyler düşünürdü. Enna'nın işe yaramaz koruyucu tılsımlar için parçalanmasını istemiyordu.

Ama Ziede başını salladı. "Senin onu su altında istemediğini düşündüğünü söyledi."

Kai, Ziede'nin ağzı alaycı bir şekilde kıvrılana kadar ona baktı, sonra Bashasa'nın uyuyan yüzüne baktı.

Ziede, "Sarediler ölümlülerini gömer mi?" diye sordu.

Kai yavaşça başını salladı. "Nehir üzerindeki düzlüklerde, ateşin yayılmaması için odun yığınları." Burada bu mümkün değildi; çok fazla ot vardı ve o bir niyet kullanmak istemiyordu. Bu gece bir kez kampı yakıp herkesi öldürmemeyi başarmıştı, şansına bir kez daha güvenmek istemiyordu. "Bu riski alamam."

Ziede pişmanlık duyuyor gibiydi. "Hayır. Ama cadı mezarı yapabilirsin. Keşif yaparken yakınlarda yıkık bir duvar ve temellerin izlerini gördüm."

"Bir mezar için mi?" Onun başını sallamasıyla Kai saçlarını geriye itti ve farklı dokuya şaşırmamaya çalıştı. "Bana yardım eder misin?"

Kampın güneyinde, uzun ağaçların bulunduğu bir korunun öbür tarafında uygun bir yer buldular. Esinti yükselmiş ve hava serinlemişti, yarım ay yine bulutların arkasından görünmeye başlamış, uzun otların üzerinde gümüş gibi parıldayarak ağaçları gökyüzüne karşı koyu silüetlere dönüştürmüştü. Kai, Ziede'nin havadan gördüğü yıkık taş duvarı zar zor seçebiliyordu. Duvar bir zamanlar, hava koşulları nedeniyle çöküp çürümüş bazı ahşap binaları çevreliyordu. Hierarchs buradan geçip köprüyü bir kez yıkmıştı; etrafındaki her şeyi de yıkmış olurlardı.

Enna'nın cesedini diğer duvar yürüyüşçüsünün kargo ağından almışlardı ve Kai kamp ateşleri için çukur kazmak için kullanılan bir kürek ödünç almıştı. Şimdi Ziede yıkık evin içinde ileri geri yürürken o bekliyordu

Ziede, başını eğerek havayı dinlerken, yıkık evin içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Durdu ve "İşte. Ocak buradaydı" dedi. Kai kazmaya başladı, Ziede ise duvardan taşları taşıdı.

Kai, Bashasa'nın paltosunu çadırdan bırakmış, eteklerini nemli topraktan korumak için bağlamış ve saçlarını Talamines'in iğneleriyle topuz yapmıştı. Arike kıyafetlerini rahat ama pratik bulmuyordu. Ziede'ye, "Ölümsüz Mareşalleri sevmediğini sanıyordum," dedi.

"Nefret ediyorum." Bir taşı çukurun bir tarafına attı ve bir tane daha almak için geri döndü.

Kai daha fazla toprak attı. "O zaman Tahren'le aranızda ne var?" "Hiçbir şey," dedi Ziede, korkutucu ses tonuyla.

Kai kendi kendine sırıttı. "O çok uzun boylu. Sarediler geniş omuzları her zaman çok çekici bulmuşlardır... Hey!" Kai, Ziede'nin az önce sırtına attığı iki avuç dolusu toprağı silkelerek uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra Kai, birinin onları izlediğini hissetti. Çadırlardan ayrıldıklarında Salatel uyuyordu ve Cerala ile Hartel'e Bashasa'yı korumak için geride kalmalarını emretmek daha kolay olmuştu. Kai, hem önemli hem de tehlikeli bir cadı işi yapmaya gittiklerini güçlü bir şekilde ima etmişti.

Kai, son bir kürek toprak attı ve sığ hendekten çıktı, sırtını gererek tarlayı dikkat çekmeden gözetleyebilmek için uzanıyormuş gibi yaptı. Ama uzakta duran kişi uzun boylu, geniş omuzlu ve solgundu, ay ışığı kısa, açık renkli saçlarına yansiyordu. Tahren dizlerine kadar çimlere batmış, elleri belinde, onları izliyordu.

Kai rahat bir nefes aldı ve "Ziede" dedi.

Tahren büyüyen yığının yanına bir taş attı. Ellerini silkeledi ve başını kaldırdı. Hemen sordu: "Orada ne yapıyorsun?"

Tahren, Kai'nin kaşlarını çatmış halini görebileceği kadar yaklaşarak uzun çimlerin arasından yürüdü. "Sanırım bu normal bir durum" dedi.

Kai, gece yarısı mezar kazmanın garip görünebileceğini düşündü. Ona, "Beni gömüyoruz" dedi.

Tahren'in kaşları daha da çatıldı. "Ne... Kalıcı olarak mı?"

"Eski beni, Enna," diye açıkladı Kai. Kendini tutamadı ve kıkırdadı. "Hayır, çukura girecektim ve Ziede'nin beni örtmesini bekleyecektim."

"Bu fikir çok cazip gelse de," dedi Ziede ve Kai gülmekten ikiye katlandı. Muhtemelen kalan soğukkanlılığını da kaybediyordu.

Toprak yığınınına çöktü ve yüzünü ellerine gömdü, Talamines'in yüzünde gözyaşları hissedene kadar güldü. Kaya duvarının kalıntılarına çökmüş ve hala sessizce kıkırdayan Ziede'ye bakmayı başardı.

Tahren tüm bunları sessizce izledi, sonra "Sanırım yardıma ihtiyacın var," dedi. Ziede elini salladı. "Neden öyle göründüğünü anlayabiliyorum."

"Hayır, demek istediğim..." Tahren tereddüt etti. "Yardım edebilir miyim?"

Ziede konuşmaya başladı, sonra dönüp Tahren'e merakla baktı. "Kai?" dedi yumuşak bir sesle.

Toprakta yatan Kai yüzünü sildi. Ne olursa olsun, bu durum mezar kazmaya yardım teklifinden daha ağır bir şey gibi geliyordu. "Sorun değil. Ben, şey..." Cageling Demon Court'ta Tahren'in sırtındaki cıvataları çıkardığını düşündü ve sözlerini şöyle bitirdi: "Tahren Stargard'a güveniyorum. Yardımcı olacağına."

Ziede hala Tahren'i izliyordu, Tahren de onun bakışlarına kararlılıkla karşılık veriyordu. "Şaşırdım, ben de öyle düşünüyorum." Elini uzattı ve Tahren onu tuttu. "Öyleyse bize katılabilirsin."

ON BEŞ

Yükseliş salı Yaz Salonları'ndan kaçıp ovaların üzerinde uçarken, bulma taşının onları Benais-arik şehir devletinin topraklarına doğru götürdüğü açıktı.

"Taş bu rotayı izlemeye devam ederse, büyük olasılıkla Arik'e giden eski sınırın bir yerindeyiz," dedi Ziede sessizce. Güvertede bağdaş kurup oturdu, bulma taşı kucağında, Dahin'in çantasından çıkardığı harita önünde yayılmıştı. "Muhtemelen Kagala."

Ziede'nin yanında, Kai haritaya bakmak için eğildi. İçinde bir tedirginlik hissetti. Kaleler, Hiyerarşiler gelmeden nesiller önce, Arike şehir devletlerinin birbirleriyle savaşıp yağmaladıkları dönemde inşa edilmişti. Savaş sırasında Bashasa onları çoğunlukla dikkat dağıtıcı olarak kullanmıştı; savaştan sonra ise geçici olarak mültecileri barındırmışlardı. Yıllar sonra kullanılmamaya başlandılar. Ancak Yaz Salonları'ndan ilk kaçışlarından sonra, Bashasa isyancıları Kagala'ya götürdü, bazı mültecileri buradaki kasabada bırakmayı ve ardından Benais-arik başkentine son yolculuk için kalede yeniden ikmal yapmayı planlıyordu. Kai, "Bu sanki..." dedi. Neye benzediğinden emin değildi.

"Bir tür felaketin yaklaşmakta olduğu hissi gibi mi?" dedi Ziede, sesi kuru ve gergindi. "Bu bir tesadüf olabilir. Bütün bu kaleler yıllardır terk edilmiş durumda ve bu kale Nient-arik topraklarına sınır komşusu, ama teknik olarak Benais-arik'in bir parçası, bu da Tahren orada bulunursa makul bir inkar imkanı sağlıyor."

Kai, ikna olmamış bir şekilde arkalarına yaslandı. Kehanetler her zaman aldatici ve yorumlanması zordu ve çoğunlukla işe yaramazdı, ancak geriye dönüp bakıldığında anlamlı olabiliyordu. Görünüşe göre, Erathi'ye ilk Hierarch saldırısından önce sınır bölgesi sakinleri arasında kehanetler vardı, ama o zamanlar kimse bunları fark etmemişti. Bu daha çok bir tesadüf gibi görünüyordu.

Ama yine de, Yaz Salonları'ndan Kagala'ya kadar olan yolculuğu tekrar izlemek garip geliyordu.

Salın diğer yolcuları sessizdi. Uçarken güneş çıkmış, giysileri ve saçları kurumuştı, ama hepsi dağınık, morluklar içinde ve yorgundu. Tenes normale dönerek uykuya dalmıştı ve Sanja'nın yanında kıvrılmış olarak küçük kabinde yatıyordu. Saadrin o kabini yeterince görmüş olmalıydı ve direksiyon kolonunun yanında oturmuş, Dahin'i kaşlarını çatarak izliyordu, Dahin ise onu özenle görmezden geliyordu. Ramad karşı tarafta, korkuluğa yaslanarak aşağıdaki zemine bakıyordu. Kai, Ziede ile ilk kez uçtuğunu zar zor hatırlıyordu, ama bu yükseklikten aşağıdaki dünyanın nasıl büyüleyici bir manzara olduğunu hatırlayacak kadar hatırlıyordu.

Salı doğru yöne çevirdikten sonra, Ziede, Tenes'in toprak ruhlarını çağırarak, istikrarlı mağaranın arkasındaki zayıflığı kullanarak tünel açıp seli neden olduğunu açıklamıştı. "Ve bu oldukça etkileyici bir şekilde gerçekleşti. Ama ben bizi uçurmaya çalıştığımda kenara takıldık." Ziede, yüzünü buruşturarak, "Tam olarak hayal ettiğim gibi olmadı." diye eklemişti.

Hiçbir şey Kai'nin hayal ettiği gibi gitmemişti, ama sonunda buraya ulaşmışlardı. Ziede, Ölümsüz Kutsal gemide bir damla kanını kaybettiği için de özür dilemişti. Kai, o hatanın verdiği hayal kırıklığını artık atlatmıştı ve ona bunun önemli olmadığını söylemişti. En azından Arnsterath'ın Ziede'nin incisini okumak için kullandığı niyet, kanı tüketmiş gibi görünüyordu, bu yüzden tekrar kullanılamazdı. "Umarım başka kanı yoktur," dedi Dahin, pek yardımcı olmayan bir şekilde.

Ziede şimdi hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı. "Nereye gittiğimiz umurumda değil, bu bir alamet olsun ya da olmasın, sadece oraya varmak istiyorum."

Kai, "Yakında orada olacağız. Artık beklemek yok," dedi. Sal, yolculuğu kısa sürede tamamlıyordu, kanal tekneleri veya duvar yürüyenlerden çok daha hızlıydı.

Kai'ye baktı. Tüm bu gerginlik altında yüzü gergin ve yorgundu. Ama "Başka bir Saredi iblisini görmek şok olmuş olmalısın" dedi.

Kai bu konu hakkında konuşmak istemiyordu, ama çelişkili duyguların karmaşası beynini kaynatıyor gibiydi. "İblisler şok olmaz."

"Kesinlikle şok olurlar," diye karşılık verdi Ziede. "O da bizimle Tapınak Salonlarında mıydı?"

Ramad onlara dönmüş, kaşlarını çatarak dinliyordu. Yüzünün yanındaki morluklar koyulaşmış ve acı verici görünüyordu. Kai rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve bankta geriye yaslandı. "Evet. Sanırım Talamines'i öldürdükten sonra onunla konuştun ve..." Vücuduna belirsiz bir hareket yaptı. "Bütün o olaylardan sonra. Bashasa diğer Hierarch'ı aramak için ayrılmadan önce. Yaşlı bir adamın vücudundaydı."

Ziede'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Daha sonra sana saldırmaya çalışan mı?"

Kai nefesini bıraktı. O an, Yaz Salonlarından sağ çıkmayı başarsa bile hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gerçekten anladığı andı. "Kimsenin bunu gördüğünü sanmıyordum."

"Ben gördüm. O anda... yorum yapmamak daha iyi olurdu." Ziede, rotalarını kontrol etmek için tekrar bulma taşına dokundu, bu hareket son birkaç saat içinde sinirli bir tik haline gelmişti. "Ondan önce yakın mıydınız?"

"O, bir iblis ve bir Saredi olarak daha yaşlıydı. Her zaman oradaydı." Ramad'a baktı. Ramad, ifadesini dikkatlice nötr tutuyordu ve aslında neredeyse nefes almıyordu, bu geçmişe bakışı bozmak istemiyordu. Bu, rahatsız edici ve sinir bozucu olmalıydı, ama değildi. Ramad'ın bu dönemin gerçek tarihine olan ilgisi gerçek bir çağrıydı ve belki de Kai ona bunu borçluydu.

"Onlarca yıl hapis yattı, Ziede. Biz hayatlarımızı yaşarken, o..." Kai sabırsızca başını salladı. "Yakın değildik. Nedenini bile bilmiyorum..." Cümleyi sessizce bile bitirmedi.

"İkiniz daha önce hiç tanışmamış olsanız bile, o Cageling Mahkemesi'nden kurtardığın bir Saredi iblisiydi," dedi Ziede acımasızca. "Ama o seni tanıyordu, senden daha yaşlıydı, sana karşı sorumluluğu vardı. Seni bir cadı ve bir gün bile tanımadığın Arike Prensi yerine onun gözetmesi gerekirdi. Eğer yaralanan o olsaydı, sen onu gözetir, ona bakardın." Bakışları Kai'yi geçip Ramad'a kaydı ve sessizce ekledi: *Bu, ilk kez biri sana ihanet etti.*

Kai yüzünü ellerine gömdü. *Şu anda bu çok fazla,* dedi ona. O, Kai'nin kolunu sıktı ama baskı yapmadı.

Kai, direksiyon kolonundan gelen bir hışırtıya bakarak başını kaldırdı. Dahin, tunikasına sıkıştırdığı haritayı kontrol ediyordu. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi, sanki son altmış yıldır bu bölgeyi defalarca geçmemiş

son altmış yılda bu bölgeyi defalarca geçmemiş gibi, sanki uzman bir haritacı değilmiş gibi. "İki büyük doğu kanalının yeni ticaret yolu ile kesiştiği kavşakta bir ticaret karakoluna yaklaşıyoruz. Etrafindan dolaşmamı ister misin?"

"Hayır." Kai, onun kastettiği karakolu biliyordu. "Ziede, durmamız lazım. Sadece biraz."

Sanja kafasını kabinden dışarı çıkardı. "Lütfen? Tuvalete gitmem lazım."

"Ben de tuvalete gitmem lazım," diye Dahin de katıldı. "Ama Saadrin teyze onu çalmaması için birinin salda kalması gerekecek."

Saadrin, bu noktada Dahin'den o kadar bıkmıştı ki, kızacak hali bile yoktu. Sinirlenerek, "Ben akrabalık hakkı ve yükümlülüğüne tabiyim," dedi. Daha önce, Dahin ve Kai'nin hayatını kurtardığını, hiç de isteksizce olmasa da, itiraf etmişti. Dahin akrabalık hakkı kapsamında, ama Kai'ye borçluydu ve karşılığında sadece onun hayatını kurtarmak, borcunu silmek için yeterli değildi. Ölümsüz Kutsanmışlar için, onun hayatı bir iblis, iki Cadı ve birkaç ölümlüden çok daha değerliydi.

Ramad da karakolu biliyor olmalıydı ve muhtemelen kanaldan aşağıdaki kohort karakoluna bir haberci gönderebilecek mi diye hesap yapıyordu. "Yiyecek almak için zaman olacak mı?" diye sordu.

Ziede, Kai'nin ne yapmak istediğini biliyordu ve onun sabırsızlıkla mücadele etmesini izledi. "Herkes acele etmeli," dedi sonunda ve Kai'ye anlamlı bir şekilde ekledi, "Zaman kaybetme."

Sarı otlar ve minik parlak çiçeklerle kaplı alçak tepelerden geçiyorlardı ki Kai ilk kanalı gördü. Su ağaçları sığ sularda noktalar halinde duruyordu, uzun boylu, yayılan taçları ve yüzeyin üzerinde duran kök kafesleri vardı. Kısa süre sonra, uzaktan karakolun odun dumanının yükseldiğini ve ona doğru kıvrılan ikinci kesişen kanalı gördüler.

Yaklaştıkça Dahin, tarlaların arasından kıvrılan geniş taş döşeli yolu kaçınarak salı aşağıya doğru yönlendirdi. Solmuş çimlerin üzerinde canlı pembe ve beyaz renkleriyle göze çarpan uzun çiçekli ağaçlar tepecikleri süslüyordu, bu da bir zamanlar ortadan kaybolmuş bir kasaba veya çiftlik tarafından yetiştirildiklerinin işaretiydi. Yeterince yaklaştıklarında, Dahin salı, karakola yürüme mesafesinde ama onun görüş alanının dışında, alçak bir tepenin uzak tarafına indirdi. İnsanlar muhtemelen onların inişini görmüşlerdi, ama kimse Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş salının burada ne aradığını görmek için koşarak gelmeyecekti.

Hâlâ biraz sersem olan Tenes geride kalmak istedi. Ziede, Sanja'yı da yanına alarak karakola doğru yürüdü ve Saadrin, Dahin'in salı gözetimsiz bırakmaktan çekinmemesi için dramatik bir şekilde biraz uzakta durdu.

Kai, Ramad'ın onu takip edeceğini bilerek dışarı çıktı. Kuru otlar ayaklarının altında çıtırdadı, ama esinti serindi ve sivrisinekleri uzak tutuyordu. Tepeyi çıkıp ağaçların arasında durdular, etrafları parlak düşen yapraklarla çevriliydi ve kanalları ve kalabalık pazarı görebiliyorlardı. Ahşap yapılar, iki kanalın birleştiği havzaya doğru uzanan, eski taş kazıkların üzerine eğri bir şekilde inşa edilmişti. Uzun su ağaçlarının gölgesinde, ölümlüler dükkanların önünden geçiyor, tüccarlar parlak renkli portatif tentelerin altında mallarını sergiliyor, satıcılar buharlı kazanlardan ve kil fırınlardan yemek servisi yapıyordu. Kazıkların boyunca birçok tekne ve mavna demirlemiş, yolun hemen yanındaki ahırlarda ve ağıllarda at arabaları ve hatta birkaç duvar yürüyüşçüsü vardı. Çiçekli ağaçların kokusu, ızgara et, sarımsak ve odun dumanı kokusuyla karışmış, uzaktaki sesler rüzgârla taşınıyordu. Kai, Ziede'nin yiyecek satıcılarına doğru hızlı ve verimli bir şekilde ilerlediğini, Sanja'nın da onun peşinden zıplayarak gittiğini gördü. Burası o kadar kalabalıktı ki, birkaç yıl içinde bir şehir haline gelebilir gibi görünüyordu. Kırsal kesimde bu canlı yaşam belirtisini görmek, boynundaki gerginliği hafifletti. Geri adım atıyor olabilirlerdi, ama Yaz Salonları geçmişte kalmıştı; burası yeni dünyaydı.

Ramad kollarını kavuşturdu. "Bu, Bashat bar Calis ve İmparatorluk Konseyi için ilginç bir rapor olacak."

Bu, konuşmaya davet etmektir ve Kai bunu kabul etti. "Sanırım sana bir sorunun cevabını borçluyum." dedi.

"Öyle mi?" Ramad başını salladı ve alaycı bir şekilde, "Bana çok şey anlattın. Çok cömertsin. Bunların genellikle acı verici konular olduğunu biliyorum ve benim bilgi arayışım bazen... en iyi ihtimalle düşüncesizce olmuştur."

"Fırsatın varken sor," dedi Kai.

"Peki." Ramad tereddüt etti. "Küçük Kutsanmış Dahin'e ne oldu?" Acı dolu ifadesinden, kaçışlarının bazı ayrıntılarını gözden geçirdiği belliydi. "O Ölümsüz Kutsanmış'ı öldürdüğü şekilde..."

Bu da hoş bir anı değildi, ama Kai şöyle dedi: "Savaş sırasında Bashasa için bir görevdeydi ve Hiyerarşileri destekleyen Ölümsüz Mareşaller tarafından yakalandı. Ailesi ona yardım etmedi. Yakında geri dönmesi beklenmiyordu ve onun kaybolduğunu fark etmemiz çok uzun sürdü, sonra da onu bulmamız çok uzun sürdü." Bu yüzden Dahin, Kai'nin ona bir

. Kimsenin zihnine bu şekilde erişebilmesini düşünmeye dayanamıyordu. "Tahren'i suçlamıyor, onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyor. Ama o da... onlardan biri."

Ramad bunu ciddiyetle karşıladı. "O dönemde hayatta kalan herkesin yaraları var. Yara izleri var." Kai'ye döndü. "Sana söylemem gereken bir şey var..."

Kai bunu duymak istemiyordu. Bu konuyu yeterince ertelemişti. Ramad, aralarındaki sıcak, sözsüz bağın hâlâ var olduğunu düşünüyordu. Artık bu bağı koparmanın zamanı gelmişti. "Senin Bashat'ın ajanı olduğunu biliyorum."

Ramad, böyle bir tuzağa düşecek kadar deneyimsiz değildi. Hafifçe gülümsedi. "Ben onun öncüsüyüm."

Kai devam etti. "Komployu biliyordun. Sen ve Bashat." Eklemekten kendini alamadı, "Bashat'tan vazgeçmiştim, ama senin bilmediğini umuyordum."

Ramad'ın yüzü dondu. Kai'nin ne kadarını bildiğini bilmiyordu ve bu onu tamamen şaşırtmıştı. "Kai... O Nient-arik'ti ve aşırı hırslı bir Ölümsüz Kutsanmış. Bize olanlar, benim onlar için çalışmadığının kanıtıdır."

Yalan söylememek, durumu biraz kolaylaştırdı. "Onlar için çalışmak zorunda değildin. Tek yapman gereken onları durdurmamaktı." Kai, gülümsemesinde acı bir ironiye yer verdi. "Bu, İmparatorluk koalisyonunun yenilenmesi sırasında Tahren, Ziede ve beni ortadan kaldırdı. Bashat, onun ve Benais-arik'in çok fazla güce sahip olduğunu düşündüğümüzü, Rising World imparatorluğu fikrini desteklemediğimi biliyordu. Tahren, Ölümsüz Kutsanmışlar antlaşmasını yenilediğinde ona karşı konuşma riskini göze alamazdı. Bu yüzden komplocuların bizi almasına izin verdi. Sonra İmparatorluk yenilenmesinde komploju ortaya çıkardı. Konsey, Tahren'in ortadan kaybolmasının istem dışı olduğu için Kutsanmışlar antlaşmasını Tahren olmadan sürdürmeyi kabul etti. Bashat muhaliflerden kurtulmayı başardı ve Nient-arik'i hainlerin yuvası olarak gösterdi, böylece Rising World'deki etkilerini kaybettiler. Konsey, Patriarklar arasında anlaşmazlık olduğunu öğrendiği için, Ölümsüz Kutsanmışlar bu olaydan daha zayıf çıkacak."

Kai, Ramad'ın artık rol yapmayı bırakma zamanının geldiğini anladığı anı gördü. Sanki aldatma, az önce bıraktığı bir yükmiş gibi, bir parçası rahatlamış gibiydi. "Bashat beni Tahren Stargard'ı ve seni bulmam için gönderdi. Senin serbest bırakılmanı emrederdi..."

Kai bu çabayı takdir etmek zorunda kaldı. "Durumu daha da kötüleştirme."

"Ben..." Ramad dudaklarını sıkıştırdı, kontrolünü geri kazanarak bir sonraki sözlerini düşündü. "Bu olaydaki rolüm için özür dilerim. Kabul ettiğimde

, seni tanımıyordum."

Bu beklenmedik bir şeydi ve çok ince bir bıçakla hafifçe bıçaklanmış gibi keskin bir acı verdi. Ramad, bunun bir ihanet olmadığını düşünerek kendini kandırmamış gibiydi. Kai, "Çok iyi. Şimdi bana beni zehirleyen Bashat mıydı, yoksa sadece bunun olmasına izin mi verdi?" dedi.

"Seni o zehirledi. Nient-arik'in planının işe yaramayacağını biliyordu. O... Biz, Benais Hanesi'ndeki bir hainin sana ihanet ettiğini düşünmelerine izin verdik."

Kai buna gülmek zorunda kaldı, ancak gülüşü istediğinden daha sert çıktı. "Benais Hanesi'ndeki bir hain tarafından ihanete uğradım."

Ramad başka yere baktı, çenesi sert bir çizgiye büründü. "Yükselen Dünya İmparatorluğun yenilenmesine ihtiyaç duyuyordu. Enalin'i anlaşılmayı reddetmeye ikna etmene izin veremezdik..."

Ramad zekiydi, Bashat acımasızdı. Kai'nin onları ilk ihanet ettiği için bunun anlamsız olduğunu söylemek neredeyse üzücüydü. "Beş yıl önce Enalin'i buna ikna ettim."

Ramad ona döndü, kaşları çatılmıştı. Anlamıyordu. Sonra aniden anladı. Nefesi boğazında düğümlendi.

Kai omuz silktilti. "İki yıl süren görüşmeler gerekti." Tüm Enalin eyaletleri ayrı ayrı yönetiliyordu ve halkın mutabakatıyla kendi liderlerini seçiyorlardı. Karmaşık bir sistemdi, ama en azından Cadılar'ın uyguladığı sistemden daha düzenliydi. "Tüm liderleriyle konuşmam gerekti, sonra da aralarında anlaşmaları gerekti." Ramad'ın yavaş yavaş anladığını görmek beklenmedik bir şekilde zordu, bu yüzden Kai tekrar karakola döndü. "Yaz Salonlarına ulaşmadan önce, Enalin'in Benais-arik büyükelçisinden bir mesaj aldım. Enalin, Benais-arik ve Bashat'ın komplocuları ifşa etmesinden sonra planlandığı gibi desteğini çekti ve İmparatorluğun yenilenmesi başarısız oldu. Yükselen Dünya artık bir imparatorluk değil, yeniden özgür müttefiklerin koalisyonu. Konsey, Benais-arik'in sorumluluklarını bölüşecek ve Bashat'a bile bir koltuk verdiler, bu yüzden imparator olarak hüküm sürmeyeceği için çok hayal kırıklığına uğramamalı." Kai, sesinin verdiği kadar sakın değildi. "Benais-arik bu konuda Enalin ile savaşa girebilir, ama Enalin'in çok fazla desteği var. Koalisyonun geri kalanı, barışı bozduğu için Benais-arik'e sırtını dönecektir."

"Beş yıl," diye tekrarladı Ramad, sesi toz gibi kuruydu. "Yani ben sana ihanet ettim... Bashat sana boşuna ihanet etti."

Kai hâlâ kızgındı, ama bu öfke, Ramad'ın bilmediğine inanmaya cesaret ettiği için kendine duyduğu öfkeyle karışmıştı. "Bu yüzden o iki Küçük Kutsanmış, bulma taşını kaybetmekten bu kadar korkuyorlardı." Nient-arik'in Yükselen Dünya'nın başkenti ilan edilmesi planları başarısız olmuştu ve Ölümsüz Kutsanmışlar hala koalisyon antlaşmasıyla tutulacaktı. Ölümsüz Mareşallere, komploya katılan tüm Kutsanmışları avlamaları emredilecek ve eski Hiyerarşilerin bulma taşı bu işi çabucak halledecekti. "Faharin'e bizi bırakması için çok geç olduğunu söyleyene kadar, senin de bu komplonun bir parçası olduğundan emin değildim." Ramad, İmparatorluğun yenilenmesinin başarılı olduğunu ve Kai ile Ziede'nin geri dönmesini engellemek için hiçbir neden olmadığını düşünmüştü. Kai eklemek zorunda kaldı: "Her zaman çok geçti." Artık Ramad'a bakabilirdi ve dönerek onun bakışlarıyla buluştu. "Benim ne olduğumu unuttun."

Ramad, neredeyse bir kahkaha gibi bir nefes verdi. "Ölümsüz bir iblis prensi."

"Hayır," dedi Kai keskin bir şekilde. "Bashasa'nın ölümsüz iblis prensi." Aşağıda, Ziede ve Sanja pazarın karmaşasından çıktılar, ikisi de paketler taşıyorlardı ve onları salın geri götürecek toprak yolu tırmanmaya başladılar. "Sana bir cevap daha vereceğim. Bashasa ölmeden önce bana söylediği sözler şunlardı: 'Uğruna savaştığımız her şeyin boşa gitmesine izin verme.'" Ramad'ın yüzü sarsıldı. Kai devam etti. "O, Hiyerarşilerin yerini bir imparatorluğun almasını asla istemedi. Her şeyin, onlar gelmeden önceki haline dönmesini istedi. Ona bunu veremem, ama şunu verebilirim." Kai geri adım attı ve başka yere baktı. "Bashat'a söyleyebilirsin, tek istediğimiz yalnız bırakılmak."

"O güç delisi değil," dedi Ramad aniden. "Mesele bu değildi. Ölümsüz Kutsal'daki bölünmeden haberdardı, antlaşmayı sona erdirmek isteyen bir Patriark olduğunu biliyordu. Bunun sadece başlangıç olduğunu, koalisyonun baskı altında parçalanacağını düşünüyordu. Benais-arik'in kontrolü elinde tutmasının hayatta kalma şansını artıracığını düşünüyordu."

Kai tepeden aşağı inmeye başladı. Tartışmaya girmeyecekti. Koalisyon parçalanırsa ve ittifaklar farklı şekillerde değişir veya yeniden oluşursa, bu işlerin doğası böyleydi. Kai bununla yaşamayı öğrenmişti; Bashat da öğrenebilirdi.

Ramad onu takip etmeye çalışmadı, çiçekli ağaçların altında durmaya devam etti. Kai, Ziede ve Sanja tarladan geçerken salda bekledi ve onları takip ederek gemiye geri döndü.

Ziede büyük bir bambu kapı yere koydu ve Kai'nin omzuna sıktı. Sanja'nın yüklerinden biri, kızarmış hamur işleriyle dolu bir palmiye yaprağı sepetiydi. Baharat, nohut ve patlıcan kokusu, her şeye rağmen Kai'nin midesini guruldattı. Tenes, artık tamamen uyanmış olarak kabinden çıktı.

Dahin direksiyon başında hazırdı ve ağzına bal hurması tıkıyordu. Saadrin, bankta oturduğu yerden ona baktı. "Vücudunu kirletiyorsun," dedi ona baskıcı bir şekilde.

"Aylardır kutsanmış seyahat erzakları yiyorum, vücudum kirliliğe muhtaç," dedi Dahin, keskin bakışlarını Kai'ye dikerek. "Ramad gelmiyor mu?"

"Buradan bir tekneyle bir kohort karakoluna gidebilir." Kai salın kapısını kapattı. "Gidelim."

Kagala, bir zamanlar koruduğu ticaret yolu artık kullanılmadığı için, kayalık ve tozlu bir ovada tek başına duruyordu. Yapıya doğru bir kanal uzanıyordu, ancak bir noktada baraj yapılmış ve şimdi kurumuş, sadece en alçak noktalarında yağmur suyu ile dolmuştu. Kanal, yüksek duvarlı dairesel bir liman olan boş bir havzada son buluyordu ve yüksek, kavisli bir köprü ile kalenin ana gövdesine bağlanıyordu.

Kale, tipik Arike askeri mimarisine sahipti: kubbeleri olan yuvarlak kuleler, düz ve cilalı dış duvarlar ve efsanelerden ve savaş hikayelerinden sahnelerle süslenmiş iç duvarlar. Oyma üzerindeki boya solmuştu, ancak hala parlak yeşil, mavi ve kırmızı renkler görünüyordu.

Kanalın uzak tarafındaki arazide bir zamanlar bir ticaret kasabası vardı, ancak yuvarlak ahşap yapılar ve yerleşkeler çoktan çökmüş ve tozlu tarlalara dönüşmüştü. Sadece taş temeller kalmıştı.

Çölün kenarında, kabindeki bankların altındaki su kaplarını yeniden doldurmak için kısa bir süre daha durdular, ancak Kai bu bölgede kesinlikle gerekenden fazla kalmak istemiyordu. Ramad'ın Tahren'in nerede olduğunu bilmediğine dair yalan söylediğini düşünmüyordu, çünkü Nient-arik komplosuna karışan asi Ölümsüz Kutsanmışlar onu buraya getirmiş olacaktı. Ama Bashat getirmiş ve öncü birliğine söylememiş olabilirdi. Bu Ölümsüz Kutsanmışlar, komplolarının Yükselen Dünya'nın dikkatinden akıllıca kaçtığını düşünmüşlerdi, ama tam tersine, onun eline oynamışlardı.

Kale terk edilmiş görünüyordu ve kapılara giden tozlu yollarda hiçbir iz yoktu. "Burada bir Kuyu kaynağı olamaz," dedi Saadrin, kollarını kavuşturarak salda dururken. "Başka bir yolla hızlıca ulaşılabilecek kadar izole bir yer."

"Uçarak geldiğimiz yol hariç," dedi Dahin. "Bilgeliğin için teşekkürler, teyze."

Bankta oturan Kai, alnını parmaklığı dayadı ve "Dahin, sana yalvarıyorum," dedi. Ziede, sinirleri gergin, kırılğan bir heykel gibi duruyordu ve en son ihtiyaçları olan şey bir tartışmaydı.

"Biliyorum, biliyorum, üzgünüm." Dahin dalgın bir şekilde yüzünü sildi. "Yapamıyorum... Bazen yapmamak zor oluyor. Üzgünüm, millet." Bu, Saadrin'e yapabileceği en yakın özürdü. Kai'nin beklediğinden daha duyarlı bir şekilde, Saadrin hiçbir şey söylemedi.

Dahin salı iç duvarların üzerinden yavaşça yönlendirdi. İçeride, her biri toprağın derinliklerine oyulmuş, en alttaki yüzeyin altında bulunan üç kademeli büyük bir avlu vardı. Ahırlar, su kuyusu ve yiyecek depoları, serin yeraltının avantajından yararlanarak aşağıdaydı. İç duvarların bu tarafı, içeride inşa edilen odaların esintiyi yakalayabilmesi için pencerelerle delik deşikti. Kapının karşısında, kalenin komutanının duyuruları yapmak için durduğu balkonda, platform ve taş sandalye hâlâ duruyordu.

"İnmeli miyim?" Dahin manzarayı inceledi. "Görünüşe göre herhangi bir..." Tam o sırada, kemerli bir geçitten avlunun ikinci katına birkaç kişi çıktı. Kai eğildi ve Sanja'yı bankın üzerinden itti. Ziede sinirli bir ifadeyle çömeldi. Zaten güvertede oturan Tenes, korkuyla irkildi.

Dahin küfretti. "Bu bir Küçük Kutsanmış." Direksiyon kolonunun biraz arkasına çömelmiş, yüzünü gizlemek için başını çevirmişti.

Saadrin hareket etmeyen tek kişiydi. "Bu Vrenren," dedi, yetersiz bir kavun seçkisi sunulan bir alışverişçi havasıyla. "Narreen ve Shiren'in üçüncü kuzeni. Yanında ölümlüler var."

"Neden aptallar gibi öylece yürüyorlar?" diye tısladı Dahin.

"Çünkü biz Ölümsüz Kutsanmışların uçan şeyindeyiz?" diye sordu Sanja. "Belki de bizi kendileri sanıyorlar."

"Doğru, doğru." Dahin umursamaz bir hareket yaptı. "O zaman bunu avantajımıza kullanabiliriz. Belki onları dışarı çekebilirim ve üzerlerine çökebiliriz. Ya da..."

Kai'nin bir fikri vardı. Vrenren, Saadrin'i açıkça tanıyordu, ama onu görünce alarma geçmemişti. Ölümsüz Kutsanmışların komplosuna başka kimlerin dahil olduğunu bilmiyor olabilirdi. Dahin'in bu işe karıştığına inanmayacağı kesindi, ama uzaktan, saçları arkaya bağlanmış halde, Dahin bir kadın Küçük Kutsanmış ile karıştırılabilirdi. Dahin yüzünü gizlerse, aldatma için mükemmel bir fırsatları olacaktı. Kai biraz doğruldu ve "Ölümsüz Mareşal Saadrin, bana borcunu ödemek ister misin?" dedi.

Dahin, sızdırmaz ön kapının hemen içindeki üst platforma salı indirdi. Saadrin, Eski İmparatorluk dilini kullanarak, "Olduğunuz yerde kalın. Size geliyorum" diye seslendi.

Diğerleri kabinde çömelmiş ve Dahin direksiyon kolunu kurcalıyormuş gibi yaparak yüzünü gizlerken, o eğilip görünüşte baygın olan Kai'yi kaldırdı.

Kafası omzuna asılı olan Kai, gevşek kalmaya çalıştı. Saadrin'in omuz kemiğinin bu kadar rahatsız edici olacağını tahmin etmemişti. Saadrin platformda büyük adımlarla yürüdü; her adım Kai'nin midesine bir darbe indiriyordu. Daha önce yediği iki kızarmış hamur işini pişman oldu.

Bu, ikisi için de bir güven egzersiziydi. Kai, Saadrin'in sırf yapabileceği için onu ihanet etmeyeceğine güvenmek zorundaydı; Saadrin ise Kai'nin sırf yapabileceği için onun hayatını tüketmeyeceğine güvenmek zorundaydı.

Bir ses ona cevap verdi, taşlara yankılanarak ve anlaşılabilir bir şekilde. Saadrin, Ölümsüz Mareşal'in emir veren ses tonunu kullanarak, kendini duyurmakta hiç zorlanmadı. "İblisi yakaladım," dedi onlara. "Faharin beni buraya gönderdi. Acele etmeliyiz."

Rampadan aşağı platforma inerken sarsıntı daha da şiddetlendi. Kai derin bir komada olmalıydı ve inlemekten bile kurtulmuştu. Gözlerini kapalı tuttu ama Saadrin iç duvarın çıkıntısının altına girince sıcaklığın düştüğünü hissetti. Hava nemliydi, yakınlarda hâlâ çalışan bir su kaynağı olduğunu gösteriyordu. "Beni hücrelere götürün, acele edin," dedi.

Muhtemelen Vrenren'in sesi, "Faharin mı gönderdi seni? Senin burada olduğunu bilmiyordum... İblisi nasıl yakaladın?" dedi. Sesi şaşkın geliyordu, ama bu tamamen inanılmaz bir olaymış gibi değil. Kai'nin karşılaştığı diğer herkesten çok daha fazla Faharin'e güveniyordu.

Saadrin'in sabırsızlığı muhtemelen rol değildi. "Sonra konuşuruz! Bu yaratığın uyanma riskini göze alamam. Diğerleri onu hücreye koyduktan sonra izini süremezler

"

Ölümlü muhafızlar gergin bir şekilde mırıldandılar ve Vrenren, "Elbette, Kutsal Mareşal, bu taraftan," dedi.

Ayaklarının altında kumla kaplı taş ızgaralar, avludaki sıcağı geride bırakarak serin gölgeye doğru yürüdüler. Kai'nin kapalı göz kapaklarından parıldayan gün ışığının pencere boşluklarını geçerek, daha loş bir alana döndüler. Sonra durdular ve Vrenren, "Burayı açın," dedi.

Muhafızların hareketleri üzerine Saadrin, "Düşmüş olan burada mı hapsedilmiş?" diye sordu. Kai içinden irkildi. Sesi yapmacık geliyordu, ama belki de Vrenren dengesi bozuk olduğu için bir sorun fark etmemişti. Ya da belki de Saadrin genelde böyle konuşuyordu.

"Hayır, onunki orada," dedi Vrenren aceleyle. "Toplamda yedi hücre var. Patriark, Nient ölümlüler Yükselen Dünya'yı ele geçirip bizi antlaşmadan kurtardığında hepsinin işe yarayacağını düşündü. Çok sayıda mürted olacağını söyledi..."

Kai, Saadrin'in koluna dokundu ve Saadrin onu omzundan indirdi. Kai dönerek ayakları üzerine indi. Geniş bir koridorun kavşağında bulunuyorlardı, yüksek pencerelerden ve kavisli tavanın hemen altından gün ışığı içeri giriyordu. Duvarlar boyunca büyük kare kapılar sıralanmıştı, bu odalar eskiden sivil konutlarıydı; şimdi ise yeni, ağır demir kapılar takılmıştı.

Saadrin, Orintukk'ta yakalandığı ve Yaz Salonları'na getirildiği arasında bir yerde Kutsal kılıcını kaybetmişti. En yakınındaki ölümlüye ters vuruş yaptı ve o yere düşerken onun orak kılıcını kaptı. Kafasını Kai'nin solundaki kapıya doğru çevirdi. Sonra dehşete kapılmış Vrenren'e yöneldi.

Cesur ya da bilgisiz bir ölümlü muhafız Kai'yi yakaladı ve canı alındı. Diğerleri kaçarak çılgınca alarm verdiler. Saadrin ve Vrenren savaşırken çelikler çarpıştı. Kutsal kılıcı, onun ölümlü kılıcını parçalara ayırdı, ancak Saadrin onu saf gücü ve kendinden emin saldırganlığıyla koridorda sürüklerken bu ona pek yardımcı olmuyor gibiydi. Burada başka Ölümsüz Kutsallar da olabilirdi ve Kai'nin acele etmesi gerekiyordu.

Günler önce, sanki aylar önceymiş gibi, büyükannesi tarafından kendisine verilen cadı hücrelerini açan büyüü kullanabilirdi. Saadrin'in işaret ettiği kapıya doğru yürüdü ve demirle kaplı ahşaba işaretler yapmaya başladı. Kapının etrafındaki bloklar, koridorun geri kalanındaki sıcak kum rengi taşlarla uyuşmuyordu; daha koyu, daha pürüzsüz ve kırmızı damarlarla karışmıştı. Kai, onlardan yayılan yabancı bir soğukluk hissetti, kanındaki ısıyı yiyip bitiren bir şey

kanından emen bir şey gibi. Çenesini sıkı ve Tahren'in yaşadıklarını düşünmemeye çalışarak büyüye konsantre oldu. Orada durum korkunç olmalıydı.

Kaçan ölümlüler koridorun uzak ucunda tekrar göründüler, biri çiçeklerle boğuluyor, diğerleri hala takviye için bağırıyordu. Hiç rüzgârın esmediği bir yerde Kai'nin saçları rüzgârla dalgalandı; Ziede ve Tenes geliyorlardı. Saadrin'in Vrenren'i sürdüğü yönden daha çılgın bağırışlar yankılandı.

Kai büyüü tamamladı ve son şanssız ölümünün hayatının bir parçasını büyüye aktardı. Kapı çatırdadı ve elinin altında açılmaya başladı.

Menteşelerinden geriye doğru o kadar sert bir şekilde çarptı ki, Kai neredeyse çılgın atacaktı. Tahren, kirli bir tunik ve pantolon giymiş, yeni vücuduyla bile ondan daha uzun boylu olarak orada duruyordu. Elleriyle Kai'nin omuzlarını kavradı. Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak ona baktı. "Bir iblis mi?" Sesi, çok uzun süredir kullanmamış gibi çatlamıştı.

"Benim," dedi Kai. "Tahren..."

Ben Kai, diye yankılandı Ziede'nin incisi, ona ve Tahren'e birlikte konuşurken. *Buraya gel, daha fazla aptal Küçük Kutsanmış var! Ve teyzen Saadrin'i öldürme, o bize yardım ediyor!*

Tahren'in yüzündeki ifade açıldı. Kai'yi öne doğru çekti, alnına öptü, onu bıraktı ve koridorda büyük adımlarla yürüdü.

Kai, rahatlamış bir şekilde gülerek sendeledi ve onu takip etti.

GEÇMİŞ: BAŞLANGIÇ

*O gün hiçbirimiz geleceğin pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamamıştık.
O zamana kadar çoğumuz geleceğimiz olmayacağına karar vermiştik.*

—Benais-arık arşivlerinde bulunan, Bashasa Calis'e atfedilen mektup,
ancak kimliği tartışmalıdır

Kai, Bashasa'nın çadırının dış odasında birkaç saat uyuyabildi ve şafak sökmeden çok önce Salatel ve diğerleriyle birlikte uyandı. Bashasa kendine geldiğinde herkesi tekrar harekete geçirdi. Arike'nin ne kadar bölünmüş olduğu düşünülürse, herkesin hemfikir olduğu tek şey buradan bir an önce ayrılmaktı. Güneş ufukta görünmeden önceki loş gri ışıktaki, kamp sadece düzleştirilmiş çimenler ve birkaç gömülü ateş çukurundan ibaretti ve ayrılmaya hazırdılar.

Bashasa, karışıklık olmaması için herkese dün olduğu gibi aynı yerleri almalarını emretti. Kadroya çadırı ve diğer malzemeleri yeniden yüklemeye yardım ederken, Kai omzuna harita çantasını asmış buldu. Duvar yürüyenlere tekrar tırmanma düşüncesi midesini bulandırıyor, ama taşınması gereken önemli bir şey olması, Salatel'in peşinden tırmanmasını biraz daha kolaylaştırdı. Burada olmak istiyordu, daha doğrusu ölmekten veya ruh olarak dolaşmaktan daha çok burada olmak istiyordu, bu yüzden işbirlikçi ve göze batmayan davranmaya karar verdi. Enna gibi düzgün ve kompakt değil, uzun ve sırık gibi olduğu için bu şimdi daha zordu.

Kai parmaklıktan geçerek palanquine tırmanırken, Bashasa çoktan binmişti. Kanopiyi destekleyen ipe tutunarak tehlikeli bir şekilde yana doğru eğildi ve bağırdı: "Arava, hepiniz orada mısınız? Onlara öncülük etmelerini söyleyin, biz de takip edeceğiz!"

Şafak öncesi hava çok durgundu, kuşlar ve böcekler sessizdi, hareketli faaliyetlerden rahatsız olmuşlardı. Karanlıkta duyulan tek sesler, duvar yürüyenlerin derin nefesleri ve yolcuların endişeli yumuşak sesleriydi. Cadılardan hiçbir iz yoktu; ya dün gece yola çıkmışlardı ya da diğer mültecilerin arasına karışmışlardı.

Küçük bir yağ lambası palanquini aydınlatıyordu ve banklara sıkışmış, yaralıları yere yatırmaya yardım eden endişeli yüzleri ve gergin bedenleri ortaya çıkarıyordu. Hizmetkarların ve Arike'li olmayan mültecilerin çoğu daha önde yer almıştı. Lahshar, Dasara ve bakmakla yükümlü oldukları kişiler arkaya geçmişti, ancak dün geceye göre çok daha az kendinden emin görünüyorlardı. Lahshar uzun bir fularla oynuyordu ve Dasara sürekli dönüp dışarıya, nehre doğru bakıyordu, nehir hala karanlıkta siyah bir boşluktan ibaretti. Kai'ye bir bakış bile atmadı.

Dün gece, uzun ve garip bir günün ardından, kaçışları onlara pek gerçek gelmemişti; şimdi yine kaçıyorlardı ve bir lejyon onları yakalarsa tüm planları boşa gidecekti.

Duvar yürüyüşçüleri hareket etmeye başladıkça diğer tahtirevanlardaki lambalar birer birer söndü. Bashasa kendini içeri sürükledi ve onlara döndü. "Ah, Salatel ve Dördüncü Prens! Son kalanlar siz misiniz? Haritalar da sizde, harika."

Kai harita kutusunu palanquinin pruvasındaki küçük bölmeye itti ve yerini aldı. Düne bakılırsa, muhtemelen yine kablo desteğinin etrafında kıvrılarak uyuyacaktı, ama şu anda tamamen uyanıktı. Bashasa Trenal'a ışığı söndürmesi için işaret etti ve duvar yürüyüşçüsü hareketlendi.

Salatel ve Trenal rayın üzerine oturdular, Trenal başını Salatel'in omzuna yasladı. Dün bu yaratığın hareketi bu kadar sert değildi. Kai, sallanan palanquinin içine bakmak mı, yoksa şafak sökmeden önceki karanlığa bakmak mı daha kötü bilemiyordu. Hayır, palanquinin içinden uzaklaşmak kesinlikle daha iyiydi. Öne bakabilmek için rayın üzerine kıvrıldı ve kolunu desteğe daha sıkı sardı.

Pruvaya yaslanarak Bashasa endişeyle, "Dikkatli olun, Dördüncü Prens! Düşmek istemezsiniz." dedi.

Kai, düşmek istediğini söyleyen kaderci bir şey söyleyebilirdi, ama bu, hepsini hayatta tutmakla meşgul olan Bashasa'yı sadece üzecekti. Bu yüzden sadece "Düşmeyeceğim" dedi.

Duvar yürüyüşçüleri eski taş yolu takip ederek hızla ilerlediler. Güneş ufukta görünmeye başladığında, nehir düzlüğünden çıkıp ağaçlarla kaplı tepelere giriyorlardı. Kai ne söyleyeceğine karar veremiyordu ve keşke durum daha özel olsaydı diye düşünüyordu. Ama etraflarındaki diğerleri ya uyukluyor ya da kendi endişelerine dalmış görünüyorlardı. Küçük bir çocuk, tahtirevanın ortasında bir yerlerde gevezelik ederek dikkatleri dağıtırken. Sonunda Kai sadece "Enna için teşekkür ederim" dedi.

"Ah," dedi Bashasa. Bir an için başka bir şey söylemeyecek gibi göründü, sonra ekledi, "Cadı Kardeş, dün gece onu uyuttuğunu söyledi?"

"Evet. Ben sadece..." Kai boğazını temizledi, birdenbire sanki daha önce hiç insan vücudunda bulunmamış gibi garip hissetti. "Geride kalan çok fazla kişi vardı."

Bashasa hala yükselen araziye bakıyordu. "Sana olanların, senin türün ve soyun için bile olağan olmadığını anlıyorum." Başını hafifçe salladı. "Onu bırakmak uygunsuz göründü."

Kai rahatsızlık hissetmemek için kıpırdamamaya çalıştı. Sarediler duygular ve minnettarlık gibi konularda bu kadar açık sözlü değillerdi. "Kız kardeşini getirebildiğine sevindim."

"Bu bencilceydi, ama kendime bunun gerekli olduğunu söylüyorum. Benais-arik'teki meclise, Hierarchs'ın, onun hizmetkarlarının onu öldürmesine ve cezasız kalmasına izin vererek, antlaşmamızı ihlal ettiğini kanıtlamak için onu getirdiğimi söyleyeceğim." Karanlık manzaraya bakarken ifadesi sakindi, ama Kai bu sakinliğin sadece görünüşte olduğunu hissetti. "Ama gerçek şu ki... kız kardeşim yakın ailemin son üyesiydi. Annemiz, Hiyerarşiler geldikten kısa bir süre sonra zehirlendi. Sanatçı olan babamız, kız kardeşi ve anne tarafındaki kuzenimle birlikte bir müzakereye gitti ve bu sırada hepsi ortadan kayboldu. Hiyerarşilerin şehir devletleri sözcüsü, onların hiç varış noktasına ulaşmadıklarını söyledi. Bazı kalıntılar bulundu ama elbette nasıl öldüklerine dair hiçbir ipucu yoktu. Böylece ailem parça parça yok oldu."

"Sence halkın seni dinler mi?" diye sordu Kai. Arike ile olan sınırlı deneyimine dayanarak, şüpheleri vardı.

"Eh, bu kaderimizin bağlı olduğu bir soru." Bashasa iç geçirdi. "Hiyerarşiler artık madenlerimize, çiftliklerimize ve zanaatkârlarımıza ihtiyaç duymadıklarında, geriye kalan hepimizi katletmeyi planlıyorlar." Yüzünde, son birkaç günden daha fazlasını ifade eden bir yorgunluk vardı. "Ama Hiyerarşiler tarafından iktidara itilenler, bir şekilde istisna olacaklarını iddia etmeyi seviyorlar. Hiyerarşilerin bilinen dünyanın geri kalanında kullandıkları yöntemlerin

bize uygulanmayacakmış gibi davranmayı seviyorlar." Bashasa, Kai'ye dönmek için parmaklığa yaslandı. "Sarediler, Hiyerarşilerden önce savaş hakkında bir şey biliyor muydu?"

"Büyükannem, antlaşmayı yapana kadar yeraltı dünyasıyla savaş halindeydi." Kai, Laniaa teyzesinin tarih derslerini hatırlamak zorunda kaldı; geceleri büyük ateşin etrafında oturup onun hikayelerini dinlediği anılar, kalbini acı bir şekilde sıkıştırdı. Bunu zorla bastırdı ve ekledi, "Ve bazen sınır bölgesi sakinleri arasında çatışmalar olurdu. Ama Cadılar onlar için arabuluculuk yapardı. Eskiden arabuluculuk yaparlardı."

"Büyükannen yeraltı dünyasına karşı bir savaş mı yürüttü?" dedi Bashasa, dikkati dağılmış bir şekilde. "Nasıl?"

"Kolay olmadı, bu yüzden antlaşma yaptı," dedi Kai. "Ve bu on on bir ölümlü nesil önceydi, ben o zamanlar doğmamıştım."

Bashasa meraklanmış görünüyordu, daha fazla soru sormak istiyor gibiydi, ama konuya geri döndü. "Bu bölgede, Hiyerarşiler gelmeden önce nesiller boyu barış hüküm sürmüştü. Arik'in yedi şehir devleti, büyük büyükannem çocukluğundan beri birbirleriyle savaşmamışlardı. Enalin, hatırlanabildiği kadarıyla hiç savaşa girmemişti. Arkai, Sana-sarcofa, takımadalar, deniz halklarının kıyıları ve ötesinde. Çatışmalar, haydutlara karşı savunma veya eski savaş gelenekleri. Hiyerarşiler, kimsenin bilmediği bir şekilde, provokasyon veya sebep olmaksızın geldiler. Ama bu korkunç geçen yıllarda, bize savaşmayı öğrettiler. Umarım bize birlikte çalışmayı da öğretmişlerdir."

Kai başını palanquinin desteğine yasladı ve Bashasa'yı düşündü. "Gerçekten bundan kurtulacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Ah." Bashasa ona hızlıca bir gülümseme attı. "Eğer hayatta kalırsak, planlarım var."

Son iki gündür, ova daha kuru ve kayalık hale geldi, çimenler ve çalılar daha seyrekleşti. Ancak Bashasa'nın rotası, bir kanalla kesişip onun boyunca ilerlemelerini sağladı, böylece duvar yürüyüşçüleri için bol su vardı ve yolcular, hayvanları dinlendirmek için gece mola verdiklerinde kısa süreli banyo ve çamaşır yıkama fırsatı buldular.

Kai, yeni vücudunun tuhaflıklarını anlamak için zaman buldu. Saçındaki kokulu yağın çoğu yıkandığından, saçları kıvrıkcık bir yığın haline gelmişti ve Talamines'in zümrüt iğneleriyle Salatel'den ödünç aldığı düğümlü bir ip kullanarak saçlarını kontrol altında tutuyordu. Bazı şeyler aynıydı, bazıları ise daha kötüydü. Gece görüşünün büyük bir kısmını kaybetmesinin yanı sıra, daha çabuk yoruluyor ve daha fazla yemek yemek zorunda kalıyordu. Acı hissettiğinde, bu daha keskin ve daha ani oluyordu.

Bu, niyetlerini oluşturma yeteneğine yardımcı oluyordu, ama yine de Talamines'in beyninden bilgiyi çıkarmak zorundaydı. Bu sonsuza kadar sürüyordu ve Talamines'e öğretilen niyetler, şu anki durumları için pek yardımcı olmuyordu.

Güneşli ve açık bir günün öğleden sonra saatlerinde kasabayı ve onun üzerinde kayalık bir tepenin üzerinde duran taş kaleyi gördüler.

Kanal, kale ile kasaba arasında uzanıyor ve kalenin altındaki, üzerinde yüksek bir köprü bulunan tekne havuzunda son buluyordu. Kanaldan gelen sulama suyu, yemyeşil tarlaları ve meyve bahçelerini besliyordu. Kasaba, çoğunlukla güneşten solmuş renklerle boyanmış, kiremit çatılı, bir veya iki katlı ahşap binalardan oluşuyordu ve merkezinde açık, döşeli bir meydan vardı. Büyük tenteler ve birkaç ağaç, sokakları ve pazar tezgahlarını gölgeliyordu ve kanal tekneleri rıhtımlara yanaşmıştı. İnsanlar, duvar yürüyenleri izlemek için çoktan dışarı çıkmıştı. Muhtemelen korkudan, gemide Hierarch soylularının olduğunu düşünüyordlardı.

"Prens veliaht, bayrak," dedi Trenal aniden. Bashasa'nın dirseğinin yanında duruyordu ve Kai arkasına bakıp gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördü.

"Görüyorum." Bashasa'nın ifadesi sert olmaktan çok düşünceli idi, ama Kai, Bashasa'nın bir Hierarch'a karşı saldırı önderliği yaparken sert görüldüğünden emin değildi. "Dasara, anneni getir."

Dasara, palanquinin önünde oyalanıyordu, belki de araziyi tanıdı ve Bashasa'nın erzak almayı planladığı kasabaya yaklaştıklarını fark etti. Son birkaç gün içinde, yaralıların birçoğu oturup kalkabilecek kadar iyileşmişti, bu da palanquinin içinde hareket etmek için daha fazla yer olduğu anlamına geliyordu. Dasara öne eğilip dışarıya bakmak için uzandı, korkuyla geri çekildi, sonra arkaya doğru itmek için döndü.

"Bayrak mı?" diye sordu Kai. Kale kapısının üzerindeki yatay çubukta, Bashasa'nın ganimet salonundan kurtardığı bayrağa benzeyen üç uzun renkli bayrak asılıydı. Salatel ve Trenal endişeli bir ifadeyle ona baktılar.

Bashasa, "Kuzenimiz Karanis'in sancağı. Hiyerarşilerin Benais-arik'i teslim ettiğı gaspçı. Bu, onun başkentte değil, burada ikamet ettiğini gösteriyor," dedi. Askerleri bu sabah tıraş olmasını hatırlatmayı unuttukları için sakalının çıkmaya başladığı çenesini kaşıdı. "Bu zor olabilir."

Lahshar kalabalığın arasından geçerek Kai'yi dirsekleyip Bashasa'nın yanına geldi. Herkesin yanıldığını umarcasına bayraklara baktı ve sonra Arike dilinde bir şeyler fısıldadı. Bashasa, Salatel ve

diğerleri Kai'ye Arike dilini öğretmişlerdi, ama o bu kelimeyi henüz bilmiyordu. Bu noktada Lahshar'ı yeterince tanımıştı ve ondan asla hoşlanmayacağını biliyordu, ama en azından bir Saredi kaptanı kadar sert biriydi. Onu bu kadar üzgün görmek sinir bozucuydu.

"Evet," dedi Bashasa, İmparatorluk dilinde konuşarak. Lahshar'ın üzgün ifadesine bir bakış attı ve "Kuzenim, bunun er ya da geç olacağını biliyordun," dedi.

"Evet, ama..." Sözlerini geri aldı. "O buruşuk kıçlı herif bizim geldiğimizi nasıl bildi? Zaman yoktu ki!"

Tahren, Kai'nin yanındaki palanquinin korkuluğuna atladı ve Kai, seğirmemeyi başardı. Bir duvar yürüyüşçüsünden inip, başka birine yetişmek için koşup, hareket halindeyken ona tırmanabilen tek kişi oydu. İlk seferinde alacakaranlıktı ve o birdenbire ortaya çıktığında Kai o kadar şaşırmıştı ki, neredeyse yüzüne yumruk atacaktı. Kız, "Yaz Salonlarını kurtarmaya gelen lejyon, önümüze mesajlar iletmek için Ölümsüz Kutsanmışları kullanmış olmalı." dedi.

Bashasa onaylayarak başını salladı. "Benais-arik'te Thosaren Kuyusu'nun kaynağı var. Buruşuk kıçlı herif - bu hoşuma gitti Lahshar, çok uygun - buraya gelebileceğimizi düşünmüş ve bizi karşılamaya gelmiş."

"Ama ne yapacağız?" diye sordu Lahshar, sesinde umutsuzluk vardı. Kai de bunu merak ediyordu, ama Bashasa'nın kuzenlerinin, onların hayatlarını kurtarmak için bir şeyler düşünmesi gereken ana kadar bu kadar engelleyici olmasının tipik bir davranış olduğunu düşündü.

Çünkü bunun son olduğu açıktı.

Bashasa, "Kasabada durup herkesin inmesini sağlayacağız. Ben kadromla devam edip Karanis'le konuşacağım," dedi.

Kai, Trenal'in omuzlarının gevşediğini, korkusunun kararlılığa dönüştüğünü gördü. Buradaki askerler, Bashasa'yı savunurken ölmeyi her zaman planlamışlardı, o imkansız savaş planına karar vermeden önce bile. Bu, Kai'nin de planıydı, aşağı yukarı. "Ben de seninle geleceğim" dedi.

Bashasa ona döndü ve gülümsedi. Sanki eğlenceli bir şey yapmayı planlıyorlarmış gibi memnun ve sevgi dolu görünüyordu. "Teşekkür ederim, Dördüncü Prens."

Duvar yürüyenleri, mültecilerin halkın arasına karışarak saklanma şansı bulabilmeleri için, kasabanın dışındaki ahırlara değil, kasaba meydanına getirdiler. Kai, hemen saldırıya uğrayacaklarını düşündü, ama Arike burada yaşayan insanlara güveniyor gibiydi.

Kai, Bashasa ve askerlerin ardından aşağı indiğinde, kasabanın lideri onları selamlıyordu ve Arike dilinde hızlıca konuşuyordu. Salatel tercüme etti: "Karanis, kaçışımızla ilgili haberle bugün şafak vakti geldi. Mümkün olduğunca herkesi saklayacaklarını söylüyor. Kasabada hainler olabilir, ama burada zaten birçok mülteci var ve halkımız onların arasına karışabilir."

Esinti, tozlu meydanın kenarındaki saçaklı tenteleri oynatıyordu, büyük çeşmede su şırıldıyordu. Yakındaki bir mutfaktan odun dumanı, kızaran zeytinyağı ve sarımsak kokusu geliyordu. Diğer ölümlüler korku içinde toplanmış, bakışlarını sabitlemişlerdi, bazıları duvar yürüyüşçülerinin yolcularıyla karışmış, onlar aşağı inerken. Sürekli bir şaşkınlık ve hayret mırıldanması vardı. Arike halkı, hem kasaba halkı hem de mülteciler, bir ritüel gibi Bashasa'nın elini sıkmaya devam ediyorlardı. Kai biraz mide bulantısı hissetti. Benais-arik'in son gerçek prens varisi, ölümüne gidiyordu. Kentdessa Saredi, son kaptanlarına veya büyükannelerine veda edebilseydi nasıl olurdu? Bashasa, dokunmaları ve el sıkışmalarına izin verirken, kasaba lideriyle acil konuşmasına devam etti ve kendisine gelen herkese dalgın dalgın başını salladı. "Daha önce kimse Yaz Salonlarından geri dönmemişti," dedi Kai farkına vararak.

Salatel somurtkan bir şekilde başını salladı. "En azından bizi hatırlayacaklar."

Diğer prensler ve askerler toplandığında, kasaba lideri atların getirilmesini emretti. "Bashasa'nın bir suçlu gibi kaleye girmesini istemiyorlar," diye açıkladı Salatel.

Kai, çoğunlukla bilmediği dillerde oynanan bir hikâye gibi izledi, ancak Salatel elinden geldiğince tercüme etti. Diğer prens varisleri Hiran, Vrim, Asara ve Stamash da kadrolarıyla birlikte onlarla geliyorlardı. Lahshar da öyle, ancak Dasara'ya geride kalmasını emretti. Dasara şiddetle itiraz etti, ağlamaya başladı ve Lahshar, kadrosundan iki kişiye onu sürükleyip takip etmesini engellemelerini söyledi. Diğerleri de geliyordu, hizmetkarlar, bakmakla yükümlü oldukları kişiler, bazıları Arike'li değildi. Tahren, Dahin'in geride kalmasını sağlamaya çalıştı, ama o kadar heyecanlandı ki, sonunda onu kucaklayıp kabul etti. Bashasa, Ziede'ye gitmesini söylemeye çalıştı, ama o keskin bir şekilde, "Bunu birlikte başlattık, birlikte bitireceğiz," dedi.

Sadece veliaht prensler ve üst rütbeli askerler için yeterli at vardı. Bashasa, Ölümsüz Mareşal'e nezaket gereği Tahren'e bir at verilmesini istedi ve Ziede arkasına binmek için atladı. Bu atlar Kai'nin daha önce görmediği bir cinsdi, kum rengi ve uzun boyluydu, uzun bacakları

ayaklarında toynak yerine pedleri, biraz fazla keskin dişleri ve biraz fazla boncuk gibi gözleri vardı. Ama ona bir tane getirdiklerinde, normal bir at gibi ürkek davrandı. Kai onlara, "Atlar iblisleri sevmez. Salatel, sen al onu" dedi. O itiraz etti, ama Bashasa aniden oraya geldi. Atı, yakınlık nedeniyle itiraz ederek burnunu çekti, ama Bashasa, atın hoşnutsuzluğunu daha fazla ifade etmesine izin vermeyecek kadar iyi bir biniciydi. Eğilip elini uzattı. "Dördüncü Prens?"

Kai onun arkasına atladı. Kadrolar ve diğerleri yürüyerek, köprüye doğru at sürdüler.

Dış duvarlar geriye doğru eğimliydi, taşlar güneşi yansıtacak şekilde cilalanmıştı. İç duvarlar parlak renklerle boyanmış ve savaşçıların ayrıntılı ve gerçekçi olmayan zırhları olduğu vahşi savaşların görüntüleri ile oyulmuştu. Askerler, birçok yuvarlak kulenin tepesindeki küçük kubbelerden onları izliyorlardı.

Kalenin iç kapıları gürültülü sesler çıkardı. Ağır kapılar açılırken dişliler dönüyordu. Kai, neden olmasın diye Bashasa'nın sağlam sırtına yaslandı ve "*Bu iyi. Yorgunum*" diye düşündü. Umduğundan daha fazla intikam almıştı ve Enna'nın cesedini, evinden uzak olsa da, toprağa verme şansı bulmuştu.

"Kaçmak" dedi," dedi Bashasa düşünceli bir şekilde. "Ne?"

"Kasaba lideri. Kaçışımız," diye açıkladı Bashasa. "Hala sağlam olan bir yerden kaçtığımızı ima ediyor."

Kai o zaman anladı. Kaçış, isyan değil. Ya Karanis'e tüm hikaye anlatılmamıştı ya da diğer Arike'lerden saklıyordu. "Bu nasıl yardımcı olabilir?"

"Eh." Bashasa omuz silkti. "Bana bir fikir verdi."

Kapılardan geçtiler, ağır duvarların ve sütunların gölgesi üzerlerine parmaklıklar gibi düşüyordu. İçeride geniş bir taş meydan vardı, pencereler ve balkonlarla dolu duvarlar bu meydanı yukarıdan izliyordu. Bir rampa daha alçak bir meydana, oradan da daha alçak bir meydana iniyordu, devlerin versiyonu bir basamaklı kuyu gibiydi. Kalenin askerlerinin çoğu bu iki alt katta toplanmış, onları izliyordu. Daha fazla ölümlü pencerelerden izliyor ya da balkonlarda sıralanmıştı.

Lejyoner zırhı ve teçhizatı giyiyorlardı, ama hepsi çeşitli kahverengi tonlarındaydı, koyu renk saçları gevşek veya sıkı bukleler halindeydi ve çok azı burada olmaktan mutlu görünüyordu. Sadece subay kuyruklu olanlar, Hierarchs'ın takipçilerini yetiştirdiği güneyden gelen daha açık tenli ölümlülerdi. Arike ve çevresinden gelen askere alınmışlar. Kai'nin görebildiği tek şey

bağlı etekli erkek kıyafetleri giymişti. Kai, Arike askerlerinin geleneksel olarak kadın olduğunu ve Arike kadınlarının pantolon giydiğini şimdiye kadar anlamıştı; Hiyerarşiler tüm garnizonu öldürmüş ve onların yerine erkekleri askere almış mıydı, yoksa esir alınan askerlerin cinsiyetini değiştirmiş miydi? Burada olmaktan mutlu görünmemelerinin bir başka nedeni de buydu.

Onların konumlarının karşısında, uzak duvarda, yüksekte, parlak giysili bir grup ölümlü ve lejyon subayının durduğu büyük, gölgeli bir galeri vardı. Sadece biri, su mahkemesindeki Hierarch gibi yükseltilmiş bir platformdaki oyulmuş taş sandalyede oturuyordu. Ama o bir Hierarch'a benzemiyordu, Bashasa'nın giydiği gibi çok özenli brokar bir ceket giymiş bir Arike'ye benziyordu. O Karanis olmalıydı.

Rahatsız edici bir sessizlik vardı, sadece rüzgarda çırpınan bayraklar ve ara sıra atların homurtu sesleri duyuluyordu.

"Bunu bir sahne gibi düzenlemiş," dedi Bashasa, düşünceli ve sesinde en ufak bir gerginlik belirtisi olmadan. Kai ne kadar pes etmiş olsa da, kalbi her atışında çarpıyordu. "Bu da bir şeylerin olmak üzere olduğu anlamına geliyor."

Bu zaten büyük bir tuzaktı, kaçmaları imkansızdı. Ama Karanis Bashasa'yı tanıyordu ve Bashasa konuşurken hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. Kai'nin bakışları balkonlara kaydı, olası görüş açılarını takip ediyordu, tam o sırada Tahren "Arbalet!" diye bağırdı.

Kai, Bashasa'nın belinden tutup onu döndürdü ve kendi sırtını saldırının en olası yönüne çevirdi. Atın üzerinden düşerken sağ omzunun altında bir darbe hissetti. At yana doğru sıçradı, hırladı ve potansiyel nişancıları engelledi. Kai, Bashasa'nın üzerinde koruyucu bir çömelme pozisyonunda kaldı. Birinin korku terinin kokusunu alabiliyor, ayaklarının altındaki kumlu taşı hissedebiliyor, Bashasa'nın nefesini kontrol altına almaya çalışırken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordu. Tahren ve askerler etraflarında hareket ederek, onları balkonlardaki görüş noktalarına karşı daha iyi koruyacak şekilde yeniden pozisyon aldılar.

Biri omzuna dokunarak korunduklarını haber verdi. Kai yüzünü buruşturarak doğruldu ve Bashasa'nın ayağa kalkmasına izin verdi. Kai, göğsünün üst kısmından çıkan kanlı ok başını gördü. Onu çıkarmak istemiyordu; ok çok derine saplanmıştı ve iyileşmesi için gereken kısa süre için bile olsa, şu anda bir kolunu kullanamaz hale gelmeyi göze alamazdı.

Bashasa endişeyle kaşlarını çatarak omuzlarını tuttu. "Dördüncü Prens, bu her seferinde daha da rahatsız edici hale geliyor."

"Sorun yok," dedi Kai, dalgın dalgın Bashasa'nın paltosundaki tozu silerek. "Planın nedir?"

"Bir plan mı var?" Lahshar yakından mırıldandı.

Hiranan, Bashasa'nın dikkati dağılmışken Arike'nin kontrolünü ele geçirmişti. Koltuk değneğine yaslanarak, serbest eliyle askerlere yerlerinde kalmalarını işaret etti. Kadro lideri, balkonlardan görüşünü engellemek için onun önünde duruyordu. Hiranan dıştan sakın görünüyordu, ama alnına kadar uzanan gri çizgili bukleleri terden ıslanmıştı. "Bir plan var mı, Bashasa?" diye sordu.

"Evet." Bashasa ceketinden katlanmış bir kumaş parçası çıkardı. "Kenara çekil."

Trenal ve Salatel diğer askerlere işaret verdi ve Hiranan kadrosuna işaret etti. Grup ayrıldı ve Kai, Bashasa ile birlikte platformun önüne doğru yürüdü. Dikkatli Tahren yanlarına geçti. Ziede Kai'nin solundaydı, askerler ve prens varisleri ise arkalarında gevşek bir düzen içinde duruyorlardı. Kai'nin vücudundaki her sinir ucu tetikteydi; bu ne olursa olsun, Bashasa'ya yapılacak bir sonraki suikast girişimini engelleme yeteneğine bağlıydı.

İleri adım attıklarında sessizlik bozuldu. Toplanan askerler arasında fısıltılar ve nefes kesen sesler duyuldu. Bu, Kai'ye Karanis'in halkına kimin geldiğini söylemediğini düşündürdü. Taht platformundaki ölümlüler bile şokla tepki verdiler. Bashasa hayattaydı ve göğsüne saplanmış bir tatar yayı okundan etkilenmemiş gibi görünen birinin yanında duruyordu; her ikisi de şaşırtıcı olmalıydı.

Karanis galeriden, "Bashasa Calis," dedi. Sesi derindi ve geniş alanda boşluklu geliyordu, duvarların şekli sesin yayılmasına yardımcı oluyordu. İmparatorluk dilinde devam etti, "Onurlu Yüksek Hiyerarşilerle yapılan antlaşmayı ihlal ettin ve tüm halkımızı tehlikeye attın..."

Bashasa, ganimet salonundan aldığı yırtık bayrağı kumaştan silkeledi. Onu havaya kaldırdı, ani rüzgârın onu yakalamasına ve açmasına izin verdi. Kai, bu rüzgârın sorumlusunun Ziede olduğundan emindi; galerinin üzerinde asılı olan diğer bayrakları rahatsız etmiyordu.

Bu seferki mırıldanma keskinleşti. Aniden Kai'nin yanına gelen Dahin, "Bu, Hiyerarşilerin tamamen yok ettiği Suneai-arik şehrinin bayrağı" diye fısıldadı.

Kai onu geri itti, Tahren ise "Dahin, buraya gel" diye fısıldadı.

Bashasa sesini yükseltip şöyle dedi: "Rehine Mahkemelerini terk edip Yaz Salonlarından geçerek arkamızda yıkım bıraktık. Orada Hierarchs ile savaştık. Kazandık."

Kai, Ziede'nin rüzgarı kontrol etme yeteneğinin değiştiğini hissetti, çünkü Bashasa'nın duyulmasını sağlamak için hava hareketini değiştirdi. Devam etti: "Bunu

yüzlerce toprağın çalınan hazinelerini ve onlarla savaşılan cesurların kemiklerini, hayvanlar gibi utanç ve yağma içinde asılı tuttıkları ganimet duvarından aldım. Bu bayrağı duvarlarından kopardım ve Hierarchların kanıyla öldürülen akrabalarımızın kanını ödedik. Kuzen, onlara göster."

Trenal, Salatel'e kısa mızrağını uzattı ve çantayı açtı. Lahshar tereddüt etti, sonra yüzünde sert bir kararlılık belirdi. İleri adım attı, iki kafayı da çantadan çıkardı ve yüksekte tuttu. Kai bile bunun politik anlamını anladı; Lahshar ve Bashasa, ailelerinin rakip dallarından geliyorlardı ve bu konuda birleştiklerini göstermişlerdi.

"Bu bir yalan." Karanis ayağa fırladı. Sesinde panik vardı ve bu açıkça duyulabiliyordu. "Hiyerarşilerin Yüksek Kalkanı'ndan gelen haber..."

"Yalan değil." Bashasa bu sözleri haykırdı, ama yine de sakın ve kontrollü konuşmayı başardı. "Hapsedilmiş şehirlerimizin prens varisleriyle, Enalin, Ilveri, Grale, Nibet ve diğer birçok yerden gelen müttefiklerle birleştim. Hepsi savaşmak için ayaklandı. Bir Ölümsüz Mareşal, Khalin Adaları'ndan bir Cadı Kardeş ve yeraltının Dördüncü Evi'nden güçlü bir iblis prensi bize katıldı. Diğerleri de bizim izimizden gelecek. Yaz Salonlarını, lejyonerlerin ve Hiyerarşilerin soylularının cesetlerinin sel sularında çürüdüğü bir harabeye çevirdik." Bir adım daha öne çıktı. "Karanis, bu görevi aldın çünkü halkımızı seviyorsun ve onları korumak istiyorsun. Şimdi onlar için savaşma zamanı. Bize katıl..."

Bashasa, gaspçıya bir çıkış yolu sunmuştu ve o da bunu kabul etmeliydi.

Tahren konuşmadan, galerideki hareket Kai'yi uyardı. Bashasa'nın önüne geçti ve kollarını kaldırdı. Üç ok sırtına saplandı. Biri kolunun altından geçip Trenal'ın bacağına isabet etti. Nirana onu yakalarken, Trenal acı içinde inleyerek geriye düştü.

Kalabalık yine sessizliğe büründü. Cerala, Nirana'ya Trenal'ı atların arasına çekmesine yardım etti. Kai derin bir nefes aldı ve Bashasa'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Acı Talamines'in vücudunda yankılanıyordu ama eğer tereddüt ederse, her şey bitebilirdi. Bashasa, durdurulamaz bir iblis prensin desteğini aldığını iddia etmişti ve Kai bunu gerçeğe dönüştürmek zorundaydı. Karanis, Bashasa'nın daha azıyla yetinmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. Kai nefesini bıraktı, yüzünü nötr bir ifadeye bürüdü ve arkasını döndü.

Yana adım attı ve Bashasa'yı tekrar ortaya çıkardı. Bashasa yaralanmamıştı ve iblis prensi de okların etkisinden etkilenmemişti. Bashasa tekrar sesini yükseltti ve "Hepinizi çağırıyorum, bize katılın" dedi.

Karanis, "Öldürün onları!" diye bağırdı ve kalabalık coştı.

Kai, Bashasa'nın çalıştığı seyir galerisine çıktığında güneş batmaya başlamış ve günün sıcağı geçmişti. Aşağıdaki avluda, askere alınmışlar kadrolarla birlikte bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı, ama Kai açıkçası herkesin ne yaptığını tam olarak anlamıyordu. Göğsünden ve sırtından tatar yayının okları çıkarıldıktan sonra, son birkaç saati veliaht prens Hiranan ve Salatel'e, hayatta kalan birkaç lejyon subayı ve iki hiyerarşi hizmetkarı-asilzadeyi sorgulamalarında yardım ederek geçirmişti. Karanis, ilk ölenlerden biriydi. Gözetleme galerisinin arkasında duran bir hizmetçi, onu arkadan bir et bıçağıyla bıçaklamıştı.

Bashasa ceketini taş koltuğun üzerine atmış ve altında bulunan platforma oturmuştu. Burada haritalarını, notlarını ve yazı gereçlerini yayabilirdi. Kadrosundan birkaç üye, onu korumak ve mesajları iletmek için platformun çevresinde konuşlanmıştı. Yakınlarda bir su matarası ve bardaklar vardı, ama birinin Bashasa'yı durdurup yemek yedirmeye çalışması gerekecekti.

"Haberler nedir, Dördüncü Prens?" dedi Bashasa, başını kaldırmadan.

Kai, yanındaki tozlu taşa oturdu. Vermesi gereken bir rapor vardı, ama acil değildi. "Trenal nasıl?" Diğer kadro üyeleri en fazla sıyrıklar ve çürükler almıştı. Platformdan indikleri sırada çatışmanın çoğu bitmişti.

"Doktorlar iyileşeceğini söylüyor," diye güvence verdi Bashasa. "Ama şimdilik yürümesi yasak, en azından koltuk değneği olmadan."

Bu iyi bir haberdir. Kai, eteğindeki kan lekesini dalgın dalgın sildi. Kıyafetlerini değiştirme şansı vardı, ama şüpheleri olanlara bir mesaj vermek için tunikteki tatar yayı izlerini silmedi. Bir sorusu vardı ve muhtemelen bunu sormak için daha iyi bir zaman olamazdı. "Plan bu muydu? Sadece konuşacak mıydınız?"

"Evet." Bashasa başını kaldırıp ona gülümsedi. "Ama Karanis'e yalan söylendiğini ve onun hazırlıksız olduğunu fark etmeden önce, ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Seni tüm Arike'yi bencilce tehlikeye attığın için suçlayabilirdi." Kai tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Bashasa'nın... her neyse, onun ne olduğunu, olan biten her şeyi anladığından emin olmak istiyordu. "Bunu yapmaya başladı, değil mi?"

"Evet. Ben de Hierarchların antlaşmaları yerine getirmeye niyetleri olmadığını, sonunda hepimizi katledip topraklarımızı engelsiz bir şekilde ele geçireceklerini söyleyecektim, ama bunu daha önce de söylemiştim, pek

etkisi olmadı." Bashasa avluya baktı. En alttaki platformda, bir grup Arike askere alınmış genç şarkı söylüyor ve bir tür halka dansı yapıyordu. Diğerleri, yaklaşan geceyi bekleyerek duvarlara asılı lambaları yakıyordu. Kai, Ziede'yi takip eden Tahren'i ve onun arkasında Dahin'i gördü. "O zaman başka seçenek yoktu." Bashasa haritasına geri döndü. "Diğer prens varislerine de anlaşma teklif edip bizi birbirimize düşürebilirdi." Bir düşünce aklına geldi ve Kai'ye döndü. "Ama sen onu düşünemeyecek kadar korkuttun. Çok iyi yaptın, Kai. Sonra da halkın beni dinlemesinden korktuğunu açıkça gösteren bir saldırı emri verdi." Bashasa omuz silktilti. "Elbette hiçbir şey garanti değil. Yarın hepimiz ölebiliriz! Ama o zamana kadar çalışacağız."

Kai başını salladı. "Askerlerin ona karşı döneceğini biliyor muydun?"

Bashasa elini salladı, sonra tekrar kalemine uzandı. "Arike askerlerinin iyi muamele görmeyeceklerini ve kendi halkına sırt çevirmekten hoşnut olmayacaklarını biliyordum." Not alırken kaşlarını kaldırdı. "Denemeye kesinlikle değdi."

Kai, gölgeler mahkeme salonunda uzarken Bashasa'nın yazmasını izledi. Bashasa'nın özdenetim gücünün onda birine bile sahip olmadığını çok iyi biliyordu. Sonunda, "Bashasa, senden istediğin şeyi yapabilir miyim bilmiyorum. Senin gibi sakın kalıp her zaman ileriye düşünebilir miyim bilmiyorum. O kadar öfkeliyim ki, dünyayı yakabilirim." dedi.

Bashasa endişeli görünmüyordu. "Maalesef, başka biri onu çoktan yaktı. Onu yeniden yakmamalıyız." Başını kaldırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bana yardım eder misin, Kai?"

Kai çoktan kararını vermişti. "Evet." Ayağa kalktı, eteğinin tozunu silkeledi ve ekledi, "Bir şeyler yemelisin. Tutuklulardan öğrendiklerimizi sana anlatabilirim, sonra da Hiranan seninle konuşmak istiyor." Elini uzattı.

"Ah," dedi Bashasa, elini tutarken ona gülümseyerek. "O zaman gidelim ve bunu yapalım."

ON ALTI

Kai, Kagala'nın avlusuna bakan seyir platformundaki tozlu taş sandalyeye oturdu. Tahren ve Saadrin, kalede kalan Küçük Kutsanmışlar ve ölümlü Nient-arik'i çabucak halletmişlerdi. Saadrin, Kutsanmış Topraklara döndüğünde tanık olarak kullanmak üzere Vrenren'i hayatta tutmayı bile başarmıştı. Tahren ve Ziede, bu galerinin hemen altındaki nöbet odasında bir araya gelmişlerdi ve Kai, onlara mahremiyet sağlamak için Ziede'nin incisiyle olan bağlantısını kesmişti. Tenes ve Sanja, salın yakınındaki gölgede oturmuş, ayaklarını sallayarak Cadı Diliyle konuşuyorlardı.

Hâlâ yapılacak çok iş vardı. Ulaşım aracı bulabilecekleri bir yere gitmeleri gerekiyordu, böylece yükseliş salını Saadrin'e geri verebileceklerdi ve o da tutsağını götürebilirdi. Buraya geri dönüp Cadı hücrelerini söküp Bashat ve Yükselen Dünya'nın bulamayacağı bir yere saklamaları gerekecekti. Belki Büyükanenin bu konuda bazı fikirleri olurdu. Arnsterath için endişelenmek. Bu konuda ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Şu anda bu çok fazlaydı; Kai şimdilik burada oturup bekleyecekti. Dahin galeride dolaştı ve ayaklarının dibindeki basamağa oturdu. "Tahren'le konuştun mu?" diye sordu Kai. Dahin onu görünce rahatlamış bir şekilde ağlamıştı. Kai bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü.

Dahin'in kaşları endişeyle çatıldı. "Uyuyormuş gibi olduğunu ve hatırlayamadığı rüyalar gördüğünü söyledi." Kai'ye bakmadı. "Ona inanıyor musun? Bizi, onu daha önce bulamadığımız için rahatlatmak için yalan mı söylüyor?"

Bu kesinlikle Tahren'in yapacağı bir şeydi. Ama Kai öyle düşünmüyordu. Tahren çıktığında deli değildi, sadece kafası karışmıştı. Kai ve Ziede'nin mezarda uyandıklarında olduğu gibi. Durumun tüm dehşeti geriye dönüp bakıldığında ortaya çıkmıştı. "Ona inanıyorum. Hücreler uzun zaman önce sınır sakinleri tarafından yapılmıştı. Zalim olmak için hiçbir nedenleri yoktu."

Dahin bu bilgiyi sessizce sindirdi. Erken uyanan kuşlar, uçan böcekleri avlamak için kale duvarlarının üzerinden uçuyorlardı. "Peki, burayı ne yapmalıyız?" diye sordu sonunda. "Yakmalı mıyız? Sel olasılığı düşük sanırım. Aşağıdaki kaya aşınmış görünüyor, Tenes muhtemelen bir iki duvarı yıkıp çöküşü başlatabilir."

"Bu yeri seviyorum," dedi Kai, sonra ironik olmadığını fark edince biraz şaşırdı. "Her şeye rağmen. Kalmalı."

Dahin dönüp ona baktı. Kai'yi bir an süzdü ve onun ciddi olduğuna karar verdi. "O zaman burada yaşamak zorunda olmadığımız sürece kalmalı."

Kai, Dahin'in bakışlarını karşıladı ve "Bizimle Avagantrum'a geri dön," dedi.

"Ah." Dahin gülümsedi ve tekrar avluya doğru baktı. "Bana kendi iradeni dayatmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet, Dahin, öyle yapıyorum, anlamadın mı?" Kai taş koltuğa yaslandı. Konuyu burada bırakacaktı; daha fazla ikna etmek, Dahin'e hayır demek için nedenler verecekti.

Galeri'nin uzak tarafından ayak sesleri duyuldu, ardından Ziede ve Tahren oradaki kapıdan çıktılar. El ele tutuşmuşlardı, Ziede Tahren'i çekiyordu, Tahren de Ziede'nin götürdüğü yere memnuniyetle takip ediyordu.

Kai sandalyesinden kalktı. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu onlara.

Dahin ayağa kalktı. "Saadrin Teyze'ye, adı neyse onu salın içine koymasını söyleyeceğim,"

dedi ve Kai bir şey söylemeden karşı kapıdan çıktı.

Ama Tahren ona bakarak, "Bence o daha iyi," dedi. Kendisi de daha iyi görünüyordu. Kalenin kuyusu hala çalışır durumda olduğu için, Ziede onun banyo yapması için bir su deposunu doldurmuş ve kıyafetlerini yıkamıştı. Kıyafetler hala nemliydi, ama kuru sıcaklıkta uzun süre nemli kalmayacaktı. Ziede, mezarda uyandıklarından beri ilk kez rahatlamış görünüyordu, omuzlarındaki tüm gerginlik, gözlerindeki yorgunluk kaybolmuştu.

Kai merdivenlerin kapısına doğru dönmeye başladı, ama Ziede onun elini tuttu. O bir rüzgâr şeytanı çağırdığında serin bir esinti galeriden geçti. "Şimdi tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Buradan uzaklaşmak dışında?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Kai. Dahin'den fikir istemeyi düşünmüştü. Ama şu anda aklına gelen tek şey, Bashasa ile burada oturduğu anın canlı hatırasıydı. "Yanmamış bir şey bulmak için," dedi.

Tahren ona anlamlı bir bakış attı ve Ziede kararlı bir şekilde, "Bu hoşuma gitti," dedi.

Ve birlikte havaya adım attılar.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, ilk 30.000 ila 80.000 kelimelik taslağı yüzlerce kez okumuş olan ve bir çözüm bulamayan arkadaşım Felicia O'Sullivan olmasaydı var olamazdı. O, beni cesaretlendirdi, coşkuyla destekledi ve ne yapmaya çalıştığımı anlamama yardımcı oldu.

Bu kitap, editör Lee Harris, yayıncı Irene Gallo, kapak tasarımcısı Christine Foltzer, editör asistanı Matt Rusin, kopya editörleri ve düzeltmenler ve Tordotcom ekibinin geri kalanı, özellikle Mordicai, Desirae ve Renata olmasaydı elinize ulaşmazdı.

Bu kitap, kapak sanatçısı Cynthia Sheppard ve harita sanatçısı Rhys Davies olmasaydı bu kadar güzel olmazdı.

Ve ajansım Jennifer Jackson ve Michael Curry olmasaydı, hala yazıyor olmazdım.

Martha Wells'in diğ er eserleri

THE MURDERBOT DIARIES

Tüm Sistemler

Kırmızı Yapay

Durum Rogue

Protokolü Cıkış

Stratejisi

Ağ Etkisi Kaçak

Telemetri

RAKSURA'NIN KİTAPLARI

Bulut Yolları

Yılan Denizi Siren

Derinlikleri

Dünyaların Kenarı

Güneşin Limanları

Raksura Hikayeleri: Cilt I (kısa  yk ler)

Raksura Hikayeleri: Cilt II (kısa  yk ler)

ILE-RIEN'İN Düşüşü ÜÇLEMESİ

Büyücü Avcıları Hava

Gemileri

Tanrıların Kapısı

BAĞIMSIZ ILE-RIEN KİTAPLARI

Ateş Elementi

Necromancer'ın  l m 

Dünyalar Arasında: Ile-Rien ve Cineth Hikayeleri Derlemesi

DİĞ ER BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kemik şehri

Sonsuzluk Çarkı

GENÇ YETİşKİN ROMANLARI

Emilie ve Boş Dünya Emilie ve

Gökyüzü Dünyası

BAĞLANTILI ROMANLAR

Stargate Atlantis: Kutsal Emanet

Stargate Atlantis: Dolanıklık Yıldız

Savaşları: Jilet Kenarı

YAZAR HAKKINDA

Igor Kraguljac

[MARTHA WELLS](#), *The Wizar Hunters*, *Wheel of the Infinite*, Books of the Raksura serisi (*The Cloud Roads* ile başlayıp *The Harbors of the Sun* ile biten) ve Nebula Ödülü'ne aday gösterilen *The Death of the Necromancer* gibi birçok fantastik romanın yanı sıra genç yetişkinlere yönelik fantastik romanlar, kısa öyküler ve kurgu dışı eserler yazmıştır. *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan Murderbot Diaries serisi, Hugo, Nebula, Locus ve Alex Ödülleri'ni kazanmıştır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Tom Doherty Associates e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

TOR• COM .

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Tor.com, bir yayıncının web sitesinden daha fazlasıdır; tüm medyada ve tüm kaynaklardan gelen orijinal kurgu, çizgi roman ve bilim kurgu ve fantezi alanının tamamına ilişkin tartışmaların yapıldığı bir platformdur. Sitemizi bugün ziyaret edin ve sohbete katılın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

CADI KRALI

Telif hakkı © 2023 Martha Wells Tüm
hakları saklıdır.

Kapak resmi: Cynthia Sheppard
Kapak tasarımı: Christine Foltzer

Harita: Rhys Davies

Bir Tordotcom Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates/Tor Publishing Group 120
Broadway
New York, NY 10271

www.tor.com

Tor® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-82679-4 (ciltli)

ISBN 978-1-250-82680-0 (e-kitap)

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili numarayı arayarak veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-posta göndererek iletişime geçin.

İlk Baskı: 2023

İÇİNDEKİLER

1.	<u>Başlık Sayfası</u>
2.	<u>Telif Hakkı Bildirimi</u>
3.	<u>İthaf</u>
4.	<u>Harita</u>
5.	<u>Karakterler</u>
6.	<u>Bir</u>
7.	<u>İki</u>
8.	<u>Geçmiş: Başlangıç</u>
9.	<u>Üç</u>
10.	<u>Geçmiş: Düşüş</u>
11.	<u>Dört</u>
12.	<u>Geçmiş: Buluşma</u>
13.	<u>Beş</u>
14.	<u>Altı</u>
15.	<u>Geçmiş: Plan</u>
16.	<u>Yedi</u>
17.	<u>Sekiz</u>
18.	<u>Geçmiş: Savaş</u>
19.	<u>Dokuz</u>
20.	<u>Geçmiş: Değişim</u>
21.	<u>On</u>
22.	<u>On bir</u>
23.	<u>Geçmiş: Olma Süreci</u>
24.	<u>On iki</u>
25.	<u>Geçmiş: Göç</u>
26.	<u>On üç</u>
27.	<u>On dört</u>
28.	<u>Geçmiş: Yolculuk</u>
29.	<u>On beş</u>
30.	<u>Geçmiş: Başlangıç</u>

31.

On altı

32.

Teşekkür

33.

Martha Wells'in Diğer Eserleri

34.

Yazar Hakkında

35.

Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

